ROSLUND & HELLSTRÖM

răzbunarea lui Finnigan

Culoarul Morții pare să ducă într-un singur loc.
Și totuși...

Gazeta Sporturilor

TREI

3 FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

ROSLUND & HELLSTRÖM

RĂZBUNAREA LUI FINNIGAN

Traducere din suedeză şi note de
Gabriella Eftimie

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (S. Olteanu, M. Radu)
Imagine copertă: © Images.com/Corbis/ PHOTOLAND

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ioana Augustin
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROSLUND, ANDERS
Răzbunarea lui Finnigan / Roslund &
Hellström ; trad.: Gabriella Eftimie. - Bucureşti : Editura
Trei, 2011
ISBN 978-973-707-516-1
I. Hellström, Börge
II. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: *Edward Finnigans Upprättelse*
Autori: Anders Roslund & Borge Hellström

Copyright © Anders Roslund & Börge Hellström 2006
Ediţia în limba româna s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

© Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-516-1

Nu e vorba despre faptul că trebuie să moară. Problema nu e c-a stat la pârnaie şi-a aşteptat patru ani jumate'. Nu asta-i problema.

Pedeapsa, adevărata pedeapsă e faptul că ştii când o să se întâmple.

Nu mai târziu. Nu când o să îmbătrânească. Nu atât de târziu cât să nu fie nevoit să se gândească.

Ştie exact *când.*

În ce an, în ce lună, în ce zi, în al câtelea minut.

Când o să înceteze să mai respire.

Când o să înceteze să mai simtă, să mai miroasă, să mai vadă, să mai audă.

Pentru totdeauna.

Doar cei condamnaţi să moară la o oră anume ştiu cât e de oribil.

Tocmai asta face ca moartea să pară suportabilă pentru ceilalţi, incertitudinea, faptul că nu trebuie să se gândească, pentru simplul motiv că nu ştiu.

El ştie.

El ştie că n-o să mai existe peste exact *şase luni, două săptămâni, o zi, douăzeci şi trei de ore şi patruzeci şi şapte de minute.*

Exact atât.

atunci

Aruncă o privire prin celulă. Mirosul acela straniu. Ar fi trebuit să se obişnuiască de-acum. Ar fi trebuit să devină o parte din el.

Dar ştia că n-o să se obişnuiască niciodată.

Se numea John Meyer Frey şi culoarea podelei la care se holba semăna cu urina şi lucea oarecum ciudat, pereţii ameninţători din jurul lui fuseseră cândva probabil albi şi tavanul de deasupra părea să ţipe, plin de răni — pete de umezeală rotunde, înghesuite pe o suprafaţă verzuie — cinci virgulă doi metri pătraţi care, în realitate, păreau mult mai puţin.

Trase aer în piept, adânc.

Cele mai îngrozitoare erau, probabil, ceasurile.

Imaginea coridoarelor nesfârşite de grilaj de fier ce-i ţinea prizonieri pe aceia care nu voiau decât s-o ia la fugă şi să nu se oprească niciodată nu-l deranja atât de tare, şi nici zornăitul legăturilor de chei care te făcea să te doară capul şi să nu te mai poţi gândi la nimic. Nici ţipetele columbianului din celula numărul nouă nu-l scoteau atât de tare din sărite, nici când se transformau în urlete animalice.

Dar ceasurile acelea...

Paznicii cărau legături imense de aur fals pe antebraţe, iar cadranele acelea păreau să-l hăituiască atunci când vreunul dintre ei trecea prin faţa celulei lui. Undeva, departe, pe una dintre ţevile de apă care treceau prin şanţul dintre East Block şi West Wing atârna un altul. Nu înţelesese niciodată de ce-l puseseră

acolo, într-un loc atât de nepotrivit, dar un lucru era clar: că atârna acolo şi ticăia şi nu se putea să nu-l observi. Uneori, şi era sigur că era aşa, avea impresia că aude chiar şi clopotele bisericii din Marcusville, biserica aceea din piatră albă cu turnul acela mic de lângă piaţă, o cunoştea foarte bine, mai ales cum arăta când se lumina de ziuă, când totul era cuprins de o linişte aproape desăvârşită pentru scurt timp şi el zăcea tot treaz pe patul de campanie şi se holba la tavanul verzui — în clipa aceea, bătăile se strecurau printre ziduri şi el le număra.

Da, asta făcea. Număra. Număra fiecare bătaie.

Oră după oră, minut după minut, secundă după secundă şi simţea că nu mai suportă să ştie cât timp mai are, că acum două ore avusese mai mult timp şi viaţa lui era puţin mai lungă.

Aşa era şi dimineaţa asta.

Stătuse treaz aproape toată noaptea şi se zvârcolise încercând să adoarmă, transpirase, percepuse fiecare minut în parte şi se zvârcolise iar. Columbianul urlase mai mult decât de obicei, începuse aproximativ la miezul nopţii şi o ţinuse aşa până după patru dimineaţa, când anxietatea îl mai slăbise, la fel cum zornăitul legăturilor de chei începe să slăbească la un moment dat, vocea devenea din ce în ce mai ascuţită cu fiecare oră care trecea, era ceva în spaniolă, ceva ce John nu înţelegea, aceleaşi cuvinte, iar şi iar.

Aţipi spre cinci, fără să se mai uite la niciun ceas, dar în fundal, subconştientul lui lucra neîncetat, obsedat de faptul că numărătoarea inversă începuse deja, timpul îi invadase mintea, corpul său era un metronom şi număra, cu atât mai mult cu cât încerca să se gândească la altceva.

Dormită până la şase jumate, nu mai mult, apoi se trezi.

Putoarea din celulă îl atacă din clipa în care trase prima oară aer în piept şi-l făcu să scuipe de greaţă. Se aplecă deasupra găurii murdare de excremente care servea drept veceu, o gaură de porţelan fără capac aşezată prea jos până şi pentru el, care n-avea mai mult de un metru şaptezeci şi cinci. Se lăsă în genunchi şi aşteptă să vomite, iar când văzu că nu merge, îşi vârî degetele pe gât.

Trebuia să se golească, să verse tot ce avea în el.

Mizeria trebuia curăţată de acolo, trebuia eliminată, altfel era aproape imposibil să se ridice, să stea în picioare.

De când a ajuns acolo n-a dormit niciodată o noapte întreagă, adică de patru ani deja, aşa că a renunţat să mai spere c-ar putea să-i iasă performanţa asta. Dar noaptea aceea şi dimineaţa i s-au părut mai lungi decât celelalte de până atunci.

Fuseseră penultimele din viaţa lui Marvin Williams.

Pe la prânz, bătrânul urma să fie condus prin coridorul închis până la Death Row[1], iar acolo avea să fie băgat într-una din cele două celule.

Ultimele douăzeci şi patru de ore.

Marv, care era vecinul şi prietenul lui. Marv, care stătuse cel mai mult în Death Row. Marv cel deştept, cel mândru, atât de diferit faţă de ceilalţi nenorociţi de acolo.

Pastile *Stesolid klysma* în rect; lui Marv or să-i curgă balele când or să vină după el, vor fi nevoiţi să-l calmeze cu medicamente şi atunci o să-i urmeze liniştit şi somnoros, o să păşească lângă bărbaţii ăia îmbrăcaţi în uniformă, iar când o să iasă pe uşa de la East Block, o să uite c-a simţit vreodată mirosul de aici.

— John.

— Da?

— Te-ai trezit?

Nici Marv n-a dormit. John l-a auzit cum s-a zvârcolit şi s-a răsucit în pat, cum s-a învârtit prin încăperea strâmtă, îngânând ceva ce semăna cu un cântecel pentru copii.

— Da. M-am trezit.

— N-am îndrăznit să închid ochii. Mă înţelegi, John?

— Marv...

— Mi-a fost frică să adorm. Mi-a fost frică să dorm.

— Marv...

— Nu tre' să spui nimic.

Grilajul era alb ca varul, cu şaisprezece ţăruşi urâţi de fier, de la un perete la celălalt. Când John se trezi şi îşi dezmorţi

---

[1] Death Row (în engl.) — secţiunea unei închisori în care se află condamnaţii la moarte; în traducere aproximativă: „Culoarul Morţii".

membrele, făcu exact aceeaşi mişcare pe care o făcea tot timpul. Forma un cerc cu degetul mare şi cel arătător şi strângea tare ţăruşul. De fiecare dată la fel; o mână, două degete, le strângea, le cuprindea, iar ele îl înconjurau.

Vocea lui Marv se auzi din nou, o voce din aia calmă, adâncă, de bariton.

— Oricum nu contează.

John tăcea şi aştepta. Vorbiseră din ziua în care îl aduseseră aici, vocea prietenoasă a lui Marv îl făcuse să se scoale din pat, să stea în picioare fără să-şi piardă echilibrul. De atunci discutau încontinuu, cu faţa îndreptată spre perete, vorbeau aşa în aer de ani întregi fără să se vadă. Dar acum. Acum cuvintele au rămas blocate undeva în gâtlej. Îşi drese vocea. Cum vorbeşti cu un om care mai are o zi şi o noapte de trăit?

Marv respira greu.

— Înţelegi, John? Nu mai pot să aştept.

O oră la douăzeci şi patru.

Asta era tot.

Acolo, afară, cele douăzeci şi patru de ore păreau mai lungi. Dar aici aveai o singură oră la dispoziţie, o singură oră să respiri într-o curte mică, încercuită până sus cu sârmă ghimpată, păzită de gardieni înarmaţi care te pândeau din turnuri zidite.

Celelalte douăzeci şi trei pe o podea gălbuie, de culoarea pişatului, pe cinci virgulă doi metri pătraţi.

Din când în când mai citeau. John nu citise deloc până atunci. Cel puţin nu din proprie iniţiativă. După câteva luni, Marv l-a obligat să citească *Huckleberry Finn*. O prostie de carte pentru copii. Dar a citit-o. Şi a mai citit şi altele. Mai nou, citea în fiecare zi. Ca să nu fie nevoit să se gândească.

— Azi ce citim, John?

— Azi vreau să stau de vorbă cu tine.

— Trebuie să citeşti. Ştii bine.

— Azi nu. Mâine. Mâine o să citesc iar.

Negrul Marv. Singurul negrotei din sat.

Aşa se prezenta el de obicei. Asta i-a zis în dimineaţa aceea, prima dimineaţă, când picioarele nu mai voiau să-l asculte. O voce de cealaltă parte a peretelui, iar John reacţionase ca de obicei, îl trimisese în pizda mă-sii. Pe singurul negrotei din sat. John îl văzu când cei patru paznici au trecut pe lângă el, au deschis uşa şi au închis-o la loc pentru prima oară de când sosise. Niciun alt puşcăriaş alb în East Block. Fusese singurul. Avea şaptesprezece ani şi era îngrozit, nu fusese niciodată atât de speriat, scuipase pereţii şi bătuse cu pumnii în ei până când fulgii de vopsea şi praful se aşezaseră pe pantofii lui şi strigase *al dracu' negrotei, te fac eu praf* până când răguşise.

Şi aşa au ţinut-o în fiecare seară. Salut, mă cheamă Marv, sunt singurul negru din sat. Până când John n-a mai putut să ţipe. Şi Marv a continuat să turuie, i-a povestit despre cum a crescut el într-o gaură uitată de Dumnezeu, undeva în Louisiana, despre cum s-a mutat la treizeci şi ceva de ani într-un sat de munte din Colorado, despre cum a vizitat o femeie frumoasă din Columbus, Ohio, la patruzeci şi patru de ani şi cum s-a dus după aceea într-un restaurant chinezesc, o idee extrem de proastă, de altfel, şi cum a văzut doi tipi dându-şi sufletul la picioarele lui.

— Ţi-e frică?

Moartea. Singurul subiect pe care-l evitaseră până acum. Şi singurul la care se gândeau tot timpul.

— Nu ştiu, John. Nu mai ştiu nimic, crede-mă.

Vorbeau întruna înainte de masă şi aveau atâtea de discutat, mai ales acum, când timpul se scursese.

Fuseseră martori la evacuarea celorlaltor celule, îşi văzuseră vecinii conduşi afară, cunoşteau instrucţiunile din manualele de la Department of Rehabilitation and Correction, care atârnau ici-colo pe pereţi, indicaţiile referitoare la ce trebuiau să facă în ultimele douăzeci şi patru de ore din viaţa lor. Cu puţin timp în urmă venise o doctoriţă care îi introdusese supozitoare *Stesolid* în anus şi Marv deveni din ce în ce mai moleşit şi mai incoerent, scuipa în timp ce încerca să vorbească şi John avea impresia că-i curgeau balele din colţul gurii în timp ce o făcea.

John şi-ar fi dorit să-l vadă, să stea faţă în faţă cu el.

Chestia asta era absolut cretină. Să stea unul lângă altul, dar totuşi separaţi, să-l simtă aproape, dar să nu-l poată atinge, să nu poată să-i pună nici măcar mâna pe umăr.

Dincolo uşile se deschiseră.

Tocuri solide pe galbenul ăla ca de pişat.

Şepcile cu cozoroace înalte, semănând cu nişte berete, uniformele verzi spre kaki, bocancii negri, lustruiţi; patru gardieni care mărşăluiau doi câte doi spre celula lui Marv. John urmări fiecare pas şi îi văzu când se opriră la câţiva metri de ei, cu feţele spre cel ce se afla de cealaltă parte a peretelui.

— Întinde mâinile!

Vocea lui Vernon Eriksen era destul de slabă, vorbeau un dialect din sudul statului Ohio, un *homeboy* care venise aici să lucreze peste vară la penitenciarul din Marcusville după ce împlinise nouăsprezece ani şi de atunci rămăsese aici, devenind peste doar câţiva ani şeful gardienilor din aripa celor condamnaţi la moarte.

John nu mai vedea ce se întâmplă, uniformele acelea mari îi blocau vederea.

Dar ştia oricum.

Mâinile lui Marv atârnau printre gratii şi Eriksen îi scoase cătuşele din jurul încheieturilor.

— Deschide celula numărul şase!

Vernon Eriksen era un gardian pe care John a ajuns să-l respecte încet-încet. Singurul. Genul care se implica în activităţile de zi cu zi ale condamnaţilor, deşi nu-l obliga nimeni.

— Celula şase e deschisă!

Difuzorul de la sediul central pârâia, uşa de la celula lui Marv se dădu în lături. Vernon Eriksen aşteptă, dădu din cap spre colegii lui şi rămase pe loc în timp ce doi dintre ei intrară în celulă. John se uită la el. Ştia că şeful gardienilor ura tocmai asta. Să vină după un deţinut cu care între timp s-a împrietenit, să-l conducă la Casa Morţii, să facă pregătirile pentru moartea lui. Nu spusese niciodată nimic şi nici n-ar fi avut ce să spună pentru că John îşi dăduse seama oricum. Simţise asta de mai demult. Era sigur, pur şi simplu. Era un tip înalt, Eriksen, genul bine făcut, dar nu neapărat mătăhălos, cu părul rar în vârful capului,

ca un călugăr de pe vremuri, cu părul cărunt încercuind marginea chipiului. Acum se uita spre celula lui Marv, urmărea mişcările colegilor săi şi bibilea cu mănuşile albe lanţul pe care erau agăţate cheile prinse de cureaua lui.

— Ridică-te, Williams.

— E vremea să plecăm, Williams.

— Ştiu că mă auzi, Williams. Ridică-te naibii ca să nu te ridic eu.

John îi auzi pe cei doi gardieni chinuindu-se să-l dea jos de pe prici pe vecinul lui şi auzi şi protestele slabe ale bărbatului de şaizeci şi cinci de ani, drogat cu medicamente. Îl privi din nou pe Vernon Eriksen, care stătea în continuare cu faţa spre celulă. Îi venea să urle, dar nu la şeful gardienilor care, în mod ciudat, era de partea lor. I s-ar fi părut absurd să ţipe la el. Neştiind ce să facă, se întoarse cu spatele, îşi dădu jos pantalonii şi se pişă în gaura care servea drept vas de toaletă. Niciun cuvânt, niciun gând de acum încolo. În timp ce Marv era scos din celulă de cealaltă parte a peretelui, John fugărea o bucăţică de hârtie în gaura plină de apă, încercând s-o direcţioneze înainte şi înapoi cu jetul, până când hârtia se lipi de suprafaţa albă de porţelan.

— John.

Vocea lui Marv, undeva în spatele său. Îşi trase pantalonii şi se întoarse.

— Vreau să vorbesc cu tine, John.

John se uită la şeful gardienilor care aprobă dând scurt din cap, apoi se apropie de gratii, de lacătul dintre barele de metal şi de pereţii zidiţi. Se aplecă înainte ca de obicei şi o strânse pe una dintre ele cu degetul mare şi cel arătător. Dintr-odată, se aflau faţă în faţă: el şi omul pe care l-a văzut atât de rar, dar cu care a vorbit de câteva ori pe zi patru ani la rând.

— Salut.

Vocea aceea pe care o cunoştea atât de bine, vocea aceea prietenoasă, inspirând încredere. Bărbatul mândru, părul negru care între timp a devenit cărunt, obrajii bărbieriţi perfect, exact cum şi l-a imaginat.

— Salut.

Lui Marv îi curgeau balele, John văzu cum încearcă să se concentreze, dar muşchii faciali nu-l ascultau. Deţinutul care, în

scurt timp, avea să fie executat, trebuia calmat, fără tensiuni inutile, iar John era sigur că asta se întâmpla mai mult din pricina gardienilor — ei erau cei agitaţi.

— Chestia asta. E pentru tine.

John văzu cum Marv îşi duce mâinile spre gât, bâjbâie puţin cu degetele amorţite şi până la urmă găseşte ceea ce căuta.

— Trebuie s-o scot oricum mai târziu.

O cruciuliţă. John nu dădea doi bani pe chestiile astea. Dar pentru Marv, cruciuliţa aia era mai importantă decât orice. Şi John ştia asta. Trecuseră doi ani de când Marv se simţise salvat, absolvit de păcate, la fel ca mulţi alţii care erau blocaţi pe coridorul ăla şi aşteptau.

— Nu.

Bărbatul în vârstă adună lanţul de argint, îl înfăşură în jurul crucifixului şi îl întinse spre mâna lui John.

— Nu am nimic altceva... ce să-ţi dau.

John privi lănţişorul, îl puse în palmă şi se uită neliniştit spre Vernon Eriksen.

Faţa şefului gardienilor. John n-o mai văzuse niciodată aşa.

Era purpurie. Părea distorsionată, chinuită, ai fi zis că ardea. Şi vocea lui... vocea lui era prea puternică, tonul prea ridicat.

— Deschide uşa la numărul opt!

Celula lui John.

Asta nu era în regulă. John se uită la Black Marv care n-avea nicio reacţie, la ceilalţi trei paznici care nu scoteau o vorbă şi se uitau pe furiş unul la celălalt.

Uşile celulei erau în continuare închise.

— Repetaţi, domnule.

Vocea gardianului principal în difuzoare.

Vernon Eriksen îşi ridică iritat capul şi observă că se uita la gardianul din capătul celălalt al coridorului în timp ce vorbea.

— Am spus *să deschizi uşa la celula numărul opt*! Acum!

Eriksen se uita fix la gratii, aşteptând ca uşa să se dea în lături.

— Sir...

Unul dintre cei trei însoţitori ai lui îşi ridică neajutorat braţele şi începu să vorbească, dar fu întrerupt imediat de şeful său.

— Sunt conştient de faptul că mă abat de la programul prestabilit. Dacă ai vreo problemă, fă o sesizare în scris. După ce-am terminat aici.

Încă o privire spre gardianul principal. Încă două secunde de ezitare.

Nimeni nu scoase o vorbă când uşa celulei se dădu încet la o parte.

Vernon Eriksen aşteptă să se deschidă de tot, apoi se întoarse spre Black Marv şi dădu din cap în direcţia celulei.

— Poţi să intri.

Marv nu făcu nicio mişcare.

— Vrei să mă...?

— Intră şi ia-ţi adio.

Apoi se făcu frig, aerul era umed, dinspre ferestrele de sub acoperişul coridorului venea curent, un şuier slab, dar viu, care reuşi să se strecoare până jos, spre podea. John închise nasturii salopetei până sus, la gât, o bucată portocalie de material, neadaptată la corpul şi formele celui care o purta, cu literele DR imprimate pe spate şi pe coapse.

Dârdâia.

Şi nu ştia dacă din cauza frigului...

Sau din cauza durerii care pusese deja stăpânire pe sufletul lui.

acum

Păşi încet, cu vântul puternic în faţă. Pe punte nu se vedea nimeni. Oamenii rămăseseră înăuntru, undeva între şirul lichid şi strălucitor de magazine tax-free, restaurante şi discoteci. Auzi pe cineva râzând, apoi gălăgie şi clinchet de pahare, sunete electronice pulsând dinspre o cabină din aia, plină de oameni tineri şi frumoşi.

Se numea John Schwarz şi se gândea la ea. Ca de obicei.

La prima persoană de care se apropiase pe bune. La prima femeie pe care o văzuse goală, la pielea ei pe care putea s-o atingă în gând, la care visa şi după care tânjea.

Se împlineau optsprezece ani de când murise.

Exact optsprezece, în ziua aceea.

Se apropie de uşă, mai simţi o dată aerul rece dinspre Marea Baltică, apoi îl năpădiră mirosul vaporului, al uleiului de motor, mirosul de oameni beţi şi parfumul ieftin.

Cinci minute mai târziu se afla pe o scenă îngustă într-o încăpere imensă şi se uita la cei care se presupunea că erau publicul din seara aceea, cei care voiau să se relaxeze savurându-şi băuturile, servite în pahare cu umbreluţe şi arahide gratis.

Două cupluri. În mijlocul ringului de dans. În rest, totul era pustiu.

John scutură din cap. Nici el n-ar fi petrecut o seară de joi pe feribotul companiei Åbo dacă n-ar fi fost nevoit. La cum stătea cu banii şi cu Oscar încă mic, avea nevoie de ei mai mult decât oricând.

Trei piese mai melodioase, mai lente, pe patru timpi începură să-i trezească la viaţă şi deja ringul se aglomeră, opt perechi dansau ţinându-se strâns în braţe, lipiţi unul de celălalt, sperând că şi următoarele melodii or să fie la fel ca asta, lente, genul care presupunea contact fizic. John cânta şi se uita la cei care dansau şi la ceilalţi care stăteau un pic mai departe şi sperau că cineva o să-i vadă şi o să-i invite la dans. Printre dansatori era şi-o femeie foarte frumoasă, cu păr lung, castaniu, îmbrăcată într-o rochie neagră, care izbucnea într-un râs cristalin ori de câte ori cavalerul ei o călca pe picioare. John o urmări cu privirea şi se gândi la Elizabeth care era moartă şi la Helena care îl aştepta într-un apartament din Nacka, şi i se păru că femeia asta le întruchipează pe amândouă, corpul Helenei şi mişcările lui Elizabeth. Se întrebă cum o cheamă.

Făcuseră o pauză şi băuseră nişte apă minerală; cămaşa turcoaz a tipului păru umedă la subsuoară când fumul şi lumina reflectoarelor îi învălui. Femeia cu care încerca în continuare să stabilească un contact vizual nu părăsi ringul de dans cu adevărat, îşi schimbă doar partenerii de câteva ori, dar continua să danseze, transpirată şi ea, cu faţa şi gâtul lucind.

John se uită la ceas. Mai avea o oră la dispoziţie.

Un pasager pe care-l recunoscu de la alte câteva spectacole de Crăciun se apropie de cei care voiau să danseze — era genul care te aborda beat, cântărindu-şi şansele, care pipăia femeile de îndată ce avea ocazia. Se plimba printre perechi şi într-o clipă îşi şi ochi următoarea victimă. Era o femeie tânără şi John nu ştia dacă observase privirea bărbatului care se holba la sânii ei, de obicei nu vedeau, în mijlocul tuturor acelor trupuri care se atingeau pe muzică, o mână care se rătăcea şi dispărea, ca din întâmplare.

John îl ura pe nenorocit.

Sigur, mai văzuse tipi din ăştia, genul atras de muzica de dans şi de bere, genul care îi contamina, care îi făcea să se simtă neliniştiţi, anxioşi pe cei care-i ieşeau în cale; o femeie care dansa şi râdea era o femeie de care te puteai lipi în întuneric, o femeie pe care o puteai atinge, pe care o puteai molesta.

Brusc, se apropie şi de ea.

De ea, cea care era Elizabeth şi Helena.

De ea, de femeia lui John.

Bărbatul întinse mâna spre fundul ei când văzu că se fereşte şi zăbovi mult prea mult, se împinse cu prohabul spre şoldurile ei, prefăcându-se că se împiedică şi că nu-i ies paşii de dans. Ea era la fel ca restul, dusă de val, fericită şi înconjurată de prea mulţi oameni ca să observe că cineva tocmai profita de neatenţia ei. John continuă să cânte şi să se uite la ce se întâmpla, scutură din cap şi se simţi îngreţoşat, cu toate că mai demult i se urca sângele la cap şi nu se liniştea până când nu lovea. Avusese mult timp ocupaţia asta, se bătuse o grămadă, dar în ultima vreme se rezuma la pereţi şi mobilier. Însă bărbatul ăsta îi făcea greaţă. Prea tare se băgase în femeia aia, prea tare.

atunci

Stătea întins pe prici şi încerca să citească. Nu mergea. Cuvintele se amestecau, gândurile nu-l lăsau să se concentreze. La fel ca prima oară, când era novice pe aici şi când şi-a dat seama, după câteva săptămâni de izbit în pereţi şi în gratiile de fier, că n-avea ce să facă altceva, trebuia să reziste, trebuia să respire, ştiind că era încă în dezbatere cererea de graţiere, trebuia să facă timpul să treacă fără să numere secundele.

Ziua asta era diferită. Azi probabil că n-o făcea pentru el. O ştia prea bine. Ştia că se gândeşte la Marv. Că pentru el citeşte. *John, ce citim azi?* În fiecare dimineaţă, aceeaşi întrebare. Era important pentru Marv. *Steinbeck? Dostoievski?*

Cu câteva secunde în urmă, patru gardieni în uniformă îl escortaseră pe bătrânul negru de şaizeci şi cinci de ani pe coridorul lung cu celule închise, îi curseseră balele din cauza medicamentelor cu care-l îndopaseră şi, de mai multe ori, picioarele-i erau pe punctul de a ceda, dar el şi-a păstrat demnitatea, n-a ţipat şi n-a plâns şi sârma ghimpată de deasupra lor a strălucit puţin în lumina care răzbătea prin ferestruicile de mai sus, de la etajele superioare.

În ceea ce-l privea pe John Meyer Frey, Marvin Williams se apropiase cel mai mult de ceea ce oamenii numeau, de obicei, un prieten adevărat. Un bărbat între două vârste care, încet-încet, obligase un adolescent agresiv şi speriat de moarte să vorbească, să gândească, să tânjească după ceva. Probabil asta văzuse şi şeful gardienilor, o legătură strânsă, suficient de puternică

pentru a-l convinge să ignore prevederile de securitate. Stătuseră câteva minute față-n față în celula lui John, vorbiseră pe un ton scăzut, simțiseră amândoi privirea lui Vernon Eriksen dinspre coridor. Petrecuseră câteva minute împreună.

Și acum Marv trebuia să moară.

Acum stătea la Death Row, într-una dintre cele două celule destinate celor condamnați la moarte în penitenciarul Marcusville, ajunsese la punctul terminus, la ultima stație din cele douăzeci și patru de ore care i-au mai rămas din viață, celula numărul patru și numărul cinci. Nicio altă celulă nu mai avea numerele astea, numerele morții, nici aici, nici în East Block, nicăieri, în general, în clădirea aceea imensă. Unu, doi, trei, șase, șapte, opt. Așa fuseseră numerotate celulele în fiecare sector, pe fiecare coridor.

Singurul negrotei din sat.

După câteva luni de bătut la cap îi dăduse și explicația, asta după ce John începuse să citească romanele pe care i le recomandase. Înainte de restaurantul chinezesc și de faza cu tipii care muriseră la picioarele lui, Marv stătuse într-un sat de munte din Colorado, în Telluride, o așezare veche, de mineri, depopulată după ce zăcămintele se terminaseră, aparent condamnată definitiv la dispariție până prin anii șaizeci, când hipioții din orașele mari au migrat spre munți și au transformat-o într-un fel de comunitate alternativă. Câteva sute de americani albi, tineri, educați, care credeau în chestiile în care se credea pe vremea aceea; libertate, egalitate, fraternitate și dreptul de a rula din când în când câte un joint.

Două sute de albi și un negru.

Marv chiar fusese singurul negru din sat.

Și după câțiva ani, fusese de acord să se căsătorească de formă cu o femeie albă din Africa de Sud care nu primise drept de ședere în America, fie să enerveze pe cineva, fie ca să facă un gest simbolic, fraternitate între rase și chestii din astea, sau poate pentru că avea nevoie, ca de obicei, de bani. Se întâlnise în mod regulat cu birocrații și le explicase că singurul negru din sat nu putea să iubească decât o femeie albă din patria apartheidului. Fusese atât de convingător, încât femeia primi cetățenia americană înainte de divorț.

Tot din cauza ei a fost nevoit să plece la Ohio şi tot din cauza ei a nimerit în restaurantul nepotrivit.

John suspină, încleştă degetele pe coperţile cărţii şi făcu o nouă încercare.

Trecuse toată după-amiaza şi toată seara şi el nu citise mai mult de câteva rânduri, şi-l imagina pe Marv în celula morţii, în care nu existau nici paturi, aşezându-se poate chiar acum pe scaunul acela albastru pus într-un colţ, sau ghemuit pe jos, cu ochii aţintiţi spre tavan.

Încă două, trei rânduri, uneori o pagină întreagă, apoi Marv din nou.

Lumina zilei părăsi încet ferestrele mici şi noaptea îi luă locul. Era greu să stai culcat într-o celulă goală, fără să asculţi respiraţia greoaie a lui Marv. Spre mirarea lui, John reuşi să doarmă câteva ore, columbianul ţipă mai puţin ca de obicei, şi mai era şi oboseala din noaptea precedentă. Se trezi pe la şapte cu cartea sub el, zăcu câteva ore, se învârti în pat, apoi se dădu jos aproape odihnit.

Îi auzea perfect pe vizitatori.

Era atât de uşor să deosebeşti vocile oamenilor liberi de cele ale condamnaţilor la moarte. Sunetele acelea nu pot fi scoase decât de cei care nu ştiu *exact* când or să moară, de incertitudinea care te scuteşte de număratul continuu, iar asta era uşor de recunoscut.

John se uită spre gardianul principal. Numără cincisprezece persoane trecând.

Veniseră devreme, mai erau trei ore până la execuţie, păşeau încet şi aruncau priviri curioase pe coridoare. Primul era directorul penitenciarului, un bărbat pe care John îl mai văzuse de câteva ori. Îl urmau martorii, aliniaţi în şir indian. Îşi închipuia că erau rude de-ale victimelor, ca de obicei, vreun prieten de-al celui care urma să fie executat, câţiva reprezentanţi ai presei. Erau îmbrăcaţi în haine normale, de oraş, zăpada nu se topise încă pe umerii lor, aveau obrajii roşii, nu se ştie dacă din cauza frigului sau a emoţiei de a vedea pe cineva murind.

Scuipă spre gratiile dincolo de care se aflau ei. Tocmai se pregătea să le întoarcă spatele, când îl auzi pe gardianul principal

că deschide uşile către coridoarele de pe East Block şi-l lasă pe unul din ei să intre.

Era un tip şi bondoc, cu mustaţă şi păr castaniu, pieptănat pe spate. Purta o haină de blană peste costumul gri, zăpada se topise şi blana se udase toată. Păşea apăsat chiar în mijlocul coridorului, mocasinii negri cu talpă de cauciuc păreau moi, dar cu toate astea, răsunau cu ecou pe dalele de piatră. Bărbatul nu ezită nicio clipă, ştia exact spre ce gaură, spre care celulă se îndreaptă.

John îşi dădu părul după urechi, cum făcea de obicei când era neliniştit, şi-şi aranjă coada lungă pe spate. Când ajunsese acolo avea părul scurt, dar de atunci îl lăsase să crească, câte un centimetru în fiecare lună, un instrument de măsură în plus în cazul în care ar fi uitat de ceasul care ticăia înăuntrul lui.

Acum îl vedea perfect pe vizitatorul lui. Se oprise chiar în faţa celulei sale, era faţa de care încerca să fugă tot timpul în visele lui, faţa care-l vâna mereu, faţa cândva plină de acnee din care nu mai rămăseseră decât câteva cicatrice pe care timpul şi grăsimea nu le şterseseră deocamdată. Edward Finnigan aştepta afară, pe coridor, alb ca varul, cu privirea obosită.

— Ucigaşule.

Îşi strânse buzele, înghiţi şi ridică tonul.

— Ucigaşule!

O privire rapidă aruncată spre gardianul principal. Îşi dădu seama că trebuia să vorbească mai încet dacă nu voia să-l dea afară.

— Ai luat-o de lângă mine. Pe fata mea.

— Finnigan...

— Şapte luni, trei săptămâni, patru zile şi trei ore. Fix. Poţi să faci apel cât oi vrea. Am eu grijă să nu ţi-l aprobe. La fel cum i-am convins să mă lase să te văd acum. Ştii bine, Frey.

— Pleacă de aici.

Bărbatul care încercase să vorbească mai încet şi nu reuşise îşi duse mâna la gură şi-i făcu semn să tacă.

— Şşt, nu mă întrerupe. Nu-mi convine să fiu întrerupt de un criminal.

Îşi luă degetul de la gură şi vocea îi deveni din nou puternică. Doar oamenii care urau puteau să vorbească pe tonul ăla.

— Astăzi, Frey, astăzi trebuie să-l studiez pe Williams în timp ce moare, în locul guvernatorului. Şi-n septembrie o să vin să te văd şi pe tine. Ai priceput? Atâta mai ai, o *singură* primăvară, o *singură* vară, atât.

Bărbatul în blană şi mocasini cu talpă de cauciuc nu reuşea să stea locului. Se muta de pe un picior pe celălalt, îşi mişca braţele tot timpul, gesticula agitat; pesemne că ura pe care o ascunsese în stomac voia să iasă acum din corpul lui, mobilizându-i muşchii şi membrele. John stătea fără să scoată vreun cuvânt, ca de fiecare dată când se întâlneau la tribunal şi schimbau cam aceleaşi cuvinte ca şi acum. La început încercase să-i răspundă, dar apoi renunţase, dându-şi seama că bărbatul din faţa lui nu voia răspunsuri sau explicaţii, nu era pregătit pentru asta şi nu avea să fie pregătit niciodată.

— Pleacă de aici. N-am chef să aud nimic.

Edward Finnigan se scotoci în buzunarul sacoului şi ridică ceva ce părea o carte cu coperţi roşii şi pagini îngălbenite.

— Ba acum o să mă asculţi, Frey.

Răsfoi paginile preţ de câteva secunde, căută un semn de carte şi îl găsi.

— A doua Carte a lui Moise, capitolul douăzeci şi unu...

— Lasă-mă dracu' în pace, Finnigan.

— ... versetele douăzeci şi trei, douăzeci şi patru şi douăzeci şi cinci.

Bărbatul se uită din nou la gardianul principal, îşi încleştă fălcile şi strânse Biblia atât de tare, încât degetele începură să i se albească.

— *De va pricinui cineva vătămare aproapelui său, aceluia să i se facă ceea ce a făcut el altuia: suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte...*

Edward Finnigan citi textul cu intonaţia unui predicator.

— *... mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.*

Rânji şi închise cartea cu zgomot. John se întoarse, se întinse în pat cu spatele la gratii şi coridor şi se holbă la peretele murdar. Zăcu aşa până când paşii se îndepărtară, uşa din capătul coridorului se deschise şi se închise la loc.

Rămăseseră doar cincisprezece minute.

John n-avea nevoie de ceas.

Ştia tot timpul cât stătuse în pat.

Se uită la tubul de neon din tavan, la sticla lipicioasă, plină de pete negre şi mici. Muşte care au căutat lumina ce nu se stingea niciodată, muşte care s-au apropiat prea mult şi au ars din cauza căldurii instantanee. În primele nopţi îşi acoperise ochii cu mâinile, neobişnuit cu frica şi cu toate luminile alea noi, cu neonul care nu se stingea niciodată. Nu era uşor să te destinzi cu lumina constantă care alunga întunericul.

Avea s-o vadă până în ultima zi.

Uneori spera că mai există ceva şi după.

Ceva mai mult decât un scurt şi inutil presentiment al morţii, mai mult decât conştientizarea faptului că *exact în clipa asta mor* — ca apoi, în secunda următoare, să se şi termine totul.

Cel mai tare spera că nu era aşa în momente din astea, când cineva trebuia să dispară, cineva care nu mai era nevoit să numere secundele.

Atunci John se întindea şi îşi rodea mânecile salopetei şi-şi simţea inima bătând tare în piept şi nu putea să respire, se chinuia să respire şi tremura până când vomita pe podea.

Capul i se încingea, cuprins parcă de flăcări, unghiile crăpau.

De parcă ar fi murit şi el, de fiecare dată, odată cu ei.

John se lipi de prici când lumina se stinse brusc. Neonul pâlpâi, apoi se reaprinse şi se stinse iar. Lumina se stinse şi se aprinse în East Block şi West Wing şi în toate celelalte sectoare ale penitenciarului din Marcusville în timp ce corpul lui Marv Williams era izbit de electroşocuri între şase sute şi o mie nouă sute de volţi, timp de un minut, apăsător de lung. Probabil că vomită din prima secundă şi continuă apoi să-şi golească stomacul puţin câte puţin la fiecare izbitură, până când nu mai avea ce goli.

Lumina se reaprinse şi John ştia că trupul sfârtecat se prăbuşise şi atârna pe scaun preţ de câteva secunde, încă viu. Îşi

muşcă mânecile şi se întrebă dacă Marv mai gândeşte, dacă gândurile reuşesc să mascheze durerea.

Cel de-al doilea şoc dura de fiecare dată şapte secunde, o mie de volţi în apa sărată din electrozii de cupru care fuseseră fixaţi pe cap şi piciorul drept începu să sfârâie.

De data asta John nu mai strânse cu dinţii bucata portocalie de material. Se descheie la gât şi atinse cruciuliţa şi lanţul de argint. În timp ce le strângea, lumina se aprinse şi se stinse de mai multe ori, ultimul şoc dura de fiecare dată mai mult — două sute de volţi timp de două minute.

Acum globii oculari ieşeau din orbite.

Acum s-a scăpat pe el, a curs multă urină şi excremente.

Acum sângele ţâşnea din toate orificiile.

Deşi ura tot ce însemna religie, făcu exact ce-ar fi făcut şi Marv: strânse crucifixul într-o mână şi cu cealaltă făcu semnul crucii.

acum

Mai rămăsese doar o oră şi ar fi trebuit să se uite în altă parte. Feribotul schimbase deja direcţia, se întorcea acasă, şi el mai avea doar câteva piese, un *up-tempo* care să-i alunge pe beţivani şi apoi o melodie lentă pentru cei care nu voiau să se termine, cei care ştiau că mai pot sta o oră, două în cabine şi apoi se trezesc iar la Stockholm.

Dar nu reuşea. Nu-şi putea lua privirea de acolo, nu-l putea ignora pe bărbatul care abuza de femeile de pe ringul de dans, tâmpitul care mai făcuse asta şi altă dată, care se înghesui în ea cu prohabul a doua oară, fără ca ea să-şi dea seama nici acum.

John o urmărise cu privirea toată seara.

Părul negru, râsul provocat de bucuria că putea să danseze până când se făcea leoarcă de transpiraţie, femeia frumoasă, femeia care era şi Elizabeth, şi Helena.

Femeia lui.

— Ce mama dracului crezi că faci tu, hm?

Brusc, aproape inconştient, se opri din cântat, furia împiedicându-l să citească notele. Colegii din spatele lui cântară doar câteva acorduri slabe, apoi lăsară jos instrumentele şi aşteptară fără să spună nimic.

Ar fi trebuit să se uite în altă parte.

Îi vorbi din nou de pe scenă, întors spre bărbatul care stătea în continuare lângă ea.

— Pleacă de lângă ea, ai auzit? Chiar acum!

Un pahar se ciocni de ceva, undeva, lângă intrare. Rafalele de vânt se jucau în faţa ferestrelor mari. În rest, linişte. La fel de linişte ca atunci când muzica se opreşte brusc, când solistul uită un vers şi se opreşte la mijlocul refrenului.

Treisprezece perechi stăteau şi aşteptau pe ringul de dans.

Îngheţaseră cu toţii în poziţia în care erau, dansaseră pe ceva cunoscut, un-fel de potpuriu de melodii din anii '80 şi, cu respiraţia încă întretăiată, începură treptat să-şi dea seama ce se petrece; se întoarseră unul câte unul în direcţia indicată de John, spre bărbatul înalt şi blond care stătea în mijlocul lor pe ringul de dans.

Microfonul hârâi când John începu iar să vorbească, pe un ton şi mai ridicat.

— Eşti tare de ureche? O să cântăm doar după ce pleci.

Bărbatul făcu un pas înapoi, se clătină şi se dezlipi de şoldurile femeii. Îşi recăpătă echilibrul înainte să pună piciorul jos, se întoarse apoi spre scenă şi spre John, ridicând degetul mijlociu. Stătu aşa fără să spună nimic, fără să se mişte.

Cineva părăsi ringul de dans.

Altcineva se aplecă spre partenerul său şi-i şopti ceva la ureche.

O a treia persoană dădu nerăbdătoare din mâini, *cântaţi odată, ca să putem dansa, ce naiba.*

Cu degetul din mijloc în continuare ridicat, bărbatul se strecură printre perechile care stăteau nemişcate şi se apropie de scenă, de John.

Undeva, în fundal, vocea lui Lenny, *dă-l dracului, John, las-o baltă, aşteaptă-i pe băieţii de la pază* şi Gina suspinând, *haide, ajunge, lasă-l pe beţivanul ăsta nenorocit să înjure cât o vrea*, până şi basistul, care până atunci se abţinuse, zise că *n-are rost, mâine o să vezi pe altul în locul lui.*

Îi auzea.

Şi nu-i auzea.

Bărbatul beat se opri în faţa lui, rânjind ironic. Puţea foarte tare a alcool, chiar dacă nu ajungea mai sus de mijlocul lui John. Până atunci îşi ţinuse degetul ridicat, dar acum îl coborî încet, formă un cerc cu degetul mare şi cel arătător de la cealaltă

mână, se uită drept în ochii lui John şi făcu un gest obscen, trecându-şi degetul mijlociu prin cerc de câteva ori.

— Dansez cu cine am eu chef.

Cineva scăpă o furculiţă.

Se auzi un hârâit, poate un difuzor stricat.

Nimic care să-i distragă atenţia lui John. Nimic despre care să povestească mai târziu. Pentru moment, era prea ocupat să numere în cap. Era expert în asta. *Dacă număr, o să scap de senzaţia asta nasoală, o să mă liniştesc.*

Doar învăţase să facă asta.

Să nu dea în nimeni.

Să nu mai dea niciodată în nimeni.

Se uită la omul care-i zâmbea ironic, încercă să-şi treacă degetele prin părul lung care între timp nu mai exista, încercă să-l aranjeze în spatele urechilor ca de obicei când neliniştea şi frica îl făceau să-şi piardă controlul, văzu chipul lui Elizabeth la şaisprezece ani şi pe cel al Helenei la treizeci şi şapte, se uită la femeia care în urmă cu câteva minute dansa transpirată, dar care între timp se oprise şi aştepta un pic mai departe pe ring, apoi la mâinile bete care au pipăit-o şi simţi că dintr-odată ceva avea să explodeze, toţi anii ăia nenorociţi în care a numărat secundele, toţi anii în care a încercat să înghită greaţa care-l apuca de fiecare dată când încerca să adoarmă, totul se ducea de râpă şi, fără a fi conştient de ce face, îşi duse mâna în spate, apoi lovi cu toată puterea pe care doar timpul ţi-o poate da, nimeri undeva în mijlocul rânjetului şi apoi nu mai auzi mare lucru din vocile consternate şi agitaţia oamenilor din jur.

PARTEA I

luni

Era o dimineaţă destul de frumoasă. Stockholmul părea învăluit în aburii ceţii undeva în faţă, departe de el, în timp ce soarele începea să strălucească şi vălătucii albi dansau pe suprafaţa apei. Încă o jumătate de oră şi avea să ajungă la chei, în oraş şi-apoi acasă.

John privi pe geamul de plastic. Feribotul imens se apropie încet de pasarelă, doar câteva noduri şi putea să ancoreze, în timp ce vârful provei stârnea aceleaşi valuri blânde ca o barcă obişnuită, mai mică.

Fusese o noapte lungă. Se simţea obosit, încercase să se culce undeva după patru, dar nu reuşise să adoarmă, cum i se mai întâmpla atunci când ceea ce se petrecea *acum* se amesteca haotic cu cele întâmplate *atunci*. Simţea că-l dor ochii şi fruntea, că-l doare tot corpul ăla nenorocit. I se făcuse frică. Trecuse ceva timp de când îl neliniştise ceva, zilele se contopiseră într-un fel de viaţă obişnuită, de om normal; Helena, lângă care dormea, şi Oscar, care dormea dus în patul lui din camera de alături. Aveau viaţa lor, un apartament înghesuit, dar care era totuşi al lor, şi uneori i se părea că lucrurile n-au stat niciodată altfel, că tot ce s-a petrecut înainte putea fi dat uitării.

Simţi curentul pătrunzând pe lângă ferestrele de plastic. În cabină era frig, ca de obicei în luna ianuarie. Petrecuse două seri la bord, era plătit decent, avea cabina lui şi nu trebuia să scoată bani din buzunar pentru mâncare, iar asta era de ajuns să reziste. Se învăţase încet-încet cu muzica de dans şi invitaţii beţi care

participau la conferinţe, doar era tată acum, iar un venit fix aproape că reuşea să compenseze senzaţia aceea care-l cuprindea uneori brusc, în mijlocul unei piese, printre colegii lui de pe scenă, şi anume, că era singur, chiar dacă se afla printre perechile acelea transpirate care râdeau jos, pe ringul de dans, că nu putea să discute cu nimeni şi că nu putea să se mişte.

Îl pocnise drept în faţă.

John închise ochii, îşi frecă pleoapele până când simţi că-l dor şi privi din nou pe geam. Stockholmul se apropia, contururile clădirilor din Södermalm păreau să se prăbuşească peste cheiul Stadsgård.

Chestia aia nu trebuia să se mai întâmple.

Nu avea voie să se mai bată niciodată.

Dar dobitocul ăla îşi pusese mâna pe fusta ei, se băgase în ea şi ea încercase să scape de el, şi apoi mâna se apropiase de fundul ei, John îl avertizase şi oamenii se opriseră pe ringul de dans, şi când omul ăla îi dăduse drumul şi începuse să rânjească în faţa lui, John simţise că îşi iese din fire şi că se transformă în altcineva, cineva la care se uita din afară, cu o putere care nu era a lui.

Un ciocănit veni dinspre uşa cabinei, dar el nu auzi nimic.

Îi spuseseră că suferă de un *control scăzut al impulsurilor.* Atunci, mai demult.

Se uitaseră la el, îi puseseră întrebări şi-l ţinuseră sub observaţie, pe el, copilul devenit de scurt timp adolescent, copilul care lovea în tot ce apuca. Cineva spusese ceva despre o mamă care murise când el era mic şi altcineva vorbise despre ce s-a întâmplat mai târziu, dar el îi lua în batjocură, nu credea în scormonirea trecutului, în cercetarea copilăriei ca metodă de interpretare a personalităţii cuiva, găsind explicaţii în faptul că nu fusese obişnuit din timp cu oliţa, că se jucase cu jucării stricate. Se bătea cu toată lumea pentru că n-avea altă soluţie, pentru că asta *voia,* să se bată.

Ciocăniturile în uşa deschisă a cabinei nu încetaseră.

Prin fereastră, Stockholmul părea acum mai mare, contururile deveniră clădiri uşor de distins. Ajunseseră să-i placă zilele de iarnă din Stockholm, când soarele îţi încălzea obrajii şi se făcea frig de îndată ce se întuneca iar, lupta zilnică între viaţa

care-l aştepta şi amintirile care trebuiau şterse din cap. Se uită la pontonul pe lângă care treceau chiar atunci, la o vilă imensă perfect plasată, construită foarte aproape de apă, pe care o admira de fiecare dată, la grădina bine întreţinută, acoperită acum de un strat subţire de zăpadă. Privi gheaţa din jurul pontonului părăsit; lângă el era acostată o şalupă scumpă pe care o vedea doar vara. *Stöpis*[2]. Unul dintre cele mai frumoase cuvinte în suedeză pe care le ştia. Apa care curgea sub gheaţă când vremea se încălzea puţin şi îngheţa din nou noaptea când se făcea frig. Nu cunoştea cuvântul echivalent în engleză, nu apucase să-l înveţe — desigur, în cazul în care exista.

Cineva bătu din nou la uşă.

Acum auzi şi el. Undeva, departe, câteva bătăi se strecurase în gândurile lui. Se întoarse spre interiorul cabinei — un pat, un dulap şi trei pereţi albi cu o uşă îndepărtată, pe fundal.

— Deranjez?

Un bărbat în uniformă verde, înalt, cu umerii laţi, cu barbă roşcată. John îl recunoscu. Era unul dintre gardienii angajaţi temporar.

— Nu.

— Pot să intru?

Arătă cu degetul spre interiorul cabinei. John nici nu ştia cum îl cheamă.

— Normal.

Gardianul se apropie de fereastra rotundă şi aruncă o privire fugară spre oraşul din depărtare.

— Priveliştea. E frumoasă.

— Da.

— Abia aştept să acostăm.

— Ce vrei?

Gardianul făcu un gest spre pat şi se aşeză fără să aştepte o invitaţie.

— Păi, apropo de chestia de aseară.

---

[2] Un tip de gheaţă care se formează atunci când apa se infiltrează într-o suprafaţă acoperită cu zăpadă care apoi îngheaţă. Poate apărea pe lacuri sau pe ape curgătoare.

John se uită la el.

— Aşa?

— Cunosc genul ăsta. Genul care caută tot timpul să te calce pe bombeu. Care se apropie prea tare. A mai făcut asta, clar. Dar acum nu mai contează. Aici, la bord, nu-i niciodată bine să-i dai în cap cuiva.

Un pachet de ţigări pe raftul care servea drept noptieră. John scoase una şi o aprinse. Gardianul se îndepărtă puţin, demonstrativ.

— Te-a reclamat la poliţie. În jur de cincizeci de martori... n-aş zice că-s puţini. Poliţia te aşteaptă deja la cheiul Stadsgård.

Nu, numai asta nu.

Frica pe care n-o mai simţise de atâta timp. Pe care aproape că învăţase s-o uite.

— Îmi pare rău, prietene.

Uniforma verde pe pat. John se uită la ea, îşi termină ţigara şi nu putu să se mişte.

Numai asta nu.

— John, parcă. Parcă aşa te cheamă, nu? Încă ceva. Personal mă doare-n cur dacă cineva îi bate pe finlandezii ăştia tâmpiţi până le sună apa-n cap. Dar ăsta te-a reclamat. Poliţia te aşteaptă deja să te audieze.

John nu ţipă.

Era convins că asta făcea, dar de fapt nu scotea niciun sunet.

Un singur ţipăt slab, un şuier prin care-şi goli plămânii, apoi se aşează pe pat, cu capul plecat, cu mâinile strângându-şi tare obrajii.

Nu ştia de ce, dar dintr-odată se trezi într-un alt timp, într-un alt loc, avea cincisprezece ani şi tocmai lovise un profesor din spate, cu scaunul, o singură lovitură puternică cu spătarul când Mr Covenson se întoarse. Îşi pierduse auzul atunci, Mr Covenson, iar John încă îşi amintea cum s-a simţit când l-a văzut la tribunal, când, pentru prima oară, şi-a dat seama că fiecare lovitură avea consecinţele ei. A plâns mai sfâşietor ca niciodată,

cum n-a plâns nici la înmormântarea mamei lui. Înţelesese, înţelesese cu adevărat că îi răpise pentru totdeauna posibilitatea de a auzi cu urechea aceea şi şi-a dat seama că atunci lovise pentru ultima oară şi că trei luni într-un nenorocit de centru de detenţie juvenilă nu îl ajutaseră cu nimic.

— O să oprească autobuzul formaţiei.

Gardianul stătea în continuare acolo. John rămase surprins de reacţia puternică, de anxietatea care umplu dintr-odată cabina sărăcăcioasă. O să-l audieze iar poliţia. Riscă să fie condamnat pentru vătămare corporală gravă. Da, normal, nu era tocmai ceva de dorit. Dar chestia asta. Capul care se clătina, faţa albă ca varul, gura blocată, asta n-o înţelegea.

— O să te aştepte afară. Pe unde ies maşinile.

John îl auzi undeva deasupra capului, o voce care plutea, înghiţită de fumul de ţigară.

— Dar poţi să mai câştigi câteva ore dacă o iei pe unde coboară pasagerii care n-au venit cu maşina.

Părăsise feribotul ascuns printre oamenii cu pungi de cumpărături şi valize pe rotile şi fu absorbit de agitaţia capitalei, de aglomeraţia de dimineaţă. Se îndreptă cu paşi repezi spre trotuarul care se îndepărta de centru şi te ducea spre Nacka. Aerul era umed, dioxidul de carbon şi încă ceva l-au purtat spre Danvikstull, unde a oprit un taxi, leoarcă de transpiraţie, şi i-a spus şoferului să-l lase la Alphyddevägen 43. Şase ani se temuse de ziua aceasta şi hotărâse să nu fugă. Dar acum trebuia să ajungă acasă. La Helena, la Oscar. Avea să-i îmbrăţişeze, avea să discute cu ei despre viitor, avea să mănânce orez cu lapte şi dulceaţă de afine de parcă ar fi fost ultima masă din viaţa lui.

Aerul rece al dimineţii îi înţepă obrajii lui Ewert Grens. Nu-i plăcea iarna asta lungă de căcat, nu-i plăcea nicio secundă, şi acum, la începutul lui ianuarie, simţea că urăşte din toată inima fiecare zi în care era frig. Se trezea cu gâtul înţepenit şi cu piciorul stâng amorţit, membrele nu-l mai ascultau, şi avea impresia că toate „defectele astea de fabricaţie" se înrăutăţeau odată cu gerul. Asta îl făcea să se simtă bătrân, mai bătrân de cincizeci şi şapte, cât avea, şi fiecare membru, fiecare muşchi care-şi pierduse tinereţea ţipa după primăvară, după vremea caldă.

Acum se opri pe scările din faţa intrării dinspre Sveavägen. Aceleaşi scări care duceau la acelaşi apartament de la etajul patru, care era al lui de aproape treizeci de ani. *Trei decenii, în acelaşi loc, fără să fi făcut cunoştinţă cu un vecin măcar.*

Pufni pe nas.

Pentru că nu vrei. Pentru că n-ai timp. Şi de cele mai multe ori îl încurcau. Genul care lipea bileţele pe afişierul de la intrare şi îi ruga pe oameni să nu mai hrănească păsările de la balcon. Genul care te aborda numai când dădeai muzica prea tare, la o oră târzie, şi te ameninţa că sună la poliţie. *Dracu' vrea să-i cunoască pe ăştia.*

Se ducea s-o viziteze pe Anni şi rămăsese blocat în trafic înainte să-şi dea seama că tocmai lunea asta, personalul mutase orele de vizită după prânz. În toţi aceşti ani o vizitase luni dimineaţă, pentru ca acum să fie încurcat de un asistent medical care programase o şedinţă de kinetoterapie. Evadase din şirul de maşini obosit şi iritat, depăşise pe linia continuă, cu gândul să parcheze în acelaşi loc de unde plecase de curând şi care, între timp, se ocupase; înjurase cu voce tare şi parcase într-un loc nepermis.

Nu-l aşteptau în Kronoberg decât peste vreo două ore şi de aceea începuse să urce spre apartament, dar ceva îl făcu să se oprească la etajul unu. Nu aici. Spaţiu e prea mare. Şi prea gol. De fapt, nu mai fusese acasă de câtva timp. Deşi canapeaua din

biroul ăla vechi era cam îngustă şi corpul lui mătăhălos nu prea avea loc, dormea mai bine acolo, dormise bine de când se ştia.

Începu să se plimbe agale pe trotuar. Trecu de Sveavägen, de Odengatan, ajunse la Biserica Vasa şi apoi la Dalagatan. Acelaşi drum, douăzeci şi cinci de minute, indiferent de anotimp, părul cărunt şi rar, faţa brăzdată de riduri, şchiopătatul vizibil de când piciorul stâng nu mai voia să coopereze, Ewert Grens, comisarul de la Criminalistică, era genul de care oamenii se fereau pe trotuar, genul pe care-l auzeai chiar dacă nu vorbea.

Începu să fredoneze o melodie.

După ce trecea de beţivii de pe băncile din Vasaparken şi intrarea deprimantă a spitalului Sabbatsberg, grăbea de obicei pasul. Cam asta era distanţa după care plămânii puteau să-i funcţioneze normal, şi de aici încolo o ţinea numai într-un cântat, până la sediul poliţiei de pe Bergsgatan; în timp ce sângele clocotea în corpul masiv, falsa pe o voce subţire, fără să-i pese de cei care întorceau capul după el. Era o melodie de Siw Malmkvist[3], un cântec de pe vremuri, cum s-ar spune:

dragul meu Magnus, am făcut o prostioară, iartă-mă, te rog,
rândurile pe care ţi le-am scris ieri, scrisoarea pe care ai primit-o

Dimineaţa aceasta; *Nu citi scrisoarea pe care ţi-am trimis-o, Orchestra Harry Arnolds, 1961.* Cânta şi îşi aducea aminte de zilele în care nu era singur, de o viaţă dintr-un trecut mult prea îndepărtat.

Treizeci şi patru de ani în serviciul poliţiei. Avusese parte de tot ce-şi putea dori. Treizeci şi patru de ani. Şi rămăsese fără nimic.

În mijlocul podului Barnhus, care făcea legătura între şinele de tramvai ce duceau spre Norrmalm şi Kungsholmen, începu să cânte şi mai tare. Vuietul traficului, vântul puternic care-l pândea mereu în locul acela — acum cânta pentru tot oraşul, ţinând în frâu neliniştea şi gândurile şi sentimentul ăla care uneori se transforma în amărăciune.

da, eşti puţin durdulie, dar nicidecum un elefant,
cred că eşti o scumpete, dar n-aş putea să-ţi fiu amant

---

[3] Siwan Malmkvist, cântăreaţă de şlagăre din Scania, activă şi populară mai ales în anii '50–'60.

Se descheie la palton, îşi smulse fularul de la gât şi lăsă versurile desuete să plutească în voie printre maşinile care se deplasau cu viteza a doua şi printre oamenii care se târau sau se grăbeau, fiecare spre destinaţia lui. Grens mai avea puţin până la refren când simţi telefonul vibrând în buzunarul interior al sacoului. O dată. De două ori. De trei ori.

— Da?

Răspunse pe un ton ridicat, apropiindu-şi gura de microfonul încorporat al telefonului mobil. Trecură câteva secunde şi auzi vocea pe care o detesta cel mai mult.

— Ewert?

— Da.

— Ce faci?

Mai du-te-n pizda mă-tii, pupincuristule ce eşti. Ewert Grens îl dispreţuia pe şeful lui. De fapt, pe toţi colegii lui. Şi nu se obosea să ascundă acest lucru. Căcăciosul ăsta era prea tânăr şi prea entuziast, dar nu ştia nici să-şi lege şireturile.

— Ce vrei?

Îl auzi pe şeful lui trăgând aer în piept, pregătindu-se să-i spună ceva important.

— Noi doi avem sarcini diferite, Ewert. Competenţe, vreau să spun. Aş vrea să-ţi reamintesc, de pildă, că eu hotărăsc pe cine angajăm şi pe cine nu. Şi dacă da, la ce departament îl băgăm.

— Asta zici tu.

— Mă mir cum de ai ajuns să angajezi *tu* pe cineva pe postul ăla liber de la Criminalistică. Că am aflat de curând. Unde mai pui că persoana respectivă n-are nici pe departe anii de experienţă de care ar fi nevoie pentru postul de inspector în cadrul departamentului.

Ar trebui să închidă telefonul ăsta nenorocit, ar trebui să cânte, mai ales că soarele răsărise şi, de data asta, Stockholmul nu se trezise cu faţa la cearşaf, ăsta era momentul lui de glorie, ritualul lui, dreptul lui nenorocit de a se pişa pe idioţii şi cretinii din lumea asta.

— Se mai întâmplă. Mai ales când nu te mişti destul de repede.

Un tren trecu pe sub el şi vibraţiile puternice înghiţiră vocea din telefon.

— Nu te mai aud.

Vocea mai încercă o dată.

— Nu te las s-o angajezi pe Hermansson. Am găsit eu pe cineva. Un candidat calificat. Mi s-a pus mie pata.

Ewert Grens se pregăti de cântat.

— Nemaipomenit. Doar că e puţin cam târziu. I-am completat deja cartea de muncă. Aseară. Asta pentru că ştiam c-o să-ţi bagi nasul.

Închise telefonul şi îl vârî la loc în buzunarul interior.

Îşi continuă plimbarea şi-şi drese vocea. Trebuia să-l ia de la capăt, tot cântecul.

Zece minute mai târziu deschise uşile grele de la intrarea principală dinspre Kungholmsgatan.

O grămadă de descreieraţi stăteau şi aşteptau deja înăuntru.

Bonuri de ordine pentru reclamaţiile de dimineaţă, în fiecare luni, acelaşi căcat, *full house*, iadul pe pământ. Se uită la ei, la feţele obosite, o spargere în apartamentul din oraş în timp ce familia era plecată la casa de vacanţă, o vitrină spartă şi nişte rafturi golite. Se îndreptă spre coridor şi spre uşa încuiată din capăt, biroul lui se afla acolo, înăuntru, la câteva etaje mai sus şi în spatele câtorva uşi încuiate, în spatele automatului de cafea. Tocmai se pregătea să formeze codul şi să intre când îl zări pe bărbatul care stătea întins pe canapeaua din capătul holului. Avea un bon de ordine în mână, stătea cu capul lăsat într-o parte şi urechile îi erau mânjite de sânge coagulat. Părea că mormăie ceva, nu se putea distinge ce, într-o limbă care, după părerea lui Grens, semăna foarte tare cu finlandeza.

Îi curgea sânge din urechi.

Încă un pas. Omul întins pe canapea duhnea a spirt atât de tare, încât Grens se opri brusc.

Faţa aia. Ceva nu era în regulă cu faţa aia.

Grens respiră doar pe gură. Făcu doi paşi în faţă şi se aplecă peste el.

Bărbatul fusese bătut zdravăn.

Pupilele nu erau la fel de dilatate. Una părea mai mică decât cealaltă.

Parcă ar fi fost ochii ei, capul ei pe genunchii lui. Pe vremea aia nu ştia. Nu ştia încă.

Se îndreptă cu paşi repezi spre pupitrul de la recepţie. Schimbă două cuvinte cu recepţionerul, gesticulă nervos cu braţele şi tânărul poliţist se ridică şi îl urmă grăbit pe comisarul care se întoarse la bărbatul beat. Acesta venise cu taxiul cu o jumătate de oră în urmă şi de atunci zăcea acolo, pe canapea.

— Să-l ia o patrulă şi să-l ducă la Karolinska, la neurologie. La urgenţe, vreau să zic. Acum, în clipa asta!

Ewert Grens simţea că explodează de nervi în timp ce ridică rând pe rând câte un deget.

— Lovitură puternică la cap. Pupile dilatate inegal. Rană sângerândă la ureche. Vorbeşte incoerent.

Se întreba dacă nu cumva era prea târziu.

— Toate astea indică o contuzie cerebrală.

Dintre toţi, el ştia cel mai bine. Că se putea să fi fost prea târziu. Că uneori contuziile puternice nu se puteau vindeca.

Trăia de douăzeci şi cinci de ani cu informaţia asta.

— Ai înregistrat reclamaţia?

— Da.

Căută insigna cu numele poliţistului tânăr, observă că se holba la el, apoi se uită din nou în ochii lui.

— Dă-o încoa'.

Ewert Grens descuie uşa şi o luă drept înainte pe coridor, pe lângă şirul tăcut de uşi încuiate, aşteptând.

Un om fusese rănit la cap şi se uitase în ochii lui cu pupilele dilatate inegal.

Singurul lucru pe care-l vedea.

Singurul lucru vizibil.

N-avea de unde să ştie că treaba asta, o infracţiune printre multe alte infracţiuni, era de fapt continuarea a ceva ce începuse demult, cu câţiva ani înainte, o crimă oribilă care adusese după sine şi altele, poate cea mai ciudată investigaţie cu care urma să aibă de-a face ca poliţist.

O lumină puternică se vedea la geamul de la etajul superior. Dacă cineva s-ar fi plimbat în clipa aceea pe Mern Riffe Drive şi ar fi aruncat o privire spre vila luxoasă cu douăsprezece camere, ar fi văzut în spatele geamului un bărbat scund, în jur de cincizeci de ani, cu mustaţă şi păr negru, pieptănat pe spate. Persoana respectivă ar fi văzut că bărbatul era palid şi avea o privire apatică. Stătea nemişcat pe întuneric şi se uita la ceva, apoi începu să plângă şi lacrimile se prelingeau încet pe obrajii lui.

În Marcusville, Ohio, era noapte în continuare. Soarele răsărea abia peste câteva ore. Mica localitate dormea.

Dar nu şi el.

Nu el, el care vărsa lacrimi de durere, de ură şi de dor, stând la geamul camerei care odată fusese a fiicei lui.

Edward Finnigan sperase că, la un moment dat, durerea avea să se atenueze. Că n-o să mai trebuiască să-l vâneze pe vinovat, că n-o să-l mai caute pe nenorocit, c-o să se poată întinde lângă nevastă-sa şi-o să poată s-o dezbrace, s-o iubească iar.

Optsprezece ani. Şi în loc să se îmbunătăţească, lucrurile se agravaseră. Acum jelea şi mai tare, îi era şi mai dor, îl ura şi mai tare.

Îngheţase.

Îşi înfăşură halatul în jurul corpului şi-şi mută picioarele goale de pe podeaua întunecată pe covorul gros. Îşi luă privirea de la casele de afară, de la străzile pe care crescuse, de la oamenii pe care-i cunoştea atât de bine, se întoarse şi se uită în jur.

Patul ei. Biroul ei. Pereţii ei, podeaua, tavanul.

Locuia în continuare aici.

Murise, dar camera... camera era în continuare a ei.

1. Pe masa de autopsie se află o persoană de sex feminin, dezbrăcată, greutate: 65 kg, înălţime: 1,72 cm.

2. Constituţie şi musculatură obişnuită. Pilozitate normală.

3. Faţa nu prezintă leziuni. În zona nărilor s-au observat urme de sânge.

Închise uşa. Alice se trezea foarte uşor, iar el nu voia să fie deranjat. Aici, în camera lui Elizabeth, putea să plângă în voie, putea să urască, să tânjească fără să incomodeze pe cineva. Uneori stătea pur şi simplu lângă fereastră şi se uita în gol. Uneori se aşeza pe podea, cu spatele sprijinit de patul ei, decorat în continuare cu ursuleţi şi pernuţe roz. În noaptea asta o să aştepte lângă biroul ei, noul ei birou, pe care n-a mai apucat să-l folosească.

Se aşează.

Creioane, stilouri şi gume de şters, îngrămădite în faţa lui. Un jurnal, genul cu lăcăţel. Trei cărţi — le răsfoi distrat. Se pare că fiica lui nu depăşise niciodată faza romanelor cu cai şi fetiţe. Pe perete se vedea un afişier cu o foaie îngălbenită, orarul ei de la Valley High School, unul dintre cele două licee de stat din Marcusville. Fuseseră atenţi la detaliul acesta, voiau neapărat ca fiica lor să înveţe la un liceu obişnuit. Dacă fata celui mai apropiat colaborator al guvernatorului nu se mulţumea cu o şcoală normală, oamenii ar fi interpretat greşit şi tocmai despre asta era vorba în politică, despre abilitatea de a trimite semnale potrivite, care să nu trezească bănuieli sau nelinişti. Deasupra orarului, o bucată de hârtie la fel de galbenă, câteva numere de telefon, scrise lăbărţat pe marginea hârtiei cu creionul. Sus de tot, un mesaj de la antrenorul echipei de fotbal din Marcusville despre un meci de calificare între echipa lor şi Otway FC, o programare la medicul de la Pike County Hospital din Waverly, o confirmare privind o vizită la WPAY Radio Station, 104,1 FM din Portsmouth.

Viaţa ei fusese curmată înainte să fi început.

I-a fost furat totul înainte să-şi ia zborul.

14. Spatele prezintă pete cadaverice de culoare mov, răspândite egal şi, de asemenea, în zona coccigiană şi partea dorsală.

15. Corpul prezintă urme de gloanţe pe partea posterioară, cât şi pe cea anterioară. Urmele au fost numerotate astfel (...)

Edward Finnigan îl ura din tot sufletul. I-o răpise pe Elizabeth pentru totdeauna, o împiedicase să mai trăiască senzaţia unei zile noi, îi răpise viaţa, o furase din casa asta.

Clanţa se mişcă. Finnigan întoarse capul imediat.

Ea îi aruncă o privire resemnată.

— Nu şi în noaptea asta, te rog.

El suspină.

— Alice, du-te şi culcă-te. Vin şi eu imediat.

— O să stai aici toată noaptea.

— Nu şi de data asta.

— De fiecare dată.

Femeia intră în cameră. Soţia lui. Ar trebui să o atingă, s-o cuprindă cu braţele. Dar nu mai putea. Era de parcă totul ar fi murit în urmă cu optsprezece ani. O lungă perioadă făcuseră sex de două ori pe zi ca să rămână gravidă, să mai aibă un copil. Dar nu se întâmplase nimic. O fi fost doliul pe care-l purtau. Sau simplul fapt că îmbătrânise, iar corpul ei de femeie nu mai era atât de fertil. Nu că ar mai fi avut vreo importanţă. Rămăseseră singuri. Şi nu se mai ţineau în braţe.

Se aşeză pe marginea patului. El dădu din umeri.

— Ce vrei să fac? Să uit?

— Da. Poate.

Finnigan se ridică brusc de pe ceea ce fusese scaunul fiicei sale.

— S-o uit? Pe Elizabeth?

— Nu, ura pe care o simţi.

Finnigan scutură din cap.

— N-o să uit niciodată. Şi n-o să încetez să-l urăsc. Ce mama dracului, Alice, a omorât-o pe fiica noastră!

Femeia stătea fără să zică nimic, cu privirea resemnată de mai înainte. Îi era greu să se uite la el.

— Nu înţelegi. Nu e vorba de Elizabeth. Pe ea ai deconectat-o de mult, ai oprit-o ca pe un televizor. Nu mai ştii ce se întâmplă în jurul tău.

Amuţi şi inspiră adânc, pregătindu-se să continue.

— Ura asta a ta. Ura asta a închis tot ce-i în jur. Un om normal nu poate să iubească şi să urască în acelaşi timp. Aşa e, n-ai ce să-i faci. Şi tu ai ales, Edward. Ai ales cu mult timp în urmă.

32. În plămânul stâng al femeii se află aproximativ doi litri de sânge, coagulat parţial.

33. Plămânul stâng al femeii prezintă orificii de intrare şi de ieşire ale gloanţelor, cu un canal de tragere de 1–5.

— N-am apucat să-l văd murind.

Se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo prin cameră; furia din el îl obliga să se mişte.

— Am aşteptat. Doisprezece ani am aşteptat. Şi nenorocitul a murit, pur şi simplu! Înainte de termen. N-am apucat să-l vedem. El a fost cel care a hotărât termenul. Nu noi!

Alice Finnigan stătea pe patul fiicei sale. Singurul copil pe care-l avusese. Nici ea nu putea s-o uite, să n-o mai jelească. Dar treaba asta, ura asta a lui Edward, căsnicia lor care nu mai era căsnicie — simţea că nu mai poate, că trebuie să renunţe. Uitase cum era să trăiască cu adevărat. Încă doi ani întinaţi de ura asta şi n-avea să mai plece, n-avea să mai scape de relaţia asta, chestia asta pe care nici n-o mai putea descrie.

— Mă duc să mă întind. Şi aş vrea să vii şi tu.

El clătină din cap.

— Eu mai rămân, Alice.

Soţia lui se ridică de pe pat şi se duse la uşă. Auzindu-i vocea, se opri.

— E ca atunci când... e ca şi când ai pune punct relaţiei. *Alice, ascultă-mă, măcar puţin.* Iubeşti pe cineva şi de asta te simţi abandonat. Dar, de fapt, nu e asta, nu asta te supără, nu asta te face să simţi că te doare inima şi tot corpul ăsta nenorocit. *Ascultă-mă, te rog, Alice.* E puterea. Pe care n-o ai. Faptul că eşti dependent de decizia altcuiva. Faptul că n-ai destulă putere să decizi singur când ar fi timpul să pui punct relaţiei în care eşti. Asta te doare mereu, mai mult decât faptul că iubirea a murit, că nu mai există. *Înţelegi?*

Se uită la ea, implorând-o din priviri. Ea nu-i spuse nimic.

51. Greutate ficat: cca. 1 750 g. Peretele toracic prezintă un canal de tragere care se continuă sub vezica biliară.

— Aşa mi se pare acum. Aşa mă simt de când a murit. Dacă aş fi putut să stau şi să-l văd cum moare, cum se chinuie să respire, dacă aş fi putut să rămân şi să pun punct... cred c-aş fi putut merge mai departe, ştiu asta, Alice. Dar acum... *El* a luat decizia, nu eu. *El* a pus punct. Alice, e clar că înţelegi, trebuie să înţelegi! Simt că explodez, că iau foc!

57. Greutate rinichi stâng: 131 g. Rinichiul drept a fost traversat de glonţ din stânga spre dreapta. Orificiu pronunţat în partea superioară, aproximativ de mărimea unei mingi de golf; sângerează.

Ea nu spuse nimic.

Se uită la el, se întoarse şi ieşi din cameră. Edward Finnigan rămase pe loc. O auzi când închise uşa dormitorului comun.

Ascultă zgomotele de afară, vântul care adia, ramura care se lovi de fereastră. Se duse lângă geam şi se uită în întuneric. Marcusville dormea şi avea să mai doarmă puţin. Mai erau trei ore până la răsărit.

Se făcuse aproape douăsprezece când Ewert Grens reuşi să cheme un taxi şi s-o ia cu paşi repezi pe coridoarele secţiei de poliţie. Era în întârziere şi ura asta, mai ales că ştia că ea îl aştepta, stătea acolo, avea încredere în el. Cineva o aranjase, o pieptănase ca de obicei şi o ajutase să-şi pună rochia albastră. Şoferul, un bărbat scund şi slab, râse mult şi îi povesti tot drumul despre ţara lui, Iran, despre cât de frumoasă era, despre viaţa pe care o avusese acolo şi pe care n-o s-o mai aibă niciodată. Grens îl rugă să meargă un pic mai repede după o porţiune din Kungsholmen pe care înaintară lent, îi arătă legitimaţia, explicându-i că avea de rezolvat ceva legat de serviciu.

Paisprezece minute prin oraş şi o sută zece kilometri la oră peste podul Lidingö.

Voia să se dea jos din maşină şi să se plimbe puţin prin faţa clădirii masive. Trebuia să-şi adune gândurile. Doar era aşteptat.

Fusese bătut rău de tot. Dar mai întâi trebuia să-l uite pe bărbatul ăla care-i mormăise ceva în finlandeză. *Sângele care i-a curs din urechi.* Trecuse toată dimineaţa şi Grens nu reuşise să-şi şteargă din cap imaginea aceea cu omul întins pe canapeaua din secţia de poliţie. *Ochi verzui spre gri, o pupilă dilatată, una nedilatată.*

Violenţă deosebit de gravă. Nu era de ajuns. Era mai mult decât atât.

Tentativă de omor.

Îşi scoase telefonul mobil şi îl sună pe Sven Sundkvist, singurul coleg pe care-l tolera, singurul dintre toţi cu care lucra aproape de-o viaţă. Îl rugă să întrerupă orice altă activitate şi să-l identifice pe individul acela care se distra spărgând capete, iar după aceea, voia să-l vadă târât la audieri şi acuzat de ceva grav, ceva ce ar fi însemnat ani buni petrecuţi după gratii.

Parcurse ultima sută de metri cu paşi lenţi până când ajunse la clădirea veche a sanatoriului.

Venea aici de douăzeci şi cinci de ani, o dată pe săptămână, cel puţin, ca s-o viziteze pe singura persoană de care-i păsa cu adevărat.

În curând avea să intre din nou la ea. Avea să facă asta din demnitate.

Avuseseră toată viaţa înainte.

Până când el a lovit-o cu maşina.

Îşi dăduse seama de mult că imaginile din ziua aceea n-aveau să-i dea pace niciodată. Fiecare gând, fiecare clipă, totul era viu în mintea lui, ar fi putut retrăi oricând secundele acelea.

Cauciucul ăla mare şi nenorocit.

Nu avusese timp.

Nu avusese timp!

Vântul bătea de departe, dinspre apă, gradele scăzute dinspre Marea Baltică îl nimereau drept în faţă. Lăsă ochii în jos şi văzu că pe poteca acoperită cu pietriş se depusese un strat de gheaţă şi simţi că piciorul sănătos nu putea să ducă greutatea excesivă care se sprijinea pe el, c-o să-i fie greu să-şi păstreze echilibrul. Era să cadă de două ori şi înjură în gura mare, blestemă toate anotimpurile tâmpite şi oamenii care nu se ocupau ca lumea de aleile pe care se plimbau pacienţii.

Simţi când maşina se clătinase brusc după ce o lovise.

O luă spre parcarea mare din faţa clădirii şi căută cu privirea fereastra ei. Acolo era locul ei, acolo se aşeza şi se uita în zare.

Dar acum n-o văzu. Întârziase. Iar ea se bazase pe el, pe faptul că o să ajungă la timp.

Urcă treptele cu paşi repezi, nouă lespezi atent şlefuite. La biroul puţin cam prea mare de la recepţie stătea o femeie de vârsta lui, una dintre angajatele pe care le întâlnise şi în prima zi, când veniseră aici într-o dubă a poliţiei. El ceruse permisiunea să împrumute una, voia ca ea să se simtă în siguranţă.

— E înăuntru, în cameră.

— N-am văzut-o la geam.

— E acolo, te aşteaptă. I-am pus prânzul deoparte.

— Am întârziat.

— Ştia că o să vii.

Se uită în oglinda care atârna pe peretele de lângă toaletă, între recepţie şi coridorul ce ducea spre camerele pacienţilor. Părul, faţa, ochii, toate indicau că îmbătrânise, arăta obosit şi transpirase după cât patinase pe gheaţa aia nenorocită. Mai zăbovi puţin până când respiraţia i se linişti.

Îi ţinuse capul însângerat în braţe.

Grens parcurse cei câţiva metri, trecu de câteva uşi închise şi se opri la numărul paisprezece. Cifrele roşii erau plasate deasupra plăcuţei cu numele ei, lângă clanţă.

Femeia stătea în mijlocul camerei şi se uita la el.

— Anni.

Ea zâmbi. În direcţia vocii. Sau poate în direcţia unei uşi care se deschisese. Sau a luminii din cameră, care acum venea din două direcţii.

— Am întârziat. Iartă-mă, te rog.

Ea izbucni în râs. Râsul acela contagios, plin de viaţă. Se duse la ea, o sărută pe obraz, scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi şterse saliva care se prelingea pe bărbia ei.

O rochie roşie cu câteva dungi mai deschise.

Era sigur că n-o mai văzuse până atunci.

— Eşti frumoasă. Te-ai înnoit. Pari foarte tânără în rochia asta.

Nu îmbătrânise, nu la fel ca el. Obrajii ei erau în continuare netezi, iar părul, la fel de des ca în tinereţe. Spre deosebire de el, care-şi pierdea câte puţin din putere în fiecare zi. Ea părea să-şi fi păstrat puterile. Era oarecum firesc, având în vedere că zilele sale se scurgeau cu ea stând în faţa ferestrei, într-un scaun cu rotile. Nu-şi epuizase resursele.

Sângele acela purpuriu părea că n-o să se mai oprească nicicând. Curgea încontinuu din urechile, nasul şi gura ei.

Îşi trecu mâna peste obrajii ei, deblocă frâna care ţinea pe loc una dintre roţile din spate, împinse scaunul spre uşă şi ieşi, traversă coridorul şi o luă spre cantina goală. Se aşeză pe un scaun, lângă masa cea mai apropiată de ferestrele imense cu vedere spre mare, o trase lângă geam, aduse nişte tacâmuri, un pahar şi o baveţică din plastic. Mâncarea lor era în frigider, tocăniţă cu carne şi orez.

Grens se aşeză în faţa ei.

Simţi că ar trebui să-i povestească. Dar habar n-avea cum.

Oricum nu s-ar fi schimbat nimic.

Îi dădu să mănânce în ritmul în care mânca şi el. Din porţia substanţială aflată în farfuria ei nu mai rămăseseră decât nişte boabe verzi şi albe şi o pastă maronie. De când o ştia, mânca bine, avea poftă de mâncare. Era convins că aşa se menţinuse sănătoasă, de asta se simţea atât de bine, în ciuda faptului că stătea într-un scaun cu rotile, fără să se amestece în discuţiile celorlalţi. Atâta timp cât mânca şi rămânea în putere, trăia, voia să trăiască şi continua să trăiască.

Era agitat. Trebuia să-i povestească totul.

Anni înghiţi mâncarea, dar o bucăţică nimeri greşit şi ea începu să tuşească puternic. Se ridică imediat şi o sprijini până când i se reglă respiraţia. Se aşeză lângă ea şi o luă de mână.

— Am angajat o femeie.

Îi era greu să se uite în ochii ei.

— O femeie tânără cum erai şi tu când te-am angajat. Şi deşteaptă. Cred c-o să fie bine.

Se întrebă dacă a înţeles. Ar fi vrut să ştie. Ar fi vrut să ştie cum îşi putea da seama că-l asculta, că înţelegea cu adevărat ce spune.

— Asta nu ne afectează cu nimic. Aş putea să-i fiu tată, să ştii.

Soţia lui nu mai vru să mănânce. Îi mai dădu două linguri din chestia maro şi una din cea albă.

— Voiam să ştii şi tu.

Afară burniţa şi vântul îi suflă în faţă stropi de ploaie amestecaţi cu zăpadă când ieşi prin porticul din faţa intrării. Îşi legă fularul şi-şi încheie paltonul până sus. Apucă să coboare treptele şi s-o ia spre parcare, când telefonul îi sună.

Sven Sundkvist.

— Ewert?

— Da.

— L-am găsit.

— Păi, să-l ducă la interogatoriu.

— E un cetăţean străin.

— A spart capul cuiva.
— Are paşaport canadian.
— Vreau să-l duci la secţie.

Ploaia se înteţi, stropii amestecaţi cu fulgi de zăpadă deveneau din ce în ce mai grei şi mai deşi.

Ewert Grens ridică privirea spre cer şi, chiar dacă ştia că n-avea niciun rost, începu să înjure de toţi sfinţii, blestemând iarna asta care nu se mai termina.

Soarele avea să răsară în curând peste mica localitate din sudul statului Ohio, dominată de clădirea penitenciarului, în jurul căreia se înălţau ziduri solide. Afară era frig şi ningea, aşa fusese toată iarna, iar localnicii din Marcusville aveau să-şi înceapă ziua încercând să cureţe cu lopata poteca din faţa casei.

Vernon Eriksen dădu o ultimă tură pe coridoarele pline cu deţinuţi.

Era cinci şi jumătate, mai avea o oră şi termina tura de noapte, putea să se schimbe în haine civile şi să se plimbe până la Sofios de pe Main Street, un restaurant mexican care servea un mic dejun destul de decent, clătite americane cu dulceaţă de afine şi bacon prăjit.

Părăsise West Wing şi se îndrepta spre East Block, paşii îi răsunau între pereţii de beton, care i se păreau noi şi acum, după treizeci şi ceva de ani. Îşi amintea perfect de construcţia de la marginea localităţii, care avea să se transforme în ziduri şi celule unde urmau să fie închişi cei condamnaţi. Clădirea aceasta avea să împartă locuitorii din Marcusville în două tabere care se măriseră în ultimul timp din ce în ce mai mult; exista un grup pentru care închisoarea însemna locuri de muncă noi şi o şansă pentru aşezarea aia uitată de Dumnezeu, şi grupul nemulţumiţilor, care nu se gândeau decât la preţurile scăzute la locuinţe şi neliniştea constantă din cauza apropierii de acel lăcaş al pierzaniei. El unul nu se gândise prea mult la lucrurile astea. Pe vremea aceea avea nouăsprezece ani, căuta un loc de muncă într-o închisoare deschisă de scurt timp, se angajase şi de atunci lucra acolo. Nici el nu plecase din Marcusville, era unul dintre cei rămaşi în urmă, genul de burlac care preferase să tragă tare, fără să observe că munca grea se transformă în ceva normal, anii au trecut repede, între timp a împlinit cincizeci de ani şi era prea târziu să mai plece. Uneori se ducea cu maşina până în Columbus, căuta un local în care se dansa, lua cina cu o femeie din Wheelersburg, la câteva mile depărtare, spre sud, rămânea peste

noapte şi cam atât. Nimic mai mult, nimic mai intim, ăla era locul lui, acolo se ducea tot timpul.

Viaţa lui fusese tot timpul legată de moarte.

Uneori se gândea la asta, la faptul că o întâlnise încă de când se angajase acolo, încă de la început.

Ceea ce nu însemna că-i era frică de ea — doar că se afla tot timpul în apropierea ei, trăise şi muncise cu ea în gând. Când era mic, cobora pe furiş de la etaj, unde stăteau, şi trăgea cu ochiul printre şipcile de lemn la tatăl lui, care-şi primea clienţii în ceea ce fusese singurul birou de pompe funebre din Marcusville. Mai târziu, ca adolescent, devenise o parte din afacerea lor de familie, o mână de ajutor în plus care se pricepea să spele, să pieptene şi să îmbrace trupurile acelea neînsufleţite. Învăţase ce trebuie să facă pentru a-i readuce la viaţă, măcar pentru scurt timp, cu ce trebuia să-i machieze şi să le trateze suprafaţa pielii ca să pară vii. Era dorinţa rudelor şi a prietenilor, asta-şi doreau atunci când se uitau la ei şi plângeau şi-şi luau adio de la ei.

Aruncă o privire în jur.

Pereţii vechi de treizeci şi ceva de ani. Închisoarea începuse să se deterioreze.

O mie de prizonieri care trebuiau pedepsiţi, ţinuţi închişi sau, uneori, eliberaţi. Aproape la fel de mulţi angajaţi, undeva între şapte şi opt sute. Un buget operativ de cincizeci şi cinci de milioane de dolari, ceea ce însemna treizeci şi şapte de mii de dolari per angajat pe an, sau o sută trei dolari şi optzeci şi doi de cenţi per angajat pe zi.

Era lumea lui, o cunoştea, era locul în care se simţea sigur pe el.

Viaţa şi moartea existau şi aici, înăuntru, chiar dacă într-un alt fel.

Trecu de cabina gardianului principal şi dădu scurt din cap. Era un angajat nou care stătea şi citea liniştit o revistă. Când îl observă pe Vernon, se uită repede în cealaltă direcţie, se îndreptă de spate şi începu să studieze imaginile redate de camerele de supraveghere.

Vernon Eriksen deschise uşa care făcea legătura cu coridorul din East Block.

Death Row.

Trecuseră douăzeci şi doi de ani de când lucra ca gardian-şef peste cei judecaţi şi condamnaţi pentru *capital murder*[4], cei care numărau secundele, care aveau să-şi petreacă tot restul zilelor aici.

Două sute nouă prizonieri care stăteau şi aşteptau să fie executaţi aici, în Ohio.

Două sute opt bărbaţi şi o femeie.

O sută cinci *blacks*, nouăzeci şi şapte *whites*, trei *hispanics* şi patru care fuseseră încadraţi într-o coloană separată, intitulată *others*.

Mai devreme sau mai târziu aveau să ajungă cu toţii aici.

Unii îşi executau pedeapsa într-una dintre celulele de pe coridorul pe care se oprise. Sau fuseseră transportaţi aici cu douăzeci şi patru de ore înainte de execuţie. Aici erau transferaţi toţi condamnaţii la moarte din Ohio.

Adică aici, la mine, se gândi.

Îi cunosc pe toţi, în parte. Sunt viaţa mea, familia pe care n-am avut-o niciodată, petrecem împreună fiecare zi, la fel ca un cuplu căsătorit.

Până când moartea ne va despărţi.

Vernon îşi dezmorţi corpul. Arăta suplu şi mlădios ca în tinereţe, avea aproape aceeaşi condiţie fizică, păr blond, tuns scurt şi obrajii supţi. Era obosit. Fusese o noapte lungă. Se certase cu columbianul care făcuse mai mult scandal decât de obicei, tipul nou din două'doi nu dormise, desigur, se smiorcăise ca un copil, ca toţi ceilalţi la început. Apoi se făcuse frig. De mult nu mai avuseseră o iarnă atât de cumplită în Ohio, în sud, şi caloriferele nici nu începuseră să se încălzească bine c-a şi trebuit să înlocuiască întregul sistem. Normal, doar că birocraţia nu se lăsa dusă aşa de uşor cu zăhărelul şi mai ales, nu lucra şi nu îi îngheţa curul aici.

Mergea pe mijlocul coridorului. Un soi de linişte se strecurase printre ziduri, dinspre celule se auzea respiraţia regulată a celor care dormeau adânc, mai ales acum, înainte să se lumineze.

---

[4] Omor deosebit de grav.

Se îndrepta spre locul în care se ducea de fiecare dată când se simţea obosit şi fără putere după o tură de noapte, când avea nevoie să-şi reîncarce bateriile ca să se poată reîntoarce aici şi în seara următoare.

Trecu pe lângă mai multe celule. O privire rapidă, stânga-dreapta, linişte pe ambele părţi.

Se apropie din ce în ce mai mult, depăşi linia trasă în mijlocul podelei, se duse la şirul lung de bare metalice care se aflau pe partea dreaptă a coridorului, aruncă o privire spre numărul 12 şi spre Brooks, care stătea culcat pe spate, apoi spre 10, unde Lewis dormea cu braţul sub pernă şi cu capul lipit de perete.

Apoi se opri.

Celula numărul opt.

Se uită înăuntru ca de atâtea ori.

Înăuntru nu era nimeni.

Un prizonier murise acolo şi de atunci hotărâseră să o ţină aşa, nelocuită. Cam superstiţioasă treaba, adevărat. Dar prizonierii nu trebuiau să moară în celule înainte de termen. Trebuiau îngrijiţi şi ţinuţi în viaţă până în ultima clipă, când aveau să fie executaţi.

Vernon Eriksen căută ceva în celula goală. *La bine şi la greu.* Becul din tavan care lumina tot timpul, patul de campanie fără lenjerie. *Până când moartea ne va despărţi.* Se uită drept înainte, la peretele murdar pe care nu-l mai ura nimeni, auzi şuierul din gaura toaletei pe care n-o mai folosea nimeni.

Simţi că îşi recapătă puterile, că stă mai sigur pe picioare, că nici capul nu-l mai doare atât de rău.

Zâmbi.

Fusese singur acasă şi ar fi trebuit să facă puţină curăţenie, ar fi trebuit să facă de mâncare şi să-l ia pe Oscar de la grădiniţa aflată la doar două străzi de ei.

Încercase să doarmă. Zăcuse toată dimineaţa în patul făcut, se zvârcolise cu o pernă de decor sub cap, lumina de la geamul dormitorului se strecurase înăuntru printre perdele şi sărea dintr-o parte în alta pe pereţii vopsiţi într-o culoare deschisă. Capul începu să-l doară atât de tare, încât simţea că i se face rău.

John se ridică şi îşi lăsă picioarele pe covorul moale de pe partea Helenei. Transpira. *Îl lovise drept în faţă.* Simţea că-i tremură mâinile. Le lipi de coapse şi îndoi braţele, dar mâinile îi tremurau în continuare, în ciuda faptului că îşi mai revenise.

Helena trebuia să sosească dintr-un minut în altul. Oftase când a sunat-o şi a rugat-o să se ducă după Oscar, explicându-i că el era obosit, avusese o noapte lungă şi avea nevoie de câteva ore de somn şi linişte.

Orice ai face, John, să nu iei niciodată legătura cu poliţia. Niciodată şi nicăieri.

Tatăl lui îi şoptise asta şi-l îmbrăţişase strâns, înainte de a dispărea pentru totdeauna.

John auzi liftul care se puse în mişcare în casa scărilor. Cineva urca spre el. Liftul se opri, două perechi de picioare ieşiră şi vocea aceea subţire răsună pe coridor, apoi un deget mititel apăsă insistent pe butonul soneriei, în timp ce mama lui scotocea după chei într-o geantă din material textil, în care nu puteai să găseşti nimic.

— Tati!

Oscar alergă pe hol, se împiedică de pragul de la dormitor, căzu şi după câteva secunde de linişte cât îi luă să-şi înăbuşe plânsul, se ridică şi făcu ultimii paşi spre pat cu braţele întinse.

— Tati! Eşti acasă!

John se uită la fiul lui, care zâmbea cu gura până la urechi. Se aplecă înainte, îl ridică şi îl strânse în braţe până când corpul

micuţ şi costeliv începu să se agite, nu mai avea răbdare să stea atâta nemişcat şi voia să se elibereze cât mai repede. Îl urmă pe copilul de cinci ani care continua să alerge prin casă, de parcă acum ar fi descoperit-o pentru prima oară. Auzi paşii Helenei şi aruncă o privire spre cadrul uşii, acolo unde se oprise.

— Salut.

Era frumoasă cu părul ăla roşcat, cu privirea aia care-l făcea să se simtă iubit.

— Salut, vino aici.

Întinse mâinile spre ea, o trase spre el şi o luă în braţe, cu obrajii lipiţi de pometii ei reci.

Încercă să facă numai lucruri obişnuite. Observase cum se uita la el când avea impresia că n-o vede, îşi dăduse de mult seama că nu era un bărbat obişnuit şi el ştia, deşi nu-i spusese nimic. Dacă nu făcea nimic ieşit din comun n-avea niciun motiv să-i pună întrebări.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— John, ştiu când nu eşti în apele tale.

Oscar era la Hilda, care stătea la etajul patru. Hilda avea şase ani şi la fel de multă energie ca musafirul ei. În absenţa băiatului, îi era mai uşor să stea de vorbă cu ea.

— Nu s-a întâmplat nimic. Sunt puţin obosit, poate de-asta.

Spăla vasele. Spălatul vaselor era un lucru obişnuit.

Ea veni lângă el. Puse câteva pahare pline pe jumătate cu lapte în chiuvetă, sub jet.

— Ai lipsit trei zile. E amiază. Oscar nu-i acasă. De obicei vii lângă mine, mă atingi. Te grăbeşti să nu cumva să pierzi momentul. *Şi acum, nimic.* Eu zic să mai încerci.

Helena stătea şi aştepta lângă el. Brusc făcu un pas în spate şi John văzu cu coada ochiului puloverul gros tras peste cap, mâinile care descheiau jeanşii, maioul căzut pe podea, sutienul, chiloţii. Stătea lângă el goală, atât de frumoasă, cu pielea puţin zgribulită, cu părul pubian blond şi aspru de care vârfurile degetelor sale îşi aduceau aminte atât de bine.

— Vreau să mă atingi.

Dar el nu putea să se clintească.

— Uită-te la mine, John.

Ceva îl apăsa pe piept. La dracu'.

Ea se apropie. Corpul ei gol era acum lângă el. Voia s-o atingă. Simţea că are nevoie de ea.

— Nu pot. Trebuie să-ţi spun ceva mai întâi.

Se duse după halatul de baie şi îl înfăşură în jurul corpului ei îngheţat. Se aşezară la masă şi el îi ceru permisiunea să-şi aprindă o ţigară şi, spre mirarea lui, ea nu spuse nimic, ridică doar din umeri. Luă un pachet de pe ultimul raft din dulap, plin de farfurii adânci şi pahare.

— Am cunoscut o femeie. O chema Elizabeth. Pe vremea aia avea şaişpe' ani. A fost singura femeie pe care am iubit-o. Până când te-am cunoscut.

Aprinse ţigara.

— Am văzut-o ieri. Adică nu pe ea. Pe cineva care arăta ca ea. Şi ca tine.

Trase fumul în piept şi-l ţinu acolo câteva secunde înainte să-l dea afară. Era prima oară când şterpelise o ţigară şi o fuma aici, în casă.

— Dansa în timp ce cântam. Transpirată, cum sunt toţi de obicei. Se simţea bine, râdea. Până când un finlandez nenorocit, beat mort, a început s-o pipăie. S-o hărţuiască. S-a postat lângă ea şi nu mai voia să plece.

Era nervos. Şi făcu exact ce obişnuia să facă atunci când era revoltat, furios, deprimat sau fericit. Accentul american era şi mai evident decât de obicei.

— S-a lăsat cu scandal. I-am tras una în meclă.

Nu mai spuse nimic.

— Îmi pare rău, Helena.

Ea nu se mişcă nici acum, se uită doar la el, se uită mult înainte de a se hotărî să-i vorbească.

— Elizabeth. Eu. O femeie transpirată. Şi un tip căruia i-ai tras un pumn în faţă. Nu înţeleg nimic.

Voia să-i povestească. Totul. Dar nu mergea. Amintirile din perioada aia blestemată erau ascunse în cele mai întunecate

cotloane ale minţii sale şi nu mai putea ajunge la ele. Îi povesti din nou despre bătaie, despre omul care căzuse lat în faţa lui. Ea reacţionă exact cum se aştepta. Începu să ţipe. Să-i spună că nu e bine. Că riscă închisoarea, că era sigur un caz de maltratare, un act de violenţă deosebit de grav şi aşa mai departe. Şi nu-l cunoştea pe omul ăsta care dădea în alţi oameni, nu ştia cine e.

— Helena, ascultă-mă puţin.

O luă în braţe, îşi strecură mâinile sub halat, pielea ei îi inspira căldură şi siguranţă, şi i se făcu frică, mai mult decât oricând, de singurătatea care-l privea în ochi de pe partea cealaltă.

— O să-ţi explic *imediat.*

O apucă de mâini şi le lipi de bărbie.

— Există multe, enorm de multe lucruri despre care nu ştii nimic. O să-ţi povestesc. Chiar acum.

John încercă să respire normal. Neliniştea îl sfâşia. Se pregătea, trebuia doar să-şi formuleze ideile, să găsească un mod de a exprima adevărul, singurul adevăr pe care-l cunoştea. Dintr-odată, se auzi soneria.

Se uită la ea, dar rămase pe loc. Soneria se auzi din nou.

Se ridică şi se îndreptă spre locul de unde venea sunetul ăla enervant.

Sven Sundkvist apăsă tare pe butonul soneriei ce părea nouă, fixată cu şuruburi pe cadrul alb, de plastic, al uşii[5]. Se auzi un semnal ascuţit ce îi amintea de zgomotele din zorii zilei, când se urca în autobuzul care pleca din Gustavsberg spre Stockholm, de telefoanele mobile din mâinile adolescenţilor, nişte jucării enervante cu care îşi ocupau timpul în drum spre şcoala din oraş.

Se uită la uşă. Nu-i convenea deloc situaţia.

Solistul unei formaţii care cânta muzică de petrecere îl pocnise pe un individ din public şi poliţia emisese mandat de arestare pe numele lui, în lipsă. Trebuia dus la secţie şi audiat, conform capitolului 24, paragraful 8, şi informat că era acuzat de tentativă de omor şi că avea dreptul la un avocat. Ewert sunase de mai multe ori la secţie şi părea iritat, cerându-i să se ducă împreună cu Hermansson. Sven Sundkvist protestase; fiind unul dintre cei mai respectaţi şi talentaţi anchetatori ai poliţiei, nu-i convenea deloc să sară peste prima regulă a tehnicilor de audiere, şi anume: să nu confrunţi niciodată un suspect într-un mediu potrivnic.

Ce naiba, era foarte simplu.

Şeful anchetei trebuia să câştige încrederea celui anchetat.

Şi trebuia s-o păstreze.

Să profite de ea.

Sven le propusese să trimită o patrulă obişnuită. Cum făceau de obicei. Ewert îl întrerupsese imediat, îi ceruse să termine cu smiorcăielile şi să se ducă după nenorocitul ăla, spunându-i că nu vrea scandal şi ţeste sparte pe feriboturi finlandeze.

Sven Sundkvist oftă adânc. Ce aiurea, să stai aici, în faţa unei uşi de la etajul paisprezece, în casa scării, şi să te întâlneşti pentru prima oară cu nebunul.

---

[5] În Suedia, soneriile se află de obicei chiar pe tocul uşii, nu pe peretele de lângă intrare.

Scutură din cap şi se uită la colega lui, o femeie tânără cu păr scurt, castaniu şi accent specific locuitorilor din Skåne[6]. Femeia nu părea deloc agitată; studia doar uşa închisă, era pregătită, dar nu stătea cu sufletul la gură.

— Tu ce crezi?

Sundkvist arătă cu degetul spre cutia poştală şi plăcuţa cu numele de familie. Numele părea corect.

— Vine el, nu te teme.

Îi plăcea de ea. Făcuseră cunoştinţă vara trecută. O stagiară de la poliţia din Malmö nimerise într-una dintre cele mai ciudate anchete văzute vreodată de Sven; o prostituată intrase într-o morgă şi luase ostatici oamenii de acolo. Totul s-a petrecut într-unul dintre cele mai mari spitale din Suedia. Lucrurile s-au complicat ca dracu'. Lucrase cot la cot cu Ewert Grens, condusese seră investigaţiile din sala de operaţii de la Urgenţe, şi îi impresionase, fusese deşteaptă, competentă şi sigură pe ea.

Acum era inspector la Criminalistică. După doar trei ani.

Sven trase cu urechea. Era linişte pe coridor. Nu prea aveau timp de pierdut. Îi ajungeau cele trei dosare de pe birou, cele trei omucideri, şi chestia asta, presupusa *tentativă* de omor, era o pacoste în plus, o piatră pe inimă, încă o investigaţie preliminară.

Începu să-şi piardă răbdarea, aşa că apăsă iar pe sonerie. Se auzi un semnal lung.

— Vine acum.

Arătă spre uşă. Cineva acolo, înăuntru, se apropia cu paşi lenţi.

Nu era cine ştie ce de capul lui. Sven Sundkvist nu s-a gândit la şuturi în fund cu ciocate şi acte de violenţă când s-a uitat în ochii lui. Era un tip scund, în jur de un metru şaptezeci şi cinci, era slab, palid, avea părul des, scurt şi ţepos. Plânsese. Sven era convins de asta.

— Sven Sundkvist şi Mariana Hermansson, Poliţia Capitalei. Îl căutăm pe John Schwarz.

---

[6] Sau Scania; dialect suedez apropiat de limba daneză.

Bărbatul din cadrul uşii se uită la cele două legitimaţii întinse spre el, apoi privi neliniştit peste umăr. Mai era cineva în casă.

— Dumneata eşti Schwarz?

Bărbatul aprobă din cap. Stătea în continuare cu spatele la ei, de parc-ar fi vrut să fugă, dar nu putea.

— Trebuie să veniţi cu noi. Maşina e parcată jos, lângă bloc. Cred că ştiţi despre ce este vorba.

Orice ai face, John, să nu iei niciodată legătura cu poliţia. Niciodată şi nicăieri.

— Lăsaţi-mă cinci minute. Atâta vă cer.

Paşaport canadian. Probabil că informaţiile erau corecte. Avea accent, clar, genul pe care-l aveau toţi vorbitorii nativi de engleză. Sven dădu scurt din cap, cinci minute, în regulă. Îl urmară până în hol şi se opriră acolo, în timp ce John Schwarz dispăru în prima cameră, cea spre care se uitase de curând de pe hol. Sven o privi pe Hermansson. Era la fel de calmă. Îi zâmbi, iar el îi zâmbi înapoi. De dinăuntru se auzeau voci. Vocea lui Schwarz şi a unei femei, vorbeau pe un ton scăzut, dar ea era supărată, asta se auzea clar, plângea şi ridicase tonul, iar Sven Sundkvist tocmai se pregătea să intre când faţa searbădă şi părul ţepos reapărură. Luă o geacă de piele din cuier, de sub suportul pentru pălării şi un fular lung din coşul de pe jos, apoi ieşi împreună cu ei şi trase uşa în urma sa.

John Schwarz nu scoase niciun cuvânt pe drumul de la Alphyddan din nordul orăşelului Nacka, până la Bergsgatan, care se afla în centrul Stockholmului, în Kungsholmen. Sven îl ţinuse sub observaţie pe tot parcursul drumului, de teamă să nu facă scandal, dar în curând devenise neliniştit. Tipul părea complet inabordabil şi absent, aşa cum cei pe care îi reţineau arătau uneori înainte de a se prăbuşi complet, înainte de a dispărea definitiv într-o lume doar a lor.

De data aceasta conducea Hermansson. Părea că se descurcă la fel de bine ca el în haosul şi-n reţeaua interminabilă de străzi din capitală. Sven se gândi la discuţia pe care o purtaseră de curând în maşină în drum spre Schwarz, chiar înainte

să fi oprit în faţa blocului şi să fi luat liftul. Voia să ştie cum primise postul. Cum de reuşise să sară peste coada lungă de poliţişti cu experienţă. Îl întrebase cu câţi comisari de la Criminalistică avusese de-a face Ewert Grens înaintea ei. Sven dăduse cărţile pe faţă, spunându-i că Ewert hotărâse aşa. Şi când Ewert hotăra ceva, aşa rămânea. Se bucura de un prestigiu deosebit în cadrul secţiei, mai mare decât ar fi vrut să admită cineva. De cele mai multe ori, deciziile n-aveau nimic de-a face cu ierarhiile şi metodele formale. În realitate, Ewert Grens era cel care domina.

John Schwarz tăcea în continuare. Se uita fix la ceva, nu vedea, nu auzea, nu exista. Nici când au oprit maşina, nici când au coborât, nici când uşile liftului s-au deschis în penitenciarul Kronoberg şi s-au îndreptat spre camera de percheziţie. Fu întâmpinat de doi gardieni care-i spuseră să se dezbrace, îl percheziţionară şi-i cotrobăiră prin toate buzunarele, apoi îi înmânară o cămaşă şi o pereche de pantaloni prea mari, însemnate cu sigla penitenciarului. Schwarz se opri brusc, aruncă o privire în jur şi începu să tremure abia când unul dintre gardieni deschise uşa celulei de supraveghere. Cămăruţa dinaintea lui îl făcea să opună rezistenţă, o încăpere cât o toaletă, cu un pat de campanie simplu — se zvârcoli înainte şi înapoi şi începu să ţipe îngrozit în engleză.

— *No! Not in there!*

Dădu din mâini şi din picioare până când cei doi gardieni îl apucară de braţe şi-l lipiră de perete, şi continuă să ţipe în timp ce Sven Sundkvist şi Hermansson alergară spre el.

— *I can't breathe! Not in there! I need to breathe!*

John îi vedea pe poliţişti şi pe gardieni şi, fără să-şi dea seama de ce — poate pentru că-l imobilizaseră *nu pot!*, sau poate din cauza mirosului puternic emanat de pereţii goi ai celulei — simţi cum urlă *nu pot să respir!*, că e paralizat, că picioarele nu-l mai susţin şi dintr-odată, tot ce fusese lumină se transformă în întuneric.

Agitat, Sven Sundkvist se uită pe furiş la Hermansson. Femeia dădu din cap. Schimbă câteva priviri scurte cu cei doi gardieni.

Erau de aceeaşi părere cu toţii. Omul pe care-l ţineau nemişcat şi care, conform propriei declaraţii, se numea John Schwarz, mai avea puţin şi se ducea naibii, claca nervos. Îi dădură drumul la braţe, în timp ce el încă protesta.

— Linişteşte-te. Trebuie să stai acolo. Dar o să intri singur. Uşa o s-o lăsăm deschisă.

Gardianul mai în vârstă, având în jur de şaizeci de ani şi părul argintiu, cândva castaniu, mai văzuse asta de multe ori. Genul care te pocneşte în faţă. Dar care nu poate lupta împotriva claustrofobiei. Mai demult nici nu stătea la discuţie şi încuia uşile pentru că o meritau, dar acum n-avea chef de urletele şi agitaţia aia nenorocită când vreunul din ei o lua pe arătură. Iar ăsta părea că mai are puţin şi se duce naibii. Se uită la colegul lui mai tânăr şi îl rugă să-l urmeze în celulă şi să se aşeze lângă el, fără să închidă sau să încuie uşa. Dacă suspectul s-ar fi aruncat la pământ în spasme, n-ar fi vrut s-o facă în tura lui.

John îşi dădu seama că presiunea slăbise în jurul braţelor lui *să mă ajute cineva să respir* şi că cei care îl înconjuraseră făcură câţiva paşi înapoi, văzu cum arătau cu degetul spre uşă *cineva îmi spune că trebuie să respir,* uşa care era deschisă şi celula care mirosea a ceva *cineva să mă ajute să respir prin sacul ăsta,* încercă să se mişte şi picioarele i se târâră pe podeaua dură când intră.

Sven Sundkvist ridică paşaportul cu coperţi bleumarin care străluceau în lumina puternică a neoanelor de pe coridor. *Schwarz, William John, nationality canadian/canadienne.* Îl răsfoi absent; poza bărbatului care stătea ghemuit în celula de supraveghere la doar câţiva metri de el, data naşterii care părea să fie corectă, treizeci şi cinci de ani, născut într-un cătun, undeva, într-un loc de care nu auzise niciodată.

Sven îi înmână paşaportul lui Hermansson şi o rugă să-l dea celor de la departamentul tehnic pentru verificări.

— O s-o fac imediat. După ce termin aici.

Îi zâmbi, sunt nouă, dar asta nu înseamnă că-s amica ta, o fac cu plăcere, dar am propriile mele metode de investigaţie. Sven îi zâmbi la rândul lui, sigur, dar să ştii că aşa făceam şi eu.

Medicul penitenciarului era un tip tânăr, în jur de treizeci, nu mai mult, şi Sven îl văzu apropiindu-se încet pe coridorul lung şi se gândi că aşa era tot timpul, ăştia tineri ajungeau aici imediat după examenul de absolvire, nu le păsa de statut, de ranguri, voiau doar să înceapă de undeva şi să adune oareşice experienţă, atât şi nimic mai mult. Schwarz fixa podeaua şi mormăia ceva greu de distins, în timp ce medicul îi ridică braţul şi îi luă o probă de sânge pentru testul ADN. Anxietatea din mica celulă părea oarecum domolită, Schwarz nu mai tremura, doar continua să respire greu, până când, dintr-odată, se ridică din nou şi începu să ţipe şi să se zvârcolească la fel ca înainte.

— *Not again!*

Arătă cu degetul spre mâinile medicului, spre supozitoarele *Stesolid klysma* care trebuiau introduse în rect.

— *Not again!*

Tânărul medic luase proba de sânge pentru care venise şi se gândise să-şi termine vizita administrându-i pacientului său un medicament calmant. Se uită la gardianul care stătea în celulă şi apoi la Sven şi Hermansson, dădu din cap şi ridică braţele neputincios, după care hotărî să bage la loc în geantă flaconul cu lichidul lăptos.

Cineva mi-a dat un medicament. Cineva m-a băgat într-un sac. Cineva mi-a dat o mască de oxigen şi m-a lăsat să respir normal la un interval de câteva minute.

John Schwarz stătea aplecat înainte pe prici. Nu mai ţipa şi nu se mişca. Sven Sundkvist şi Hermansson rămaseră în faţa celulei până când se aşeză şi păru mai puţin panicat, cel puţin pentru o perioadă. Mai aşteptară câteva minute şi vorbiră la telefon cu Ewert Grens. Acesta voia ca ei să fie prezenţi la percheziţionarea casei lui Schwarz, care urma să aibă loc peste câteva ore, un procedeu de rutină cu scopul de a aduna probe pentru o analiză mai minuţioasă a hainelor şi a pantofilor, mai ales că fugise de la locul faptei şi, uneori, faptul că nu exista nicio declaraţie şi numărul mare de martori erau probe suficiente pentru judecătorul de serviciu ca să-l pună sub acuzare pe inculpat.

O ultimă privire spre bărbatul care acum stătea liniştit în celulă, apoi plecară, luară liftul până jos şi coborâră scările care duceau spre birourile lor.

— Ţi se pare în toate minţile?

— Cine, Schwarz?

— Da.

Sven încercă să-şi aducă aminte de imaginile adunate de-a lungul a douăzeci de ani de muncă în cadrul poliţiei.

— Nu. Unii dintre ei se fac mici de tot când trebuie să intre în celulă. Dar nici chiar aşa. Nu. Nu cred c-am mai văzut vreodată o reacţie atât de puternică.

Merseră mai departe, formară codul de la uşa care despărţea un coridor de celălalt, în timp ce încercau să-şi dea seama cum ar putea să rezolve enigma asta, să-şi imagineze ce fel de experienţe te pot da atât de tare peste cap, te pot face să te temi atât de mult de o încăpere îngustă.

— Fiul meu.

Sven se întoarse spre Hermansson în timp ce vorbi.

— Îl cheamă Jonas. A împlinit şapte ani. Mai are puţin şi împlineşte opt. L-am adoptat. În primii doi ani n-am înţeles nimic, nici eu, nici Anita. Se comporta exact ca Schwarz.

Îşi încetiniră paşii pentru că se apropiau de birourile lor, dar amândoi voiau să ducă discuţia la bun sfârşit.

— Urla exact ca el. Intra în panică. Dacă-l strângeam prea tare în braţe, dacă îl îmbrăţişam prea mult, dacă n-avea loc şi nu se putea mişca în voie. Am discutat cu toţi specialiştii cu care puteam discuta. Dar n-am ajuns la nicio concluzie. Ştiu doar că a stat legat în orfelinatul din Phnom Penh. Aşa făceau, de obicei. Îi legau strâns, le înfăşau tot corpul.

Trecură pe lângă copiator şi se oprirră în faţa biroului lui Sven.

— Nu ştiu ce să zic. Mi-am adus aminte, pur şi simplu, când l-am văzut pe Schwarz.

Se uită la ea.

— Sunt absolut sigur. E clar c-a mai fost închis.

marţi

Mariana Hermansson nu dormise bine. Un sunet asemănător cu cel scos de John Schwarz acum câteva zile pe coridorul lung al penitenciarului o trezise de cel puţin două ori. Nu ştia dacă era ţipătul ei sau al cuiva care trecuse pe sub fereastra dormitorului, poate că nici nu ţipase nimeni, poate fusese doar un coşmar, plăsmuit de propriul ei creier epuizat.

Avea douăzeci şi cinci de ani şi apucase să stea şase săptămâni în apartamentul subînchiriat din vestul cartierului Kungsholm. Chiria era scumpă şi apartamentul era mobilat cu scaunele proprietarului, prea multe, după părerea ei, fabricate în propriul lui atelier, dar faptul că stătea la cinci minute de mers pe jos de secţia de poliţie, în capitală, unde toată lumea aştepta cu lunile să-i pice vreun apartament, o făcea să îndure mai uşor gândul că arunca mii de coroane pe geam.

Era în continuare frig când închise uşa din blocul de lângă Västerbro şi se îndreptă spre Parcul Rålambshov, spre aleea care mergea în paralel cu Norr Mälarstrand. Zece minute de parc şi mirosul de apă, înainte să ajungă din nou la asfalt.

Se gândea în continuare la sunetul care o ţinuse trează.

La celula de supraveghere care stătea deschisă şi la corpul care tremura pe prici şi care încerca să se ascundă de cei aflaţi lângă el şi de cei aflaţi departe.

Fusese atât de speriată, că nu reuşea să se calmeze, de parcă s-ar fi contaminat de o boală de care nu mai putea scăpa.

Respiră aerul aproape curat, inspiră adânc în timp ce se uita la suprafaţa apei şi urmări o navă din depărtare care dispăru în scurt timp printre copacii albi din jurul canalului Langholm. Începuse să se obişnuiască cu capitala. Faptul că era plină de maniaci, că traficul era mai aglomerat şi sentimentul că se mutase aici din întâmplare o apăsau la fel de mult, dar, în rest, reuşea din ce în ce mai bine să ţină singurătatea la distanţă, cu fiecare zi care trecea. Zilele însemnau muncă, iar serile, la fel, dar tocmai asta îşi dorea, să-şi acorde un pic de răgaz să se obişnuiască şi să se mute şi el aici. În plus, se simţea bine în vechea secţie de poliţie din Kronoberg. Grens era cum era, gălăgios şi turbulent, dar în ochii lui se ascundea un fel de tristeţe sau jale, iar pe Sven începuse să-l înţeleagă din ce în ce mai bine — ceea ce, la început, i se păruse timiditate, era de fapt un soi de înţelepciune, de spirit meditativ, Sven era un tip deştept şi amabil, i se părea prototipul bărbatului fidel, aproape că-l vedea în faţa ei, aşezat la masa din bucătărie cu soţia şi fiul lui adoptiv, într-una dintre casele acelea din Gustavsberg.

Ajunse la destinaţie şi încercă să se scuture de zăpadă, intră, o luă spre uşa din stânga şi urcă scările spre divizia tehnică. Un tehnician criminalist mai în vârstă, Nils Krantz — unul dintre cei care au început ca simpli poliţişti şi care s-au specializat apoi în cadrul poliţiei, era sigură că-i aşa — îi promisese ieri că o să termine de verificat paşaportul lui Schwarz în dimineaţa aceea. Oftase, cum oftau cu toţii de obicei, dar acceptase sarcina, se dusese la masa de lucru şi începuse să răsfoiască paşaportul fără să se mai uite la ea.

Krantz era deja acolo când deschise uşa.

Cu ochelarii pe creştet şi părul la fel de încâlcit ca de obicei.

Nu trebuia să-i spună nimic, paşaportul se afla deja pe masă, putea fi luat. În clipa în care intră, Krantz se ridică, i-l arătă cu degetul şi dădu uşor din cap, zâmbind — niciodată nu se prindea dacă amabil sau ironic.

— *John Doe.*

Nu auzise bine.

— Ce vrei să spui?

— Tipul ăsta. Imposibil de neidentificat. Un John Doe. Felicitări.

Ewert Grens nu era la birou. Oricât s-ar fi holbat la scaunul lui. Şi Hermansson se grăbea. Nu ştia de ce, dar, dintr-odată, stomacul i se strânse ca atunci când era neliniştită şi se simţea hărţuită. Ceva o rodea pe dinăuntru, ceva iritant care o făcea să respire mai repede. O fi fost discuţia aceea recentă cu medicul care o informase că starea lui Ylikoski se înrăutăţise, ceea ce-i reaminti că, în domeniul lor, anchetarea unui caz de violenţă se putea oricând transforma în elucidarea unei crime, sau era poate reacţia lui Schwarz în faţa celulei, ţipătul unui om îngrozit, sau chestia asta din mâna ei, paşaportul ăsta fals, nu ştia, simţea doar că trebuie să scape de el pentru că o sleia de puteri şi, tocmai de aceea, trebuia să plece de aici, din biroul pustiu al lui Grens.

Îl căută pe Lars Ågestam, procurorul desemnat să conducă investigaţia, ca să-l informeze asupra paşaportului. După aceea se întoarse în biroul ei din Kronoberg, citi mai întâi rapoartele întocmite în urmă cu douăzeci şi patru de ore, şi apoi propriile însemnări referitoare la preluarea suspectului şi la percheziţionarea apartamentului acestuia din Nacka.

Era îngrijorată. Ceea ce se întâmpla destul de rar.

Sentimentul acesta, faţa lui paralizată de frică şi în acelaşi timp golită de expresie — i se părea că nu poate să-şi facă treaba, că e blocată, şi voia să găsească o cale prin care să avanseze, de aceea răsfoia prin teancul de dosare nerezolvate.

Dar era obligată să elucideze problema.

Urmând ordinele lui Ågestam, sună la Ambasada Canadei şi îi întrebă dacă ştiu ceva de paşaportul care zăcea în faţa ei. Îi răspunse funcţionarul de serviciu. Îi spuse exact lucrurile de care se temea cel mai mult. Îl întrerupse, anunţându-l că e în drum spre ambasadă şi că vrea să continue discuţia acolo.

O luă la fugă pe coridor şi încercă să-şi încheie geaca pe când trecea prin faţa biroului lui Grens.

Acesta sosise între timp, îşi dădu seama înainte să ajungă în dreptul uşii, muzica aia se auzea pe tot coridorul, era ceva de pe

vremea când ea nici nu era născută, o melodie cântată de Siw Malmkvist, iar Ewert se mişca în scaun pe ritmul muzicii. Îl mai văzuse de câteva ori dansând singur în birou, convins că nu-l vede nimeni, în mijlocul camerei, legănându-se pe refrenul lui Siw Malmkvist.

Bătu în uşa deschisă. Grens ridică privirea iritat, de parcă l-ar fi deranjat de la o activitate importantă.

— Da?

Intră direct, fără să-i răspundă, şi se aşeză în fotoliul pentru vizitatori. Grens se uită la ea mirat. Nu era obişnuit ca oamenii să intre aşa în biroul lui, fără să-i ceară permisiunea.

Hermansson îl privi.

— Eu... ăăă...

Ewert Grens ridică un deget şi-l duse la gură.

— O clipă. După ce se termină.

Închise ochii şi ascultă vocea care umpluse camera, vocea anilor şaizeci, a tinereţii şi a viitorului. Câteva minute, poate două, până când vocea şi orchestra aveau să amuţească.

Ewert se uită în ochii ei.

— Da?

Hermansson se gândi să-i spună ce părere are despre oamenii care o fac să aştepte până când îşi ascultă piesa favorită.

De data asta însă, se abţinu.

— Am fost sus, la Krantz, azi-dimineaţă. A stat o grămadă peste program.

Grens părea nerăbdător şi îi făcu semn cu mâna să continue. Hermansson vorbi mai departe, dar simţea că abia mai respiră, fără să ştie de ce, probabil că s-a grăbit mai mult decât ar fi fost necesar.

— Paşaportul lui John Schwarz. E fals, Ewert. Fotografia şi ştampila. Krantz e convins că au fost falsificate amândouă.

Ewert Grens oftă adânc. Dintr-odată, se simţea epuizat.

Ce zi cretină.

Din prima clipă, de când intrase în casa aia la un moment dat pe la şase dimineaţa — simţise că ancheta îl apasă deja. Nişte idioţi care-i raportau despre audieri fără sens se întorceau după supravegheri eşuate şi împărţeau protocoale referitoare la procedurile standard pentru autopsii. Lăsase să treacă două ore, apoi

se plimbase prin micul parc fără nume, doar ca să se întoarcă într-o cameră care-l aştepta la fel de goală cum o părăsise.

John Doe.

Avea un deţinut străin.

Asta-i mai lipsea, în pizda mă-sii!

— Iartă-mă puţin.

Grens se ridică, ieşi din cameră şi făcu câţiva paşi pe coridor. Se opri în faţa automatului de cafea, luă paharul cu lichid negru şi încă ceva, apoi se întoarse încet în birou. Paharul de plastic îi ardea palmele în timp ce încerca să-l ţină drept ca să nu se verse.

Suflă spre lichidul din pahar şi-l puse pe birou să se răcească.

— Mulţumesc frumos.

Se uită la ea curios.

— Ceee?

— Că mi-ai adus şi mie.

— Voiai şi tu?

— Da, mulţumesc.

Ewert Grens ridică demonstrativ paharul fierbinte şi îl duse la gură, încercând să soarbă din el.

— Un străin neidentificat. Şi ştii cine dracu' e?

Înţelesese şi ignorase tonul ei ironic. Ea înghiţi în sec, apoi îi spuse:

— Se presupune c-aş fi nouă. Dar sunt absolut sigură de ceea ce am văzut. Reacţia lui Schwarz. M-am gândit la asta toată seara, toată noaptea. Şi azi-dimineaţă. Ceva nu-i în regulă cu el, e clar.

Grens o ascultă.

— Am sunat la Ambasada Canadei. Mă duc acum la ei. Pentru că ştii ceva, Ewert? Numărul paşaportului *e corect.*

Hermansson ridică o mână.

— Şi *chiar e* emis pe numele unui bărbat pe care-l cheamă John Schwarz.

Începu să respire sacadat.

— Dar, în ciuda faptului că, atât fotografia, cât şi ştampila sunt falsificate, lucru pe care l-am constatat de curând, paşaportul *n-a fost niciodată declarat furat.*

Flutură paşaportul pe care-l ţinea strâns între degete.

— Ewert, ceva nu-i în regulă.

Uşa celulei de supraveghere din penitenciarul Kronoberg era în continuare deschisă. John Schwarz stătea pe prici cu capul în mâini, la fel cum stătuse cu o seară înainte, la fel cum stătuse toată noaptea. Îşi număra fiecare respiraţie, speriat că o să se oprească brusc, trebuia să se asigure că „da, respir, inhalez aerul, aerul trece prin gât şi coboară-n plămâni, nu îndrăznesc să dorm, nu pot să dorm, dacă dorm nu ştiu dacă respir sau nu şi dacă nu mai respir, o să mor".

Acum.

Gardianul de lângă el îl înlocuise pe colegul lui cu câteva minute în urmă. Încercase să vorbească cu suspectul, să-l salute, dar capul plecat nu auzea şi nu vedea nimic, era ascuns undeva înăuntru, în corpul lui, departe de restul lumii.

Acum mor.

De două ori s-a ridicat în toiul nopţii şi s-a izbit cu capul de gratii, până când două braţe l-au tras de acolo. A strigat ceva în engleză, ceva ininteligibil. Era mai degrabă un sunet, un ţipăt, nu un cuvânt.

Acum o să mor.

De mult nu mai fusese nevoie de atâta personal pe coridoarele închisorii. Nu era vorba c-ar fi devenit violent, însă gardienii de serviciu simţiseră nevoia să ceară întăriri şi un medic, şi toată lumea avea impresia că ceva se duce dracului, că omul ăsta, „omul ăsta o ia razna în faţa noastră".

Soarele răsărise şi se făcuse lumină, fără ca ei să bage de seamă.

Era nouă şi jumătate. Sau puţin după. Când John Schwarz se ridică brusc, se uită la unul dintre gardieni şi, pentru prima oară de când era acolo, rosti ceva coerent.

— Put.

Gardianul din apropierea lui se ridică şi el.

— Puţi?

— Trebuie să scap de mirosul ăsta.

Gardianul se întoarse spre colegul care stătea cel mai aproape de uşă, cel cu părul argintiu care era de serviciu şi în acea zi.

Bărbatul între două vârste dădu din cap.

— Poţi să faci duş. Dar o să stăm lângă tine.

— Vreau să fiu singur.

— De obicei încuiem uşa şi punem pe cineva în faţa uşii. Dar de data asta nu merge. Nu ne putem pierde vremea cu suspecţi violenţi care se sinucid în băile noastre. O să faci duş. În compania noastră.

Se aşeză pe scurgerea de la duş, îşi duse genunchii la piept şi se sprijini cu spatele de peretele dur. *Ochii lui Elizabeth, ce mai râdeau.* Jetul se lovea de corpul lui. Mări presiunea şi temperatura apei, picăturile fierbinţi i se prelingeau pe piele. *Ura asta a lor. Eu n-o înţeleg.* Ridică faţa spre jet şi închise ochii. Îl ardea. Încercă să scape de gândurile care nu-l mai lăsau în pace. *Tati plânge, se agaţă de mine, nu l-am văzut niciodată plângând.* Stătu aşa vreo treizeci de minute, fără să-l mai vadă pe gardianul care stătea mult prea aproape de el. Apa, căldura... îl făcură să mai reziste, cel puţin pentru un timp.

John Schwarz era sigur acum.

Trebuia să plece.

N-ar fi îndurat să moară din nou.

Hermansson ieşi de la Ewert Grens, dar nici nu ajunse bine pe hol, că muzica răsună din nou, la fel de tare ca înainte. Zâmbi. Omul ăsta avea stilul lui. Iar ei îi plăceau oamenii care aveau un stil al lor.

Ţinea în mână un paşaport inexistent.

Deocamdată nu-şi dădea seama că ăsta era doar începutul a ceva ce urma să se transforme într-un lucru mai grav. Dar bănuia. Schwarz o bântuia de aproape douăzeci şi patru de ore, nu voia să-i iasă din cap. Trecu grăbită pe lângă Bergsgatan, Scheelegatan, Hantverkargatan, o luă spre est, spre centrul Stockholmului şi, în doar câteva minute, zări clădirea urâtă de lângă Hotelul Sheraton. Se opri puţin şi încercă să identifice de la distanţă ferestrele ambasadei Canadei

la etajele superioare, când o voce din spatele ei o abordă de mult prea aproape.

— Hei, cioară!

Hermansson se întoarse.

Bărbatul de vârstă medie stătea în spatele gardului de fier, pe pajiştea din cimitirul Kungholm şi se holba la ea.

— Uită-te aici, cioară!

Îşi descheie ultimul nasture de la pantaloni şi părea că vrea să-şi tragă în jos fermoarul.

Nu era nevoie să se mai uite.

Se prinsese oricum.

— Aşa, scoate-ţi pula, dobitocule!

Vârî o mână în buzunarul interior al hainei, zăbovi doar câteva secunde, şi scoase pistolul din dotare.

— Fă-o, deşteptule!

Îl privi în timp ce vorbea cu el pe un ton calm.

— Ca să-l zbor de acolo. Cu gloanţele poliţiei. Poate te saturi de exhibiţionisme.

Bărbatul se uită lung la femeia care ţinea un pistol în mână şi îşi dădu seama că era poliţistă. O rupse la fugă, încercând să se încheie la prohab din mers, se împiedică şi căzu pe una dintre pietrele de mormânt cu scrisul şters şi cu marginile acoperite de muşchi, apoi se ridică şi continuă să alerge fără să se mai uite înapoi.

Ea scutură din cap.

Maniaci, o grămadă de maniaci.

Născuţi, hrăniţi şi adăpostiţi de oraşele mari.

Mariana Hermansson îl urmări din priviri până când individul dispăru într-un tufiş, după care îşi continuă drumul, trecu de primărie şi merse pe sub podul pe care circulau trenurile, apoi, după câteva minute ajunse la destinaţie. Luă liftul până la uşile de sticlă care se deschiseră când sună. O aşteptau.

Funcţionarul de la ambasada Canadei se prezentă drept Timothy D. Crouse. Era un tânăr înalt, cu părul blond şi tuns scurt. Avea o faţă prietenoasă, vorbea şi se mişca la fel ca toţi diplomaţii pe care-i întâlnise de când lucra în poliţie, şi rămase

şocată de cât de mult semănau oamenii ăştia de la ambasade, nu conta de ce naţionalitate erau sau de unde proveneau, se mişcau şi mergeau ca nişte diplomaţi, vorbeau ca nişte diplomaţi, şi nu ştia dacă erau aşa din naştere şi de aceea îşi căutaseră slujbe aici, sau se transformau pe parcurs, se perfecţionau pentru genul ăsta de activitate care presupunea anonimat şi discreţie maximă.

Îi înmână paşaportul aparţinând unui bărbat închis în celula de supraveghere a închisorii, suspectat de crimă. Crouse pipăi coperţile bleumarin şi hârtia din interior, cercetă numărul paşaportului şi datele posesorului.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-şi facă o părere şi, când vorbi, părea absolut convins de ceea ce spune.

— Nu e falsificat. De asta sunt sigur. Şi datele sunt corecte. Numărul l-am verificat deja. Datele sunt identice cu cele ale persoanei pe numele căreia s-a emis paşaportul.

Hermansson se uită la funcţionarul ambasadei. Făcu doi paşi înapoi şi arătă spre calculator.

— Aş vrea să-l văd.

— Alte informaţii nu mai avem. Îmi pare rău. E tot ce-am găsit.

— Aş vrea să văd *cum arată*.

Course îi cântări rugămintea.

— E important.

El dădu din umeri.

— Sigur. De ce nu. Dacă tot sunteţi aici. Şi, oricum, v-am dat deja toate informaţiile pe care le avem.

Aduse un scaun, o rugă să stea jos lângă el, îi turnă nişte apă şi îşi ceru scuze pentru conexiunea lentă.

În faţa uşilor de sticlă apărură doi bărbaţi în paltoane groase. Li se dădu drumul să intre şi fură întâmpinaţi de o funcţionară. Trecură pe lângă biroul lui Crouse, dădură din cap de parcă l-ar fi recunoscut şi merseră mai departe.

— Imediat. Da, văd că se conectează.

Monitorul prinse viaţă, iar Crouse introduse parola şi deschise un fel de registru. Două imagini noi, cu nişte nume ordonate alfabetic; în total, douăzeci şi doi de cetăţeni canadieni aveau acest nume şi prenume: *Schwarz*, respectiv *John*.

— Al cincilea John Schwarz, de sus. L-aţi găsit? Al lui e numărul ăsta de paşaport.

Crouse dădu din cap spre monitor.

— Voiaţi să vedeţi cum arată.

Un registru nou, o parolă nouă.

Poza lui *John Schwarz* care a făcut cererea şi a ridicat paşaportul, acel John Schwarz care, conform Migrationsverket[7], avea drept de şedere permanentă în Suedia, umplea acum întregul ecran.

Crouse se uită la el fără să spună nimic.

Se aplecă înainte, răsfoi paşaportul, îl deschise la pagina cu fotografia şi datele personale şi îl apropie de monitor.

Hermansson ştia ce gândeşte.

Bărbatul din paşaport era alb.

Bărbatul pe care i l-a descris, cel care era suspectat de crimă şi care stătea într-o celulă era tot alb.

Dar bărbatul ăsta care zâmbea pe monitorul autorităţilor canadiene, bărbatul care fusese la un moment dat posesorul de drept al paşaportului din mâna lui Crouse — bărbatul acesta era de culoare.

[7] Autoritatea care acordă şi prelungeşte dreptul de şedere pentru cetăţenii străini, rezidenţi în Suedia.

Ewert Grens era nervos. Ziua asta, care începuse prost deja de la ora şase dimineaţa când deschisese uşa de la intrare a secţiei de poliţie, se înrăutăţise şi mai mult spre prânz. Nu mai făcea faţă la atâţia idioţi. Ar fi vrut să încuie uşa, să dea muzica la maximum şi să apuce să se uite măcar peste unul din rapoartele referitoare la anchetele care trebuiau rezolvate de mult. Nici nu apucă să citească primele rânduri că auzi o bătaie în uşă. Ignoră întrebările stupide şi rapoartele superficiale, iar pe cei care îl rugau să dea muzica mai încet îi trimise la dracu'.

Îi era dor de ea.

Ar fi vrut s-o ţină în braţe şi să-i simtă respiraţia regulată.

Fusese acolo cu o zi înainte şi de obicei aştepta câteva zile până s-o viziteze iarăşi, dar de data asta simţea nevoia să se ducă din nou, înainte de masă. O să-şi ia un hamburger în maşină, şi-o să se limiteze la o vizită scurtă.

Grens aşteptă ca Siw să termine de cântat, apoi ridică telefonul nou, fără fir, căruia încă nu-i dăduse de cap şi sună la sanatoriu. Îi răspunse una dintre angajatele tinere, o fată pe care o cunoştea. Îi spuse că s-a gândit să treacă pe acolo peste câteva ore şi se asigură că vizita lui nu se interpunea peste vreo vizită medicală sau activitate comună.

Deja se simţea mai bine. Furia pe care o simţea tot timpul în piept se mai risipi, nu mai ocupa atâta loc ca înainte şi lui îi veni să cânte iar.

dragoste, năbădăi,
joc şi voie bună, flăcăi

Cântă şi fluieră, *Dragoste, năbădăi,* 1964, fals, pe o voce care te zgâria pe timpan.

fetelor, nu plângeţi, lacrimi nu vărsaţi
de povara vieţii de vă-mpiedicaţi

Zece minute. Doar de atâta liniște avusese parte. Ușa se deschise din nou. Vreun amărât care n-avea ce face în timpul liber și trebuia să-l aia pe el la cap. Oftă și puse pe birou dosarul pe care tocmai începuse să-l răsfoiască.

Hermansson. Îi făcu semn să intre.

— Stai jos.

Nu știa de ce. Și nici acum nu era sigur cum să-și controleze reacția. Dar se bucura de fiecare dată când o vedea. O femeie tânără — dar nu era vorba de asta, trebuia să aibă grijă să nu gândească așa.

Era altceva.

Începuse să se gândească din ce în ce mai des c-ar fi bine să doarmă acasă din nou. De data asta ar fi rezistat.

Ar fi putut să citească iar programul cinematografelor din *Dagens Nyheter*[8], el care nu mai văzuse un film de la James Bond și *Moonraker 1978*. La cel din urmă chiar adormise, plictisit de călătoriile lor nesfârșite prin spațiu.

Uneori o mai lua spre străzile alea nenorocite din centru, pline de magazine, cu gândul c-o să probeze haine noi. De obicei, nu proba nicio haină, doar se prefăcea că *e în trecere*.

Femeia puse o foaie A4 pe birou. Era o fotocopie mărită, o poză de pașaport.

— John Schwarz.

Un tip în jur de treizeci. Păr negru, scurt, ochi căprui, ten închis la culoare.

— Proprietarul inițial al pașaportului.

Grens privi fotografia, se gândi la bărbatul care își spunea John Schwarz și care, conform lui Sven, lui Hermansson și personalului penitenciarului, se simțea ca dracu'. Și între timp devenise necunoscut. Pentru autoritățile suedeze, el nu mai avea un nume. Comportamentul lui ciudat, anxietatea și faptul că spărsese capul cuiva — atâta știau; în rest, omul ăsta părea că nu vine de nicăieri.

Cine? De unde? De ce?

---

[8] Cotidian din Stockholm.

Anchetarea unui caz de tentativă de omor devenise şi mai complicată.

— Vreau să pregăteşti o audiere.

Se plimbă neliniştit prin cameră, ca de obicei, de la birou până la canapeaua uzată, pe care dormea din când în când.

— Poţi să-l faci să vorbească. Sunt sigur că te descurci mai bine decât mine sau Sven, că poţi stabili o cale de comunicare.

Grens se opri şi se aşeză pe canapea.

— Trebuie să vezi cine e. Vreau să ştiu ce dracu' face aici. De ce s-ar ascunde un cântăreţ de şlagăre după o identitate falsă?

Se lăsă pe spate. Corpul lui era obişnuit cu umplutura dură, dormise acolo atâtea nopţi.

— Şi de data asta, îmi raportezi direct, Hermansson. Pe viitor nu vreau să mai primesc informaţii prin Ågestam.

— Ieri nu erai aici.

— Eu sunt şeful tău. Ai înţeles?

— Îţi raportez cu mare drag dacă eşti aici sau dacă te pot contacta. Dacă nu, o să raportez procurorului care se ocupă de investigaţii.

Plecă de la el mai nervoasă decât ar fi vrut şi se îndreptă spre biroul ei. Făcu câţiva metri şi se întoarse, simţea că nu se poate abţine.

Bătu la uşă din nou, a doua oară în ultimele zece minute.

— Mai e ceva.

Grens stătea în continuare pe canapea. Oftă, destul de tare cât să-l audă, apoi dădu din mâini şi o rugă să vorbească mai departe.

— Vreau să ştiu, Grens.

Hermansson făcu un pas înainte.

— De ce m-ai angajat? Cum se face c-am sărit peste asistenţii cu experienţă? Cu vechime mai mare decât mine?

Ewert Grens o auzise. Oare îşi bătea joc de el?

— E important?

— Ştiu ce părere ai despre femeile poliţiste.

Nu-şi bătea joc de el.

— Da?

— Deci, explică-mi.

— Poliţia Capitalei angajează în jur de şaizeci de persoane în fiecare an. Ce dracu' vrei să auzi? Că eşti o poliţistă bună?

— Vreau să ştiu de ce.

Grens ridică din umeri.

— Pentru că eşti. Foarte bună.

— Şi femeile poliţiste?

— Femeile poliţiste nu se descurcă bine deloc, dar tu eşti competentă.

Peste o jumătate de oră se afla deja în maşină şi se îndrepta spre femeia după care tânjea. Mâncase un hamburger şi băuse o bere fără alcool la un chioşc de pe Valhallavägen chiar înainte s-o fi luat-o spre Lidingö. Afară era în continuare frig, temperaturile rămâneau sub zero. Îngheţase puţin, aşa se întâmpla de fiecare dată după ce mânca şi porcăria aia de încălzire nu mai funcţiona deloc.

Îl sună pe Ågestam, care îi răspunse gâfâind cu vocea lui afectată, aproape falsând. Grens nu-l putea suferi. Şi sentimentul era reciproc. Se întâlniseră şi colaboraseră mai des decât şi-ar fi dorit în ultimii ani, atât în aceeaşi echipă, cât şi în tabere opuse, iar divergenţele se înmulţeau de la caz la caz. Ewert Grens nu putea să se abţină. Pur şi simplu, îi dispreţuia pe cei care-şi foloseau costumele cu dungi fine ca pe nişte uniforme de protecţie împotriva lumii obişnuite şi a persoanelor fără studii superioare care nu înţelegeau nimic.)

Dar azi se abţinu. Era în drum spre Anni şi voia să-şi păstreze dispoziţia cu care plecase spre ea, sentimentul pe care i-l dădea întâlnirea. Îşi păstră replicile sarcastice pentru el.

Îi ceru nişte informaţii despre negocierile pe care Ågestam trebuia să le facă mai târziu pentru a-l putea reţine pe Schwarz, numit în continuare aşa în dosar. Discutară despre edemul cerebral al lui Ylikoski, căruia i se administrau în continuare somnifere ca să poată respira prin aparatele secţiei de neurochirurgie a Spitalului Karolinska, meditară împreună asupra nebunului claustrofob care ţipase pe coridorul penitenciarului şi despre ce rost avea să se ascundă după o identitate falsă. Fuseseră amândoi de părere că Schwarz era ca şi condamnat.

— Violenţă deosebit de gravă.

Ewert Grens porni brusc, se îndreptă spre mijlocul şoselei şi tocmai se pregătea să depăşească pe linie continuă, când auzi sentinţa interlocutorului său. Trase tare de volan şi rămase pe banda lui.

— Violenţă deosebit de gravă? Am înţeles bine, Ågestam? Vrei să zici, tentativă de omor!

— Schwarz n-avea de gând să-l omoare.

— E clar că habar nu ai care sunt consecinţele unei hemoragii cerebrale sau ale unei tumori pe creier. Habar nu ai. L-a lovit în cap, ce Dumnezeu!

Conducea mai repede acum şi apăsă pedala de acceleraţie până-n podea, în timp ce aştepta răspunsul tânărului procuror.

— Te-am înţeles, Grens. Dar *eu* am competenţe juridice, nu tu, şi *eu* decid nivelul de gravitate la care se încadrează.

— Dar e clar că...

— *Eu,* nimeni altul.

Ewert Grens nu ţipă, cum făcea de obicei atunci când Ågestam încerca să se dea mai important decât era. Închise obosit telefonul şi încetini în timp ce traversă podul Lidingö, trecând prin faţa clădirilor înalte şi a vilelor luxoase. Traficul din partea asta era mai puţin aglomerat. Era sigur. Se afla în drum spre ea şi era sigur.

Sanatoriul era iluminat festiv, cu toate că afară era încă lumină. Faţada clădirii vechi fusese decorată cu ghirlande strălucitoare. Erau noi, nu le mai văzuse până acum.

În timp ce coborî, acelaşi sentiment de fiecare dată, de parcă s-ar fi destins de tot. Nu trebuia să mai stea cu garda ridicată, nu mai avea motive să se enerveze. Casa asta însemna încredere şi continuitate. Iar ea stătea acolo, înăuntru, îl aştepta şi-i trecea cu vederea toate greşelile, îl accepta aşa cum era şi îl tolerase mereu.

Anni era la fereastră, ca de obicei. Ştia că viaţa se desfăşura acolo, afară, fără ea, aşa că încerca să participe cum putea.

Grens se întâlni cu asistenta tânără la intrare. Halat alb peste haine de oraş. Grens ştia că era studentă la medicină, că lucra aici ca să-şi plătească împrumutul pentru şcoală, că era competentă,

o îngrijea bine pe Anni, şi spera că mai avea până la examenul de absolvire.

— Te aşteaptă.

— Am văzut-o la geam. Părea binedispusă.

— Cred că ştia c-o să vii.

Nu-l auzi când deschise uşa camerei. Grens se opri în prag, se uită la spatele ei care se vedea din scaunul cu rotile, părul blond, lung, pieptănat recent.

Te-am ţinut în braţe când ai avut hemoragie la cap.

Se duse la ea, o sărută pe obraz şi ea îi zâmbi, sau cel puţin aşa i se păru. Mută jacheta de pe scaun pe canapea şi se aşeză lângă ea. Ea continuă să se uite afară, cu privirea aţintită asupra unui punct îndepărtat. Grens încercă să-şi dea seama ce-i reţinuse atenţia şi se uită în aceeaşi direcţie. Suprafaţa întinsă a apei. Ambarcaţiunile care dispăreau la orizont, în direcţia strâmtorii dintre vestul oraşului Lidingö şi estul Stockholmului. Se întreba dacă vede ceva. Şi dacă da, oare ştia după ce se uită aşezată toată ziua în faţa aceluiaşi geam?

Dacă aş fi fost mai rapid. Dacă aş fi priceput mai repede. Poate acum ai fi stat cu mine, în casa noastră.

Îi întinse mâna.

— Eşti frumoasă.

Îl auzea că vorbeşte. Cel puţin se întoarse către el.

— Am avut o zi tâmpită. A trebuit să vin aici. Aveam nevoie de tine.

Soţia lui izbucni în râs. Acelaşi râs ascuţit şi vesel care-i plăcea lui atât de mult.

— Tu şi eu.

Rămaseră unul lângă altul şi priviră pe fereastră aproape o jumătate de oră. Tăcuţi, aproape unul de celălalt. Ewert Grens respira în ritmul respiraţiei ei, se gândea la vremuri apuse, când se plimbau împreună, la zilele care ar fi putut fi altfel, se gândea la ziua de ieri şi la dimineţi şi la un suspect neidentificat care îi răpise cuiva o parte din viaţă, la Sven, pe care ar trebui să-l laude mai mult, la Hermansson, pe care n-o înţelegea.

— Ieri ţi-am zis c-am angajat o femeie tânără. Care seamănă cu tine mult. O tipă dură, care ştie ce vrea şi cine e. E ca şi când

te-aş vedea pe tine plimbându-te din nou pe coridor. Înţelegi? Asta nu ne afectează pe noi. Dar uneori uit că nu eşti tu.

Rămăsese mai mult decât ar fi trebuit. Au mai stat puţin în faţa ferestrei, ea a tuşit şi el i-a adus un pahar cu apă, i-a curs saliva şi el a şters-o pe bărbie.

Şi atunci s-a întâmplat ceva neaşteptat.

Stătea lângă el şi un vapor se apropie atât de mult de mal încât deveni foarte uşor de distins.

Şi soţia lui îşi flutură mâna.

O văzuse, era sigur de asta, o văzuse clar că *făcuse* cu mâna. Când s-a auzit sirena vasului alb de croazieră al companiei Waxholm, soţia lui a râs, a ridicat mâna şi a mişcat-o înainte şi înapoi de câteva ori.

Era distrus, terminat.

Ştia că nu poate să facă asta. Toţi neurologii ăia nenorociţi stabiliseră deja că nu e capabilă să facă un gest atât de conştient.

Ieşi pe coridor alergând, cu corpul legănându-se greoi, şchiopătând, şi o strigă pe tânăra cu care se întâlnise mai devreme. Alergară împreună spre cameră în timp ce el îi povesti ceea ce văzuse.

Asistenta pe nume Susann îl ascultă. Îşi puse mâna pe umărul lui. Şi cealaltă pe umărul lui Anni. Apoi încercă să-l convingă să accepte că aşa ceva nu era posibil. Începu să-i explice că-l înţelege perfect, că ştie c-o iubeşte şi că-i este dor de ea şi de aceea nu-i de mirare că şi-ar fi dorit să vadă una ca asta, dar trebuia să accepte că nu se putea, că nu era posibil.

Îşi mişcase mâna înainte şi înapoi de câteva ori.

Ştia exact ce dracu' văzuse.

Ewert Grens nu apucă să ajungă departe că se şi simţi neliniştit. Anni era în continuare cu el când se apropie de centrul Stockholmului şi de ce mai rămăsese din ziua aceea. Simţea că întârziase cu treburile de la serviciu şi ura asta, aşa că scoase telefonul din servietă şi formă unul dintre puţinele numere din memorie.

Hermansson răspunse cu accentul ei pronunţat, de Skåne, după doar două apeluri.

— Da?

— Care-i treaba?

— Am citit tot ce-am găsit. Mă simt pe deplin pregătită. Îl audiez imediat după ce-l pun sub acuzare.

A făcut cu mâna. Sunt sigur.

— Bine.

Şi o să facă din nou.

— Bine.

— Păi, tu m-ai sunat, Ewert. Voiai să mă mai întrebi ceva?

Grens se concentră pe maşina din faţa lui, trebuia să uite puţin şi după aceea o să se poată gândi iar la Anni. În clipa aceasta, un bărbat din Finlanda era internat în Spitalul Karolinska şi risca să devină unul dintre cei condamnaţi să privească viaţa de la geam, pentru totdeauna.

— Da. Vreau să te întreb ceva. Vreau să ştiu cine e nenorocitul ăla.

— Eu am...

— Te duci la Interpol.

— Acum?

— Vreau să aflu cine e. Tre' să existe pe undeva prin vreun registru. La cât de violent s-a manifestat... e clar c-a mai făcut-o.

Grens nu aştepta niciun răspuns.

— Du-te până la Jens Klövje de la Interpol. Vezi că e în corpul C. Nu uita să iei cu tine o poză şi amprentele.

Âgestam voia mai multe informaţii. O să-i dea câte informaţii vrea.

— O să aflăm cine e. Mâine. Îl găsim noi într-un registru din te miri unde. Pun pariu.

Lui Hermansson îi trebuiră exact cinci minute ca să parcurgă distanţa dintre biroul ei şi cel al lui Jens Klövje din corpul C, un birou mult mai mare decât al ei. Era prima sa vizită la sediul Interpolului din Suedia, dar îl recunoscuse imediat pe tip, era unul dintre numeroşii specialişti invitaţi să ţină prelegeri la Academia de Poliţie. Klövje era cam de vârsta lui Grens. Dădu din cap absent când Hermansson deschise uşa. Era ceva arogant în atitudinea lui, ceva ce sugera că se credea mai important decât ea.

Hermansson puse paşaportul fals pe biroul lui, lângă nişte amprente luate de curând.

— *John Doe.*

Klövje oftă.

— Iar?

— Zice că-l cheamă John Schwarz. Vârsta, înălţimea şi datele din paşaport sunt corecte.

— Te grăbeşti?

— Peste câteva ore îl vor condamna la închisoare.

Klövje răsfoi paşaportul, se uită la fiecare pagină în parte şi studie amprentele în timp ce fredona o melodie pe care Hermansson n-o cunoştea.

— Asta-i tot?

— Mâine pot să vă trimit şi un profil ADN. Dar nu vrem să aşteptăm până atunci. Grens e sigur că există pe undeva, într-un registru cu criminali.

Jens Klövje vârî materialele primite într-un dosar de plastic şi continuă să le mute dintr-o mână în alta.

— Cum vorbeşte?

— Cum adică?

— Ce limbă vorbeşte? Ştie suedeză?

Hermansson şi-l imaginä pe John Schwarz pe bancheta din spate, cu faţa în palme şi apoi strigând ceva în engleză pe coridorul penitenciarului, cu braţele ridicate.

— Păi, n-a vorbit cine ştie ce. Dar, din câte am auzit în casa scărilor, când l-am ridicat... da, cred că ştie.

— Accentul?

— Britanic. Sau american. Paşaportul e canadian.

Klövje zâmbi.

— Asta restrânge puţin aria de cercetare.

Aşeză mapa de plastic într-un suport pentru dosare, lângă calculator.

— O să pun asta pe reţea în cincisprezece minute. Deocamdată o să caut doar prin ţările în care se vorbeşte engleza. O să-mi ia câteva ore, având în vedere diferenţa de fus orar, dar vă anunţ de îndată ce aflu ceva sigur.

Hermansson îl salută din cap pe Klövje, care îi răspunse la fel. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Sunt de acord cu Grens, evident.

Continuă să vorbească în timp ce ea ieşea pe uşă.

— O să-l găsim.

Scara veche de piatră răsună în timp ce zgomotele tocurilor tari ale gardienilor se amestecară cu silabele monotone, scoase de John Schwarz în timp ce urcau spre sala de şedinţe a Curţii, aflată la etajul al doilea din clădirea primăriei din Stockholm. Scotea sunetul ăsta de când unul dintre gardieni îi pusese cătuşele pe încheieturile subţiri, un sunet iritant şi pătrunzător, care îţi zgâria auzul şi care devenea din ce în ce mai ascuţit pe măsură ce se apropiau de destinaţie.

Uniforma supradimensională a deţinutului era fabricată dintr-un material aspru, foarte subţire şi John începu să dârdâie — afară era frig şi nici în clădirea cea mare, cu tavan înalt şi calorifere puţine nu era cu mult mai cald. Era însoţit de aceiaşi gardieni care-l aduseseră ieri, bărbatul cu părul argintiu şi tânărul înalt, cu ochelari cu rame albastre. Păşeau toţi în acelaşi ritm, dar el abia dacă îi vedea — trase aer în piept şi şuieră printre fălcile încleştate, privind drept înainte.

Uşa era deschisă şi în sală se vedea multă lume.

Procurorul Lars Ågestam (LÅ): În urma percheziţiei efectuate luni la domiciliul numitului John Schwarz, s-au găsit următoarele perechi de pantaloni şi de pantofi.

Avocatul apărării, Kristina Björnsson (KB): Schwarz recunoaşte că l-a lovit pe Ylikoskis în cap.

Cineva aprinse luminile. Mai era mult până când se întuneca, dar era o zi în care soarele părea să fi apus deja înainte de amiază, iar penumbrele ascunseseră capitala în braţele lor imense. Gardianul cu păr argintiu se uită în ochii lui, desfăcându-i cătuşele. Presupusul John Schwarz mormăia în continuare pe acelaşi ton monoton şi se uită pe fereastra mare care reflecta lumina. Era cale lungă până jos, îşi spuse, cântărind ideea. Dac-ar fi avut curajul, probabil că ar fi sărit.

LÅ: Analizele de laborator arată că pe pantalonii suspectului s-au găsit urme de salivă care provin de la Ylikoskis. Pe pantofii suspectului s-au găsit urme de sânge şi păr care provin de la acelaşi Ylikoskis.

KB: Schwarz îşi recunoaşte faptele, dar declară că intenţiona să-l oblige pe Ylikoskis să n-o mai hărţuiască pe femeia de pe ringul de dans.

Stătea lângă avocată. Simţea că e agitată, dar avea un zâmbet prietenos.

— Cred c-ar trebui să încetezi. Mă refer la mormăitul ăla.

Dar el nu auzi ce-i spuse, era felul lui de a ţine fălcile strânse, altfel ar fi urlat.

— Poate fi un dezavantaj, să ştii. Dacă mai faci aşa.

Dar el continuă să mormăie.

— Înţelegi ce zic? Sau preferi să vorbesc în engleză? Eşti într-o sală de judecată. Din câte-am observat, judecătorul te înţelege mai bine dacă te comporţi normal.

Schwarz coborî tonul.

Dar continuă să mormăie.

Sunetul acela era singurul lucru de care se putea agăţa.

LÅ: Schwarz foloseşte un nume fals. Nu ştim cine e. Cer să fie reţinut în custodie pentru un act de violenţă deosebit de gravă şi pentru a evita riscul ca suspectul să îngreuneze ancheta sau să fugă.

KB: Schwarz nu intenţiona să rănească pe nimeni. În plus, suferă de claustrofobie, lucru care în cazul lui se manifestă extrem de violent. Reţinerea în custodia poliţiei ar putea părea un act inuman.

Tăcu abia când purtătorul de cuvânt al tribunalului citi sentinţa: suspectul trebuia menţinut în custodia poliţiei pentru o perioadă nedeterminată, acuzat că ar fi comis un act de violenţă deosebit de gravă. Se lăsă în genunchi şi-şi acoperi urechile cu mâinile de parcă n-ar fi vrut să-l audă pe bărbatul care-şi trecu

degetele prin părul roşcat, vizibil jenat, cerându-i să se ridice în picioare.

Cei doi gardieni îl apucară de braţe şi-l traseră în sus până când se supuse. Îi puseră din nou cătuşele. Începu să tremure în timp ce-l împingeau pe uşa sălii de judecată nr. 10 şi apoi pe scările de piatră.

Paşii răsunau la fel ca înainte, şi gardianul cu păr argintiu părea resemnat. Îl conduse până jos şi-i vorbi când în şoaptă, când cu voce tare.

— Aţi stabilit împreună strategia aia? Cu avocata?

— O să stai aici mult şi bine.

— Până când te-or identifica. Până când ţi-or găsi un nume.

Se uită la gardian şi scutură din cap.

N-avea chef.

Nu voia să asculte, nu voia să vorbească.

Gardianul nu cedă. Făcu câţiva paşi şi se opri în faţa lui pe ultima treaptă. Se întoarse şi din unghiul ăla păreau la fel de înalţi, respirând unul în faţa celuilalt.

Gardianul dădu agitat din mâini.

— Deci, nu înţelegi? Penitenciarul din Kronoberg e plin de străini duşi cu pluta, fără carte de identitate. Cu perioade de predetenţie nelimitate. De ce nu le spui cum te cheamă? Ca să continue cu procesul? Or să se ţină oricum de capul tău. Indiferent cât durează. Tu pierzi, tu stai aici mai mult decât ar fi cazul, cu restricţii legale şi tot tacâmul, izolat de cei la care ţii.

Uniforma penitenciarului îl rodea şi bărbatul slab pe care tocmai îl trimiseseră înapoi pentru o perioadă de detenţie nelimitată îl privi obosit pe gardianul cu păr argintiu şi-i vorbi cu voce slabă.

— N-ai înţeles.

Se balansă de pe un picior pe altul pe scara de piatră.

— Numele meu.

Îşi drese glasul şi vorbi mai tare.

— Mă cheamă John Schwarz.

Tocmai trecuse de trei când Jens Klövje termină de trimis prin fax câteva documente referitoare la bărbatul în jur de treizeci de ani care pretindea că-l cheamă John Schwarz şi care tocmai fusese condamnat la o perioadă nelimitată de predetenţie. Deocamdată, Klövje se concentrase pe ţările care aveau drept limbă oficială engleza, mai ales că Hermansson fusese destul de clară în sensul ăsta — suspectul avea un accent destul de strident, îi ghiceai imediat limba maternă.

Câteva minute mai târziu, diverse mâini aparţinând celor care lucrau la sediile Interpolului din întreaga lume, adunară foile trimise de colegii lor suedezi prin fax.

Cineva oftă şi puse hârtia deoparte, altcineva îşi propuse să cerceteze problema mai târziu. Existară şi oameni care se apucară imediat să cerceteze listele de pe monitor.

Marc Brock de la Interpolul din Washington fu unul dintre ei. Avea o jumătate de caffe latte în faţa lui, pe birou, un pahar din hârtie cu capac de plastic de la Starbucks Coffee House de pe Pennsylvania Avenue, ritualul lui de dimineaţă, şi începu să soarbă din el fără să se uite la faxul primit.

Asta ar fi însemnat muncă şi concentrare, iar el era obosit, foarte obosit. Era o dimineaţă mai lentă.

Se uită pe fereastră.

Unsprezece ianuarie, în continuare frig. Nu mai era foarte mult până la primăvară.

Marc Brock simţi nevoia să caşte.

Faxul era în continuare deasupra teancului. Îl trase spre el. Era o cerere din partea Suediei.

Ştia unde este. În nordul Europei. Scandinavia. De fapt, chiar vizitase o dată Stockholmul, fusese tânăr şi îndrăgostit şi femeia, frumoasă.

Conţinutul faxului fusese formulat într-o engleză corectă. O persoană provenind probabil din afara Suediei fusese închisă pentru un act de violenţă deosebit de gravă. Un *John Doe* care

pretindea că se numeşte Schwarz, care se plimba cu un paşaport fals şi care acum refuza să-şi declare identitatea.

Marc Brock se uită atent la fotografia bărbatului palid cu zâmbet forţat şi privire neliniştită.

O faţă pe care poate o mai văzuse cândva.

Deschise calculatorul şi registrul de care avea nevoie, căută o informaţie anume — fotografia, datele personale şi amprentele — primită de la poliţia suedeză, împreună cu rugămintea de a grăbi cercetările.

Nu dura mult, de fapt nu dura aproape niciodată mult, nici când era obosit.

Sorbi din cafea, căscă din nou şi îi luă ceva timp să înţeleagă la ce se uita.

Scutură din cap.

Ceva nu era în regulă.

Se holbă la monitor până când imaginea deveni ştearsă. Apoi se ridică, ieşi din cameră şi hotărî să o ia de la capăt. Încă o dată. Se delogă, închise calculatorul, aşteptă câteva secunde şi îl deschise din nou, se logă la loc, deschise aceleaşi registre şi căută din nou datele unui bărbat închis cu doar câteva ore în urmă într-un oraş din nordul Europei, şi care susţinea că se numeşte John Schwarz.

Aşteptă cu privirea aţintită asupra biroului, apoi ridică încet privirea şi se uită la monitor.

Acelaşi răspuns.

Marc Brock înghiţi impacientat.

Nu era normal. Pentru simplul motiv că n-avea cum să fie aşa.

Bărbatul din fotografie, bărbatul care mai acum câteva minute i se părea cunoscut, era mort.

Ewert Grens ştia ce văzuse. Douăzeci şi cinci de ani aşteptase momentul acela. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie că nu era posibil din punct de vedere medical. Soţia lui observase vaporul şi-i făcuse cu mâna de câteva ori, fluturase mâna înainte şi înapoi. Fusese un act *voluntar*. El cunoştea cel mai bine felul ei de a se exprima, fiecare expresie a feţei, cum numai cineva care a trăit alături de o persoană atâţia ani era capabilă.

Fusese un vas care transporta persoane, un feribot mai mic. Toate arătau la fel. Împinse dosarul lui Schwarz într-un colţ al biroului, scoase un bloc de desen fără adnotări şi sună la compania Waxholm, care se ocupa de traficul pe apă de pe teritoriul Stockholmului. Înjură cu voce tare robotul care-l instrui să formeze un alt număr şi apoi încă unul, ţipă în receptor *vreau să vorbesc cu un om* şi îl azvârli cât colo. Grens stătu nemişcat, cu blocnotesul şi cu receptorul în faţă, apoi, după un timp, se întoarse spre casetofonul vechi şi căută una din cele trei casete cu selecţii din Siw Malmkvist, ordonate după data înregistrării. Derulă înainte la *Cântecul*[9] *lui Jon Andreas, 1968*, o melodie care i se părea diferită şi care-i plăcea foarte mult. O ascultă o dată de la cap la coadă, *durată: 4 minute şi 15 secunde*, apoi se linişti, derulă banda înapoi şi ascultă iarăşi melodia, de data asta cu volumul dat mai încet, în timp ce ridică receptorul. Aceeaşi voce electronică nenorocită care-l obligă să butoneze înainte şi înapoi, până când, în sfârşit, auzi o voce omenească.

Ewert Grens preciză unde şi când văzuse vaporul şi întrebă cum se numea. Dorea să facă şi două rezervări, două persoane, cu plecare spre sfârşitul săptămânii.

Femeia cu voce adevărată era prietenoasă şi dornică să-l ajute.

Vasul spre care soţia lui îşi fluturase mâna se numea *Söderarm* şi făcea curse între debarcaderul Gåshaga din Lidingö şi Vaxholm. Călătoria dura patruzeci de minute.

---

[9] În suedeză, *visa*, termen învechit pentru cântec.

Ai văzut vaporul.

Şi voiai să pleci.

Dădu muzica mai tare din nou, *Cântecul lui Jon Andreas* pentru a treia oară, începu să cânte, se ridică şi dansă singur în cameră, cu ea în braţele lui.

Cineva bătu la uşa deschisă.

— Scuze. Cred că am venit prea devreme.

Grens se uită la Hermansson, îi făcu semn din cap să intre şi îi arătă scaunul pentru vizitatori. Apoi continuă să se mişte încet, mai avea câteva măsuri.

Piesa se termină şi Grens se aşeză. Fruntea îi strălucea de sudoare şi respira greu.

Hermansson îl privi zâmbind.

— Tot aceeaşi muzică, de fiecare dată.

Ewert aşteptă să respire normal. Nu mai era atât de agitat.

— Pentru că altceva nu există. Cel puţin, nu în biroul meu.

— Deschide fereastra, Ewert. Uită-te afară. La lumea reală. Să ştii că oamenii trăiesc alte vremuri.

— Nu, nu înţelegi. Eşti încă tânără, Hermansson. Când omul şi-a trăit viaţa, nu-i mai rămân decât amintirile.

Hermansson dădu din cap.

— Ai dreptate. Nu înţeleg. Nu cred că trebuie să fie aşa. Dar, oricum, să ştii că dansezi bine.

Grens mai avea puţin şi izbucnea în râs. Lucru care nu i se întâmpla prea des.

— Dansam o grămadă. Mai demult.

— Când?

— Acum douăzeci şi cinci de ani. Aproximativ.

— Douăzeci şi cinci?

— Păi, nu vezi cum arăt? Nici gâtul nu mi-l mai pot mişca.

Preţ de câteva secunde se aşternu liniştea. Până când Ewert se aplecă înainte şi trase telefonul spre el.

— Te rog să aştepţi puţin afară. Ca să vină şi ceilalţi. Trebuie să sun pe cineva.

Tânăra ieşi şi închise uşa. Grens formă numărul sanatoriului şi ceru să i se facă legătura cu directorul. Spuse că vrea s-o ia

pe Anni la o plimbare cu barca şi că ar vrea să fie însoţit de un angajat de-al lor. De femeia aceea tânără, Susann, studenta la Medicină. Ştia că era plătită la oră şi de aceea insistă s-o plătească el, ţinea neapărat să fie ea. Persoana de la capătul celălalt al firului protestă puţin, dar până la urmă îi făcu pe plac. Grens era mulţumit. Deschise în sfârşit uşa biroului şi-i invită înăuntru pe cei trei care aşteptau în faţa automatului de cafea.

Sven bea un fel de înlocuitor chimic pentru lapte, Hermansson, ceva ce părea a fi ceai, iar Ågestam mirosea a ciocolată caldă. Grens îi rugă să ia loc şi ieşi să-şi ia şi el o cafea fără zahăr.

Goli paharul pe jumătate şi simţi cum lichidul cald îi încălzeşte pieptul.

— Schwarz.

Se uită la ei. Toţi păreau să gândească acelaşi lucru: cine avea să descurce cazul ăsta?

— Aşadar, Klövje a cerut informaţii suplimentare despre nenorocit. A trimis tot ce avem în fiecare ţară în care se vorbeşte engleza. Dacă apare în vreun registru cu infractori, o să aflăm în curând.

Se aşezaseră pe canapeaua jerpelită pe care Grens obişnuia să doarmă. Hermansson în mijloc, încadrată de Ågestam şi Sven.

— Ce părere aveţi?

Hermansson suflă în ceai înainte de a vorbi.

— În Canada există douăzeci şi doi de John Schwarz-i. L-am rugat pe funcţionarul de serviciu de la ambasada din Tegelbacken, cel care ne-a ajutat şi ieri, să-i verifice pe câţiva din ei.

— Şi?

— Niciunul nu prezintă semnalmentele bărbatului închis la Kronoberg.

Ågestam avea ciocolată caldă pe buza superioară.

— Nu ştim cine e. Sau de unde vine. În schimb, am aflat de ce e în stare, că e violent şi că se teme de închisoare ca de dracu'. Ieri în sala de judecată s-a culcat pe jos şi tremura din toate încheieturile când s-a citit sentinţa. Incredibil. N-am mai văzut aşa ceva.

Ewert Grens pufni pe nas.

— Ce să spun. Te-ai murdărit de ciocolată pe faţă, ca un copil! Ce puteai să vezi tu?

Lars Ågestam sări în sus şi începu să facă ture prin birou, trecându-şi de câteva ori degetele prin păr ca să verifice dacă şuviţele din faţă stăteau cum trebuie — aşa făcea de obicei când se enerva.

— *N-am mai văzut* pe nimeni să-şi neglijeze dosarele vechi şi să dea prioritate unui caz neînsemnat, cel puţin în comparaţie cu restul. Şi n-am mai văzut ca un anchetator să încerce să-l influenţeze pe procurorul care încearcă să găsească încadrarea corectă pentru infracţiunea săvârşită.

Îşi trecu degetele prin păr.

— Cazul ăsta te interesează din motive personale, nu-i aşa, Grens?

Ewert Grens bătu cu pumnul într-unul din sertarele trase în afară.

— Poţi fi sigur de asta. Şi dacă ai avea la fel de multe cunoştinţe despre loviturile puternice la cap ca şi mine, te-ar interesa şi pe tine, prietene.

Apucă sertarul şi se propti puţin în el ca să prindă viteză, apoi lăsă scaunul rotativ să se învârtească şi se opri demonstrativ cu spatele la procuror.

Sven Sundkvist simţea că nu mai are nervi pentru o nouă rundă între comisarul şi procurorul care conducea ancheta. În birou se făcu linişte, în timp ce Ågestam fixă ceafa lui Grens. Trebuia să intervină.

— Reacţia lui Schwarz. Vreau să zic, nu cred că are de-a face cu ieşirea asta a lui.

— Continuă.

— Ewert, eu cred că indiferenţa cu care s-a lăsat condus la secţie şi criza de isterie de după indică o stare de şoc. Tipul ăsta e foarte speriat. E speriat de ceva ce s-a întâmplat mai demult, dar care are legătură cu ce se petrece acum. Cu faptul că e închis. Controlat. Şi izolat. E clar c-a mai fost în situaţia asta şi a suferit mult.

Ewert Grens îl ascultă cu atenţie. Sven ăsta e băiat deştept, păcat că uit din când în când. Ar trebui să-mi amintesc să i-o şi zic. Grens îi privi pe rând pe toţi trei înainte de-a vorbi.

— Vreau să-l audiem. Acum. Imediat după ce ieşim de aici.

Âgestam dădu din cap şi se întoarse spre Sven.
— Ar trebui s-o faci tu, Sven. Eu chiar cred în teoria asta.
Grens îl întrerupse.
— Şi eu. Dar audierea o s-o facă Hermansson.

Conducătorul interogatoriului: Mariana Hermansson (MH): Salut.
John Schwarz (JS): (ininteligibil)
MH: Pe mine mă cheamă Mariana.
JS: (ininteligibil)
MH: Nu aud ce spui. Trebuie să vorbeşti puţin mai tare.

Lars Âgestam se uită mirat la Ewert Grens.
— Hermansson? Cu tot respectul, dar nu crezi că Sundkvist e mai potrivit pentru aşa ceva?
— Ce dracu' tot mormăi acolo, Âgestam? Eu zic c-o tipă tânără se apropie de el mai repede decât un bărbat între două vârste.

MH: Stai confortabil?
JS: Da.
MH: E normal să nu te simţi în largul tău. Să fii închis aici, adică. E o situaţie neobişnuită.

— Încrederea. Hermansson o să-i câştige încrederea. Pentru moment o să-l ajute să-şi aducă aminte de detaliile astea mai mici.

MH: Eşti fumător, John?
JS: Da.
MH: Am ţigări la mine. Vrei o ţigară?
JS: Da, mulţumesc.

— O să fie drăguţă cu el, o să-l ajute cât timp o să stea închis, se va separa de noi, băieţii răi.

MH: Cum te cheamă?
JS: John.

MH: Nu, cum te cheamă, *de fapt*?
JS: Aşa mă cheamă. John.
MH: OK. Aşa să fie. John?
JS: Da?
MH: Ştii că soţia ta a fost aici cu câteva ore în urmă?

— Uite ce e, Ågestam, după un timp e al dracului de greu să minţi pe cineva care-ţi vrea binele. Chiar dacă eşti nevoit să minţi. Şi Hermansson — Schwarz o să fie convins de asta — Hermansson chiar îi vrea binele.

MH: Ţi-au pus restricţii totale. Până când nu vorbeşti. Până când le îngreunezi treaba. Aşa că n-ai voie s-o vezi pe soţia ta. Ai înţeles?
JS: Da.
MH: Era cu un copil, un băieţel de patru–cinci ani. Presupun că e băiatul tău... Nici pe el n-ai voie să-l vezi.
JS: Trebuie să...
MH: Dar pot să cer să te lase.

— După un timp, conducătorul interogatoriului, adică Hermansson, o să apară peste tot. Nu numai în sala de interogatoriu. O să-l ajute, indiferent ce probleme ar avea. Pentru că e o tipă drăguţă. Şi înţelegătoare.

MH: În faţa clădirii e un mic parc. L-ai văzut?
JS: Nu.
MH: Puteţi să vă vedeţi acolo. Dacă mă laşi să vin şi eu. Îmi vine greu să cred că asta o să încetinească mersul anchetei. Dacă te întâlneşti cu un băieţel de cinci ani. Ei, ce zici?

— O să vorbească, Ågestam. Toţi o fac, până la urmă. O să vină şi momentul în care Hermansson o să facă următorul pas — o să înceapă să aibă pretenţii şi o să vrea şi ceva în schimb.

Ewert Grens se ridică şi se îndreptă spre uşă. Îi aşteptă să se ridice şi ei de pe canapea.

— Şi atunci o să-i vină şi lui rândul.

Întâlnirea se încheie aici.

Grens era convins că Schwarz avea să vorbească.

În curând, aveau să afle cine era tipul ăsta şi de unde aterizase aici.

Kevin Hutton stătea cu perdelele trase în camera 9000 de pe Main Street 550, din Cincinnati. Aşa făcea mereu, lumina zilei îl deranja când lucra la calculator şi în ultima vreme rămâneau din ce în ce mai mult peste program şi comunicau pe net. Kevin avea treizeci şi şase de ani şi lucra la sediul FBI-ului din vestul statului Ohio de zece ani. Munca lui se schimbase mult de când cu explozia de informaţii din lumea digitală, era agent special şi ceea ce făcea era pe cât se poate de palpitant, cel puţin pentru un sediu local al FBI-ului; şi totuşi, în ultimul timp, sarcinile pe care le primea nu erau tocmai cele la care visa când au deschis uşa biroului său de acum. Ar fi trebuit să fie afară, pe teren. În lumea reală. Chestia asta, statul ăsta la birou, îl făcea uneori să tânjească după alte locuri.

Bău nişte apă. Era zece dimineaţa şi el terminase deja a treia sticlă de apă minerală scumpă de la magazinul din colţ. Se îngrăşase, dracu' să le ia de sedentarism şi de muncă de birou, iar apa înlocuia pauza de cafea dinaintea mesei şi, chiar dacă asta însemna un continuu du-te-vino la toaletă, era o strategie care funcţiona.

Tocmai sorbea din pahar când sună telefonul. Cineva de la sediul central din Washington.

Nu-i spuseră prea multe. Dar fusese îndeajuns ca să-şi dea seama c-ar fi bine să lase paharul din mână. Că ziua asta tocmai îşi schimbase radical cursul.

Îi dădură numărul de telefon al unui tip de la Interpol, un anume Marc Brock, şi-l rugară să-l sune şi să-i dea nişte informaţii la care ar fi avut acces de la sediul lor.

Marc Brock începuse să înţeleagă între timp că ceea ce i se părea absurd, informaţia pe care o căuta pentru a treia oară în baza de date disponibilă era, de fapt, reală.

Bărbatul din fotografie, bărbatul pe care-l căutau, era mort. De fiecare dată, la fiecare căutare. Şi totuşi, nu putea fi adevărat. Nu dacă lua în considerare *locul* în care murise.

Brock îl sună pe cel care-i cerea ajutorul, la sediul de unde primise faxul, şi vorbi cu un tip pe nume Klövje, din Suedia. Îşi aduse din nou aminte de Stockholm, de femeia al cărei nume nu-l uitase nici acum, şi îşi imagină oraşul cochet, ridicat în jurul unor insule mici, şi de apa care se vedea pretutindeni, în timp ce aştepta să-i răspundă cineva. Se plimbaseră câteva zile prin oraş, ţinându-se de mână, iar acum trebuia să vorbească cu cineva din acelaşi oraş. Se gândi la el însuşi, la cine era, ce fel de om devenise, la cum ar fi fost dacă ar fi rămas cu ea.

Tonul suedezului era formal, vorbea o engleză corectă, cu accent scandinavic. Brock se scuză, spunând că nu-şi dă seama cât e ceasul acolo, şi-n timp ce Klövje îi răspunse, îşi aminti că era după-masă, diferenţa de fus orar fiind de şase ore.

Zâmbetul îngheţat, privirea neliniştită.

Brock insistă. Voia să fie verificată poza pe care o primise şi care era a unui bărbat pe nume John Schwarz. Ar fi vrut s-o compare cu poza adevărată, nu cu cea din paşaportul canadian.

După douăzeci de minute, Klövje îi confirmă că poza era valabilă. Fusese acolo, la penitenciar, şi constatase personal că fotografia din paşaport era a bărbatului din celulă.

Marc Brock îi mulţumi şi-i spuse c-o să revină, cu permisiunea lui, apoi ridică din nou receptorul, imediat ce termină de vorbit, convins că cei de la sediul central, de la FBI, îl vor considera nebun.

Kevin Hutton primise ordin să sune la Interpol, la un anume Brock.

Avea s-o facă, imediat.

Se întoarse cu scaunul şi aruncă o privire spre Cincinnati, oraşul în care stătea de când venise aici să-şi caute de lucru şi primise slujba asta. Clădiri înalte, drumuri de tranzit aglomerate.

Trase aer în piept de câteva ori şi rămase tăcut câteva secunde, tremurând în continuare.

Dacă era adevărat, dacă înţelesese bine ceea ce îi spuseseră cei de la sediul central, atunci ar trebui să deschidă geamul şi să dea de veste oraşului zgomotos. Pentru că aşa ceva nu era cu putinţă.

El ştia cel mai bine dintre toţi.

Marc Brock îi confirmă totul.

Hutton simţi neliniştea din vocea lui şi-şi dădu seama că nici lui Brock nu prea-i venea să creadă ce se întâmpla, că abia aştepta să paseze sarcina altcuiva şi să termine odată cu porcăria aia.

Doar ai murit, ce dracu'?!

Kevin Hutton îl recunoscu imediat pe tipul din fotografie.

Faţa părea mai în vârstă cu vreo douăzeci de ani, părul mai scurt, tenul mai deschis la culoare.

Dar era el. Era sigur.

Deschise fereastra, se aplecă în afară în aerul rece de ianuarie, tremurând şi strângând din ochi ca atunci când n-avea chef să înţeleagă ce se întâmpla în jurul său.

Îşi mişcase mâna.

Ar trebui să cânte, să râdă sau, poate, să plângă.

Ewert Grens simţea că cedează nervos.

Practic, îşi pierduse orice speranţă după toţi aceşti ani. Iar acum, acum nu ştia ce simte, un fel de tristeţe, vinovăţie, un fel de dor. Era ca un blestem. Cu cât făcea mai mult cu mâna, cu atât vedea mai limpede. Sentimentul ăla nenorocit de vinovăţie pe care învăţase să-l ţină departe îl bântuia din nou, nu reuşea să se ascundă de el. Îl găsea peste tot şi-l mânjea cu umbra lui al dracului de dezolantă.

Au fost alături unul de altul atâta timp. Şi el trecuse cu maşina peste capul ei. Un singur moment de neatenţie şi totul se terminase pentru ei, se opriseră la mijlocul drumului.

O iubea.

Nu mai avea pe nimeni.

În seara asta n-o să se ducă acasă. O să stea aici şi o să citească dosarul lui Schwarz până când or să-i sară ochii din cap, apoi o să se culce pe canapea, o să doarmă şi-o să se trezească înainte să răsară soarele fiindcă avea nevoie de întuneric.

Grens mâncă un sendviş cu caşcaval de la automatul de pe hol, aflat chiar lângă cel de cafea. Folia de plastic în care fusese împachetat era lipicioasă, plină de unt şi încă ceva.

Interogatoriul fusese un succes, Hermansson se descurcase bine de tot. Schwarz avea să se apropie de ea, nu mai dura mult. Ciudat individ. Se purta de parcă ar fi vrut să se ascundă de ei, cu toate că stăteau în faţa lui şi îl priveau.

În cameră era linişte. La fel de linişte ca de obicei. Se uită la rafturile de pe pereţi, la casete şi la pozele lui Siw, dar nu mergea, Anni făcuse cu mâna sigur, şi muzica nu mai avea loc în cameră. Nu se mai putea. La dracu', nu se mai putea.

Nu se mai simţise niciodată aşa.

Se liniştea ori de câte ori auzea vocea lui Siw, umplând camera cu amintiri din vremea tinereţii lor.

Dar nu şi azi. Nu şi acum.

Jens Klövje bătu la uşa întredeschisă. Era roşu la faţă, alergase pe coridoarele şi scările corpului C, grăbindu-se să ajungă la el. Avea în mână o foaie colorată, caldă, abia scoasă din fax, şi-i spuse lui Ewert c-ar fi bine s-o citească şi că s-a gândit s-o lase la el şi să se întoarcă la birou ca să păzească faxul, în caz că avea să mai primească şi altele.

Grens îşi termină sendvişul, culese câteva firimituri de pe birou şi le aruncă la gunoi cu tot cu folia de plastic.

În data de 25 septembrie, 1988, vineri, la ora 16:23, patrula 903, respectiv insp. Kowalski, ag. pol. Larrigan şi ag. pol. Smith au primit ordine să se deplaseze la Mern Riffe Drive 31, în Marcusville, pe motiv că la adresa menţionată *mai sus* s-au tras *focuri de armă*.

Se uită la teancul subţire, numără cinci dosare şi le ridică.

Am constatat imediat că uşa de la intrare a vilei nu era încuiată. În spatele uşii atârna o draperie trasă. Înăuntru lumina era aprinsă şi era linişte.

Citise câteva mii de rapoarte scrise de agenţi de poliţie cu băţul în cur. Raportul ăsta era probabil din America, cu nume şi locaţii diferite, dar era la fel de ceremonios şi de inexact ca toate celelalte pe care le citise, plin de greşeli formale.

Grens se ridică. Nu-şi găsea locul. Îşi aminti de procese vechi, mult mai interesante decât cazul lui Schwarz, nenorocitul. Făcu câteva ture prin cameră, simţind tot mai acut liniştea aceea nefirească, nu era obişnuit cu ea, şi asta din cauza melodiilor lui Siwan, care se auzeau tot timpul, cât şi a anchetatorilor care-i umpleau capul cu prostiile lor.

Făcuse un lucru imposibil, dacă era să-i creadă pe nenorociţi.

Îi luase douăzeci şi cinci de ani, dar o făcuse, şi el fusese martor.

Ştia că ziua era pe sfârşite, dar nu putea să renunţe. Se aşeză din nou şi formă numărul sanatoriului.

— Grens. Am sunat cam târziu.

Cineva de la capătul celălalt al telefonului avu o scurtă ezitare.

— Îmi pare rău. Dar la ora asta n-aveţi voie să vorbiţi cu ea.

Recunoscu vocea care îi răspunse şi care continuă.

— Ştiţi bine că are nevoie de somn. Şi că la ora asta e deja în pat.

Era Susann, tânăra de la Medicină, fata care trebuia să-i însoţească pe vapor. Încercă să adopte un ton amabil şi binedispus.

— Cu tine voiam să vorbesc. Despre mica noastră escapadă de săptămâna asta. Voiam să mă asigur că te-au anunţat.

Fata oftă zgomotos.

— M-au anunţat. Şi da, o să merg şi eu.

Îşi ceru scuze din nou, apoi închise telefonul. Probabil tânăra oftase iarăşi, nu era sigur. Alesese să n-o mai asculte, pur şi simplu.

Conform plăcuţei de pe uşa principală, casa se află în proprietatea lui Edward şi a lui Alice Finnigan. Casa, constând din douăsprezece camere, a fost cercetată conform aşa-numitei metode S.

Ridică din nou faxul din America. Se concentra mai bine acum că sunase şi aflase că doarme şi totul era în regulă. Putea să-şi continue cercetările legate de cel care la un moment dat fusese John Schwarz.

Uşa de la dormitor, care se află în partea dreaptă faţă de uşa de la intrare, era întredeschisă. Când ag. pol. Larrigan a încercat să deschidă uşa de la dormitor, a observat o femeie care zăcea pe podea, în spatele uşii.

Grens se aplecă peste foi.

Acelaşi sentiment bine cunoscut. Când ceva e pe cale să ţi se dezvăluie.

Citi şi-şi dădu seama la ce se referea Klövje, de ce respirase aşa de greu, de ce faţa lui strălucea de sudoare şi era roşie cu câteva minute în urmă.

După ce a pătruns în cameră şi a constatat că femeia, adică victima, nu avea nicio armă asupra ei sau în mână, ag. pol. Larrigan a strigat după medic şi personalul ambulanţei, cerându-le să vină imediat. Larrigan a constatat, de asemenea, că femeia se afla în poziţia culcată, care semăna cu poziţia de siguranţă indicată pentru primul ajutor. Femeia avea ochii întredeschişi şi se ţinea de cap.

Un om murise. Zăcuse pe jos într-o casă dintr-un loc uitat de Dumnezeu, care se numea Marcusville, şi-şi dăduse duhul încet-încet.

Personalul ambulanţei A 915 şi doctorul Rudenski au intrat în casă câteva secunde mai târziu, au ridicat imediat femeia şi au aşezat-o pe targă în poziţie culcată. Victimei i-a fost acordat primul ajutor, timp în care personalul medical a constatat că aceasta avea pulsul slab. După câteva minute, victima a fost transportată la Pike County Hospital. Ambulanţa a ajuns la spital la ora 17:16. Victima a primit numărul de înregistrare 1988-25-6880.

Jens Klövje îi spusese că mai avea de primit documente referitoare la ancheta efectuată cu optsprezece ani în urmă, în care fusese implicat bărbatul care pretindea că se numeşte John Schwarz, închis într-o celulă aflată la câteva sute de metri de el.

Dintr-odată, Ewert Grens simţi că-şi pierde răbdarea.

Era, în continuare, la fel de frig.

Vernon Eriksen se uita iritat la caloriferele care atârnau neînsufleţite pe unul dintre pereţii de beton ai penitenciarului. Dârdâia de frig, avea să-i mai lase săptămâna asta, dar după aceea trebuiau să aibă iar căldură, doar nu erau animale, ce Dumnezeu. Chiar dacă uneori localnicii nu-i împărtăşeau părerea.

Cel mai rău era pentru cei de la Death Row din East Block. Noaptea condamnaţii la moarte dârdâiau ca nişte câini, duceau o viaţă mizerabilă, mai ales că nici nu dormeau, columbianul ţipa aproape tot timpul şi prizonierul cel nou din douăş' doi se smiorcăise două nopţi la rând. După ce că sufereau, mai trebuiau să îndure şi frigul ăsta nenorocit, ceea ce-i făcea să-şi piardă cumpătul şi pe cei de obicei liniştiţi.

Vernon se uită la şirul lung de cuşti metalice.

La toţi care stăteau acolo, lucizi.

Fiecare-şi număra secundele. Ce altceva puteau să facă? Aşteptau, se rugau să le fie arătată puţină îndurare, se rugau la o dată schimbată, mutată mai înainte, dar nu se întâmpla nimic, stăteau, stăteau şi aşteptau, zile, luni, ani întregi.

Ar fi trebuit să se ducă acasă. Îşi terminase tura cu patru ore în urmă. Cam pe acum obişnuia să facă o plimbare între închisoare şi Sofios, îşi mânca porţia de clătite cu afine, apoi ocolea spre Mern Riffe Drive şi trăgea cu ochiul spre bucătăria lor, i se făcea cald ca de fiecare dată când zărea spatele ei, uneori apuca să şi ajungă acasă la ora asta, la casa de la marginea localităţii, poate chiar să adoarmă sau, cel puţin, să se bage în pat, cu ziarul de dimineaţă lângă el, aruncat pe perna goală.

Era conştient că trage de timp.

Dar o să plece.

Imediat.

Fu luat prin surprindere când, dintr-odată, Warden îl sună şi îl rugă să urce până la el. Nu vorbeau foarte des, dar se cunoşteau

bine şi, atâta timp cât toate mergeau cum trebuie, n-aveau nevoie să se întâlnească.

Dar de data asta simţi. În clipa în care Warden îl sună.

Că ceva nu era în regulă.

Vocea lui Warden era încordată şi exagerat de clară, de parcă ar fi vrut să-şi mascheze neliniştea încercând să sune relaxat.

Warden îi zâmbi şi îl conduse în biroul lui mare, de director, cu canapea de piele şi masă rotundă pentru şedinţe, şi o fereastră cât două normale, cu vedere spre intrarea principală. Îl servi cu fructe şi prăjitură cu mentă şi, ferindu-şi privirea, se adună încet-încet şi-l întrebă de când lucra ca gardian-şef în penitenciarul din Marcusville, mai precis, la Death Row, Southern Ohio Correctional Facility.

De douăzeci şi doi de ani, răspunse Vernon.

De douăzeci şi doi de ani, repetă Warden, e ceva.

Da, e ceva.

Ţi-i aminteşti pe toţi, Vernon?

Care „toţi"?

Pe toţi care au fost închişi aici. În secţia ta.

Da. Mi-i amintesc.

Warden învârtea o foaie pe birou. O foaie pe care scria ceva. Pentru asta îl rugase pe Vernon să treacă pe la el. Îşi ţinea degetele pe marginile hârtiei şi Vernon îşi dădu seama că n-are cum să descifreze scrisul de la distanţa aia.

Au fost câteva sute de persoane, Vernon. De când te-ai angajat aici. Pe câţiva i-am eliberat, pe alţii i-am executat, majoritatea însă stau şi aşteaptă şi acum. Eşti sigur că ţi-i aminteşti pe toţi?

Da.

De ce?

De ce ce?

Sunt curios.

Hârtia aia.

Vernon se aplecă înainte, dar braţul lui Warden îi stătea în cale.

Îmi amintesc de ei pentru că lucrez aici ca gardian. Asta e sarcina mea, să am grijă de oameni şi să-i reabilitez. Îmi pasă de ei. Nu prea am pe altcineva.

Warden îl servi din nou cu fructe, dar Vernon îl refuză. O prăjitură cu mentă mergea însă perfect, pur şi simplu se topea în gură, iar Vernon îşi dădu seama, după fructele alea şi cea de-a doua bucată de prăjitură, despre ce era vorba, de fapt.

Dar nu fusese pregătit.

Cu toate că ar fi trebuit să fie.

Atunci, îi spuse Warden, atunci, e posibil să-ţi aminteşti şi de un deţinut pe nume John Meyer Frey?

Poate că Vernon începuse să respire mai sacadat, poate că-şi schimbase poziţia pe canapeaua de piele, nu era sigur, întrebarea îl luase prin surprindere şi el încercase să răspundă şi să reacţioneze, încercase s-o pareze, şi tocmai de aceea fusese atât de greu să se privească din afară. Fusese mult prea ocupat, încercând să nu se sufoce.

Sigur că da. Îmi amintesc perfect de John Meyer Frey.

Bine.

Şi ce dacă?

Ştii cumva câţi au murit aici, Vernon? *Înainte* să fie executaţi?

Nu prea mulţi. Se mai întâmplă. Dar mulţi n-au fost, asta-i clar.

John Meyer Frey. Când a murit. Îţi aminteşti de ceva anume, ceva ieşit din comun?

Ieşit din comun?

Prefăcându-se că se gândeşte, Vernon încercă să profite de pauză, să-şi adune gândurile şi să găsească răspunsurile pe care le exersa de mult timp.

Nu. Nu cred. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

Nu?

Era tânăr, asta ştiu. Şi să mori tânăr e ceva ieşit din comun. Dar atât, nimic mai mult.

Nimic?

Nu.

Păi, să ştii, Vernon, că atunci am încurcat-o nitel. Tocmai am vorbit cu cineva pe nume Kevin Hutton. Tipul lucrează la FBI, la filiala din Cincinnati. Şi m-a întrebat câte ceva.

Da?

Se întreba, de pildă, cine l-a declarat mort pe Frey.

De ce?

Se întreba, de asemenea, unde ar putea găsi certificatul medico-legal al lui Frey.

De ce?

O să-ţi explic imediat, Vernon. După ce ne dăm seama împreună — adică tu şi eu — cine putea să-l declare mort şi unde e certificatul ăla. Pentru că ăia de la FBI nu au găsit documentele nicăieri.

Poate că Vernon Eriksen ar fi trebuit să mai ia o prăjitură cu mentă. Poate c-ar fi trebuit să se uite pe fereastră puţin. Dar imediat ce-au terminat şi Warden i-a explicat motivele pentru care FBI-ul era atât de interesat, Eriksen s-a scuzat politicos şi a promis c-o să revină dacă-şi mai aminteşte ceva, după care a coborât încet scările spre Death Row.

Barele de metal erau tot acolo.

Cel puţin nu se băgase în vreo încurcătură.

Dinspre elementii ăia nenorociţi venea aer rece. Nici acum nu funcţionau.

Se uită iritat la calorifer şi îi trase un şut cu cizma neagră. Avea să plece acasă imediat, doar câteva ore şi-şi termina tura.

Mai avea doar câţiva paşi. Paşii aceia în plus. Spre celula numărul opt.

Ţi-i aminteşti pe toţi, Vernon?

Care „toţi"?

Pe toţi care au fost închişi aici. În secţia ta.

Da. Mi-i amintesc.

Se postă în faţa gratiilor, ca de obicei, şi se uită la patul gol.

De data asta însă nu-i mai veni să zâmbească.

Avea să fie o noapte lungă.

Ewert Grens își dădu seama de asta când ajunse pe la mijlocul raportului de căcat al patrulei americane. Era senzația aia care-l apuca uneori, nu foarte des, când înțelegea că anchetele de rutină se transformau în altceva; ultima oară o pățise vara trecută, când o prostituată din Lituania luase câțiva ostatici și încercase să arunce o morgă în aer, sau în vara de dinainte, când un tată încercase să-și facă dreptate singur și îl împușcase mortal pe cel care o omorâse pe fiica lui.

Iar acum, aceeași senzație.

Pentru că povestea lui Schwarz era mai întunecată decât și-a închipuit la început.

Și ceea ce la început fusese un act de violență se transformase între timp într-o anchetă lungă și anevoioasă, frustrări și înjurături. Era sigur de asta.

Femeia a decedat în drum spre Pike County Hospital. Medicii au încercat s-o resusciteze, însă în zadar. Femeia a fost declarată moartă la ora 17:35.

Klövje revenise de trei ori în seara aceea, la intervale de aproximativ o jumătate de oră, cu rapoarte noi sosite prin fax.

Corpul neînsuflețit al lui Elizabeth Finnigan prezenta 3 urme de gloanțe. 2 pe partea stângă a pieptului, în jurul inimii, 1 urmă de cca 1 cm în mijlocul gâtului, în zona mărului lui Adam.

Grens pricepuse despre ce era vorba de mult, înțelesese tot și acum se pregătea psihic pentru ce avea să urmeze.

Era clar. În noaptea asta n-avea să pună geană pe geană.

În urma discuţiei cu comis. crim. Harrison, am decis că trupul trebuie depus la morga din Pike County Hospital până la sosirea rezultatelor de la Institutul de Medicină Legală din Columbus.

Două pahare de plastic cu cafea fără zahăr. Automatul care fusese înghesuit între un fotocopiator nou şi un fax de dinaintea erei noastre începea să zbârnâie noaptea, ca şi când şi-ar fi exprimat nemulţumirea că nu se poate odihni. Pe prima o bău dintr-o înghiţitură şi fierbinţeala îi cuprinse pieptul, iar inima începu să-i bată puţin mai tare, cum se întâmpla uneori când încerca să scape de cofeină.

Scoase pe rând foile din teancul lui Klövje, care crescuse considerabil de-a lungul serii. Se mai adăugaseră câteva rapoarte scrise de alţi agenţi de poliţie cu aproximativ aceeaşi poveste. Certificatul medico-legal părea absurd de corect în ceea ce priveşte exactitatea descrierii şi vocabularul folosit. Tehnicienii criminalişti dăduseră toate detaliile necesare despre locul faptei şi corpul femeii decedate.

Ewert Grens stătea pe scaunul lui de birou şi privea ţintă la întunericul de afară, încercând să înţeleagă ce se petrecea.

Îşi încleştă degetele în jurul ultimului document primit de la un penitenciar numit Southern Ohio Correctional Facility. Închisoarea din Marcusville. Localitatea în care femeia a fost găsită moartă.

Ewert Grens citi documentul.

Iar.

Şi iar.

Chestia asta, îşi zise el, era ceva ce putea să te oblige să cauţi informaţii în afara graniţelor. N-o să treacă mult şi sigur o să se găsească vreun idiot, unul vorbăreţ care să strige în gura mare că ancheta depăşeşte competenţele poliţiei şi că trebuiau implicate autorităţile. Că era ceva de interes politic.

Mai bine mă spânzur.

Luă telefonul, formă numărul unui abonat din Gustavsberg, la sud de Stockholm. Ştia că e târziu. Dar nu-i păsa câtuşi de puţin.

Nu-i răspundea nimeni.

Lăsă să sune până când cineva ridică receptorul.

— Da?

— Ewert la telefon.

Se auzi sunetul acela când cineva înghite şi apoi îşi drege vocea, încercând să trezească o voce care în urmă cu câteva secunde dormea.

— Ewert?

— Vreau să fii aici la şapte mâine-dimineaţă.

— Dar mâine încep mai târziu. Doar ştii. Trebuie să-l duc la şcoală pe Jonas şi...

— La şapte, am zis.

Lui Grens i se păru că aude cum Sven se ridică şi se aşază în capul oaselor.

— Care-i urgenţa?

Grens nu auzi căscatul care umplu tot dormitorul şi nu simţi cum tremură Sven în pielea goală pe marginea patului.

— Schwarz.

— S-a întâmplat ceva?

— Cred că am dat de dracu'. Laşi deoparte toate dosarele, ai înţeles? Cazul Schwarz are prioritate absolută.

Sundkvist vorbea în şoaptă ca să n-o trezească pe Anita.

— Ewert, explică-mi ce se întâmplă.

— Mâine.

— Oricum m-ai trezit.

— La şapte.

Grens nu-i ură noapte bună. Închise telefonul, dar ridică receptorul din nou de îndată ce auzi tonul.

Hermansson nu se culcase încă. Nu-şi dădea seama dacă e singură, dar spera că nu.

Ågestam tocmai se pregătea să se culce. Părea uimit, ştia ce părere avea comisarul despre el şi nu se aştepta să fie sunat tocmai acasă.

Amândoi îl întrebară ce se întâmplă, dar nu primiră răspuns. Promiseră totuşi c-or să fie în biroul lui la ora şapte.

Ewert Grens mai citi puţin.

Încă o jumătate de oră, apoi se ridică şi-şi plimbă corpul greoi prin birou.

Încă o jumătate de oră şi se întinse pe canapeaua jerpelită, cu ochii aţintiţi în tavan.

Dintr-odată, începu să râdă.

Nu-i de mirare că eşti al dracului de mort.

Râsul grosolan al lui Ewert Grens se auzea doar în camera asta, când era singur. Nu-şi amintea să fi putut râde vreodată altundeva, printre oameni.

Schwarz, nenorocitule, n-ai unde să te duci.

Se gândi la documentul primit de la închisoarea din Marcusville, pe care îl citise de curând pentru a zecea oară, la ţara aceea imensă care ţinea la tot mitul ăla despre condamnarea la moarte de parcă ar fi fost un mod de a trăi, la faptul că se simţea bine aşa, întins pe spate şi râzând, conştient de faptul că pe birou îl aştepta însuşi dracul şi că, în curând, avea să-i dea mână liberă.

În America, tocmai trecuse de zece seara când Kevin Hutton primi cererea oficială de ajutor din partea suedezilor. Mai zăbovise puţin în biroul de pe Main Street, Cincinnati, de parc-ar fi ştiut c-o să vină. Fusese o după-amiază ciudată şi o seară la fel. Sudase ţigară după ţigară şi băuse apă minerală până când stomacul începuse să-i protesteze, iar în ultima oră fumase ţigări fără filtru şi mâncase nişte pesmeţi pe care-i găsise în bucătăria comună. Era obosit, dar nu voia să plece acasă, informaţiile primite de la Brock, tipul de la Interpol, îl zăpăciseră, apoi îl scoseseră din sărite, după care se simţise doar gol pe dinăuntru, al dracului de gol, încât nu ştia ce să facă, cum să se ridice de pe scaun.

Doar eşti mort.

Atâţia ani petrecuţi în slujba FBI-ului şi nu simţise niciodată ceva asemănător. Ceva atât de zguduitor, de important. Asta era ce-şi dorise, după asta tânjise, sau nu? De ziua asta o să-şi amintească sigur, ziua asta se deosebea de restul. Era un caz cu care nu avusese de-a face nimeni până acum, un caz fără răspunsuri şi fără întrebări. O şansă de a fi reţinut. Putea să devină membru într-o organizaţie mare. Atâtea şanse şi totuşi se simţea gol.

O oră mai târziu se afla în maşină, în drum spre Ohio, însoţit de agentul special Benjamin Clark, colegul şi subalternul lui. Hutton îi explicase cazul şi-i mărturisise cât de ireal i se părea, dar Clark pricepuse repede şi se prezentase la birou imediat ce închisese telefonul.

Afară era frig, drumul era acoperit de o pojghiţă de gheaţă.

Kevin Hutton ar fi trebuit să conducă mai încet, dar acum că pornise la drum, nu mai avea răbdare. Trecuse ceva timp de când fusese ultima dată prin Marcusville. Locuise acolo aproape douăzeci de ani, dar asta nu însemna nimic. Era o altă viaţă, un alt film. Uneori, când mai găsea câte o fotografie din perioada aia, i se părea că nu e el, ci o altă persoană. Nu mai ţinea legătura cu părinţii lui de ani buni şi, după ce fraţii lui se mutaseră

de acasă, simţise că nu mai are pe nimeni acolo şi tărâmul copilăriei lui se transformase într-o poză aşezată pe un raft, plină de praf.

În curând avea să şteargă praful de pe ea.

Ajunseră la destinaţie în mai puţin de o oră şi jumătate. Încercă să distingă ceva în întuneric. Totul părea atât de cunoscut, şi totuşi, atât de schimbat. Nu înţelegea cum putea să se schimbe atât. O localitate cu nici două mii de locuitori pe patru kilometri pătraţi. Atât de mică. De limitată. Conservată. Fără viitor. Trebuia să pleci mai des şi să schimbi peisajul ca să vezi aşa ceva. Nu trebuia să-l compare cu restul ţării, ajungea dacă se gândea la Ohio. Venitul mediu pe familie, sub cel mediu la nivel naţional. Nivelul de trai, sub nivelul mediu pe ţară. Procentul persoanelor de culoare, cu mult sub procentul mediu pe ţară. Procentul de latino-americani, cu mult sub cel mediu pe ţară. Procentul persoanelor născute în afara ţării, cu mult sub cel mediu pe ţară. Procentul de studenţi, sub cel mediu pe ţară. Procentul locuitorilor cu diplomă, sub cel mediu... şi tot aşa, ar fi putut continua mult şi bine, amintirile astea rămăseseră intacte, le ascunsese undeva.

La ora asta, străzile erau aproape pustii. Niciun loc unde să ieşi, nimic după care să tânjeşti. Recunoscu fiecare casă. La ferestrele iluminate zări ghivece cu flori şi perdele înflorate, oameni mişcându-se în casă, locuitorii din Marcusville, mai demult semenii lui. Ar fi putut fi unul dintre ei dacă pe vremea aceea nu şi-ar fi croit o altă soartă.

Traversară Mern Riffe Drive şi Kevin Hutton aruncă o privire spre casa care fusese cândva a lui Elizabeth Finnigan. Ştia că părinţii ei erau în viaţă şi că purtau doliu şi acum. Fiica lor murise la şaisprezece ani.

Ruben Frey locuia imediat după colţ, pe o străduţă scurtă care se numea Indian Drive. Aceeaşi casă, totul arăta la fel. Kevin Hutton opri motorul şi se uită la colegul său. Ar fi vrut să-i spună ce simte pentru că era adevărat, stomacul i se strânse când se opri cu maşina în faţa peluzei mici şi se uită la uşa casei şi la geamurile care dădeau spre stradă. Dormise deseori aici. Ruben era un tip scund şi dolofan, oarecum mai ciudat, dar înţelesese tot ce ai lui refuzaseră să înţeleagă. Ruben nu-i certase când au spart

becul din faţa casei şi nu făcuse caz când se întorceau târziu şi se perindau pe parchetul scump cu pantofii murdari. Chestii de genul ăsta nu-l interesau pe Ruben. Sigur, îi ruga să se descalţe sau să şteargă parchetul, dar nu ridicase tonul, nu ţipase niciodată la el, el care nu scăpase nici acum de ecourile certurilor din familie.

Un bărbat de nota zece. Aşa ceva nu era drept.

Şi acum trebuia să se dea jos din maşină, trebuia să bată la uşă şi să-i explice că vrea să-i pună nişte întrebări.

Kevin dârdâia, deşi avea paltonul pe el.

Ruben Frey deschise aproape instantaneu. Şi el arăta la fel. Poate mai pierduse câteva fire, poate şi câteva kile, dar în rest, era ca şi când ar fi dormit douăzeci de ani. Se priviră în întuneric şi scoaseră pe gură aburi calzi, respirând greu.

— Da?

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Vă mai amintiţi de mine?

Se priviră din nou, fără să spună nimic.

— Sigur că da, Kevin. Ai îmbătrânit puţin. Dar tot tu eşti.

— Ruben, el e Benjamin Clark, colegul meu de la FBI, Cincinnati.

Bărbatul scund, în vârstă şi tânărul înalt se salutară.

— Treaba e... Ruben, trebuie să-ţi punem câteva întrebări. Sau mai bine spus, o grămadă de întrebări.

Ruben Frey îl ascultă şi se uită în ochii lui.

— E aproape miezul nopţii. Sunt obosit. Despre ce este vorba? Nu poate să aştepte până mâine?

— Nu.

— Despre ce este vorba, deci?

— Putem să intrăm?

Camera păru să-l tragă înăuntru când intră. Kevin studie tapetul de pe pereţi, covoarele de la perete la perete, scărişoara din lemn de brad care ducea spre etaj, vasele din cupru care stăteau aliniate în toate colţurile holului. Dar cel mai emoţionant era mirosul. Era exact ca pe vremuri, mirosea a ceva ce în mintea lui de adolescent de atunci se asocia cu aerul închis, mirosul de tabac şi aroma pâinii proaspăt scoase din cuptor.

Se aşezară la masa din bucătărie, acoperită cu o faţă de masă rotundă, de Crăciun, care probabil avea să stea acolo până la vară.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Ştii cum e. Ajunge să-ţi placă. Şi nu-ţi mai dai seama cum arată.

— Arată bine, Ruben. Întotdeauna m-am simţit bine aici.

Ruben Frey stătea în capătul mesei, pe locul lui dintotdeauna. Benjamin Clark şi Kevin se aşezară şi ei la masă. Îl priviră şi Ruben se foi puţin.

— Voi ce vreţi, de fapt, băieţi?

Clark îşi duse o mână spre buzunarul interior al sacoului, scoase o fotografie şi o aşeză pe masa din lemn de brad, în faţa lui Ruben Frey.

— Este vorba despre bărbatul din poză. Credem că ştiţi cine e.

Frey se holbă la poză. Chipul unui om în jur de treizeci de ani, ten palid, obrajii supţi, părul scurt, închis la culoare.

Picăturile au fost introduse prin acul hipodermic, îl văd pe doctor şi, când bagă acul cu antidotul undeva în pulpă, băiatul meu trebuie să se trezească, morfina i-a oprit respiraţia şi eu încerc să-i ţin picioarele nemişcate în timp ce maşina se leagănă, mă uit în ochii lui şi văd frica, groaza unui om care nu ştie ce se întâmplă cu el.

— Ce-i asta, Kevin?

— La întrebarea asta aş fi vrut să-mi răspunzi *dumneata*.

Ruben Frey se holbă în continuare la fotografie. Întinse o mână, ridică poza şi se uită la ea mai de aproape.

— Eu unul nu ştiu ce-i cu poza asta. Tu ar trebui să ştii cel mai bine, nu crezi?

Kevin Hutton se uită la omul acesta care-i plăcea atât de mult. Încercă să analizeze faţa rotundă, privirea îndreptată spre fotografie. Nu ştia sigur dacă era uimit, consternat sau juca teatru.

— Sunt sigur că l-ai recunoscut, Ruben.

Ruben Frey scuturã din cap.

— Dar băiatul meu a murit.

Îl văd. Pentru ultima dată. Ştiu bine că e aşa. Trebuie să fie aşa. Pare speriat. Totul se va termina când o să urce la bordul avionului. Nu-mi place să-l văd aşa speriat. O să fie bine. Trebuie să fie bine.

— Ruben, mai uită-te o dată.

— N-am de ce să mă mai uit. Părul e mai scurt, pielea mai albă. E cineva care seamănă cu el. Diferenţa fiind că persoana respectivă trăieşte, se pare.

Hutton se aplecă înainte. Probabil că-i era mai uşor să vorbească de aproape.

— Ruben, vreau să mă asculţi bine. Fotografia asta a fost făcută acum douăzeci şi opt de ore. La Stockholm, capitala Suediei. Bărbatul din poză susţine că-l cheamă John Schwarz.

— John Schwarz?

— Nu e numele lui adevărat. Am primit amprentele şi probele ADN de la poliţia din Suedia. Sunt identice cu cele pe care le avem aici, preluate mai demult de poliţia americană.

Hutton aşteptă puţin, vrând să se asigure că privirile li se întâlnesc atunci când o să vorbească.

— Identice cu cele ale fiului tău.

Ruben Frey oftă sau pufni pe nas, era greu de spus.

— Ştii bine c-a murit.

— Faţa asta din fotografie e a lui John Meyer Frey.

— Doar ai fost la înmormântare.

Kevin Hutton puse mâna pe braţul lui Ruben, care stătea, ca de obicei, cu mâneca suflecată.

— Ruben, aş vrea să vii cu noi la Cincinnati. O să te audiem acolo. În seara asta, mai exact. După asta, poţi să dormi liniştit. O să le zic să-ţi dea un pat confortabil. Şi mâine o să continuăm, probabil, cu nişte întrebări suplimentare.

Kevin Hutton şi Benjamin Clark aşteptară în hol în timp ce Ruben Frey îşi făcu încet bagajul. Îşi puse nişte articole de toaletă şi un schimb de haine într-o geantă exagerat de mare.

Nu-l grăbiră deloc.

Omul tocmai îşi revăzuse fiul mort într-o fotografie făcută recent.

PARTEA a II-a

Cu şapte ani în urmă

ianuarie

Revelionul părea c-a trecut deja de mult. Era abia a doua zi a anului, dar Vernon Eriksen se simţea uşurat în sfârşit, se terminase, sâcâiala aia continuă şi toate aşteptările, toţi oamenii ăia care se pregăteau pentru petrecerea vieţii lor, se îmbrăcau la patru ace şi se întorceau acasă la fel de dezamăgiţi ca de fiecare dată când visurile se dovedesc a fi doar visuri.

De fiecare dată, aceeaşi repulsie.

Ore intruzive, care se agăţau de pielea ta, amintiri, ca de obicei în ultima zi a anului, şi parcă nu detesta nimic mai mult decât să-şi aducă aminte, îi era frică de tot şi de toţi cei care-l părăsiseră, singurătatea din ce în ce mai apăsătoare.

Mama lui murise pe neaşteptate de cancer când era încă adolescent, şi-şi aminti de tatăl său, cum o aranja şi o îmbrăca în biroul de pompe funebre. Vernon stătuse retras şi-l văzuse cu câtă migală îi spăla pielea albă, cum plângea în timp ce-o pieptăna.

Peste şase săptămâni tatăl lui se spânzură de grinda din pivniţă.

Uneori, Vernon se ferea de picioarele care nu se sprijineau pe nimic şi de ochii strălucitori şi roşii. *Eu decid asupra morţii, nu altcineva.* Aşa vorbea tatăl lui tot timpul şi ochii îi luceau de fiecare dată când avea grijă de morţi, când încerca să-i facă să pară vii pentru ultima întâlnire cu apropiaţii lor. *Înţelegi, Vernon, nu Dumnezeu e cel care decide. Eu decid, numai eu.* Părea mult mai relaxat pe-atunci şi lui Vernon îi plăcea mult de el, cum se uitau

unul la altul şi strângeau din dinţi, ştiind că o să reziste, în ciuda faptului că obiectul muncii lor era ceva la care nu îndrăznea să se gândească nimeni. În după-amiaza aceea, când l-au găsit atârnat de grindă tocmai asta avea în minte, repetase iar şi iar replica favorită a tatălui său, constatând că merge. Reuşise să-l dea jos şi să-l ţină în braţe; poate nu era sinucidere, poate era doar felul lui de-a le arăta încă o dată că el lua hotărârile, până şi asupra vieţii lui.

Orele se scurgeau. Imaginile care se lipiseră de el şi singurătatea care-l apăsa dispăruseră.

Un an nou.

Ninsese toată noaptea şi aerul era curat. Vernon inspiră încet şi ascultă scârţâitul zăpezii sub tălpi. Era încă devreme când ieşi din casă, în Marcusville, se urcă în maşină pe întuneric şi ocoli spre Mern Riff Drive conform aceluiaşi ritual din adolescenţă, se uită pe furiş spre vila imensă a lui Finnigan, la bucătăria şi camera de zi iluminate şi, ca de fiecare dată, când o zări pe Alice, avu acelaşi sentiment de lipsă, de tristeţe sau, rareori, de bucurie, pe care numai apropierea de o femeie ţi-o poate da.

Crezuse că-şi juraseră credinţă veşnică, avea nouăsprezece ani şi refuzase să-i înţeleagă scuzele când ea îl părăsi, undeva în perioada de după săptămânile alea ciudate, când cancerul o răpise pe mama lui şi o funie rezistase la greutatea tatălui său.

Golul în care se scufundase brusc îl nimicise.

Îşi continuă drumul spre Indian Drive şi îl luă pe Ruben Frey, care încuiase deja uşa şi îl aştepta pe prispa casei. Nu îşi dădură jos paltoanele, încălzirea din maşină nu prea funcţiona iarna asta, ar fi trebuit s-o repare, dar costa o grămadă, aşa că hotărâse să ignore problema, săptămânile trecură şi apoi lunile, şi, oricum, primăvara avea să vină în curând. Stătu fiecare în scaunul lui, fără să spună nimic, în timp ce Vernon se îndreptă spre şoseaua nr. 23 şi apoi, spre nord, spre Columbus. Se cunoşteau de câţiva ani, la început aşa cum se cunoşteau toţi din Marcusville, mai schimbau câte o vorbă în magazin sau pe stradă. Dar după zilele acelea, când lucrurile scăpaseră de sub control şi Elizabeth Finnigan fusese găsită împuşcată în casa lor, cu sperma lui John Meyer Frey în ea, relaţia lor s-a schimbat repede. Vernon

era gardian-şef şi-i păzea pe cei condamnaţi la moarte din închisoarea oraşului, în East Block, iar Ruben era tatăl unui băiat de şaptesprezece ani care fusese închis chiar acolo, la câteva zile după ce el se angajase.

Trecuseră câţiva ani şi Ruben evitase să iasă în lume, iar dacă totuşi se întâmpla să se întâlnească, îşi ferea privirea tot timpul, ca oamenii cărora le e ruşine de ceva.

Într-o dimineaţă, după ce stătuseră la mese apropiate la Sofios, mâncaseră clătite cu afine şi citiseră *Portsmouth Post*, se uitaseră unul la celălalt zâmbind jenaţi, iar Ruben Frey arătase spre scaunul gol de lângă el făcându-i semn, hai, vino aici, vino aici să vorbim, ca pe vremuri.

Vernon se uita drept înainte la drum. Farurile luminau ca doi ochi uriaşi în întunericul compact. Încet-încet, aerul umed din jurul lor se încălzi şi Vernon simţea cum se relaxează treptat, iar mâinile sale, care ţineau volanul, slăbiră un pic strânsoarea. Undeva pe la Piketon trecu într-o viteză superioară, mai aveau nouă mile până la Columbus, ceea ce însemna o oră, două, cel mult.

— N-o să mai fiu niciodată de faţă la o execuţie. Ţi-am zis?

Ruben Frey se întoarse spre Vernon şi scutură din cap.

— Nu, nu mi-ai zis. Dar bănuiam.

— Prima dată aveam douăzeci şi doi de ani. Eram doisprezece gardieni, băiatul, unul de culoare, Wilson, avea nouăsprezece ani. Fusese condamnat la moarte pentru două omucideri şi mai multe violuri. Pe mine şi pe încă un coleg ne-au pus să-l legăm de scaun. După care mi-au spus să-i studiez, sau, cum ar veni, să învăţ.

Vernon Eriksen înghiţi în sec în timp ce reduse viteza într-o curbă periculoasă. Era din nou în camera în care văzuse prima răzbunare din viaţa lui.

— Dar primul şoc, cel de două mii de volţi, a carbonizat electrodul de pe un picior. A căzut, pur şi simplu. Gardianul pe care l-au pus să-l radă pe piciorul drept făcuse o treabă de mântuială. Aşa c-a trebuit să-l rad *eu* din nou. Şi am făcut-o cum trebuie, l-am ţinut de piciorul ăla nenorocit în timp ce ăştia au cerut un electrod nou.

Vernon se uită pieziş la pasagerul său. Ruben nu spuse nimic, privea drept înainte, în întuneric.

— Al doilea şoc a durat trei minute. Imaginea aia nenorocită n-o să-mi iasă niciodată din cap. Tendoanele de la ceafă atârnau, pur şi simplu, în afară. Mâinile i s-au înroşit, apoi s-au făcut albe. Degetele de la mâini şi de la picioare, faţa, totul era schimonosit, şi sunetul ăla, sunetul ăla nenorocit, ca atunci când frigi carnea pe grătar, înţelegi? Şi când i-am văzut ochii, Doamne! Avea glugă pe cap, dar nu mai conta, am văzut cum i-au curs din orbite şi i s-au prelins pe obraji. Făcuse pe el şi-i curgeau balele. Vomitase sânge.

Curba se continuă cu una nouă, apoi drumul se îndreptă şi Vernon schimbă din nou viteza şi acceleră.

— La al treilea şoc a luat foc! Înţelegi, Ruben? A trebuit să stingem focul, că omul ardea în flăcări. Dar cel mai oribil, nu ştiu cum să explic, cel mai oribil mi s-a părut mirosul. Mirosea a dulce. A carne arsă. Ca în serile alea când lumea face grătar în curte, ştii? Ca fumul ăla care se ridică seara din grădinile din Marcusville.

Ruben Frey îl asculta în timp ce lumina zorilor începu să pătrundă timid din afară şi întunericul lăsă loc zilei care urma. Şi-l imagină pe fiul lui. Coridorul lung şi celulele aliniate. John stătea şi aştepta să moară în fiecare zi, în fiecare săptămână şi-n fiecare lună, aştepta moartea care se apropia din ce în ce mai repede.

— De fapt, m-am hotărât deja de-atunci. Că mi-a ajuns. Să nu poţi să decizi singur când să mori, asta mi s-a părut prea de tot. Nu mai suportam să iau parte la aşa ceva. Aşa că la următoarea execuţie am cerut concediu medical şi de atunci aşa fac de fiecare dată.

Ultima milă au parcurs-o pe lumină, contururile oraşului îi întâmpinară devreme. Columbus avea în jur de un milion, un milion şi jumătate de locuitori, şi era unul dintre cele mai mari oraşe din Ohio, oamenii făceau naveta de la zece mile, până aici şi înapoi în fiecare zi. Veneau şi din Marcusville, atraşi de locurile de muncă.

Parcarea de la Doctors Hospital Ohio Health era deja plină. Vernon făcu două ture până când observă o femeie mergând

alene spre o maşină. Femeia părăsi parcarea după câteva minute. Vernon se grăbi să-i ia locul şi ajunse acolo în acelaşi timp cu un jeep mare, după care se holbă duşmănos la şoferul celălalt până când acesta renunţă şi plecă, arătându-i degetul mijlociu.

— Dac-ai ştii, Ruben, cu câţi ucigaşi m-am întâlnit eu în toţi anii ăştia! Cu tot felul.

Stăteau în continuare în maşină, Vernon simţea nevoia să vorbească mai departe şi avea impresia că şi Ruben vrea să-l asculte.

— Ştiu cum arată. Cum se comportă, cum gândesc. Cum se *uită* la tine cei vinovaţi.

— Ştiu că John e nevinovat.

— Ruben, sunt absolut convins. Altfel n-aş fi venit azi aici.

Vernon mai fusese acolo de câteva ori. Intră fără să ezite pe uşa principală a spitalului şi trecu pe lângă recepţie, se îndreptă spre lifturile care făceau legătura între etajul nouă şi restul clădirii. Stătură unul lângă altul în faţa celor două oglinzi mari din lift de care nu puteai să scapi. Vernon era înalt, cu părul rar, răsfirat pe tot creştetul, iar Ruben, scund, cu un exces de greutate de treizeci, patruzeci de kile.

— Lucrurile stau în felul următor, Ruben. Cercetările arată că în toată lumea nu există mai mult de două, trei procente de condamnaţi la moarte care să fie nevinovaţi. Ori au comis ceva ilegal, dar n-au ucis pe nimeni, ori sunt nevinovaţi. Totuşi, unii criminologi susţin că ar fi mai mulţi. Şi sunt convins că John al tău e unul dintre ei.

Bărbatul scund şi bine făcut din oglindă îşi duse mâna spre faţă şi, dacă-l observai mai de aproape, îţi dădeai seama că plânge încet.

— Ăştia doi la sută pot fi închişi şi la mine, normal. La Death Row. Şi aşteaptă să moară. Şi noi, adică statul, îi omorâm.

Vernon se uită la bărbatul aplecat înainte din oglindă şi-l apucă de umeri.

— Asta face să ţi se pară insuportabil. Pentru mine, cel puţin.

Capela se afla un pic mai departe, în capătul coridorului, la etajul nouă.

Două lumânări aprinse stăteau pe ceea ce Vernon presupuse că ar fi altarul.

Mai încolo, câteva scaune şi o masă.

Father Jennings, preotul, era deja acolo, împreună cu cei doi medici, unul tânăr pe care-l chema Lothar Greenwood şi o femeie în vârstă, numită Birgitte Biercoff. Vernon îi salută, îl prezentă pe Ruben şi cei trei dădură mâna cu el, spunându-i că e bine-venit, că or să-l ajute cu toţii şi or să împiedice moartea fiului său.

februarie

Trecuseră trei săptămâni din februarie de când avusese loc ultima execuţie, după o pauză de câţiva ani, în statul Ohio, la Southern Ohio Correctional Facility din Marcusville. Edward Finnigan aştepta pe covorul verde din plastic pe care ar fi trebuit că încapă cincizeci de persoane şi care se numea grupul martorilor. Stătuse nemişcat preţ de câteva minute, împreună cu vreo douăzeci de martori, şi privise un soi de cuşcă metalică, în formă de cerc, vopsită în aceeaşi nuanţă de verde ca şi covorul de plastic, la ferestrele mari de pe fiecare perete al cuştii care, asemenea unui ochi compus, de insectă, se deschidea în toate direcţiile. Şi înăuntru zăcea el. Un bărbat în jur de patruzeci de ani care aştepta să fie executat de zece ani. Un bărbat negru, destul de slab, numit Berry, condamnat pentru jaf armat şi omor. Tipul jefuise un bărbat de cincizeci şi trei de ani pentru treizeci şi trei de dolari şi-l împuşcase în tâmplă, lângă casa de marcat a unei patiserii.

Berry arăta de parcă ar fi dormit. Stătea cu capul puţin înclinat, cu ochii închişi, cu două curele late puse de-a lungul şi şase de-a latul corpului, ca să-l ţină nemişcat în timp ce moare, pe patul alb cu tapiţerie groasă şi moale.

Un gardian îmbrăcat în uniforma închisorii deschise uşa încăperii şi se duse la bărbatul care tocmai murise. Ridică atent şi cu grijă braţele mortului şi extrase prima canulă din cele trei.

Edward Finnigan nu se putea clinti.

Se uita la ceva care nu mai respira, privi spre sora şi cumnatul victimei stând în faţa unei persoane pe care o urau, plângând

îndureraţi şi uşuraţi pentru ruda care nu se mai întorcea din morţi, dar care fusese răzbunată prin moartea celui care-şi permisese să-i răpească viaţa. Primise pedeapsa cuvenită, iar familia victimei, despăgubirea cuvenită.

Acum pot să-şi vadă de viaţa lor, pot să trăiască mai departe.

După ce se termină.

Pot să trăiască mai departe. *Mai departe.*

Finnigan simţi că trupul lui se mişcă din nou, fără ca el să-l controleze. Doamne, cât a aşteptat şi el! Zece ani. De zece ani, ucigaşul fiicei lui stătea la doar câteva sute de metri de aici, într-o altă secţiune a clădirii acesteia imense, şi continua să trăiască. De două ori au reuşit activiştii şi avocaţii ăia nenorociţi să amâne execuţia. Dar gata. S-a terminat. Zilele astea, execuţiile au fost reluate în tot statul Ohio. Acum venise vremea lui şi a lui Alice. Venise vremea să se simtă eliberaţi. Să li se dea compensaţia cuvenită. Să meargă mai departe, să-şi ducă viaţa *mai departe.*

Băiatul — pentru că asta era, doar un băiat — care le-o răpise pe fiica lor trebuia să plătească.

În curând o să zacă şi el aici, în cuşca asta, cu trei canule înfipte în corp, cu inima pe cale să se oprească.

Finnigan aşteptă ca de obicei. Aşteptă să termine ceilalţi cu holbatul, plânsul sau înjuratul şi să plece, pentru ca el să poată privi în sfârşit pe cele trei geamuri. Voia să se uite cu atenţie la cel care trebuia să moară, *dinte pentru dinte*, şi-apoi avea să scuipe spre geam, spre cel care nu mai putea să ucidă.

Terminase de discutat cu Warden şi-l avertizase pe gardianul principal din East Block că avea să treacă pe la celulele de la Death Row. Trecuse mult de când nu-l mai văzuse. Voia doar să ştie cum arăta, dacă se schimbase vreun pic, dacă moartea începuse să-l roadă deja.

Aerul era umed. Aşa era tot timpul. Uita de la o vizită la alta cât de închis era aerul pe coridorul pe care se aliniau celulele.

Se opri la câţiva metri de celula lui. Nenorocitul nu bănuia nimic. Încă trei paşi întinşi şi ajunse la celula numărul opt.

— Tu urmezi. Numai să treacă vara.

John Meyer Frey stătea culcat, cu faţa întoarsă spre peretele cel mai îndepărtat. Nu dormea, cel puţin, nu părea. Un soi de letargie.

Ridică tonul din nou, deşi se învăţase să se ferească.

— A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut. Nu-i aşa, Frey?

— Pleacă de aici.

— L-am văzut pe amicul tău de curând. S-a terminat cu el, să ştii. Dar nu-i nimic, nici tu nu mai apuci toamna. Şi de data asta n-o să-ţi acorde nimeni clemenţă.

— Eu n-am niciun amic.

John Meyer Frey împlinise de curând douăzeci şi opt de ani. Avea şaptesprezece când îl aduseseră aici. Nu înţelesese prea bine ce se petrece. Lucrurile se întâmplaseră, pur şi simplu, şi el se trezise într-o celulă, aşteptând.

— Au găsit sperma ta! În ea!

— Am iubit-o.

— Ai ucis-o!

— Ştii bine că n-am fost eu.

John se uită la bărbatul cu mustaţă şi păr negru, pieptănat pe spate, la ochii lui, nişte ochi cum nu mai văzuse niciodată, nici măcar aici, printre atâţia maniaci.

— Au trecut ceva ani de când ţi-am citit.

Cartea din mâinile lui Finnigan avea coperţile roşii şi marginile aurite.

— Azi citim din Cartea a Patra a lui Moise, capitolul treizeci şi cinci, versurile şaisprezece şi nouăsprezece. Ca nu cumva să uiţi, Frey.

John nu spuse nimic. Nu mai avea putere să vorbească.

— ... dacă cineva a lovit pe altul cu o unealtă de fier şi acela a murit, acesta este ucigaş şi ucigaşul trebuie omorât...

Vocea chinuită a lui Finnigan încercă să continue, cu toată tensiunea acumulată.

— ... răzbunătorul sângelui vărsat poate să ucidă pe făptaş îndată ce-l întâlneşte.

Închise cartea zgomotos. Pocnitura răsună pe tot coridorul.

— După vara asta, Frey. La Ohio au sosit vremuri noi. Activiştii ăia pot să se agite cât or vrea, numai să treacă vara. Nu degeaba lucrez unde lucrez. Ştiu bine cum stă treaba. După vara asta o să vin să-ţi citesc pentru a treia şi ultima oară.

— Faptul că mor n-o s-o aducă înapoi pe Elizabeth.

Finnigan făcu un pas înainte. De aici putea să atingă gratiile. Scuipă în celulă.

— Dar măcar *eu* pot să-mi continui viaţa! Şi *Alice* la fel! Şi toţi care ne aud acum or să înveţe că, dacă ucizi, plăteşti.

— Uită-te în jurul tău, Finnigan. De ce crezi că-i aşa de urât aici? Pentru ca noi, ăştia de aici, să *învăţăm* ceva?

— Trebuie să mori! Era singurul meu copil!

— N-am omorât-o eu!

Afară bătea vântul. Pe Death Row nu exista vreme rea sau vreme bună. Cel puţin, nu se vedea. Dar se auzea. După un timp, cei care stăteau acolo, închişi, învăţau să asculte şuierul vântului şi răpăitul ploii, şi uneori lui John i se părea că aude şi fulgii de zăpadă aşezându-se pe acoperiş. Aşa suna şi acum. Când Finnigan îşi bătea joc de el. De parcă ar fi nins.

— Ştiu pe de rost toate sentinţele pronunţate pentru alde ăştia ca tine, Frey!

Finnigan începu să alerge pe culoar, dând cu pumnii în aer, în direcţia celulelor pe lângă care trecea, spre cei închişi acolo, care acum se întorceau spre el, omul care-şi pierduse minţile.

— Uită-aici, Frey, uiteă-te aici! La vecinul tău, Savage, *condamnat pentru uciderea unui minor*! Dobitocul a pledat nevinovat, pe tot parcursul procesului!

Edward Finnigan alergă înainte şi înapoi, arătând cu degetul spre bărbaţii din spatele gratiilor, fără să audă sunetul din capătul culoarului, când uşa fu deschisă de gardianul principal şi trei tipi în uniformă se îndreptară spre el cu paşi repezi.

— Şi uită-te aici, Frey! Aici! La dracul ăsta negru, Jackson! *Condamnat pentru viol deosebit de grav şi omor*! Conform medicului legist, dobitocul a sodomizat de mai multe ori cadavrul victimei. Şi ghici, Frey! Ghici! Da, exact, *şi* el a pledat nevinovat în faţa curţii!

Cei trei gardieni au reacţionat imediat şi l-au înconjurat pe Finnigan, care continua să-i batjocorească pe deţinuţi. Mănuşile lor albe se lipiră de corpul lui şi legăturile de chei ce atârnau pe lanţuri lungi se izbeau de pulpele lor în timp ce se îndreptau spre ieşire. Nu făcură nicio observaţie referitoare la mâinile care se întindeau spre fiecare celulă pe lângă care treceau, cu degetele mijlocii încremenite în aer.

John se simţea obosit.

De fiecare dată, tatăl lui Elizabeth părea mai înverşunat decât ar fi vrut să admită, îl ura mai mult decât şi-ar fi imaginat până şi el. Şi dăţile trecute, ameninţările lui Finnigan, cum că îi venise ceasul, că şansele pentru suspendarea procesului erau din ce în ce mai mici, fuseseră probabil mai mult decât vorbărie goală, menită să-l rănească. John ştia cel mai bine. Că timpul se scurgea. Că era pe cale să piardă.

Se întinse iar pe prici.

Ascultă. Şi auzi.

Cu toate că luna februarie era pe terminate, se auzea în continuare, mai ales pe vremea asta, înainte de lăsarea serii. Aşa-şi imagina că sună când fulgii de zăpadă ating pământul.

martie

Erau ultimele zile ale lunii martie şi Vernon Eriksen făcea drumul dintre Marcusville şi Doctors Hospital Ohio Health din Columbus pentru a optsprezecea oară de aproape trei luni, însoţit de Ruben Frey, care stătea pe locul din dreapta. Ruben se împutina după fiecare drum. Era acelaşi bărbat bine făcut, dar intrase parcă la apă într-un alt sens, ca atunci când nu mai speri cu adevărat, când ţi-e din ce în ce mai greu să rezişti.

Ceasul lor se apropia. Simţea, pur şi simplu.

În ziua aceea, parcarea era aproape goală, până şi liftul care urca la etajul nouă era liber. Uşa de la capelă era deschisă, părintele Jennings îi aştepta înăuntru, ca de obicei, împreună cu cei doi medici, Lothar Greenwood şi Birgitte Biercoff. În încăpere se mai aflau două persoane pe care nu le mai văzuseră până atunci, juriştii Anna Mosley şi Marie Mohrhaus. Vernon şi Ruben le salutară şi le mulţumiră c-au venit.

Cu aproximativ o lună în urmă, când Wilford Berry a fost executat pentru uciderea patiserului de cincizeci şi trei de ani, s-au simţit de parcă munca lor, veche de câţiva ani, ar fi fost în zadar. Trecuse atâta timp de când un condamnat la moarte îşi ispăşise pedeapsa în Ohio, că începuseră să creadă că ideile şi argumentele lor triumfaseră în privinţa dezbaterii pedepsei cu moartea.

Un raport de patru pagini din partea guvernatorului statului Ohio schimbase însă totul.

Obiecţiile avocaţilor zăceau într-un coş de gunoi. Protestele comunităţii zăceau într-un coş de gunoi. Argumentele medicale ale doctorilor — cum că Berry suferea de o boală mentală gravă — şi obiecţiile etice ale bisericii — cu trimiteri la Iisus care-i binecuvântase pe ucigaşii răstigniţi de lângă el — zăceau într-un coş de gunoi.

Guvernatorul statului Ohio ignorase toate acestea în decizia care se întindea pe patru pagini. Pedeapsa cu moartea fusese una dintre promisiunile lui din timpul campaniei şi acum avea de gând să se ţină de promisiune, injecţiile letale din corpul bolnav al lui Berry fuseseră aidoma primelor doze pentru drogaţi în ceea ce privea autoritatea confirmată, dar el nu se mulţumea cu atât, voia mai mult, ca majoritatea celor dependenţi de putere. Nu era niciun secret, toată lumea îşi dăduse seama că dacă execuţiile reîncepuseră în Ohio, aveau să urmeze şi altele. Ştia asta şi Vernon. Ştia asta şi Ruben. Începând din ziua aceea, condamnaţii din Death Row urmau să fie conduşi la Casa Morţii ca să primească injecţiile care i-ar fi calmat pe cei aflaţi la putere.

Se priviră unul pe celălalt, apoi se aşezară în jurul mesei care reprezenta altarul capelei, Jennings şi medicii, juriştii, Vernon şi Ruben, o facţiune minusculă a unui grup mai mare care-şi spunea *Ohio Coalition to Abolish Death Penalty*.

Erau conştienţi că trebuiau să se grăbească.

Wilford Berry fusese condamnat la moarte în primăvara anului 1989, aşteptase, deci, zece ani până când trebuise să-şi execute pedeapsa.

John Meyer Frey, care aştepta într-o celulă de pe acelaşi coridor părăsit de curând de Wilford Berry, fusese condamnat în acelaşi an, la o distanţă de câteva luni.

aprilie

Era undeva pe la mijlocul lui aprilie când efectele execuţiei lui Wilford Berry au început să se facă simţite cu adevărat în Ohio. Cu două luni în urmă, atunci când inima criminalului handicapat mental cedă după cele 100 mg de clorură de potasiu, toată lumea interpretă asta simbolic, ceea ce adânci încă o dată prăpastia dintre cei care pledau pentru şi cei care pledau împotriva pedepsei cu moartea — argumentul *împotriva* dreptului unui stat federal de a curma viaţa unui om fusese nimicit de argumentul *pentru* dreptul la despăgubire al rudelor victimei, iar efectele măsurilor preventive luate pentru reducerea criminalităţii au fost considerate *mai puţin* spectaculoase decât cele ale execuţiilor care-i descurajau pe eventualii infractori tocmai pentru că-i îngrozeau.

După câţiva ani în care cele două celule din Casa Morţii fuseseră nefolosite, majoritatea locuitorilor din statul Ohio voiau să mai vadă, pur şi simplu, oameni murind acolo.

Şi coada era destul de lungă.

Condamnaţii din secţia Death Row a penitenciarului din Marcusville începuseră să ţipe iar noaptea şi să numere secundele.

John Meyer Frey stătea în celula opt.

Ştia că din clipa în care guvernatorul statului dăduse iar undă verde pentru execuţii, soarta lui fusese pecetluită.

Iar când vântul se înteţea şi bătea din direcţia potrivită, sunetul se auzea din nou.

În ultimele zile, vuietul care se strecura printre ferestrele mici şi înguste de sub tavan, furia demonstranţilor care se agitau de cealaltă parte a zidului era din ce în ce mai puternică şi mai uşor de distins.

Recunoscu vocea lui.

Ştia că-i aparţinea lui Edward Finnigan, liderul demonstranţilor, cel care striga cel mai tare *Burn, John, Burn.*

mai

Era o zi frumoasă de primăvară, verde şi plină de speranţă, ca de fiecare dată în prima săptămână a lui mai. Şi totuşi. Lucrurile erau pe cale de-a se duce dracului. Definitiv.

Vernon Eriksen se trezise în zori; în seara de dinainte luase hotărârea târziu. Avea să plece din nou la Columbus, la spitalul lui Greenwood şi Biercoff, ambii medici lucrau în schimbul unu. Nu puteau să mai aştepte. Zilele se scurgeau fără ca ei să poată interveni, ajunseseră să preţuiască fiecare minut, în timp ce John Meyer Frey se transformase într-o problemă politică şi o chestiune de prestigiu de pe agenda guvernatorului din Ohio. Trebuia să moară. Asta era dorinţa exprimată a puterii. Moartea lui avea să devină următoarea metaforă din discursul susţinătorilor pedepsei cu moartea şi primul pas în încercarea de a i se face dreptate lui Edward Finnigan. Statul avea să curme viaţa unui om despre care Vernon ştia că era condamnat pentru o faptă pe care n-o săvârşise.

Ruben Frey bătu la uşa lui pe la douăsprezece noaptea şi Vernon deschise imediat, îi puse ambele palme peste gură, silit să-i explice pentru a doua oară că n-avea voie să apară în public sub *nicio formă* alături de rudele condamnaţilor, că şi el, la fel ca şi colegii lui, era controlat şi filat tot timpul, şi ca să-şi poată continua munca în penitenciarul din Marcusville, trebuia să se declare în favoarea pedepsei cu moartea.

Dar Ruben Frey nu se lăsă înduplecat şi Vernon îl pocni tare peste faţă, neavând altă soluţie. Coborî jaluzelele şi se aşezară la

masa din bucătărie, fiecare cu un pahar de whisky canadian în față, și stătură așa vreo jumătate de oră, după care Frey reuși să vorbească.

Vocea lui era răgușită și aspră.

Cred în pedeapsa cu moartea, spuse aproape în șoaptă. Am crezut întotdeauna. Poți să înțelegi așa ceva, Vernon?

Nu.

Cred că atunci când cineva ia viața cuiva, trebuie să plătească la fel.

Nu-i așa de simplu, Ruben.

Tocmai de aceea, și uită-te la mine, Vernon! Tocmai de aceea, *dacă* John ar fi fost vinovat și ar fi împușcat-o pe bune pe Elizabeth Finnigan, ar fi putut să ardă liniștit din partea mea.

Ruben Frey goli păhărelul înainte ca Vernon să fi apucat să-l ridice măcar pe al lui.

Îi arătă paharul gol și Vernon i-l umplu din nou, dând din cap.

Dar știu bine că n-a făcut așa ceva!

Încercase să-l apuce pe Vernon de mână, dar nu reușise, poate că Vernon stătea prea departe sau poate că-și trăsese mâna, de teama apropierii.

Nu pot să-l omoare dacă n-a făcut nimic, pentru numele lui Dumnezeu! Vernon! Ce se întâmplă dacă n-a făcut nimic, dacă într-adevăr n-a...

Bărbatul solid cu ochi blânzi nu-și terminase ideea, se prăbușise pe scaunul de bucătărie al lui Vernon Eriksen, dând tare cu capul de masă.

Prima oară Vernon crezuse c-a făcut infarct.

Că murise acolo, în fața lui.

Își pierduse cunoștința pentru câteva minute și transpira abundent. Vernon îl ajută să se ridice și-l ținu de subsuori în timp ce urcară încet spre dormitorul de la etaj, îl culcă îmbrăcat în singurul pat din casă și-i acoperi corpul tremurând cu o pătură. Stătu lângă el până când adormi, apoi coborî în bucătărie și se așeză în fața paharului care-l aștepta, gândindu-se la noaptea care se anunța lungă.

În clipa aceea, luă o decizie.

Singur în întuneric, acompaniat de sforăitul asurzitor al lui Ruben, care răsuna prin toată casa.

John Meyer Frey n-avea să moară legat de un prici, cu canule în braţe.

Părăsise oraşul pe întuneric, ca de obicei, şi conduse cu viteză, ignorând ceaţa slabă, străbătând o mare parte din statul Ohio. După câteva mile, se oprise la o benzinărie şi împrumutase un telefon care probabil nu era ascultat, şi-i anunţă pe cei doi medici că e pe drum. Cei doi erau de serviciu la urgenţe, şi-n dimineaţa aceea aveau o grămadă pe cap, două accidente de autobuz pe şoselele spre Columbus, petrecute cu câteva ore în urmă, în cea mai întunecată parte a nopţii. Dar îl asigurară că putea veni, se găseau cu siguranţă o cameră liberă şi câteva minute de răgaz, între stabilirea diagnosticului preliminar şi intervenţie.

Apoi dăduse încă un telefon.

Îi răspunsese un Ruben Frey ameţit, zăcând în continuare în patul lui Vernon Eriksen. Vernon îl rugase să contacteze oficiul Ohio Savings Bank din Columbus, cel de pe West Henderson Road, şi să pregătească o plată, o rată pentru casa lui Frey. Şi exact cum bănuiseră amândoi mai demult, angajaţii unei bănci aflate la oarecare distanţă de Marcusville nu puseseră prea multe întrebări curioase, iar banii depuşi erau o garanţie că puteau să treacă la pasul următor.

Vernon intră, ca de obicei, pe uşa principală de la Doctors Hospital Ohio Health, dar de data asta o luă imediat la dreapta, spre coridorul lung. Merse de-a lungul holului mult prea drept şi iluminat, apoi se opri în faţa unor uşi groase, de metal, vopsite în roşu.

O deschise pe ultima şi înţelese imediat. La urgenţe arăta ca după război. Oameni treji sau leşinaţi, pe paturi rulante, aliniate pe o parte şi alta a coridorului. Rude care aşteptau sau plângeau sau explicau ceva agitaţi în faţa pupitrului de la recepţie. Medici, asistente şi asistenţi de pe ambulanţe, în halate albe, verzi sau portocalii. Prima oară îl zări pe Greenwood, apoi, după câteva minute, apăru şi Biercoff. Nu-l văzu niciunul dintre ei, alergau între pacienţi şi camera de gardă, aşa că Vernon se

aşează pe o bancă din lemn deschis la culoare. Hotărî să aştepte până când holul se mai golea şi pacienţii răniţi primeau îngrijirea necesară.

Peste o oră şi jumătate se aşezară în singura sală de aşteptare pustie de la Urgenţe, chipul tânăr al lui Lothar Greenwood, ud de transpiraţie, şi Birgitte Biercoff, cu pete mari de umezeală la subsuoară. Vernon îi rugă să aştepte puţin şi ieşi. Cealaltă sală de aşteptare era aproape la fel de goală, iar Vernon se îndreptă spre automatul de cafea aflat într-un colţ, lângă etajera plină cu cărţi pentru copii şi reviste mondene. Vârî cele trei monede de 50 de cenţi în fantă şi luă paharele cu cafea fără zahăr cu ambele mâini. Erau mai fierbinţi decât s-ar fi aşteptat, îi ardeau palmele.

Stăteau pe scaunele pentru vizitatori, cu cafelele fierbinţi în faţă, aşezate pe patul rulant din mijloc, care servea drept masă. Sorbiră din cafea şi lichidul cald se răspândi încet în corpurile lor epuizate.

Hotărârea pe care urmau s-o ia avea să le schimbe pentru totdeauna viaţa.

Nu era vorba de *ce* urmau să facă. Asta o ştiau deja. Construiseră deja, pas cu pas, singurul plan care ar fi putut fi o soluţie viabilă.

Dar nu se ştia *dacă* aveau să şi facă ceea ce îşi propuseseră.

Vernon sorbi şi ultima picătură de cafea, apoi îi privi. El fusese cel care trebuise să adune obiecţiile; obiecţiile juriştilor, ale medicilor, apelul bisericii la umanitate, protestele împotriva unui stat care-şi permitea să curme vieţi. Obiecţiile aterizaseră la gunoi şi de data asta. Guvernatorul statului Ohio luase decizia. Nu mai tolera niciun apel la clemenţă, nicio amânare. Era deja luna mai şi data fusese stabilită: John Meyer Frey urma să fie executat prin administrarea unei injecţii letale, pe data de 3 septembrie, la nouă seara.

Aveau mai puţin de patru luni la dispoziţie.

— Mr Eriksen?

— Da?

— Chestia asta e destul de importantă pentru dumneavoastră.

— Da.

— Cât de importantă?

Vernon nu era sigur că medicii cu familie acasă îl puteau înţelege pe deplin.

— Păi, lucrurile... lucrurile arată cam aşa. N-am de gând să stau cu braţele în sân, în timp ce-mi moare un prieten. Nu încă unul. Gata, mi-a ajuns. Ei sunt familia mea... mă rog, nu mai am pe nimeni în afară de ei. Poate că e greu de înţeles. Pentru dumneavoastră. Dar aşa e, să ştiţi.

Lothar Greenwood îşi mişcă puţin capul în sus şi-n jos, schiţând un gest de aprobare.

— Sună de-a dreptul tragic.

Vernon Eriksen inspiră adânc.

— *Eu* sunt cel care se duce acolo şi-i păzeşte pe oamenii ăştia de la care comunitatea noastră vrea despăgubiri. Pe care vor să se răzbune. Îi păzesc în fiecare zi. Şi ajung să... să mă simt de parcă aş face parte şi eu din viaţa lor, la modul concret, fizic. Doar sunt acolo, sunt unul dintre executanţi. Executanţii pedepsei. Moartea. Mă înţelegeţi?

Ridică mâinile neputincios.

— Dar nu e răzbunarea *mea*. Nu mai cred în compensaţiile şi despăgubirile astea nenorocite, în răzbunare, nu mai cred într-o comunitate care cere luarea vieţii cuiva. Şi John... John e nevinovat, sunt sigur.

Vernon se uită la cei doi medici care stăteau fără să zică nimic şi îi rugă să se gândească timp de câteva minute, apoi ieşi să mai ia nişte cafea.

Când se întoarse, medicii căzuseră de acord.

Îşi dădu seama imediat. De fapt, medicii nu spuseră nimic explicit, doar se aplecară puţin unul spre celălalt şi repetară ceea ce spuseseră deja.

Lothar Greenwood şi Birgitte Biercoff aveau să aplice încă din dimineaţa aceea pentru posturile vacante de la penitenciarul din Marcusville, scoase la concurs din primăvară, fără să se fi arătat cineva interesat de ele. Fiecare avea să ceară doar o jumătate de normă, motivând că vor să-şi păstreze posturile de la spitalul din Columbus, şi se oferiră să înceapă încă de la 1 iunie.

Între timp, Vernon avea să-i ajute stând în biroul său, pisând şi dozând Haloperidol şi rădăcină de ipeca[10] în mâncarea lui John, lucru pe care-l făcea, de fapt, încă de la începutul anului.

Greenwood şi Biercoff aveau să-şi intre imediat în atribuţii şi aveau să-l examineze pe deţinutul din celula opt, care suferea de stări de rău pe care nu şi le putea explica. Cei doi aveau să stabilească destul de repede diagnosticul de *cardiomiopatie*, cu ajutorul unor radiografii pe care le păstrau într-un seif, la o bancă, şi aveau să declare că muşchiul inimii lui John nu funcţiona cum trebuie şi inima lui se făcea tot mai mare.

Apoi aveau să aştepte sfârşitul verii, până pe la mijlocul lui august. Asta era data-limită la care-şi propuseseră să-şi finalizeze planul. Planul pe care-l construiau împreună de mult timp, planul pe care-l verificaseră şi-l repetaseră de atâtea ori, pas cu pas, detaliu cu detaliu, secundă cu secundă, minut cu minut.

John Meyer Frey avea să facă ceva ce n-ar fi putut să facă mai demult.

Avea să scape de la Death Row.

Trebuia să moară ca să scape de moarte.

[10] Plantă originară din Brazilia, cu efecte expectorante; în doze mari poate provoca vărsături.

PARTEA a III-a

miercuri

Ewert Grens apucase să doarmă vreo oră, între cinci şi şase, cu spatele sucit pe canapeaua îngustă din birou. Teancul de faxuri cu care Klövje alergase la el toată seara, până după miezul nopţii, zăcea răsfirat pe podea. Certificate medico-legale, rapoarte ale unor agenţi de poliţie, descrieri ale tehnicienilor de la Criminalistică amestecate şi aruncate peste tot, noroc că paginile erau numerotate.

Nişte foi capsate, cu o anchetă referitoare la un deţinut dintr-o închisoare din sudul statului Ohio rămăseseră pe burta lui, mototolite şi pline de pete de grăsime.

Îşi aminti de o pisică turbată.

Când încercase să adoarmă, pisica mieunase ca naiba de undeva din curte, din parcarea poliţiei, de parcă ar fi fost turbată, sau în călduri, sau doar speriată şi singură, nu-şi dădea seama şi nici nu avea chef să cerceteze în amănunt, dar făcea un tărăboi cum numai pisicile sunt în stare şi îşi aminti că, la un moment dat, scosese arma din dotare şi trăsese câteva focuri de avertisment în direcţia ei, conform regulamentului. Împuşcăturile fuseseră cam zgomotoase, dar suficient de aproape de ţintă cât să o sperie şi s-o facă să tacă preţ de câteva minute. După care pisica începuse iar, desigur, şi el cântărise din nou dacă ar fi bine să tragă sau nu. De data asta ar fi vrut să ţintească şi să tragă cum trebuie, dar până la urmă se abţinuse şi, încet-încet, adormise, nu ştia dacă se făcuse linişte sau, pur şi simplu, n-o mai auzi el.

Grens se ridică din pat.

De parcă ar fi avut o gaură în spate.

Se uită la ceasul deşteptător care stătea pe birou.

Se făcuse târziu când îi sunase pe Sven, pe Hermansson şi pe Ågestam, dar ei înţeleseseră situaţia şi într-o oră, la şapte, aveau să fie aici, în biroul lui, ascultându-l cum povesteşte despre o noapte lungă în care a citit şi a descoperit ceva ce n-ar fi crezut niciodată.

Ajunseseră mai devreme cu toţii.

Ewert Grens îi privi cu satisfacţie când se aşezară pe rând în scaunele pentru vizitatori. Aveau ochii somnoroşi şi tenul mai palid decât de obicei iarna, iar Ågestam, care venise primul, părea şi nepieptănat — el, care de obicei era „ca scos din cutie".

Grens vorbi pe un ton coborât.

— John Schwarz.

Au fost singurele lui cuvinte. Ce poveste! Părea că vrea să se agaţe cât mai mult de ele.

— E mort.

Ce feţe au făcut, Grens jubila pe dinăuntru văzându-i atât de confuzi, oare să strige, oare făcea mişto de ei... dar poate erau doar obosiţi şi nu se prindeau din prima.

— Dar, Ewert, am văzut că ieri...

Ewert Grens îi făcu semn lui Sven să vină mai aproape.

— E în continuare acolo, în celula lui din Kronoberg.

Grens arătă spre peretele din spatele lui.

— Şi pot să afirm că se simte destul de bine. Mai ales dacă ne gândim c-a murit acu' şase ani şi jumătate.

— Despre ce este vorba, Grens?

Procurorul Lars Ågestam se ridică neliniştit, nesigur pe picioarele-i subţiri.

— Ågestam, stai jos.

— Nu înainte să-mi dai o explicaţie.

— După ce te aşezi.

Ewert zâmbi şi aşteptă.

— O să-ţi explic imediat de ce e bine să ai motive personale atunci când favorizezi un caz.

Ågestam se uită în jurul lui, apoi se aşeză cu gesturi afectate.

— John Schwarz a murit înainte să fi fost executat într-o închisoare din Marcusville — un căcat de oraş din Ohio, din sud.

Expresia de pe feţele lor. La fel de pierdută.

— Pe vremea aia se chema John Meyer Frey. Stătuse peste zece ani la Death Row, condamnat la moarte pentru c-a omorât o fată de şaisprezece ani. A murit în celulă, era bolnav de... o să încerc să pronunţ corect, *cardiomiopatie.*

Grens ridică din umeri.

— Adică-ţi creşte inima. Ceea ce înseamnă c-ai îmbulinat-o.

Se aplecă spre paharul cu apă de lângă ceasul deşteptător. Bău, umplu paharul din nou, golind carafa murdară.

— Mai vrea careva?

Scuturară din cap cu toţii.

Bău din nou, trei înghiţituri, şi paharul rămăsese gol.

— John Schwarz, adică John Doe se cheamă, de fapt, John Meyer Frey. Un cetăţean american decedat.

Zâmbi.

— Dragii mei. Se pare c-am făcut o chestie istorică.

Zâmbetul se lărgi din ce în ce mai mult.

— Am arestat un mort.

Ceasul bisericii Hedvig Eleonora tocmai trecuse de şapte, când Thorulf Winge deschise uşa principală a locuinţei sale de pe Nybrogatan şi ieşi în vântul slab, dar pişcos. Făcu câţiva paşi şi traversă strada, ca de obicei, apoi bău o cană cu suc proaspăt de portocale în cafeneaua care deschidea devreme şi care la ora aia mirosea a melci cu scorţişoară şi a prăjituri cu cremă de ciocolată.

Fusese o dimineaţă dată naibii.

Primise un telefon urgent de la Washington, terminase de vorbit pe la patru şi jumătate, cei de la Ministerul Afacerilor Externe îi făcuseră legătura acasă. Secretarul cabinetului se obişnuise cu asta de-a lungul anilor, nu era ceva ieşit din comun să fie trezit în mijlocul nopţii din cauza unor întrebări care necesitau răspuns înainte să se lumineze de ziuă.

Dar aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată.

Un cetăţean american, închis la Death Row, murise în celulă aşteptând să fie executat. Mort şi îngropat, cum s-ar zice, de şase ani. Închis în penitenciarul din Kronoberg de la Stockholm.

Thorulf Winge o luă pe jos de la Nybrogatan şi Östermalm spre centru, spre Piaţa Gustav Adolf şi Ministerul de Externe, care îşi avea sediul acolo. Era într-o condiţie fizică bună, deşi împlinise şaizeci de ani cu doi ani în urmă, aranjat, cu spatele drept, cu părul încă negru şi des. La serviciu era mai mult sau mai puţin constant, dar, spre deosebire de colegii lui, care îşi epuizau încet resursele, neglijându-şi orele de somn, se menţinea tânăr şi plin de viaţă — *noroc cu* programul de muncă, unul dintre puţinele motive pentru care se trezea în fiecare dimineaţă.

Bău sucul cu multă pulpă, respiră aerul de iarnă şi se gândi la conversaţia lungă de la telefon şi la informaţiile acelea ciudate. Soluţia începuse să se contureze deja în mintea lui, aşa făcea de obicei, căuta soluţii în mijlocul crizei, se pricepea de minune la asta, o ştia prea bine, şi o ştiau şi cei din jurul său.

Dar chestia asta o să fie o porcărie, clar.

Un deţinut dispare, un criminal scapă din închisoare înainte de a fi executat şi trăieşte bine mersi, până când aterizează iar după gratii.

Dar asta părea mai mult de-atât.

Aici era vorba de prestigiu politic, de o chestiune simbolică.

Încălcarea legii, pedepsirea vinovatului şi dreptul la despăgubiri morale în ceea ce priveşte rudele victimei erau chestiuni de importanţă majoră pentru cetăţenii Americii. În ultimii ani, erau din ce în ce mai multe închisori şi din ce în ce mai multe pedepse lungi, iar guvernatorii, senatorii şi preşedinţii câştigaseră alegerile din ultima vreme tocmai datorită promisiunilor referitoare la măsuri mai dure, menite să rezolve problema violenţei crescânde. Bărbatul ăsta care zăcea într-o închisoare suedeză avea să se transforme în rubrici mari şi ameninţătoare din agenda politicienilor care voiau să fie realeşi. Trebuia adus acasă cu orice preţ, închis în vechea lui celulă şi executat în aplauzele poporului şi ale puterii, conform principiului *ochi pentru ochi, dinte pentru dinte*, ăsta era principiul care dicta regulile.

Statele Unite voiau să-şi recupereze condamnatul la moarte.

Iar Suedia, o ţară mică din nordul Europei, avea să se supună.

Dar Ministerul de Justiţie şi cel al Afacerilor Externe declaraseră deja cu câţiva ani în urmă, când se negocia acordul de extrădare între SUA şi UE, că *nicio* ţară din UE n-avea să extrădeze pe *nimeni* care era condamnat la moarte.

Thorulf Winge aruncă o privire în jur în timp ce traversă sensul giratoriu din faţa clădirii ministerului, numit Arfurstens Palats[11]. Era destul de linişte, deocamdată traficul era redus, cartierul aproape gol, la fel şi aleea care se întindea de acolo până la Riksdagshuset[12] şi Rosenbad[13].

Deschise uşa şi intră în clădirea impunătoare.

Avea nevoie de timp.

Avea nevoie de linişte.

---

[11] Palatul Prinţului moştenitor.

[12] Palatul Parlamentului.

[13] Sediul Guvernului.

Avea nevoie de mână liberă, cu cât dura mai mult înainte să afle cineva, cu atât era mai bine.

Ewert Grens îşi dădu seama ce gândesc şi afişă un zâmbet larg. Lars Ågestam era sigur că în sinea lui jubila. Judecând după cum formulase, la cât de ironic sunase „am arestat un mort", nu era de mirare că părea din nou energic, de parcă ar fi înviat, corpul obosit şi faţa încruntată erau schimbate, fusese o chestie nasoală şi-i părea rău că era aşa, dar radia de bucurie, ca de fiecare dată când rezolva un caz. În felul lui caracteristic, cum aflase de la cei cu care Grens mai lucrase.

Ågestam stătea nemişcat. Era un caz nemaiîntâlnit şi tocmai se pregătea să pună o întrebare, una dintre multiplele întrebări care i se învârteau prin cap, când sună telefonul. Duse mâna spre buzunarul interior al sacoului, se scuză, ignorând faţa încruntată a lui Grens şi ieşi din biroul comisarului pe holul care mirosea a praf şi încă a ceva, a mâncare.

Ştia cine era.

Dar nu mai vorbise cu el.

— Bună dimineaţa. Mă numesc Thorulf Winge, sunt secretar de cabinet la Ministerul de Externe.

Lars Ågestam n-avea nevoie de mai multe explicaţii. Îşi dădu seama despre ce putea fi vorba înainte ca Winge să continue.

— Vreau să mă asigur că informaţiile pe care le-am primit sunt corecte. Dumneavoastră sunteţi procurorul care se ocupă de cazul lui John Schwarz, mi se pare c-a fost reţinut de curând.

— De ce?

— Nu mă luaţi cu din astea, vă rog.

— Ştiţi că n-am voie să dau declaraţii despre suspecţii noştri, fie că sunt deţinuţi sau nu.

— *Mie să nu-mi citaţi legislaţia.*

Ågestam se uită la poliţistul care se apropia pe coridor. Nu se ştia dacă-şi începea ziua acum sau dacă-şi terminase tura de noapte şi se ducea acasă. Ågestam se îndepărtă puţin, voia să discute fără să fie auzit.

—Vreţi să insinuaţi ceva? Ar trebui să înţeleg că abuzaţi de puterea cu care aţi fost învestit?

Îl auzi pe Winge inspirând adânc, pregătindu-se să ridice tonul.

— Cazul *John Schwarz* nu există oficial. Tocmai de aceea, o să răspundeţi în continuare, şi nu oricum, la toate întrebările referitoare la deţinutul în cauză. Şi nu schimba vorba, Ågestam, nu schimba vorba!

Lars Ågestam înghiţi în sec, iritat şi surprins.

— Să înţeleg c-am primit un ordin din partea secretarului de cabinet... adică... *ciocu' mic*, cum s-ar zice, directivă de la... ministrul de externe?

— V-aţi prins... Staţi cinci minute la telefon şi răspundeţi la apel.

Ågestam se opri lângă automatul de cafea. Cafeaua aia leşinată cu care se agita în sus şi-n jos Grens. Citi oferta de pe butoanele pătrate şi apăsă pe unul. Nu arăta deloc bine. Dar luă totuşi paharul plin şi bău din el. Avea nevoie de lichide.

După exact cinci minute, telefonul sună iar.

De data asta, vocea părea cunoscută. Era prim-procurorul. Şeful său direct.

Mesajul fu scurt.

Era vorba despre un bărbat reţinut, pe nume John Schwarz, iar cazul trebuia cercetat cu maximă discreţie.

Lars Ågestam mai zăbovi pe coridor şi-şi termină cafeaua fără gust. Încercă să se adune. Primise un ordin direct. Absolut aiurea, dar cu toate astea, un ordin. Nu-i plăcuse deloc tonul de mai devreme, sâsâitul secretarului de cabinet, era tipic pentru boşorogii ăştia obişnuiţi cu puterea, li se părea ceva de la sine înţeles.

Se opri în faţa uşii închise, se uită la clanţă, o apucă şi deschise uşa.

Grens stătea în continuare în picioare, ţinea nişte rapoarte în mână şi părea că citează din ele. Sven Sundkvist şi Hermansson stăteau pe locurile lor, un pic mai departe, şi-l ascultau, aparent jenaţi de ceea ce auzeau. Se uitară cu toţii la el în timp ce se îndreptă spre scaunul din care se ridicase cu douăzeci de minute în urmă.

— Ei bine? Ce era atât de al naibii de important de-a trebuit să pleci?

Ewert Grens flutură teancul de hârtii spre procurorul cel tânăr.

— Chiar *a fost* ceva important.

Nerăbdător, Grens flutură iar hârtiile.

— Da?

— Era legat de cazul ăsta. John Schwarz. N-avem voie să mai dezvăluim nimic despre el. Nimănui.

— Ce dracu' tot zici?

Grens aruncă hârtiile din mână. Foile zburară prin toată camera şi aterizară pe podea.

— E un ordin direct.

— Ce dracu', Ågestam, du-te şi piaptănă-te odată! Şi poate n-ar strica să începi mai întâi cercetările. După care poţi să tot zici că-i „caz secret". Din câte ştiu, singurele cercetări preliminare în cazul John Schwarz se referă la un act de violenţă gravă, comis împotriva unui cetăţean finlandez, pe un feribot care se îndrepta spre Finlanda. De ce ar trebui să-mi ţin gura, nu-nţeleg.

Hermansson n-avea astâmpăr. Se uită la Sven. Auzise despre crizele de nervi ale lui Ewert Grens. Dar chiar dacă lucra la Poliţia Capitalei de aproximativ o jumătate de an, nu fusese niciodată martoră la ele. Sven scutură discret din cap şi Hermansson îşi dădu seama că nu era cazul să protesteze, Grens n-ar fi tolerat aşa ceva la cât era de agresiv.

— De unde poate să vină un ordin de genul ăsta, Ågestam? Aş vrea să ştiu şi eu!

Lars Ågestam îşi şterse mâna pe pantaloni. Sunt doar mesagerul, mesagerul care încearcă să transmită un mesaj în care nu crede nici el.

— De la şeful meu.

— Şeful tău? Prim-procurorul?

— Da.

— Aşa, şi când i-ai tras o limbă ultima oară?

— Mda, o să mă prefac că n-am auzit.

— Prim-procurorul, auzi. Pupincuristul naibii! Atunci e clar că vine de mai sus. Pentru că ăla-i de-al tău, Ågestam, pieptănat şi lins în cur şi pus la patru ace, gata să accepte ordine.

Hermansson nu mai suportă. Ewert o luase pe arătură, Ågestam arăta de parcă ar fi vrut să se ia la bătaie în orice clipă,

iar Sven stătea ca un mut şi înghiţea în sec. Hermansson se ridică, se uită la fiecare în parte şi spuse aproape în şoaptă:

— Hei, gata, ajunge!

Dacă ar fi încercat să strige mai tare decât ei, i-ar fi aţâţat şi mai tare. Aşa, toată lumea tăcu şi o ascultă.

— Terminaţi cu prostiile. N-am de gând să stau aici şi să mă uit la voi cum vă certaţi ca chiorii. Bărbaţi în toată firea. Îmi dau seama că ancheta asta v-a obosit şi, dacă-i aşa, dacă tipul chiar a fost la Death Row şi a reuşit să scape, dacă va trebui să-i ajutăm pe ăia să-l trimită înapoi, să fie supus unei pedepse în care nu crede niciunul din noi, atunci avem nevoie de putere şi de o minte clară. Nu mă mir că ne-am încins şi preferăm să ne răzbunăm unii pe alţii. Dar acum n-avem timp. Ordinele vin de sus. De foarte sus, înţelegeţi? Asta înseamnă că va trebui să ne străduim şi mai mult. Aşa c-ar fi bine să ne economisim energia pentru o cauză mai nobilă. Şi să încercăm să colaborăm.

Coborî mult tonul, vorbind aproape în şoaptă.

— Altfel... altfel, cred c-o să se ducă dracu' totul.

Vernon Eriksen se miră de cât de calm se simţea.

Când, de fapt, ar trebui s-o iau la fugă.

Ar trebui să mă ascund.

Ar trebui să am o inimă care să pompeze sângele cumva confuz, neregulat. Cât am ascuns minciuna asta, de câte ori am crezut că azi, azi o să explodeze sigur, că gata, s-a terminat, că *sunt* terminat.

Şi totuşi, sunt aici. Pe culoarul pe care se află celulele condamnaţilor la moarte.

Îi aud cum dorm, mă duc spre celula numărul opt, care e goală, fac toate astea şi, totuşi, mă simt... liniştit.

Ceasul penitenciarului din Marcusville arăta unu şi jumătate, era noaptea dinspre marţi spre miercuri. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când fusese chemat sus la Warden şi servit cu fructe şi prăjitură cu cremă de mentă în încăperea imensă cu covoare groase şi roşii şi candelabru de cristal, aproape douăzeci şi patru de ore de când John, reţinut undeva în nordul Europei, şi un deces mai vechi de şase ani dintr-o celulă din Ohio îi uimise, cerând din nou atenţie.

Doar ai murit atunci.

Şi eu te-am ajutat să mori.

Dar ai continuat să trăieşti.

Te-am ajutat să trăieşti.

Ca de obicei, Vernon zăbovi puţin prea mult în faţa celulei goale. Planul lor funcţionase. Erau atâtea detalii care-ar fi putut scăpa de sub control, dar n-au riscat nimic, nimic în ceea ce-l privea pe John, mai ales că aveau doar două săptămâni până la execuţie.

John n-a ştiut nimic.

De fapt, pe asta se baza tot planul lor. John nu trebuia să afle. Ideea era să se simtă rău luni în şir de la Haloperidolul ăla şi de la rădăcina de ipeca, trebuia să arate exact ca un om speriat

atunci când i-au spus că are cardiomiopatie, trebuia să primească îngrijire medicală de la cei doi medici noi care-l supravegheau pe rând, îl vizitau regulat şi îi administrau medicamentele pentru o boală inexistentă fără de care planul cu evadarea n-ar fi funcţionat.

Vernon zâmbi.

John murise pe bune.

În dimineaţa aceea se simţea mai rău decât de obicei, doar era dimineaţa *cu pricina*. Vernon îi pusese în mâncare doza obişnuită de Haloperidol şi rădăcină de ipeca, dar şi o porţie zdravănă de beta-blocante[14], la indicaţiile doctorului Greenwood, zdrobite şi ele şi dozate atent de ambii medici care, timp de o jumătate de oră, se suprapuneau în East Block.

Vernon făcu un pas înainte şi apucă două bare metalice, căutând urme inexistente, nelăsate de nimeni.

Fiecare medicament îşi făcuse efectul.

Birgitt Biercoff intrase prima în celulă, se aşezase în genunchi lângă John, care transpira şi se ţinea cu mâinile de stomac. Îi explicase cât putuse de răspicat că inima era cea care-i făcea probleme, da, *cardiomiopatia*, că trebuia să-i administreze un medicament, urgent.

Îi dăduse primul medicament. Un *Benzodiazepin*. Nu trebuia să-şi amintească nimic. Dacă s-ar fi trezit dintr-odată. Doctoriţa îi dăduse jos pantalonii portocalii, îi introdusese *Stesolid klysma* în anus, le explicase mai demult că trebuia să-l *sedeze* dacă voiau să le iasă planul, trebuia să fie aproape adormit.

Lothar Greenwood venise cu sufletul la gură din cealaltă parte a clădirii. Când trecuse pe lângă Vernon, care stătea în faţa celulei cu alţi trei gardieni, privirile li se întâlniseră. Amândoi ştiau ce se întâmpla, dar au reuşit să se abţină, să nu se dea de gol. Biercoff îl informă pe scurt pe Greenwood în legătură cu ceea ce el deja ştia că făcuse, ceva ce planificaseră împreună timp de câteva luni, şi Greenwood scoase un medicament cu efect rapid

[14] Medicamente pentru tratarea anxietăţii, hipertensiunii, migrenei sau a nevralgiilor, care acţionează asupra ritmului cardiac şi reduc forţa de contracţie a inimii.

care inducea *amnezia* şi afecta şi mai mult memoria pacientului, adică *morfină pură*, care cauza amnezie şi încetinea respiraţia.

John se întinsese pe jos, complet ameţit, cu pantalonii în vine. Greenwood îi apucă penisul şi îi injectă ceva într-o venă a organului genital. Era *Pavulon*, un preparat care semăna cu *curara*[15], şi te scotea instantaneu din circuit. Cu câteva zile în urmă, îi explicase lui Vernon c-ar putea să aleagă încheietura braţului sau zona moale de lângă organul genital, gâtul, dar prefera sexul, muşchiul de acolo, tocmai pentru că nu voia să lase semne.

John ajunsese în iad acum.

Nu era conştient de ce avea să i se întâmple, frica de moarte l-a luat prin surprindere. Era un mort viu.

Treaz şi paralizat în acelaşi timp.

Relaxare totală a muşchilor. Nu putea să se mişte deloc, nu putea nici măcar să respire.

Vernon stătuse în faţa celulei timp de câteva minute cât a durat totul şi i-a urmărit de acolo. Până când n-a mai putut.

Nu mai făcea faţă.

Băiatul care zăcea pe jos mai avea puţin şi îşi dădea duhul pe bune, şi el stătea şi se uita la el.

Erau conştienţi că s-ar fi putut termina urât, discutaseră mult despre asta, că era un risc şi că aveau la dispoziţie câteva minute, nu mai mult.

Între timp, Biercoff scosese o sticluţă cu picături pentru ochi.

Atropin, pentru pupile *dilatate* şi nemişcate.

Pupilele unui mort.

Vernon îşi aminti cum s-a simţit stând în faţa celulei şi uitându-se la omul pe care a ajuns să-l placă atât de mult, zbătându-se între viaţă şi moarte, fără să ştie nimic. Cel puţin, aşa arăta de afară. Nu se mişcase, doar privise în gol, iar lui Vernon i-a fost foarte greu să se abţină, să uite ce făceau de fapt şi să nu se năpustească peste ei.

Pulsul era singurul detaliu pe care nu puteau să-l rezolve.

Din punct de vedere medical, era imposibil să opreşti pulsul unui om viu. Greenwood folosise un *derivat din morfină* care

[15] Produs folosit de indienii din bazinul Amazonului pentru otrăvirea săgeţilor.

încetinise pulsul, dar nu mai conta, cei doi medici erau nevoiţi, pur şi simplu, să improvizeze şi avuseseră noroc, reuşiră să ascundă un puls mai slab, dar totuşi existent, trebuiau doar să se comporte suficient de convingător şi să-şi facă treaba până la sfârşit.

Aveau opt minute la dispoziţie, cel mult.

Trebuiau să-l *ventileze* în fiecare minut, să-i facă respiraţie gură la gură. Aerul din plămânii lor în plămânii lui John.

Ar fi trebuit să funcţioneze. Dar numai dacă se mişcau într-un interval de opt minute. Dacă întârziau mai mult... creierul avea să sufere leziuni irecuperabile.

Greenwood se ridicase, se întorsese spre Vernon şi cei trei colegi ai lui, le spuse ceva cu voce tare şi vecinii lui John urmăriseră scena dramatică din celule: lui Vernon i se părea că-l aude şi acum pe Greenwood, ţipând în gura mare că *a murit.*

Era două fără un sfert, noaptea se instaurase de-a binelea, vântul vuia, ca de obicei.

Vernon ridică privirea spre fereastra de sub acoperiş. Ar trebui să-l izoleze, şuierul ăla era iritant.

Plecă de lângă celula numărul opt, trecu pe lângă şirul lung de celule şi o luă spre uşa care ducea la birouri.

Ar fi fost o prostie să rişte. Dar îşi dăduse seama că trebuia să se grăbească. Doar era datoria lui să-i avertizeze. Intră într-una dintre unităţile administrative, în biroul secretarei. Era mai puţin probabil ca telefonul de acolo să fi fost ascultat.

Numărul îl învăţase pe de rost.

Mai întâi sună în Austria. Habar n-avea cât putea să fie ceasul la ei, dar nu conta, trebuia să-i răspundă, dacă telefonul avea să sune, ea avea să răspundă cu siguranţă.

Convorbirea cu Birgitte Biercoff nu dură nici un minut.

Puse receptorul în furcă, apoi formă un număr din Denver, Colorado. Lothar Greenwood nu vorbi mult, îl ascultă şi-i mulţumi pentru telefon.

De şase ani, trăiau sub o identitate falsă, aveau CV-uri, diplome şi vieţi noi.

Existau. Şi totuşi, nu.

Mariana Hermansson nu era sigură nici acum de felul în care să abordeze ieşirea aia ciudată a şefului ei. I se păruse atât de... inutil. Normal că-şi dădea seama de absurdul situaţiei, de cât de aiurea era secretomania asta din motive politice, sau chiar să ignori anumite principii etice în ceea ce privea cazul John Schwarz. Dar felul în care Ewert se descărcase pe ei, agresivitatea lui, comportamentul care-i speria pe cei din jurul lui de atâţia ani, o afectau. Se simţea confuză, aproape tristă.

Ştia bine ce însemna agresivitatea. Crescuse printre oameni agresivi.

Dar genul ăsta de agresivitate nu-l înţelegea.

Mama ei era suedeză, iar tatăl ei, un străinez[16], şi primii ani din viaţă îi trăise printre o sută de naţionalităţi, în Rosengård, un cartier din Malmö pe care politicienii nu-l mai puteau controla, o zonă locuită mai ales de imigranţi, ruşinea oraşului, care însă părea guvernată de propriile reguli şi de propria energie, un loc care avea propria sa viaţă şi o grămadă de oameni agresivi, scandaluri şi incendii.

Dar la asta se limita totul. La agresivitate. Ceva ce se aprindea şi se stingea la fel de repede.

Genul ăsta de agresivitate dură care te nimicea, care te apăsa sau se agăţa de tine şi te rănea era mai greu de acceptat şi de înţeles, era ceva urât şi de cele mai multe ori, inutil. O să vorbească sigur cu el cu prima ocazie, voia să ştie de unde vine chestia asta, dacă era conştient de felul cum se comporta, dacă era ceva ce putea fi schimbat.

Lucra la Stockholm deja de şase luni când au mutat-o din postul temporar într-unul cu contract pe termen nelimitat. Nu era foarte mult, dar apucase să treacă de câteva ori pe coridoarele penitenciarului din Kronoberg. Sven Sundkvist păşea lângă ea

---

[16] *Blatte* — în suedeză, termen peiorativ pentru persoanele de altă naţionalitate decât cea suedeză.

la fel de tăcut. Nu spusese nimic de când ieşiseră de la Ewert. Mariana îşi dădu seama că era obişnuit cu ieşirile lui şi se întreba dacă nu cumva renunţase să mai spere la o schimbare. Sau dacă după zece ani de lucrat împreună mai rămânea perplex, dacă era absent acum pentru că se gândea la asta.

Schwarz se afla în celula din capătul coridorului. Sau Frey, cum se numea mai demult. Dar aici — aici era în continuare John Schwarz. Se uită la foaia de lângă uşa celulei, la numele lui şi apoi la directiva de sub el: *restricţii totale.*

Citi încă o dată scrisul, apoi arătă cu degetul spre foaie şi încercă să-l trezească pe Sven.

— Ce zici de chestia asta?

— De Schwarz?

— De restricţiile astea.

Sundkvist ridică din umeri.

— Da, ştiu la ce te referi. Dar nu mă miră.

Hermansson nu mai avea răbdare. Trase de foaie şi o rupse.

— Pe mine mă miră, să ştii. Ce vrea şi Ågestam cu restricţiile lui? Schwarz nu are pe nimeni care să poată influenţa ancheta în clipa asta. Ce mai contează dacă se întâlneşte cu nevastă-sa sau cu copilul?

— Ştiu ce zici. Dar, cum spuneam, nu mă miră deloc.

Hermansson lipi la loc foaia mototolită cu banda de scotch, care abia dacă mai ţinea.

— Până una alta, eu i-am promis c-o să-i vadă. Când l-am interogat.

— Poţi să încerci. Dacă e în folosul anchetei, sunt sigur c-o s-o lase mai moale şi Ågestam. Că doar despre asta e vorba. De o strategie inteligentă. Despre nimic altceva. E clar că nici el nu crede că restricţiile astea ajută la ceva. Ştie şi el că Schwarz nu prea mai are ce să inventeze, chiar dacă ar vrea. Dar încearcă să-l facă să vorbească. E felul procurorilor de a trata problema, de cele mai multe ori. Le fac viaţa un iad, complică lucrurile ca să avanseze cu audierile şi îi presează până când mărturisesc. De recunoscut, n-o să recunoască niciunul, să ştii.

Hermansson se opri în faţa uşii închise. Nu era sigură cine se afla dincolo de ea. Dar fusese reţinut pentru violenţă deosebit

de gravă şi recunoscuse săvârşirea faptei, pentru ca apoi să nu mai aibă voie să citească ziarul, să asculte radioul, să se uite la televizor, să scrie scrisori, să primească scrisori, să se întâlnească şi cu alte persoane în afara avocatei, a preotului închisorii, a gardienilor şi a celor ca ea, care se ocupau de audierea deţinutului. Hermansson era convinsă că nu era o chestie rezonabilă.

Unul dintre gardieni se apropie de ei. Se uită prin ferestruica din mijlocul uşii şi, mulţumit de ce văzu, le deschise.

John Schwarz, alias John Meyer Frey, era alb ca varul.

Stătea pe jos şi îi privi cu ochii goi.

— John.

Nu îi răspunse.

— Vrem să stăm puţin de vorbă cu tine, John.

Hermansson intră în celulă, se apropie de el şi puse o mână pe umărul lui.

— De ce?

— Vrem să-ţi punem nişte întrebări.

— Acum?

— Acum.

Ieşiră din celulă şi lăsară uşa deschisă. Îl aşteptară, dar Schwarz se mişcă destul de greu, aproape că-şi târî picioarele în timp ce se îndrepta spre camera de audieri unde se aflau Grens şi Ågestam.

Se opri în cadrul uşii şi se uită în jur, părea că-i numără şi trage concluzia că patru persoane erau cam mult.

— Poftește înăuntru, John.

John ezită.

— Acum, John. În clipa asta intri şi te aşezi aici.

Ewert Grens nu se sfii să arate că e nervos.

— Asta nu e o audiere oficială. Prin urmare, n-o să discutăm despre actul de violenţă pe care l-ai comis pe feribotul finlandez.

John se aşeză pe singurul scaun liber din încăperea neîncălzită. Ceilalţi stăteau în faţa lui, trei poliţişti şi un procuror îi studiau expresia feţei şi reacţiile.

— Dar adevărul e că ai folosit şi ai trăit sub o identitate falsă. Şi ne-am dori să înţelegem de ce. Ca să avem cât mai multe informaţii când o să vrem să continuăm. Aşa că te rugăm... hai să-i

spunem că te rugăm să ne clarifici câteva lucruri. Vrei să fie prezent şi avocatul?

O singură fereastră cu gratii pe peretele din fundal. În rest, nimic.

— Nu.

— Fără avocat?

John dădu din cap abătut, de parcă ar fi abandonat orice speranţă.

— De câte ori să zic că nu?

— Păi, zi aşa.

Grens se uită la bărbatul slab îmbrăcat în haine prea mari. După o scurtă pauză, continuă.

— În primul rând, mă întrebam... e o întrebare simplă, nu te speria. Nu-i aşa că ştii, John... nu-i aşa că ştii că eşti mort?

În cameră se făcu la fel de linişte ca atunci când intraseră. John stătea pe scaunul simplu fără să zică nimic. Ewert Grens rânjea satisfăcut. Ågestam se holbă la comisarul afabil, iar Hermansson simţea deja că nervii sunt întinşi la maximum şi Sven Sundkvist lăsă ochii în jos, nu voia să vadă cum dispare bărbatul din faţa lui, cum se refugiază în amintiri.

Medicul acela tânăr stă lângă mine.

Stă lângă mine şi zice că sunt mort.

M-a declarat mort, a zis că John Meyer Frey a murit...

...că eu am murit la ora locală nouă şi treisprezece minute, în Southern Ohio Correctional Facility din Marcusville.

Şi totuşi, acum sunt aici.

Grens sperase c-o să vadă o reacţie din partea lui, orice, ceva care să-i arate că dobitocul înţelesese c-a vorbit serios.

Dar, nimic.

Stătea doar acolo, fără să clipească măcar.

— Nu sunt mort. Doar vedeţi şi voi.

Grens se ridică brusc, scaunul mic se înclină şi se răsturnă când se lovi de el.

— Aseară şi, de fapt, toată noaptea, am comunicat cu Interpolul din Washington şi cu FBI-ul din Washington şi Cincinnati. Conform documentelor lor — şi acum vreau să mă asculţi al

dracului de atent — se pare că tu şi John Meyer Frey ăsta sunteţi unul şi acelaşi.

Bărbatul palid şi costeliv din faţa lor se înfioră; nu foarte vizibil, dar îndeajuns ca poliţiştii din faţa lui să observe.

Nu mai auzise pe nimeni rostind numele acela de peste şase ani.

— Carevasăzică, *Frey,* conform documentelor cu pricina, ai murit în Marcusville într-o celulă, în timp ce aşteptai să fii executat pentru *capital murder,* omor de gradul întâi. Victima fiind o fată de şaisprezece ani pe care ai futut-o, după care ai descărcat câteva gloanţe în ea. A fost găsită pe jos, aproape moartă, în casa părintească.

John nu se mai înfioră. Începu să tremure de-a dreptul, de parcă ar fi avut crampe.

— O iubeam, spuse în şoaptă.

— Ca să nu mai zic c-ai fost suficient de prost să fugi de acolo fără să-ţi ştergi urmele. Au găsit sperma ta în corpul ei.

— Am întreţinut raporturi sexuale, cum s-ar zice. Asta pentru că ne iubeam. N-aş fi făcut niciodată...

— Conform FBI-ului, ai murit în celulă cu doar câteva luni înainte de a fi executat. Trebuie să mărturisesc, Frey, că sunt destul de impresionat.

John se ridică de pe scaun, se aşeză pe podeaua murdară şi îşi lipi spatele de perete. Stătu aşa, cu faţa în palme.

— Pe taică-tău îl cheamă Ruben Frey, nu-i aşa?

John se ghemui şi mai mult, era frig pe jos şi de undeva venea şi curent. Dar nu de asta îi era frig, nu de asta tremura cum nu mai tremurase niciodată.

— FBI-ul din Cincinnati l-a audiat acum câteva ore. Susţine sus şi tare că habar nu are ce faci aici. Spune c-ai murit. Că eşti înmormântat într-un cimitir din Otway, la câteva mile de Marcusville, acelaşi cimitir unde a fost înmormântată şi mama ta. Spune că-i sigur de asta pentru că el a fost cel care a comandat şi a plătit serviciile. În plus, susţine că el însuşi a fost prezent la înmormântare, că a văzut când au coborât sicriul în groapă şi că şi-a luat adio de la tine în prezenţa altor douăzeci de persoane.

Vocea lui.

Nu i-am mai auzit vocea de mai bine de şase ani.

— Tatăl tău poate să afirme în continuare ce-l taie capul. Noi te-am identificat oricum. E sută la sută sigur.

Ştiu că a fost implicat.

Nu-mi dau seama în ce măsură, nu mi-a povestit nimic, dar expresia de pe faţa lui, aşa cum stătea pe bancheta din spate... parc-o văd şi acum.

— N-ai nimic de spus, de comentat?

Se comportase atât de exemplar cu autorităţile.

Ca acum să-l audieze iar cei de la FBI.

Din cauza mea!

Pentru mine.

Hermansson stătea lângă Grens şi-l asculta. Încet-încet, scăpă de senzaţia apăsătoare de silă, era din nou prezentă, era poliţistă, cea care l-a audiat pentru prima oară pe bărbatul reţinut pentru un act de violenţă deosebit de gravă, ea era cea care i-a oferit o ţigară, ea i-a dat să bea şi să mănânce, promiţându-i c-o să-l ajute să-şi vadă familia, ea se apropiase cel mai tare de el şi fusese la un pas de a-i câştiga încrederea.

Puse o mână pe umărul lui Ewert şi-l rugă să-şi înghită întrebarea următoare, făcându-i semn că vrea ea să-l întrebe ceva.

Ewert Grens dădu din cap.

— John.

Se duse lângă el, se aşeză şi se sprijini la rândul ei de peretele rece.

— Lucrurile stau cum ai auzit. Dar *trebuie* să colaborezi. E în avantajul tău, în primul rând.

Scoase un pachet de ţigări din buzunarul interior al gecii şi-l scutură până când una ieşi în afară.

— O ţigară?

John se uită la pachet.

— Da.

Ea îi întinse ţigara, o aprinse pentru el şi aşteptă cele câteva minute cât dură s-o fumeze.

— Aş vrea să vorbesc cu soţia mea mai întâi. Ea nu ştie nimic. Şi are dreptul să afle. De la mine.

Hermansson îi mai dădu o ţigară, apoi se întoarse spre ceilalţi şi îl privi pe Ågestam.

— Ei bine?

— Exclus, clar.

— Ce-ai spus?

— Că trebuie să ne ţinem gura. Şi asta se referă şi la femei.

Hermansson se uită drept în ochii lui.

— În cazul ăsta te-aş ruga să te mai gândeşti. N-are cum să-şi bage nasul în ancheta noastră. Iar noi trebuie să aflăm neapărat cu ce avem de-a face aici.

— Nu.

— Pot să vorbesc cu tine puţin între patru ochi?

Hermansson arătă spre uşă. Ågestam ridică din umeri.

— Da, normal.

Părăsiră încăperea, Lars Ågestam primul, apoi Hermansson. Nu se uită la ceilalţi în timp ce închise uşa.

Ştia că are dreptate. Dar ştia şi că şansele *să i se dea* dreptate ar creşte dacă n-o să-l facă de râs de faţă cu ceilalţi.

Îl privi, apoi îi vorbi pe un ton ferm.

— O facem, pur şi simplu. În acelaşi timp. Paralel. El ne povesteşte ce s-a întâmplat, dar cu ea în cameră. Să fie de faţă şi ea. Trebuie să afle ce s-a întâmplat. E singurul lucru pe care ni l-a cerut. Ce zici?

Procurorul nu spuse nimic.

— Ågestam, cred că-ţi dai seama şi tu că prin asta am grăbi puţin lucrurile. Pentru că asta vrem, nu-i aşa, să clarificăm lucrurile.

Lars Ågestam îşi duse o mână spre păr şi încercă să-şi aranjeze cărarea la fel cum fusese înainte.

Îşi dădea seama că ceea ce-i spusese Hermansson era de bun-simţ. N-o fi fost ca la carte şi nu respecta nici indicaţiile referitoare la restricţii, dar ancheta trebuia să avanseze.

Ågestam oftă, se întoarse şi deschise uşa din nou.

— O să întrerupem puţin audierea informală. O s-o chemăm pe soţie. Dacă asta-i trebuie unui mort ca să vorbească, atunci, fie.

Probabil că lui Kevin Hutton i-ar fi prins bine să se fi dus deja la culcare. Era trei dimineaţa conform orei locale, şi simţea că îl ustură ochii în timp ce conducea pe drumul lat, întunecat şi aproape pustiu dintre Cincinnati şi Columbus.

Dar nu putea să pună punct aici.

Trebuia să afle ce era cu ciudăţenia asta, ce se întâmplase, dacă prietenul lui din adolescenţă la a cărui înmormântare fusese de faţă trăia, dacă, într-un mod miraculos, scăpase dintr-una din cele mai sigure închisori din ţară, de la Death Row, cu doar două luni înainte să fie executat.

Parcursese douăzeci de mile, ceea ce însemna cam jumătate din drum. Mai avea la dispoziţie fix o oră. Oprise la o cârciumă deschisă şi noaptea şi-şi luase un cârnat cu o bucată de pâine gălbuie şi o băutură din aia energizantă, pe bază de dextroză. De fapt, nu se simţea foarte slăbit, dar zăpada, întunericul şi şoferii care nu stingeau faza lungă îl iritau, îl orbeau şi îi oboseau mintea atât de tare, că începuse să ameţească. Puţin aer curat, nişte cârnaţi şi dextroză, şi se simţea deja mai plin de energie.

Ruben Frey era în continuare la Cincinnati. Îl audiaseră aproximativ o oră la sediul FBI-ului, au stat un pic împreună după miezul nopţii şi s-au uitat pe geam la oraşul învăluit în întuneric, în timp ce i-au pus întrebări unui tată care susţinea cu încăpăţânare că fiul lui e mort, că asta era tot ce ştia şi că-l jelea de şase ani.

Nu putea să dea o explicaţie plauzibilă nici referitor la ipotecarea casei pentru o sută cincizeci de mii de dolari, nu putea să le explice de ce făcuse asta cu exact patru luni înainte de moartea lui John, de ce luase legătura cu Ohio Savings Banks din Columbus şi când au început să-l preseze şi mai mult, fără a primi vreun răspuns, Ruben a izbucnit în plâns şi i-a rugat să nu mai zgândărească o rană care începuse să se vindece.

Acum Frey dormea într-un pat de la marginea oraşului, pe banii statului, la Ramada Inn, care practica nişte preţuri absurde

pentru confortul precar pe care-l oferea. Benjamin Clark se cazase în camera de alături, nu că s-ar fi temut că Ruben o să deschidă uşa şi o să evadeze, dar Kevin Hutton voia să facă totul ca la carte, mai ales că de zece ani de când lucra la FBI nu mai avusese de-a face cu un astfel de caz.

Nu auzise de nimeni care să evadeze de la Death Row, în nicio închisoare din lume.

Şi niciodată nu avusese de-a face cu un mort viu.

Şi niciodată n-a fost nevoit să ancheteze un om care i-a fost atât de apropiat.

Şi-au fost alături de când se ştia. Au fost vecini în Marcusville, s-au jucat cu maşinuţele roşii de pompieri pe acelaşi teren de joacă, au fost colegi de clasă, au mers împreună la şcoală, au jucat soccer în diferite echipe de tineret din Marcusville după ce au fost eliminaţi din echipa de fotbal american, pe motiv că nu erau suficient de puternici, au visat să aibă iubite, au stat şi s-au masturbat în camera verde din subsol de fiecare dată când găseau la gunoi revistele porno ale bătrânului Stevens, îi învăţaseră deja programul, ştiau că le arunca de îndată ce apăreau numerele noi.

Dar până la urmă au pierdut legătura unul cu celălalt, John începuse să iasă cu Elizabeth şi şi-o trăgea pe bune, după care a ajuns la şcoala de corecţie de două ori, pentru acte de violenţă gravă, de ambele dăţi.

Îşi dădeau seama încă de atunci, de când împliniseră şaptesprezece ani, că aveau s-o ia în direcţii total diferite.

Kevin a ajuns agent special la FBI.

John a ajuns la închisoare, fiind condamnat la moarte pentru omucidere.

Dar nu înţelesese niciodată *ce* s-a întâmplat, de fapt. Era adevărat că John se aprindea repede şi era năbădăios, genul care o căuta cu lumânarea şi îi şi plăcea, dar în niciun caz nu s-ar fi culcat cu prietena ei pentru ca după aceea s-o împuşte şi să se care de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

În primii ani îl vizitase la închisoare de câteva ori în calitate de prieten, de persoană privată, ignorând regulile obligatorii pentru persoanele care lucrau în sistemul de securitate al statului. Dar

blestematele alea de reguli îl urmăreau de fiecare dată când voia să se ducă acolo, şi până la urmă, controalele de securitate absolut cretine şi sentimentul că niciodată nu putea să vorbească pe şleau fără să stea cineva lângă el şi să noteze tot ce spune l-au făcut să-i piară cheful şi să nu se mai ducă, până la urmă, deloc.

Şi, dintr-odată, John era mort.

Desigur, Kevin îşi propusese să-l viziteze înainte să fie executat. Citise în ziar despre recursurile lui Ruben şi ale juriştilor şi-şi dăduse seama că guvernatorul n-avea de gând să mai amâne execuţia. John n-avea să mai primească de data asta clemenţă, John avea să fie omorât cu o injecţie letală, demonstrând prin asta că statul Ohio vrea să se regăsească din nou în statisticile cu execuţii.

Murise, deci, în celula lui.

Kevin strânse mai tare volanul şi sorbi şi ultimele picături de dextroză.

S-a simţit ca dracu' atunci când a aflat.

Probabil că subestimase prietenia lor, încercase să se convingă că se afla într-o etapă nouă, că nu mai însemnau atât de mult unul pentru celălalt, iar faptul că nu-l mai vizita era tocmai dovada că relaţia lor se răcise, se destrămase de tot.

O simţea şi acum.

Stătuse acolo în cimitir şi-l ascultase pe preot şi pe cele câteva persoane care rostiseră câteva cuvinte despre prietenul lui, şi-şi dădu seama că murise puţin pe dinăuntru şi că o parte din el avea să fie îngropată odată cu John.

Încă patruzeci de kilometri. Acceleră.

Nu voia să ajungă prea târziu.

Stătea pe scaunul din faţă, într-o maşină destul de scumpă şi, dintr-odată, îşi auzi propriul râs. Conducea cu o sută de kilometri la oră pe o şosea întunecată şi râdea ca nebunul, fără să se simtă vesel sau amuzat.

Ar trebui să sar în sus de bucurie, spuse cu voce tare.

Dacă e adevărat că trăieşti.

Dar nu prea se poate, înţelegi?

Pe marginea şoselei, un animal orbit de faruri începu să alerge pe lângă maşină.

Tresări, aşteptă până când vietatea, destul de mare, de altfel, dispăru, apoi apăsă din nou pe acceleraţie.

Doamne-Dumnezeule, John, ai fost închis pentru omor!

Ai curmat viaţa unui om.

Pentru asta eşti în continuare vinovat.

Îl sunase deja pe Lyndon Robbins de pe drum, în timp ce se duceau să-l ia pe Ruben Frey. Doctorul Robbins lucrase ca medic-şef în penitenciarul din Marcusville în perioada în care John murise. Între timp se transferase la Columbus, era şef de secţie la Ohio State University Hospital, un spital care aparţinea universităţii, aflat undeva pe 10th Avenue.

Stabiliseră întâlnirea la ora patru. Robbins îl întrebase dacă poate amâna până dimineaţa, dar Kevin Hutton nu voia să discute, îi dăduse doar de înţeles că se aştepta să-l găsească la intrarea principală a spitalului la patru fix.

Lyndon Robbins era un tip înalt, mult mai înalt decât Kevin şi, pentru că era şi destul de bine clădit, Kevin Hutton presupuse că avea în jur de o sută treizeci de kile.

Se salutară. Ochii medicului erau obosiţi, părul îi stătea în toate direcţiile, dar, în general, părea binedispus, deschis şi oarecum răbdător. Intrară în clădirea imensă, Robbins arătă spre un coridor interminabil. Merseră un timp, apoi intrară pe o uşă, urcară două etaje, după care urmă încă o uşă.

Biroul lui Robbins era micuţ şi înghesuit. Câteva cutii de carton şi o masă de scris mult prea mare ocupau tot spaţiul, şi Kevin se uită după ceva pe care să se aşeze, în timp ce închidea uşa după el, dar nu văzu nimic care să semene cu un scaun. Era ca şi când încăperea n-ar fi tolerat mai multe în afară de Robbins, corpul cel mare ocupă locul rămas liber, în timp ce pereţii se lăsau peste el ca o mantie. În toată dezordinea aceea, bărbatul indică spre un taburet aflat în colţul de lângă singura fereastră, iar Kevin se aplecă înainte, îl mută puţin şi se aşeză.

Lyndon Robbins respira greu, mersul şi urcatul scărilor îl făcuseră să transpire, în ciuda frigului de ianuarie.

— Kevin Hutton, agent special, dacă-mi amintesc bine.

— Da, exact.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Nu părea deloc agitat. Şi nici nu voia să pară liniştit, ca să-şi ascundă, eventual, nervozitatea.

De obicei, Kevin simţea imediat când cineva îi ascundea ceva, dacă omul respectiv era agitat. Era ceva ce nu se auzea, dar trebuia rostit. Dar de data asta nu simţea nimic de genul ăsta. Lyndon Robbins îşi şterse fruntea cu un şerveţel şi zâmbi, ca un om care vorbeşte serios atunci când îşi oferă sprijinul.

— Poate mă puteţi ajuta. În legătură cu asta.

Kevin Hutton avea la el un dosar plat pe care acum îl ridică de pe jos, îl deschise şi scoase un plic cu o foaie simplă.

— E un certificat de deces. De acum şase ani sau mai mult. Al unui deţinut pe nume John Meyer Frey care a murit în penitenciarul de la Marcusville.

Robbins se căută prin buzunare. Îşi găsi ochelarii în buzunarul exterior al sacoului, luă hârtia de la Kevin şi începu s-o studieze.

— Da. E un certificat de deces. De-asta stăm aici, cu noaptea-n cap?

— E semnătura ta?

— Da.

— Atunci de-asta stăm aici, da.

Robbins parcurse din nou documentul, apoi ridică neputincios din mâini.

— Nu înţeleg nimic. Am fost medic-şef la penitenciarul din Marcusville. Dacă o persoană murea, eu semnam certificatul de deces. Care-i problema?

— Problema? Problema e că persoana în cauză, care, conform certificatului, *a decedat*, stă şi se uită la stele într-o închisoare din Stockholm, undeva în nordul Europei.

Bărbatul corpolent îl privi pe Kevin, hârtia din mâna lui, apoi din nou pe Kevin.

— Acum chiar că nu mai înţeleg.

— Cu alte cuvinte, trăieşte. John Meyer Frey trăieşte. Deşi aţi semnat certificatul lui de deces.

— Cum adică, trăieşte?

— Cum adică? Trăieşte, pur şi simplu.

Kevin Hutton apucă hârtia care începuse să se mototolească în pumnii strânşi ai lui Robbins. O puse la loc în folia protectoare şi apoi în dosar.

— Trebuie să vă adresez nişte întrebări. Şi aş vrea să răspundeţi la ele. La fiecare, pe rând.

Lyndon Robbins dădu din cap.

— Da, o să răspund.

Kevin se îndreptă de spate pe taburetul tare şi inconfortabil şi cercetă chipul dezorientat al lui Robbins.

— Foarte bine.

— Dar aş vrea să ştiu, domnule Hutton... sunt audiat sau ce se întâmplă?

— Deocamdată nu. Deocamdată putem să spunem că îmi daţi nişte lămuriri.

Robbins se şterse din nou pe frunte.

— *Ştiu* că e mort.

Avea privirea rece, se uita la ceva, poate la pereţi, se uita fără să vadă nimic.

— Trebuie să ştiţi c-am lucrat şase ani la penitenciarul din Marcusville. Şi n-aş spune că au murit prea mulţi în perioada aia. În ciuda faptului că mulţi erau bătrâni, că erau închişi de câţiva ani. De fapt, pot să vă asigur că dintre cei de la Death Row n-a murit *niciunul*. Din cauza asta spun că-mi amintesc foarte clar. De el. De John Meyer Frey. Şi-mi amintesc şi de ziua în care a murit.

Helena Schwarz arăta ca o pasăre, subţire, fragilă, îmbrăcată într-o bluză prea largă şi nişte pantaloni la fel, corpul ei pierzându-şi contururile din cauza hainelor. Cu toate astea, chipul a fost cel care l-a dus pe Ewert Grens cu gândul la o pasăre. Ochii care cercetau neliniştiţi sala de audieri, maxilarele care se mişcau neîncetat, gura gata să ţipe în orice clipă, să strige de disperare.

Când femeia s-a oprit în faţa uşii deschise şi a aruncat înăuntru o privire precaută, John s-a ridicat brusc, a strigat ceva şi a traversat încăperea alergând. Ågestam se pregătea să-l oprească, dar Ewert i-a ieşit în cale şi, împreună cu Hermansson, l-a obligat să stea pe loc. Dacă bărbatul voia să-şi ţină femeia în braţe înainte ca lucrurile s-o ia razna definitiv, trebuia lăsat s-o facă.

S-au oprit lângă prag şi au plâns amândoi cu frunţile alipite, s-au sărutat pe obraji, şi-au căutat mâinile. Ågestam, Hermansson, Ewert şi Sven au încercat să-şi vadă de ale lor, au lăsat ochii în pământ, s-au uitat peste nişte hârtii, au făcut orice altceva în afară de a se uita curioşi, vrând să le arate celor doi că au parte de o oarecare intimitate chiar şi acolo.

După aceea, Grens s-a apropiat de ei, l-a rugat pe John să se întoarcă la locul lui, apoi i-a oferit Helenei Schwarz scaunul adus cu puţin timp în urmă şi plasat lângă peretele din capătul camerei.

Aerul părea închis şi greu în cămăruţa în care se puteau mişca lejer maximum două persoane, poate trei, şi-n care acum erau şase, încercând să împartă rezervele limitate de oxigen.

— John!

Ewert Grens îşi sprijini coatele de masa rece şi se întoarse spre colţul în care stătea John, cu ochii roşii, cu o expresie rătăcită, încercând să prindă privirea Helenei.

— Am făcut o înţelegere, nu-i aşa? Ţi-am promis că poţi s-o vezi pe soţia ta, chiar dacă ai restricţii totale. Iar tu, John, ne-ai promis c-o să ne povesteşti cum ai ajuns aici.

John îl auzi şi încercă, poate, să-i răspundă, dar nu reuşi să spună nimic.

— Nu-i aşa, John?

Helena Schwarz nu mai putu să stea locului, se ridică şi vru să se apropie de John, dar Sven o opri.

— Nu înţeleg! Ce se întâmplă aici? N-am înţeles nici măcar de ce l-a bătut pe omul ăla, John al meu nu se bate cu nimeni, şi chestia asta, că-l ţineţi aici închis şi n-am voie să iau legătura cu el, camera asta... habar n-am ce vreţi să aflaţi de la el... Doamne, ce proceduri!

Îl îmbrânci pe Sven, îl lovi cu pumnii în piept şi în braţe şi ţipă, dar Sven o ţinu strâns până când se linişti, apoi o conduse la loc cu paşi hotărâţi.

Grens se uită la John, apoi la Helena, şi zise pe un ton poate prea tăios.

— Încă o dată. Mai fă asta o dată, şi pleci acasă cu maşina poliţiei la fel de repede cum ai venit. Eşti aici pentru că John *m-a rugat* să te aducem. Acum stai jos şi taci. Ai înţeles?

Helena Schwarz se aşeză şi aprobă încet, cu capul plecat.

— Aşa, exact.

Ewert Grens se întoarse din nou spre John şi făcu nişte gesturi nervoase, suficient ca omul de la care se aşteptau informaţii noi să înţeleagă.

— Hai să încercăm din nou, John.

Bărbatul slab cu faţa palidă şi cearcăne mari sub ochi înghiţi cu greutate, îşi umezi buzele, suflă aer pe nări.

— Helena!

O căută cu privirea.

— Helena, vreau să te uiţi la mine.

Ea ridică puţin capul şi se uită cu ochii întredeschişi prin cameră.

— Draga mea.

Schwarz ofta adânc, apoi o luă de la capăt.

— Draga mea, sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii. Pe care nu le ştie nimeni. Dar pe care ar fi trebuit să le spun. Cel puţin ţie, dacă altora nu.

Mai trase o dată aer în piept, apoi expiră lung.

— Deci, lucrurile stau în felul următor. Mă asculţi, Helena? Mă auzi?

John oftă.

— Helena... pe mine *nu* mă cheamă John Schwarz. *Nu* m-am născut la Halifax, în Canada. Şi *nu* am venit în Suedia pentru că am cunoscut pe cineva şi m-am îndrăgostit.

Acum femeia îl privea.

— Mă cheamă... de fapt... chestia e că mă cheamă John Meyer Frey. M-am născut într-un oraş mic numit Marcusville, un orăşel din Ohio. Nici măcar n-am cunoscut pe cineva cu numele ăsta... Schwarz. Habar n-aveam cum e în Suedia. Am venit aici pentru că bărbatul care a fost dispus să-şi vândă identitatea avea drept de şedere permanent şi pentru că scăpasem de undeva, de la închisoare, am stat peste zece ani la Death Row.

Lumina orbitoare bătea drept în ochii săi înlăcrimaţi.

— Helena, am fost condamnat la moarte. Ai înţeles ce-am zis? Am stat şi-am aşteptat să fiu executat. Şi am scăpat de la închisoare. Nici acum nu ştiu cum, dar am scăpat, îmi amintesc vag de un vapor cu care am plecat din Cleveland, de un avion care m-a dus de la Detroit la Moscova şi de încă unul cu care am zburat la Stockholm.

Îşi drese vocea de mai multe ori.

— Am fost condamnat pentru o crimă pe care n-am comis-o eu. Ascultă-mă, Helena! Ascultă ce spun! Aveam şaptesprezece ani când m-au declarat vinovat de o crimă cu care n-am avut nimic de-a face! Trebuia să mor, Helena! Un tribunal a hotărât data *exactă* la care trebuia să mor.

Se ridică şi se şterse la ochi cu mâneca largă a cămăşii de deţinut.

— Dar n-am murit. N-am murit! Stau aici, te am pe tine şi pe Oscar şi n-am murit!

Ewert Grens văzuse asta de mai multe ori. I se întâmplase chiar şi lui.

Cum o persoană se transformă brusc într-un alt om. Cum existenţa unui om poate fi ştearsă de pe faţa pământului, doar prin câteva fraze. Trecutul, acel ceva care reprezenta viaţa lor comună, nu mai exista. Totul era o minciună. O minciună mare şi blestemată.

Desigur că nu exista niciun model, nicio regulă de comportament. Dar Helena Schwarz reacţionase aproximativ la fel ca toţi ceilalţi pe care îi văzuse în situaţii similare.

Se simţea abandonată, dusă de nas, călcată în picioare, pur şi simplu.

Sigur c-a plâns, sigur c-a ţipat, şi ei au lăsat-o să se manifeste liber. Dar n-au apucat să reacţioneze când, dintr-odată, s-a ridicat, a alergat spre el şi l-a lovit tare peste faţă, cu palma desfăcută.

El nici nu s-a mişcat.

Nu s-a clintit din loc, nu şi-a ridicat mâinile ca să se apere, nu s-a aplecat în jos, a lăsat-o să-l lovească.

Femeia s-a întors spre Grens, ţipând, *spune ceva, ce naiba!*, el nu i-a răspuns, nu s-a mişcat, ea a ţipat din nou, *dar tu chiar crezi ce spune!*, el a ridicat din umeri, *ce să cred, nu cred nimic*, ea s-a holbat la el, apoi s-a întors din nou, continuând să dea în omul despre care până adineaori credea că ştie totul, *nu te cred!*, vocea ei era ascuţită, şuierătoare, *minţi, nenorocitule, nu te cred!*

Corpul masiv al lui Lyndon Robbins se scufundase în scaunul din biroul mic, neîncăpător. Încercase să răspundă la primele întrebări ale agentului FBI legate de o persoană care în mod normal ar fi trebuit să fie decedată. Îi explicase că n-avea mai mult de douăzeci şi opt de ani când ajunsese la Marcusville, pentru ca după trei ani să avanseze şi să primească postul de medic-şef. Îi spusese că nu era chiar atât de neobişnuit cum suna, de fapt, pentru că posturile erau de obicei libere şi că, cel puţin, medicii care alegeau să lucreze într-o instituţie corecţională n-o făceau pentru statut — acolo, pur şi simplu, nu exista aşa ceva —, ci fiindcă voiau să-i ajute pe cei care, poate, erau prea slabi, pe cei care se aflau pe cea mai joasă treaptă ierarhică a societăţii, valoric vorbind, sau pentru că voiau să înceapă de undeva, să adune experienţă pentru un post mai atractiv, experienţă de care era nevoie ca să te angajezi la un spital. În cazul lui, era câte puţin din fiecare. Fusese tânăr şi necopt, şi se bucurase că găsise primul lui loc de muncă, dar mai era ceva, ceva profund şi adevărat, ceva care, odată cu trecerea anilor, a pălit şi a dispărut — dorinţa de a oferi, de a dărui, dorinţă care a dispărut tocmai pentru că n-a primit prea multe în schimb de la pacienţii lui.

Kevin Hutton îl asculta, dar încet-încet, începu să simtă efectele lipsei de somn şi încercă să-şi ascundă căscaturi. Îşi ceru scuze şi părăsi biroul, găsi automatele de pe coridor şi se întoarse cu două cutii de apă minerală şi câte o prăjiturică acoperită cu glazură groasă de ciocolată[17].

Goli cutia pe jumătate, mâncă o jumătate de prăjitură, apoi continuă cu întrebările, iar Robbins îi răspunse.

— Cardiomiopatie, deci?

— Aşa se cheamă boala respectivă.

— Încercaţi să-mi explicaţi ce e.

[17] În orig. *mazarin* — prăjitură pufoasă cu glazură, servită de obicei lângă cafea.

— Mărirea muşchiului inimii. Inima lui a crescut, pur şi simplu, excesiv. Nu e ceva normal, dar există destui oameni care suferă de boala asta.

Kevin Hutton rupse în două jumătatea de prăjitură rămasă şi-şi umezi buzele uscate cu ultimele picături de apă.

— Îl cunoşteam pe John Meyer Frey de ceva timp. Nu-mi amintesc să fi auzit că ar fi avut probleme cu inima.

— Dar asta nu înseamnă că nu poate avea aşa ceva.

— Voiam să spun că...

— Cardiomiopatia se manifestă de obicei destul de târziu. Şi se descoperă destul de târziu. În cazul lui Frey, dacă-mi amintesc bine, au descoperit-o cu doar trei luni înainte să moară.

Hutton scoase un caiet din mapă şi începu să-şi noteze acele date medicale despre care nu ştia prea multe.

— Şi cum se descoperă chestia asta? În cazul lui Frey, de pildă?

— Există mai mulţi factori care contribuie la descoperirea bolii. La Frey a fost la fel ca la mulţi alţii. Se simţea slăbit, obosit, fără putere. Dar era tânăr, aşa că, în mod normal, nu la inimă te gândeşti prima oară.

— Şi?

— Ne-am dat seama abia când Greenwood şi Biercoff i-au făcut câteva radiografii la inimă. Nici nu era nevoie de mai mult.

Hutton adăugă două nume după cele câteva explicaţii medicale pe care şi le notase în caiet.

— Greenwood şi Biercoff?

— Lothar Greenwood şi Birgitte Biercoff. Doi medici tineri, pe vremea aceea, foarte pricepuţi, care lucrau cu jumătate de normă la noi şi în rest, la Doctors Hospital Ohio Health, un spital de aici, din Columbus.

— Pricepuţi, ziceţi?

— Mai buni şi mai experimentaţi decât majoritatea celor care au lucrat la un penitenciar în ţara asta.

— Deci nu se poate să fi pus un diagnostic fals? Apropo de inima mărită.

— Am văzut radiografiile cu ochii mei. Diagnosticul era indiscutabil.

Hutton lăsă caietul din mână şi se întinse după telefonul care se afla un pic mai departe, pe masa de scris.

— Pot să dau un telefon de aici? Trebuie să sun pe cineva, după care putem să continuăm.

Lyndon Robbins dădu din cap şi se lăsă puţin pe spate, cu ochii închişi. Îl auzi pe Kevin Hutton formând un număr şi trezind un coleg pe nume Clark, după câteva secunde cât sună telefonul. Îl auzi cum îl roagă pe acelaşi coleg ameţit să deschidă calculatorul şi să caute informaţii despre doi medici care se numeau Greenwood, respectiv, Biercoff.

Hutton închise telefonul şi cei doi se uitară unul la celălalt.

— Certificatul de deces.

— Da?

— Aveţi idee unde e acum?

Robbins scutură din cap.

— Ar trebui să fie la locul lui. În dosarul lui. Printre celelalte documente.

— Ar trebui. Dar nu-i acolo.

Lyndon Robbins oftă zgomotos.

— Dumnezeule! Ce-o mai însemna şi asta?

Kevin Hutton scoase din nou caietul, îl răsfoi puţin, apoi începu iar să scrie.

— Ce ştiţi despre autopsii?

— Ce ştiu? Nu prea multe. Mai multe ştiau cei doi medici. Cât se poate de competenţi, de altfel, am sută la sută încredere în judecata lor. Sunt mult mai competenţi decât mine, aşa că ei s-au ocupat de mort şi l-au transportat la medicul legist, împreună cu un gardian.

Robbins nu se atinsese de prăjitura lui, dar îi mulţumi şi-i spuse că voia să slăbească şi încerca să evite chestiile cu glazură, voia să mănânce mai sănătos.

Acum suspină din nou, îşi şterse pentru a treia oară fruntea cu şerveţelul, apoi luă prăjitura şi mestecă o singură dată înainte de-a o înghiţi.

— Aşa fac tot timpul când sunt stresat.

Kevin Hutton ridică din umeri.

— Eu îmi rod unghiile. Când lucrurile scapă de sub control, vreau să zic. Şi nu sunt *conştient* c-o fac, o fac pur şi simplu. Aşa, deci, vreau să aflu exact ce ştiţi despre rezultatele autopsiei.

Câteva firimituri în jurul gurii. Le mătură cu palma înainte de a răspunde.

— Sincer să fiu, domnule Hutton, n-am nici cea mai vagă idee. Ştiu c-a murit şi cam atât. Aveam atâtea pe cap la Marcusville, că nu-mi rămânea timp de nimic. Cred că mă înţelegeţi. Frey a murit, eu ştiam care fuseseră cauzele şi doi medici din subordinea mea s-au ocupat de cadavru. Pentru mine, a fost de ajuns. Deci, nu, nu ştiu nimic. Pentru că n-aveam nici timp, nici vreun motiv să mă ocup mai pe îndelete de un pacient deja mort.

— Dar poate că era datoria dumneavoastră. Să ştiţi.

— Eu zic c-aş proceda la fel şi azi. Dacă aş avea de-a face cu un caz asemănător. Şi dumneata ai fi făcut la fel, sunt sigur.

Ceasul arăta cinci fără douăzeci, era o dimineaţă de miercuri. Afară era întuneric ca în nopţile de iarnă, dar treptat, treptat începu să se lumineze. Kevin Hutton îşi dădu seama că nu mai au ce să discute şi că intuise corect — doctorul Robbins nu avea niciun motiv să mintă în legătură cu faptul că John nu murise şi tot restul. Kevin se pregătea să-i mulţumească pentru timpul acordat şi pentru răspunsurile oneste când telefonul îi sună undeva în servietă de cinci ori, până când îl găsi.

Era Benjamin Clark.

Îi spuse că nu mai figurau.

Lothar Greenwood şi Birgitte Biercoff nu mai figurau în registre.

Ewert Grens şi Lars Ågestam s-au înţeles să întrerupă puţin audierea. Helena Schwarz fu lăsată să-şi lovească soţul până când se sătură. John Schwarz nu reacţionase în niciun fel, acceptase frustrarea ei pentru că şi el se simţea frustrat. Femeia ţipase şi plânsese alături de el, iar Sven îi rugă pe Ewert, Hermansson şi Ågestam să-l urmeze pe coridor şi să-i lase singuri pe cei doi.

Aşteptară o oră. Ceasornicul bisericii din Kungsholmen arăta ora douăsprezece şi, pentru că le era foame, o luară pe jos spre Hantverkargatan, spre restaurantul acela scump cu palmieri la fereastră. Mâncară în linişte deplină, nu erau oricum genul care să pălăvrăgească prea mult la masă. Era doar o pauză plăcută, ca atunci când oamenii ajung la aceeaşi concluzie, şi anume, că toţi au dreptul la propriile gânduri. După aceea se ridicară şi se pregătiră să plece. Sven Sundkvist se duse la casă, unde ceru şi plăti încă două porţii de *Salata zilei*. Îi rugă să-i dea şi două caserole şi tacâmuri de unică folosinţă. Ştia prea bine că o să li se facă foame când vor obosi.

John şi Helena Schwarz stăteau pe podea.

Braţele lui John în jurul trupului ei de pasăre, obrajii lipiţi, degetele înlănţuite.

Sven aruncă o privire spre femeie când intră şi se întrebă dacă l-a înţeles, sau dacă era genul de om care prefera să ierte.

Lars Ågestam intră şi el şi se lăsă pe vine lângă cei doi. Le spuse să-şi mănânce salata pentru că vor avea nevoie de putere şi că, după aceea, John putea să urce în cuşca înconjurată cu plasă de sârmă de pe acoperişul penitenciarului. Chiar el îşi instruise colegii să-l lase să iasă la aer liber.

Helena Schwarz stătea pe un scaun în holul închisorii şi aştepta, în timp ce John fusese escortat de un gardian spre cuşca de pe acoperiş. Îi întrebă dacă poate fuma şi când Ewert Grens ridică din umeri de parcă nu i-ar fi păsat, se căută prin buzunare şi scoase un pachet de ţigări mentolate.

— N-am mai fumat de cinci ani.

Aprinse ţigara, inhală şi scoase fumul repede, de parcă n-ar fi avut răbdare.

— Care e părerea dumneavoastră?

Tremură puţin în timp ce vorbi. Ewert n-avea chef de ea, dar îi răspunse.

— N-am nicio părere. Am mai văzut cazuri din astea.

— Credeţi că spune adevărul?

— Ce ştiu eu? Dumneata îl cunoşti mai bine decât noi.

— Se pare că nu-l cunosc.

La capătul celălalt al coridorului apărură doi gardieni. Puţin mai încolo, o femeie de serviciu dădea cu mopul.

— A mai stat la închisoare?

— Se pare că da, conform autorităţilor americane.

— Zece ani?

— Da.

— Şi ziceţi c-a fost condamnat la moarte?

— Da.

Helena Schwarz începu să plângă încet.

— Asta înseamnă că a omorât cu adevărat pe cineva.

— Asta n-o ştim.

— Dar e condamnat la moarte.

— Da. Şi e foarte probabil să fie vinovat. Să fiu al dracului dacă nu. Cum la fel de adevărat poate fi şi ce ne-a povestit, fiindcă numele, pedeapsa, felul în care a scăpat de acolo, toate astea se potrivesc mult prea bine ca să nu fie adevărat. Aşa că atunci când zice că e nevinovat *poate* chiar spune adevărul.

Îi întinse o batistă. Avea tot timpul o batistă în buzunarul pantalonilor. Femeia luă batista şi îşi şterse ochii şi nasul, apoi se uită din nou la el.

— Se întâmplă din astea?

— Să condamne un om nevinovat?

— Da.

— Nu atât de des încât să fie deranjant.

Când se întoarse, avea părul umed, obrajii de obicei palizi erau roşii, afară era frig şi ningea, iarna aia nenorocită nu dădea semne c-ar vrea să plece.

Ceilalţi îl aşteptau deja.

Cei trei poliţişti, procurorul, Helena.

Îi urmăriră fiecare pas în timp ce se îndrepta spre locul lui, aşteptând să continue.

— E frumos când e frig. Îmi place când bate vântul şi îngheţi afară şi când intri în casă e cald.

Văzu că se uitau la el.

— Aşa era. Aşa mi se părea. Acolo unde am crescut, în Ohio.

Hermansson stătuse mult fără să spună nimic. Ştia c-o să vină şi rândul ei. Că acum, chiar acum, era rândul ei.

— John, te ascultăm. Şi soţia ta, Helena, la fel.

Hermansson ştia că ea începuse discuţia cu el şi tot ea trebuia s-o termine.

— Dar, în acelaşi timp, cu toţii ne gândim oare ce să credem. Oare spune adevărul? Şi dacă da, atunci de ce o face abia *acum*?

John dădu din cap.

— Puteţi să credeţi ce vreţi. Vă zic doar ceea ce *ştiu*.

Hermansson aştepta, apoi ridică un braţ, ca şi când ar fi zis, prea bine, poftim.

Pe peretele din spatele lui se vedea un ceas. Ticăitul îl irita, nici acum nu îi trecuse aversiunea faţă de ceasuri.

— *Ştiu* că am fost un nenorocit. Confuz, vai de capul meu, irascibil, eram tot ce vrei şi nu vrei. De două ori am ajuns la şcoala de corecţie şi nu degeaba, am meritat fiecare lună pe care a trebuit s-o petrec acolo.

Se întoarse spre ceasul din plastic roşu.

— Pot să dau jos chestia asta?

Hermansson îi observă privirea încordată.

— Normal. Dă-l jos de acolo.

John se ridică, dădu jos ceasul şi cuiul de care atârna, se duse spre uşă, o deschise şi lăsă ceasul de perete afară, de cealaltă parte a pragului, apoi închise uşa din nou.

— Mai *ştiu* că aveam şaisprezece ani când am întâlnit-o pe singura femeie pe care cred că am iubit-o. În afară de tine, Helena.

Ştiu că într-o după-masă au găsit-o moartă pe jos, în dormitorul părinţilor. Finnigan. Aşa se numeau. *Ştiu* că era sperma mea

sau că au găsit amprentele mele în toată casa. Doar eram împreună de peste un an, ce mama dracului? *Ştiu* că la proces a fost un mare haos, politicienii şi jurnaliştii se călcau în picioare în faţa sălii de judecată, doar era minoră, era frumoasă şi era şi fiica unui membru al echipei guvernatorului. *Ştiu* că aveau nevoie de un ţap ispăşitor pe care să dea vina, cineva care trebuia să fie executat pentru că fata a murit. *Ştiu* că m-au condamnat la moarte. *Ştiu* că aveam şaptesprezece ani şi mi-era teamă ca dracu' atunci când m-au condus în celula aia de la Death Row. *Ştiu* că am stat acolo şi am aşteptat zece ani. Şi mai *ştiu* că într-o zi m-am trezit într-o maşină mare, undeva între Columbus şi Cleveland.

Se bătu uşor peste piept.

— Asta e tot. Asta-i tot ce ştiu.

Hermansson se ridică, se uită la cei care se aflau în cameră, după care arătă spre uşă.

— Aici miroase a aer închis. Vreţi ceva de băut? Eu una am nevoie de ceva, clar. Şi tu, John, mi se pare că şi tu ai nevoie.

Se întoarse cu şase pahare cu cafea, de toate felurile, desigur, cu şi fără zahăr, cu şi fără lapte, cu zahăr şi cu lapte, şi încercă să nu verse niciun strop, balansându-le pe o bucată de carton de la o cutie cu hârtie pentru xerox, rămaseră tăcuţi cu toţii preţ de câteva minute, sorbind din cafea şi aşteptând, de fapt, ca John să continue.

— Restul... cum am scăpat de acolo... nu ştiu. Chiar *nu* ştiu.

Scutură din cap.

— Îmi amintesc mai ales de sunete. Şi de câteva mirosuri. De câteva imagini şterse. Uneori de întuneric. Şi lumină. Şi iar întuneric.

Hermansson sorbi din cafeaua ei cu lapte şi puţin zahăr.

— Încearcă. Trebuie să mai fie ceva. Vrem să ştim, de fapt, *trebuie* să ştim ce-ţi mai aminteşti.

John, care transpirase puţin în camera înghesuită, fără ventilaţie, le povesti despre problemele lui cu inima, despre faptul că, timp de câteva luni, se simţise din ce în ce mai rău şi că-n ziua aia fusese cel mai oribil.

— Şi un gardian, cred că era chiar gardianul-şef, adică Vernon, a deschis dintr-odată uşa şi a intrat, însoţit de alţi doi colegi.

Trebuia să port cătuşele. Aşa era tot timpul. Dacă intra cineva la mine, îmi puneau cătuşe, nu-l lăsau să intre singur.

— Mai vrei cafea?

Hermansson arătă cu degetul spre paharul gol.

— Nu, mulţumesc. Un pic mai încolo.

— Îmi zici tu când vrei.

John se uita în pământ, iar când se întâmpla să ridice privirea, o făcea pentru a o căuta pe soţia lui, întrebându-se dacă înţelege ceea ce spune.

— A intrat şi o doctoriţă. M-a rugat să-mi dau jos pantalonii. Am văzut o pipetă. Aşa se cheamă, parcă, pipetă. Avea o pipetă în mână, pe care a golit-o şi apoi mi-a injectat ceva aici.

Se răsuci, arătându-le locul respectiv.

— M-am simţit atât de obosit... mai mult decât obosit... nu ştiu dacă m-am mai simţit vreodată atât de... varză. Drogat. Şi cred c-a mai intrat un medic. Nu sunt sigur, poate am visat, dar cred c-a mai fost un bărbat, un tip mai tânăr decât ea, cu nişte tablete. Îmi amintesc că la un moment dat am înghiţit ceva.

Ewert Grens se foi, cuprins de neastâmpăr, scaunul era inconfortabil şi spatele ăla nenorocit îl durea şi acum, se uită pe furiş la Sven şi la Ågestam, la Hermansson, care stătea lângă el şi încercă să-şi schimbe poziţia fără să deranjeze, fără să intervină în povestea aceea bizară care se contura înaintea lor.

— Eram întins pe jos, habar nu am de ce, ştiu doar că zăceam acolo şi... nu puteam să mă ridic. După care... am simţit o înţepătură, exact aici. Înţelegeţi? Mi-au făcut o injecţie, sunt aproape sută la sută sigur, unul dintre ei mi-a injectat ceva în penis.

Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă. Nu tare, nu disperat, era un plânset care trebuia să se strecoare afară, puţin câte puţin.

— Ajunsesem să număr secundele, minutele. Auzeam fiecare secundă cum ticăie în mine. Pentru că asta făceam. Număram. Dar atunci... după injecţia aia... habar nu am ce s-a întâmplat. Nu mai puteam... nu mai puteam să respir. Nu mai puteam să mă mişc. Nu puteam să clipesc, nu-mi mai simţeam inima bătând, eram paralizat... conştient, dar complet paralizat!

Hermansson luă paharul gol şi dispăru pe coridor. Când se întoarse, John nu mai plângea. Luă cafeaua, bău jumătate şi se aplecă din nou înainte.

— Am murit. Eram sigur c-am murit! Cineva mi-a ridicat pleoapele şi mi-a pus nişte picături în ochi. Voiam să-l întreb de ce, dar nu puteam să mă mişc... era ca şi când n-aş mai fi existat. Înţelegeţi? Înţelegeţi?! Chestia aia pe care se zice c-o simţi când mori, puterea aia monstruoasă care pulsează în tine. Am auzit pe cineva strigând: *Moare!* Şi cred că... cred că mi-au mai făcut o injecţie. În inimă. Şi am simţit ceva la gât... ceva care sufla spre mine. Am adormit, cred. Sau am dispărut, habar nu am. Uneori am impresia c-am fost mort timp de câteva minute, iar cineva chiar a strigat: *A murit!* Eram treaz, stăteam întins pe jos, în celulă şi i-am auzit cum mă declară mort! Ora exactă, numele meu, şi-am auzit tot. Înţelegeţi? Am auzit tot!

Ultimele lui cuvinte se rotiră prin camera neîncăpătoare şi plutiră printre ei până când începu să vorbească din nou.

— Eram mort. Murisem. Sunt sigur de asta. Când m-am trezit... când am văzut că... eram sigur că nu mai sunt în viaţă. Era foarte frig. Zăceam într-o cameră frigorifică sau aşa ceva, mă simţeam ca într-un frigider, mai era un bărbat lângă mine, alb ca varul, zăcea întins pe o targă ca şi mine, cu faţa în sus, cu ochii-n tavan. Nu înţelegeam nimic. Cum de vedeam, cum percepeam frigul dacă eram mort?

Bău din nou din cafea, golind paharul.

— Am dispărut. Pur şi simplu, am dispărut. După care... sunt sigur că după aceea m-au băgat într-un sac. De nailon. Numai nailonul foşneşte aşa. Ştiţi... ştiţi că dacă vrei să îţi scoţi cătuşele, nu poţi? Nu poţi să-ţi îndepărtezi mâinile mai mult de douăzeci de centimetri. Şi dacă vrei să loveşti în ceva... nu reuşeşti.

Ågestam şi Hermansson se uitară unul la celălalt. Erau amândoi de acord că puteau să-l întrerupă. Nu mai era în stare să continue. Aveau să reia discuţia mai târziu, după ce se odihnea puţin în celulă.

— O singură întrebare mai am înainte să încheiem.

Ågestam se întoarse spre John.

— Mă întrebam... ziceai că *ştii* sigur că la un moment dat te-ai trezit într-o maşină, undeva între Columbus şi Cleveland.

— Da. *Ştiu* sigur.

— În cazul ăsta, John, aş vrea să ne spui cine conducea maşina aceea. Şi dacă mai era cineva în maşină, pe scaunul de lângă tine.

John scutură din cap.

— Nu. Încă nu.

— Încă nu?

— Deocamdată nu pot să vorbesc despre asta.

Cei doi gardieni care aşteptaseră în faţa uşii îl conduseră înapoi în celulă. Îşi întoarse capul de câteva ori, Helena Schwarz stătea în continuare pe coridor şi privirile se întâlniră. Ågestam şi Hermansson erau lângă ea, discutau despre ceva gesticulând.

Ewert Grens se uită la ei, la Frey, care fusese condamnat la moarte, şi la soţia lui care, până nu demult, nu ştiuse nimic, la Hermansson, care condusese audierile cu atâta calm, la Ågestam, care, preţ de o clipă, păruse aproape inteligent.

Înţelesese următorul lucru: îşi dădu seama că ceea ce ştia c-avea să se transforme într-o bombă diplomatică nu se simplificase câtuşi de puţin în ultimele ore. Şi asta, mai ales din cauza birocraţilor care vor încerca să invoce acordul de extrădare dintre SUA şi UE atunci când nenorocita aia de ţară uriaşă a lui John Meyer Frey o să-l vrea înapoi.

O să-l vrea înapoi şi o să-şi ceară dreptul de a-l executa o dată pentru totdeauna.

Era o chestiune legată de menţinerea încrederii alegătorilor care votaseră pentru securitate, măsuri drastice şi putere de decizie.

Se întoarse spre Sven Sundkvist, care nu ieşise încă din cameră.

— Tu ce părere ai?

Sundkvist se strâmbă.

— Slujba asta... niciodată nu încetează să mă mire.

Ewert aşteptă până când ajunse lângă el, apoi coborî tonul.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Da, sigur.

— Vreau să te duci după medicul penitenciarului, care dracu' e nu mai ştiu, ia-l deoparte şi spune-i cam ce credem că avem despre om. Vreau să-l examineze pe Frey cât poate de repede. Vreau să ştiu care-i treaba cu inima aia a lui. Să vedem dacă a fost doar o strategie de evadare sau chiar are nevoie de îngrijire medicală. Şi vreau să-mi dai raportul imediat ce afli ceva nou.

— Mă ocup, stai liniştit.

Sven se pregătea să iasă când Ewert ridică tonul.

— Pentru că nu vrem să stea aici închis şi să moară iar în celulă. N-am chef să facem din asta un obicei.

În Ohio era încă dimineaţă, ziua de miercuri care aproape trecuse în Stockholm aici nici nu începuse bine. Vernon Eriksen tocmai închisese dulapul în care-şi ţinea uniforma de gardian într-unul din vestiarele penitenciarului din Marcusville. Chiar atunci terminase tura de noapte, ultima pe săptămâna aceea, şi se bucura că de săptămâna următoare avea să lucreze iar în schimbul doi.

Când lucra noaptea, viaţa se scurgea parcă mai repede, mai strident.

Nu prea se omora să iasă cu prietenii şi să întârzie prin oraş, dar chestia asta cu dormitul ziua şi serviciu noaptea îl termina, se simţea tot timpul obosit şi nu se putea întâlni cu nimeni din lumea reală, de dincolo ziduri.

Deschise uşa spre curtea interioară şi porni spre poarta principală, care era încuiată. Îi sunase pe Greenwood şi Biercoff. Niciunul din ei nu părea speriat sau agitat. Era de parcă s-ar fi aşteptat la asta, erau pregătiţi, poate chiar se bucurau că în sfârşit nu mai trebuiau să se teamă de încă o zi în care să nu fie siguri de ce avea să se întâmple.

Vernon trecu prin poarta care fu deschisă de gardianul principal şi se simţi uşurat.

Cei doi medici ştiau despre ce era vorba.

La întâlnirile acelea au îndrugat verzi şi uscate despre medicamente, diagnostice, posibile măsuri, cardiomiopatie, benzodiazepin şi haldol, pavulon şi derivat de morfină şi... încercarea lor de a omorî pe cineva doar aparent, de a-l muta dintr-o celulă de la Death Row într-o morgă, apoi într-un sac pentru cadavre, într-o dubă care transporta morţi la medicul legist, apoi într-o maşină care a plecat spre nord... planul a funcţionat, punct cu punct. Cei doi au mai rămas la penitenciar câteva luni ca să nu trezească bănuieli, dar la primul schimb mai mare de personal nu i-a mai întrebat nimeni ce şi cum. John fusese îngropat de mult când Lothar Greenwood şi Birgitte Biercoff au dezbrăcat

halatul alb şi au luat autobuzul spre Columbus, fiecare cu un buletin nou şi un permis de practică nou.

Afară ningea încet. Vernon se uită spre cer la fulgii mari care pluteau în aer şi transformau pământul într-o plapumă moale. Se apropia de Marcusville, locul în care cunoştea fiecare stradă, fiecare copac, locul unde trăia de când se ştia.

Încercaseră să-l reanimeze sau, cel puţin, s-au *agitat* cât au putut ca să pară că se străduiesc.

Nimeni n-ar fi putut să zică după aceea că n-au făcut tot posibilul pentru a salva viaţa unui om.

Greenwood l-a *intubat* pe John, care a primit tot *oxigenul* de care ar fi putut avea nevoie, timp în care Biercoff i-a făcut un *masaj cardiac.*

După aceea, unul dintre ei a sunat şi a cerut un *defibrilator* şi un gardian a venit în fugă, ţinând cutia în braţe pentru a salva inima lui John care avea nevoie *de tensiune înaltă.*

Au discutat o grămadă despre necesitatea de a *reduce* pe cât posibil *electroşocurile,* i-au administrat un *singur şoc* pentru ca apoi să constate că *linia de pe monitorul EKG-ului nu s-a mişcat deloc.*

Ultima a fost *injecţia*: au îndreptat acul direct spre inimă, dar în loc de *adrenalină,* John a primit doar *sare pentru gătit.*

Vernon simţise ceva — în miezul acelei situaţii incredibile, chiar dacă avusese grijă de toate detaliile — un soi de mândrie care i s-a părut jenantă.

Manipularea rezultatelor EKG-ului i-a revenit lui.

Şi a rezolvat totul cu câteva bucăţi de film normal, din plastic.

Cu o seară înainte, a decupat plasticul îngust şi transparent ca să se potrivească exact cu mărimea folosită pentru electrozii aparatului. Asta a fost tot, n-a trebuit decât să ataşeze bucăţile pe spatele electrozilor ca să obţină un înveliş transparent care să ducă în eroare instrumentul de măsurat — acesta, aşezat pe piele, nu ar fi trebuit să înregistreze *bătăile inimii* unui om decedat.

Marcusville tocmai se trezise şi, în timp ce se plimba pe străduţele înguste, înconjurat peste tot de zăpadă, Vernon zări familii stând în jurul mesei din bucătărie şi sfeşnice la geam, în ciuda

faptului că sărbătorile trecuseră de mult. Era ora la care se lua micul dejun şi copiii se grăbeau să-şi termine fulgii de porumb, în timp ce părinţii lor alergau care încotro, încercând să se îmbrace şi să-i îmbrace şi pe ei. Se uită pe ferestrele căsuţelor cu peluze mici şi, preţ de o clipă, o singură clipă, simţi alienarea, sentimentul că nu aparţine nicăieri, nevoia de a avea o familie şi în afara zidurilor, oameni la care să ţină, o familie adevărată.

John murise acolo, pe podeaua celulei. Cei care nu ştiau ce se petrece nici n-au văzut altceva. Doar un om mort. Aşa că l-au declarat decedat. Greenwood a anunţat cu glas tare, *John Meyer Frey a murit la ora nouă şi treisprezece minute la Southern Ohio Correctional Facility din Marcusville*, şi Biercoff a stat lângă el, a dat încet din cap şi a încercat să pară la fel de resemnată cum se înţeleseseră că trebuie să arate.

Avuseseră la dispoziţie doar opt minute.

Dacă le-ar fi luat mai mult timp, creierul lui John ar fi fost afectat iremediabil.

După aceea, fiecare a declarat că nefericitul incident i-a speriat pe ceilalţi deţinuţi şi că nu voiau să agraveze situaţia, se temeau că o întâmplare ca asta avea să-i inspire şi să-i încurajeze pe ceilalţi deţinuţi să facă scandal, că reacţiile celor care au fost martori la o moarte subită aveau să fie tot timpul imprevizibile, mai ales în rândul celor care aşteptau să fie executaţi.

Aşa că l-au luat repede de acolo, lăsând în urmă celula opt şi condamnaţii la moarte din East Block.

Câteva minute mai târziu, Biercoff s-a aplecat peste targă în timp ce-l transportau pe John şi i-a făcut respiraţie gură la gură după ce s-a asigurat că nu-i vede nimeni, a suflat pe furiş aer în plămânii încă paralizaţi.

A fost ciudat să-l lase apoi singur în camera frigorifică de la morgă.

Dar n-aveau altă soluţie. John a trebuit să stea acolo, în aerul rece — Greenwood şi Biercoff au explicat că trebuie să-i încetinească *metabolismul* ca să reducă pe cât posibil consumul de oxigen în corp.

Vernon a stat cât a putut de mult în cadrul uşii de la camera frigorifică.

Câţi ani trecuseră de când fusese acolo ultima oară? A calculat: trecuseră mai bine de două decenii de când începuse să ceară concedii medicale ca să scape de execuţii. Fiecare om pe care l-a cunoscut, păzit şi protejat pe secţia lui, a ajuns acolo, mai devreme sau mai târziu, un înveliş gol. Tot timpul se gândea că ar trebui să mai existe o cameră ataşată, o cameră pentru suflete.

A stat acolo şi s-a uitat la corpul nemişcat care, din când în când, părea treaz, conştient, dar nu se putea clinti şi nu înţelegea ce se întâmplase, de fapt. Şi-ar fi putut pierde minţile din cauza anxietăţii aceleia cumplite de îndată ce ar fi închis uşile; şi-au imaginat cum s-ar fi simţit ei dacă s-ar fi trezit într-o cameră rece, fără să ştie dacă mai trăiesc sau dacă au murit, dacă şi-ar fi amintit numai frânturi din ce se întâmplase, dar fără să înţeleagă nimic.

Se opri şi îşi lovi talpa pantofilor de bordură ca să scuture zăpada, mai zăbovi puţin, apoi o luă iar din loc şi făcu ultimii paşi.

Mern Riffe Drive arăta la fel ca toate celelalte străzi din Marcusville.

Nu oprea des aici, cu toate că era foarte aproape de casa lui, obişnuia doar să tragă cu ochiul spre casa lor. Vernon locuia într-un cartier mai modest, casele de aici erau mai scumpe, chiar şi în localitatea asta mică se găseau oameni care o duceau puţin mai bine decât ceilalţi.

Casa familiei Finnigan era ultima de pe partea stângă. Îl cunoştea pe Edward Finnigan de când se ştia, erau cam de aceeaşi vârstă şi fuseseră la aceeaşi şcoală, fără să facă propriu-zis cunoştinţă unul cu altul. De fapt, n-aveau nimic comun în afară de vârsta lor şi de iubirea faţă de aceeaşi femeie, din sudul statului Ohio.

Evita să treacă pe aici, se obişnuise, pur şi simplu, nu suporta s-o vadă într-o casă, într-un cămin care nu era al lui.

Încerca să-şi aducă aminte în timp ce deschidea poarta înaltă. Locuia acolo de cincizeci de ani şi le trecuse pragul de doar două ori. Prima oară, când Edward a primit postul de asistent al guvernatorului, în Columbus, şi a invitat cei mai de seamă

locuitori ai oraşului la un soi de cocktail party. Vernon, şeful gardienilor din penitenciarul din Marcusville, unde lucra o mare parte din populaţia orăşelului, fusese fără îndoială unul dintre cei care, în ochii lui Finnigan, însemnau ceva pentru comunitate. S-a hotărât cu greu să se ducă. Nu se simţea deloc în largul lui la evenimentele acelea formale şi lipsite de căldură, dar până la urmă s-a dus şi a felicitat gazda pentru noul post, a băut câteva cocktailuri dulci şi s-a retras cât a putut de repede şi de discret. A doua oară, când Elizabeth a fost găsită moartă, îi vizitase în ziua următoare ca să-şi exprime condoleanţele. Doar o văzuse crescând, fusese o fată frumoasă, fericită, expansivă, şi înţelegea ce pierdere imensă fusese asta pentru ei.

Fulgii de zăpadă erau din ce în ce mai deşi şi mai grei. Vernon bătu la uşă.

Îi deschise Alice.

— Vernon. Intră, te rog.

Era o femeie unică, Alice. Tăcută, ascunsă în umbra bărbatului dominant, dar de cele câteva ori când o întâlnise, la magazin sau la poştă, era la fel de uşor de abordat ca mai demult. Devenea parcă mai frumoasă, ca în tinereţe, îşi amintea cum e să zâmbească iar, uneori chiar râdea, lucru pe care n-o văzuse să-l facă niciodată în prezenţa lui Edward.

Edward Finnigan era la fel de neplăcut şi ca om, şi ca soţ.

În clipa aceea se uitară unul la celălalt, ea cu o privire obosită, dar prietenoasă. Vernon se întrebă dacă se gândea vreodată c-a ales greşit sau la cum ar fi putut fi viaţa ei.

— Agaţă haina aia în cuier. Tocmai mă pregăteam să fac un ceai.

— Nu stau mult. Îmi pare rău c-am sunat cu noaptea în cap, dar ştiu că vreţi să auziţi ce am de zis. Amândoi, presupun.

— Avem timp să bem câte un ceai. Intră, te rog, şi ia loc.

Vernon aruncă o privire în jur în holul cel mare şi în restul casei. Era la fel cum îşi amintea. Tapetul, mobilierul, covoarele groase de pe jos, nu schimbaseră nimic. Trecuseră optsprezece ani de când fusese ultima oară aici. O găsiseră pe jos şi Vernon se uită din reflex spre camera aceea, de parcă s-ar fi aşteptat s-o vadă acolo. Părinţii ei o plângeau în continuare, poate chiar mai

mult decât înainte, cel puţin aşa se vedea din afară, iar Vernon simţi că nu are cum să scape de durerea lor, că nimerise într-o casă în care tristeţea era aproape palpabilă.

Se opri în faţa uşii bucătăriei.

— Edward e acasă, bănuiesc.

— E în pivniţă. El e cu armele, dacă-ţi mai aminteşti.

— Mi-a arătat până şi pista de tragere când am fost la voi prima oară.

— Păi, da, aşa face de obicei.

Mirosea a ceai cu scorţişoară şi a plăcintă de mere — Vernon zări tava mare de porţelan prin geamul cuptorului.

— Mă duc eu după el, nicio problemă. Mă mai uit la pista aia a lui.

Vernon îi zâmbi, iar Alice îi răspunse tot cu un zâmbet. Se vedea limpede că ura pivniţa aia din tot sufletul.

Vernon deschise uşa de la subsol şi aerul închis şi umed năvăli afară. Coridorul avea în jur de douăzeci de metri şi era suficient de lat încât să te deplasezi pe acolo, în timp ce o altă persoană trăgea la ţintă. În planul îndepărtat se vedea o ţintă cu cinci urme de gloanţe destul de aproape de mijlocul cercului. Finnigan mai avea cinci gloanţe. Stătea complet nemişcat şi trăgea aer în piept de fiecare dată înainte de a ţinti. Vernon îl urmări şi-şi dădu seama că fusese o serie reuşită, zece gloanţe aproape în acelaşi loc.

Finnigan îl zări pe musafirul lui şi-i făcu semn să aştepte o clipă, apoi apăsă un buton roşu care se afla în linie cu umerii lui pe peretele de beton de culoare deschisă. Ţinta alunecă pe un cablu de sârmă, scârţâind strident. Finnigan o dădu jos cu o mână, o studie şi trase concluziile.

Vernon îi cercetă chipul satisfăcut.

— Tragi bine.

— Da, mai ales dimineaţa. Dacă mă concentrez mai mult. Dacă vin aici după o noapte din aia lungă şi încerc să-mi imaginez mutra lui Frey şi trag cu gândul la el.

Vernon lucra printre maniaci şi oameni condamnaţi la moarte, dar nu-i mai fusese dat să vadă o privire atât de plină de ură ca a lui.

— Aş vrea să discut despre ceva cu tine şi cu Alice.

— Noi nu prea am discutat multe, tu şi cu mine. Ia spune, despre ce e vorba?

— Ar fi mai bine să urcăm. Ca să mă auziţi amândoi.

Finnigan dădu din cap, trase afară cartuşul şi învârti butucul ca să scoată şi ultimul glonţ, apoi se îndreptă spre cabinetul cu arme agăţat pe peretele de lângă ei.

Vernon îl privi şi se gândi, câte arme, Doamne, arme semiautomate şi arme automate, pistoale de diferite mărimi... şi cine ştie câte arme şi câte cabinete cu arme sunt în tot statul. Şi pistolul acela pe care-l aşează acum în vitrină, pistolul acela cu amprentele lui.

Finnigan se întoarse spre Vernon, semn că terminase, împături ţinta şi o vârî în buzunar, apoi arătă spre scări şi cei doi urcară împreună.

La început se aşternu o linişte din aceea neplăcută, cum se întâmplă uneori. Fiecare se aplecă asupra ceştii sale cu ceai, iar Vernon muşcă din plăcinta cu mere caldă, puţin cam dulce pentru micul dejun, dar o mâncă, era mai bine aşa.

O sută cincizeci de mii de dolari. Atât a costat ca să scape de propria moarte.

Se uită pe furiş la feţele lor.

Familia Finnigan nu ştia nimic despre asta.

Nici despre faptul că un bărbat din Canada făcea bani buni în mod regulat, vânzând paşapoarte false şi aranjând evadări.

Vorbiră puţin despre ninsoarea care nu se mai oprea, despre cafeneaua cea nouă de lângă poştă, decorată într-un stil mai ciudat, mexican, despre câinele mare şi negru al vecinilor de vizavi care lătra ca un descreierat la toţi trecătorii.

Cei doi aşteptau să vadă care era motivul pentru care-i vizitase, de fapt.

Le-a luat patru luni să-l găsească pe Schwarz.

Se uită din nou la feţele lor.

Un bărbat cam de vârsta lui John, cu permis de şedere permanentă în două ţări, dispus să-şi cedeze paşaportul, povestea şi viaţa pentru o sută cincizeci de mii de dolari.

Nu putea să-i mai ţină în suspans, îngrijorându-se pentru cum avea să formuleze şi pentru felul în care aveau să reacţioneze.

Aşeză ceaşca pe masă şi aşteptă până când cei doi făcură la fel.

— John Meyer Frey.

Îi privi pe fiecare în parte, apoi le dezvălui un adevăr vechi de peste şase ani.

— John Meyer Frey trăieşte. În clipa asta e la o închisoare din Stockholm, capitala Suediei, în Europa de Nord. A stat acolo câteva zile sub identitate falsă.

Cei doi aşteptară să continue.

— Am primit confirmarea. *E* el, sută la sută.

Apoi le explică puţinul pe care-l ştia şi el. E adevărat că Frey murise şi fusese îngropat, dar, cu toate astea, la începutul săptămânii în curs, fusese reţinut şi arestat pentru un act de violenţă deosebit de grav, pe un feribot care făcea curse între Suedia şi Finlanda. A durat câteva zile până când au aflat cine era, cu ajutorul FBI-ului şi al Interpolului. O persoană decedată. Care trăia. Vernon le întâlni privirile nedumerite şi citi în ele toate întrebările la care nu avea răspuns, cum, când şi de ce, dar singurul lucru pe care-l putea confirma pe moment era că John Meyer Frey nu murise.

Ciudat cum se urâţeau dintr-odată unii oameni. Vernon văzuse reacţii de genul ăsta când se stabilea data exactă a vreunei execuţii, la rudele şi prietenii victimei care aproape că jubilau la vestea că încă un om avea să fie executat, că aveau să fie răzbunaţi şi că moartea celui vinovat avea să restabilească scorul. Văzuse şi analizase de multe ori cum se mişcau, ce feţe făceau, cum se schimbau şi deveneau, pur şi simplu, urâţi.

Edward Finnigan stătea în stânga lui, cu o bucăţică de plăcintă cu mere lipită de bărbie, meditând. Înţelesese în sfârşit ce îi spusese Vernon. Ceea ce-i păruse incredibil deveni încet o informaţie credibilă şi Edward se ridică, alergă spre camera de zi şi spre dulapul cu vitrină de acolo şi se întoarse cu o sticlă cu coniac şi trei pahare micuţe. Păşea uşor şi râdea gâlgâit — doar un om care plănuia să ucidă în curând putea să fie atât de exaltat.

— Vasăzică, nenorocitul e bine-mersi!

Puse câte un pahar lângă fiecare ceaşcă de ceai, apoi le umplu.

— O să am grijă să-l văd când dă ortu' popii!

Vernon ridică o mână spunând că nu bea, Alice se uită la el pe furiş şi îi urmă exemplul. Edward Finnigan scutură din cap şi mormăi ceva (lui Vernon i se păru că spusese *pussies*[18], nu era chiar sigur), dădu peste cap propriul pahar, apoi bătu cu pumnul în masă.

— Optsprezece ani! Optsprezece ani am aşteptat să-l văd murind pe jegul ăsta! Să fiu răzbunat! Acum e vremea mea, aţi înţeles?

Gesticulă cu braţele ridicate, scoase din nou sunetul acela gâlgâit, apoi luă sticla şi trase o duşcă, continuând să gesticuleze.

Vernon se uită la Alice, care stătea cu capul plecat şi fixa masa şi firimiturile care se lipiseră de farfurioara din porţelan. Vernon se întrebă dacă se gândea la despăgubiri, cuvântul pe care-l folosise Edward Finnigan pentru răzbunare. Avea ochii înlăcrimaţi, iar Vernon îşi imagină că mai vorbiseră despre asta de câteva ori.

— Mă duc sus şi mă bag în pat. N-am chef să mai stau aici.

Îl privi pe bărbatul ei.

— Eşti mulţumit acum, Edward? Ţi-a ajuns? Ţi-a ajuns, Edward?

Urcă scările în grabă spre dormitor.

Optsprezece ani de durere lipită de fiecare cuvânt, de fiecare gând.

Vernon rămase pe loc şi-şi drese glasul.

Avea un gust amar.

Încercă să înghită şi să-l alunge, dar nu reuşi.

---

[18] Termen depreciativ, *pişăcioaselor, fricoaselor* în română.

Ewert Grens trase în urma lui uşa de la birou şi se aşeză la masa de lucru. Închise ochii, ascultă vocea ei, acum că rămăseseră singuri un timp, el şi cu Siw, trecutul se răspândea printre mape şi dosare pline de rapoarte şi Grens se întorcea în timp cu fiecare vers, până la anul în care el şi cu Anni se descoperiseră unul pe celălalt, doi tineri poliţişti, la primele schimburi de păreri, la primele replici încurcate pe care le-a rostit în prezenţa ei, la prima îmbrăţişare, atât de vie şi, totodată, petrecută atât de demult, parcă trecuse o viaţă de om de atunci.

Se întoarse spre casetofonul imens şi dădu volumul la maximum.

tweedle tweedle tweedle dee, până şi eu mi-am găsit iubit,
drumul ce duce la cer, l-am găsit, şi ştiu şi eu cum e să fii iubit.

Vocea ei, *Tweedle dee*, piesă înregistrată în 1955, cu orchestra lui Harry Arnold, era atât de revigorantă, atât de tinerească, poate era chiar prima melodie pe care o înregistrase, Grens ştia sigur, dar se legăna încet pe ritm, cu mâna lui Anni în palma lui, totul începea aici... tot ce nu *avusese cum* să înceapă vreodată.

Ascultă, două minute şi patruzeci şi cinci de secunde, ştia exact cât ţinea melodia, apoi se întoarse şi dădu sunetul puţin mai încet. Şi se gândi la cele petrecute. Cu doar treizeci de minute înainte. Se gândi la Schwarz, cum fusese gata să leşine când văzând-o pe soţia lui care nu ştia nimic, era de parcă ar mai fi avut puţin şi ar fi explodat amândoi. Grens se îndoise la început de faptul că femeia nu ştia nimic, era greu de crezut că putuse să trăiască alături de cineva fără să ştie cu ce fel de diavol întunecat avea de-a face. Acum nu se mai îndoia deloc. Chiar *n-a ştiut*. Nenorocitul ăla jigărit reuşise să-i ascundă adevărul o viaţă întreagă, probabil că jucase teatru tot timpul. Şi dacă exista un om pe planeta asta care ştia că aşa ceva era posibil, acel om se numea Ewert Grens.

Pufni pe nas zgomotos.

Crezuse că în cei peste treizeci de ani de când lucra în poliţie, văzuse şi auzise tot. Dar o poveste aiurită ca asta nu şi-ar fi imaginat în ruptul capului şi, cu fiecare zi care trecea, lucrurile păreau c-o luau razna şi mai mult. Grens simţea că totul era adevărat, că fiecare cuvânt rostit fusese adevărat, Schwarz chiar trecuse prin cele mai incredibile experienţe. Fugise de la închisoare înainte de a fi executat, chiar dacă stătuse închis la Death Row, într-unul dintre cele mai sigure penitenciare din SUA. A dracului treabă, asta era prea de tot! Maniacul ăla sfrijit îi păcălise pe toţi! Grens era de-a dreptul amuzat. Schwarz păcălise o ţară întreagă care se ruina cheltuind prea mult pe penitenciare noi şi care mai avea puţin şi se sufoca din cauza obsesiei judecătorilor pentru sentinţe pe termen lung — soluţia lor pentru cazurile de violenţă din ce în ce mai dese. Era prea de tot, chiar prea de tot.

Cineva bătu la uşă.

— Deranjez?

— Nu şi dacă mă laşi să ascult melodia asta până la sfârşit.

Toate lălăielile astea ale lui Grens păreau să sune la fel. Dar el era chiar simpatic, cum stătea acolo cu ochii închişi şi cu corpul cât un munte, legănându-se în ritmul muzicii.

Hermansson aşteptă. Învăţase bine regulile.

— Ce vrei?

Piesa se terminase şi Grens se întorsese în prezent.

— Mă gândeam să te invit în oraş, undeva unde să putem dansa.

Ewert Grens trase scaunul mai aproape.

— Te-ai gândit tu, aşa.

Îşi aminti de întrebarea pe care i-o adresase cu o zi înainte, despre cât trecuse şi de ce. Îşi aminti şi de răspunsul său. *Tu nu vezi cum arăt? Ca să nu mai zic că nu pot să-mi mişc nici gâtul.*

— Ce ziceai că vrei?

— Helena Schwarz. O să ajungă în câteva minute. Eu am rugat-o să vină.

— Da?

— Trebuie să vorbim cu ea. Ai văzut şi tu că mai are puţin şi o ia razna, săraca femeie. E datoria noastră să o ocrotim, pe cât putem.

— De chestia asta nu prea sunt sigur.

— Dar el a început să vorbească mai mult. Dacă e şi ea aici. Sunt sigură că de asta depinde dacă o să continue sau nu.

Ewert Grens îşi netezi cele câteva fire de păr din vârful capului şi îşi frecă pleoapele. Fata avea dreptate, bineînţeles.

— Te-ai descurcat bine. În sala de audieri. Ai reuşit să-l calmezi, să-l faci să aibă încredere în tine. Şi când cineva are încredere în tine, îţi permite să-l interoghezi cât vrei.

— Mersi.

— Nu, că nu te-am lăudat. Doar am descris cum ai procedat.

— Nu mergem să dansăm?

Asta îl făcu să se simtă nesigur. Aproape jenat. Ca să-şi ascundă nesiguranţa, ridică tonul, ca de obicei.

— Ce tot trăncăneşti acolo? Că nu-nţeleg.

— Douăzeci şi cinci de ani, Ewert. Mi-ai spus că n-ai mai dansat de douăzeci şi cinci de ani. Asta e o viaţă de om! E vârsta mea! Şi stai aici şi asculţi muzică şi te legeni. E clar că vrei să dansezi, m-am prins eu.

— Hermansson...

— E invitaţia mea. Diseară. Într-un loc în care se ascultă muzică din asta, de-a ta. Eu aleg locul. Să nu comentezi.

— Nu se poate, Hermansson. Nici nu mai ştiu să dansez. Şi chiar *dacă* aş fi ştiut, sau chiar *dacă* aş fi vrut să merg — sunt şeful tău.

— Şi ce dacă?

— Nu-i tocmai frumos.

— Ai dreptate, dacă m-ai fi invitat tu. Dar de data asta *eu* te invit *pe tine*. În calitate de prieten, nu de subaltern. Sunt două chestii pe care bănuiesc că le putem deosebi.

Grens se scărpină din nou în vârful cheliei.

— Nu e numai asta. Ce dracu', Hermansson, faci mişto de mine? Eşti o femeie tânără şi frumoasă şi eu un moş urât. Chiar dacă am ieşi ca doi prieteni, m-aş simţi... întotdeauna i-am dispreţuit pe boşorogii ăia care aleargă după femei tinere, genul care pipăie.

Hermansson se ridică de pe scaunul pentru vizitatori, cu mâinile lipite de şolduri.

— Din punctul ăsta de vedere, crede-mă că nu mă simt ameninţată deloc. Nu eşti tocmai genul care pipăie. Voiam doar să ne distrăm puţin. Voiam să văd cum arăţi când râzi.

Grens se pregătea să răspundă când Sven apăru în cadrul uşii, împreună cu Helena Schwarz.

— I-am promis că o conduc până aici.

Ewert dădu din cap spre el.

— Poţi să rămâi? Aş vrea să auzi şi tu ce am de zis.

Helena Schwarz intră în cameră cu paşi nesiguri, cercetând pereţii cu privirea. Arăta în continuare ca o pasăre. Puloverul croşetat părea cu câteva numere mai mari, mânecile atârnau, gâtul i se pierdea de tot după gulerul prea gros, blugii grosolani păreau cumpăraţi pentru cineva mult mai corpolent, câteva smocuri de păr stăteau în sus ca electrizate şi tot aspectul ei dădea de înţeles că e precaută, gata să o ia la fugă, să deschidă fereastra şi să-şi ia zborul.

— Poţi să te aşezi acolo.

Grens arătă spre locul de lângă Hermansson. Helena Schwarz se strecură printre scaune şi se aşeză fără să zică nimic, uitându-se în gol.

— De ce nu are avocat?

Helena încercă să se uite la el, dar privirea îi rătăcea în toate direcţiile.

— A primit un avocat din oficiu, o cheamă Kristina Björnsson, dar n-a vrut să fie prezentă la audieri.

— De ce?

— De unde dracu' să ştiu? Va trebui să-l întrebi pe el.

Ewert Grens ridică braţul şi arătă spre coridorul care ducea la celulă.

— Ştiu şi te înţeleg dacă eşti dată peste cap. Nici eu n-am auzit aşa ceva până acum. Dar îl cred. Din păcate. Sunt convins că spune adevărul. Că a fost condamnat la moarte pentru c-a omorât o fată de vârsta lui.

Helena Schwarz se cutremură de parcă ar fi încasat o lovitură.

— Dar asta nu e tot. Ar mai fi un detaliu care pentru tine ar însemna ceva pozitiv.

Vocea ei era la fel de slabă ca înainte, în camera de audieri, dar poliţiştii detectară schimbarea, nuanţa de ironie pe care n-o auziseră până acum.

— Ceva pozitiv? Asta-i bună.

Dar Ewert Grens nu fu afectat de sarcasmul ei.

— Una la mână: Ylikoski s-a trezit din comă acum o oră, pare sută la sută conştient şi, conform neurologului de serviciu de la Karolinska, n-a suferit leziuni cronice în urma loviturii.

Femeia nu reacţionă sau, cel puţin, nu arătă nimic. Grens se întrebă dacă a înţeles cât de important era ceea ce-i spusese. Probabil că nu, cel puţin deocamdată.

Grens continuă.

— Pe de altă parte, mai există o persoană despre care John n-a spus nimic acolo, înăuntru. O persoană pe care cred că vrea s-o protejeze.

— Aha!

— Poate îţi aminteşti că l-am întrebat câte persoane erau în maşina cu care a fugit. Şi n-a vrut să-mi spună.

Femeia îşi trase puloverul în jos. Mânecile verzi, croşetate se lungiră şi mai mult.

— Nu mă întrebaţi pe mine. Există o grămadă de lucruri pe care nu le ştiu, sunt sigură c-aţi observat.

— Nu te întreb. Pentru că ştiu cine e. Cel puţin, aşa cred.

Se uită la ea.

— Persoana în cauză se numeşte Ruben Frey. Şi chiar acum, e audiat la sediul FBI-ului din Cincinnati. Despre el spera John că nu va trebui să vorbească.

— Frey?

— Tatăl lui John.

Helena Schwarz gemu, nu prelung şi nu foarte tare, dar îndeajuns ca sunetul să se lovească de pereţii camerei închise.

— Nu înţeleg.

— Ruben Frey e tatăl lui John. Socrul tău.

— Socrul meu a murit.

— Ba, deloc.

— John mi-a spus că părinţii lui au decedat.

— Dacă am înţeles eu bine, mama lui a murit mai demult. Dar tatăl lui e la fel de viu ca mine sau ca tine.

Hermansson cuprinse cu braţul umerii înguşti ai Helenei Shwarz. Sven părăsi puţin camera şi se întoarse cu un pahar cu apă, pe care i-l întinse. Femeia bău toată apa din cinci înghiţituri mari, apoi se aplecă înainte.

— Ruben Frey.

— Ruben Meyer Frey.

Helena Schwarz înghiţi în gol, încercă să spună ceva, dar se răzgândi şi înghiţi iar, de parcă s-ar fi hotărât să nu mai plângă.

— Aşadar, am un socru.

Obrajii ei se îmbujorară puţin pentru prima oară de când intrase în birou, albă ca varul.

— Trebuie să mă întâlnesc cu el.

Se înroşi de tot şi după privire părea perfect prezentă şi concentrată.

— Şi băiatul meu, Oscar. Şi *el* trebuie să-l cunoască. Doar e... adică, totuşi, e bunicul lui.

Edward Finnigan rămase singur în bucătărie; Vernon Eriksen plecase, explicându-i că trebuie să se ducă acasă şi să se odihnească — avusese o noapte lungă la închisoare. După două pahare de coniac, Finnigan îşi întinse membrele. Îi venea greu să stea locului când pieptul îi clocotea, nu ştia încotro s-o apuce cu atâta energie în exces. Voia să o ia la fugă, să sară în sus, chiar să facă dragoste, trecuseră câţiva ani de când o ţinuse în braţe pe Alice, nu putuse să o accepte în inima lui, nici măcar nu îndrăznise să o vrea, iar acum brusc simţea că o doreşte, că are erecţie, îi era dor de sânii ei, de fundul ei, de sexul ei, voia să o pătrundă, s-o simtă în jurul lui; era o dimineaţă nemaipomenită.

Se dezbrăcă lângă masa de bucătărie, traversă gol holul, urcă scările şi se opri în faţa camerei de oaspeţi, pe a cărei uşă o închisese cu o jumătate de oră în urmă.

Uitase de tot.

Cum e să atingi corpul ei moale. Abia dacă-şi mai amintea cum era să-şi treacă mâinile peste pielea ei.

Deschise uşa.

— Alice?

— Edward, lasă-mă puţin, vreau să stau singură.

— Alice... am nevoie de tine.

Tăcerea care la început fusese doar plină de aşteptări şi de sunetul respiraţiei reprimate deveni încet neplăcută, jenantă, încărcată de ruşinea celui respins şi, preţ de o clipă, Finnigan se simţi iar mic, un băieţel care voia să fie băgat în seamă.

— Alice? Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Soţia lui zăcea în pat cu pătura trasă până la urechi, cu capul întors spre perete, iluminată de raza care pătrundea prin fereastră. Edward Finnigan intră. Corpul lui scurt şi îndesat era alb ca varul.

— Nu înţelegi, Alice, de data asta simt că în sfârşit pot să respir şi eu! Dobitocul trăieşte şi o să moară, iar noi o să putem să-l vedem în timp ce moare, de dragul lui Elizabeth! Gata, s-a

terminat! Putem să scăpăm de toate. O dată pentru totdeauna. Chiar nu înţelegi? În sfârşit o să fie pace şi linişte la noi acasă. O să fie casa noastră din nou, nu casa nenorocitului, o să moară şi noi o să-l vedem în timp ce moare!

Se aşeză pe marginea patului şi îşi puse mâna pe picioarele ei. Ea şi le trase brusc, ceea ce îl răni adânc.

— Nu înţeleg ce naiba se întâmplă cu tine, Alice!

Se lăsă în genunchi pe podea şi o forţă să se uite la el.

— Alice, ştii doar că nu mai e mult şi se termină.

Soţia lui scutură din cap.

— Niciodată.

— Niciodată? Cum adică, ce vrei să spui?

— N-o să conteze absolut deloc. Eşti plin de ură. Nu mă asculţi. Edward, o să continui cu aceeaşi atitudine, chiar dacă băiatul ăsta o să moară. Chiar dacă o să te răzbuni.

Bărbatul tremură de frig. Erecţia dispăruse. Era frig în cameră şi aici sus nu prea aveau căldură, mai ales iarna.

— O să se termine *sigur*. Pentru că asta aşteptăm de-o viaţă întreagă!

Ea îl privi pe furiş, apoi îşi trase demonstrativ pătura peste cap. Iar când i se adresă din nou, o făcu fără să-şi arate faţa.

— O să urăşti din nou. Nu ţi-ai dat seama până acum? Edward, o să continui să urăşti, dar n-o să mai ai pe cine să omori. Ura asta a ta blestemată a nimicit tot ce-am avut, tot! E ca şi când ar fi stat pe un scaun de-al nostru din bucătărie şi ar fi râs de noi, luând toate deciziile legate de viaţa noastră. Aşa o să fie şi de-acum încolo, Edward. Tot timpul. Dar el nu poate să moară de mai multe ori.

Edward Finnigan se aşeză din nou la masa din bucătărie, în continuare gol. Energia care zvâcnea înăuntrul lui şi încerca să-i capteze atenţia nu dădea semne c-ar vrea să dispară. Aduse telefonul care atârna pe peretele de lângă aragaz şi sună la serviciu. Îl sună pe şeful lui, colegul lui cel mai apropiat, guvernatorul statului Ohio. Nu-i trebui mult ca să-i explice ce s-a întâmplat şi uimirea guvernatorului se preschimbă rapid în dorinţa de a acţiona numaidecât. Îşi dădu seama imediat ce însemna să aibă un

condamnat la moarte umblând liber prin Europa, arătându-i degetul mijlociu atât lui, cât şi întregului sistem judiciar american votat de cetăţeni. Îl rugă pe Finnigan să închidă telefonul ca să poată suna la Washington, la Departamentul afacerilor externe. Ştia exact cu cine trebuia să vorbească şi nu avea de gând să îi lase în pace până când nu-i promiteau un ordin de extrădare. Nenorocitul ăla trebuia adus înapoi în ţară, în Ohio, băgat din nou la zdup în Marcusville şi ţinut acolo până în clipa execuţiei, care nu mai avusese loc niciodată.

Traversară împreună clădirea poliţiei şi se opriră înaintea camerei de audieri a penitenciarului. Hermansson a întrebat-o în repetate rânduri pe Helena Schwarz dacă vrea să fie în continuare de faţă la audieri şi de fiecare dată a primit drept răspuns doar priviri îndârjite. Nevasta lui Schwarz n-avea de gând să plece de acolo. Doar era vorba şi de viaţa ei, nu doar de a lui, minciuna lui de o viaţă o includea şi pe ea, şi pe fiul lor, fie că-i convenea sau nu — tocmai de aceea, ţinea neapărat să fie prezentă la confesiunea lui John, sperând că la un moment dat o să spună, totuşi, adevărul.

Ewert Grens ţinu uşa până când Sven, Hermansson şi Helena Schwarz intrară în încăpere. John era deja acolo, la fel şi Ågestam. Discutau ceva pe un ton scăzut, dar se opriră în clipa când ceilalţi îşi găsiră locurile şi se aşezară pe aceleaşi scaune.

Grens se uită curios la Ågestam, ce-aţi discutat, părea să spună, dar procurorul cel tânăr ridică doar din umeri, despre nimic, despre vreme şi despre iernile astea lungi, voiam să-l fac să se relaxeze puţin.

John Schwarz părea obosit.

Toate astea îl epuizaseră foarte mult, practic, era prima oară când reuşea să dea o formă coerentă faptelor petrecute, moartea înscenată pe care o trăise părea reală. Le povestise despre cum a murit în celulă, despre cum s-a trezit într-o cameră frigorifică, despre drumul cu maşina spre o destinaţie necunoscută.

O să fie mai uşor acum, se gândi. Să continui povestea. Zidul acela mare al anxietăţii a fost dărâmat şi tot ce-a mai rămas... da, tocmai că n-au mai rămas decât nişte cioturi.

— Eram culcat pe bancheta din spate. Îmi amintesc că mă gândeam ce întuneric era afară. Mă gândeam că era noapte şi că lămpile stradale par ciudate dacă treci pe lângă ele în poziţie culcat.

Da, *chiar era* mai uşor acum. Acum povestea ceva de care-şi amintea, ceva ce ştia că se întâmplase cu adevărat. Fusese treaz, conştient, iar asta însemna că totul se petrecuse întocmai.

— Eram atât de... obosit. Mă simţeam rău. Îmi venea să vomit din cinci în cinci minute. I-am întrebat unde suntem. Mi-au zis că ne îndreptăm spre nord, spre Cleveland şi că trecuserăm de Columbus.

— Cine ţi-a zis asta?

Hermansson îi căuta privirea.

— N-are nicio importanţă.

— Cu cine erai în maşină? Cine stătea lângă tine? Şi cine conducea?

— Acum e vorba despre mine, nu despre ei.

John închise ochii şi, preţ de o clipă, se refugie într-o lume la care nu mai avea acces nimeni.

— Am oprit la un bar, lângă drumul de acces spre Cleveland şi am cumpărat ceva de mâncare, apoi am plecat mai departe, spre un oraş mai mic, Erie cred că se numea.

Lars Ågestam nu mai avea răbdare. Îşi scoase sacoul, deja îi era cald, transpirase în camera aceea strâmtă.

— Aţi oprit? Cine erau ceilalţi?

— Nu vă spun. Nici ţie, nici ei.

John se uită la Ågestam şi arătă spre Hermansson. Ågestam vorbi pe un ton scăzut.

— Am înţeles. Continuă, te rog.

Helena.

Stai în faţa mea şi nu spui nimic. Mă crezi? Că spun adevărul?

Eşti singura care mă cunoaşte din camera asta nenorocită. Mă piş pe părerea celorlalţi. Dar *tu*, tu mă crezi?

— Eram treaz. Dar mă simţeam în continuare... ameţit, dopat. Nu eram prezent. Cred că la un moment dat am oprit înainte de Erie, pe o plajă privată cu un debarcader, înconjurată de apă întunecată cât vedeai cu ochii. Era şi o barcă. Nu prea mă pricep la bărci, dar mi-am dat seama că era un model din ăla puternic şi rapid.

Helena.

Aş vrea să spui şi tu ceva. Până şi la tribunal au existat oameni care au crezut în mine şi care m-au ajutat.

Tu crezi în mine acum?

— Habar n-am cât am plutit pe apă. Cred c-am adormit puţin. Dar era frumos acolo, Long Point se numea, un promontoriu de pe partea canadiană, un sătuc foarte simpatic, aproape de Saint Thomas. O maşină ne aştepta deja. Cu tot cu chei. Trei ore a durat să ajungem la Toronto, afară se lumina deja, cum se întâmplă de obicei vara.

Între timp, Lars Ågestam se mută lângă peretele din fundal, încercând să găsească o undă de aer, un ventilator, ceva — un lux la fel de mare ca oxigenul.

— Mă scuzaţi, dar e aşa de cald şi de închis aici că nu mai pot să stau.

John profită de moment şi se ridică, îşi îndreptă spatele şi se aplecă uşor înainte cu mâinile pe şolduri, întinzându-se de câteva ori. În celălalt capăt al camerei, Ågestam lovi ţeava ventilatorului de câteva ori, fără vreun rezultat, apoi se dădu bătut şi se aşeză, făcându-i semn lui John să continue.

— Cred că am aşteptat câteva ore în aeroportul din Toronto. Mi-au dat documentele noi în maşină. Mă numeam John Schwarz. Un om care exista şi trăia cu adevărat undeva în lumea asta, atâta lucru am înţeles şi eu, doar că acum numele şi trecutul lui îmi aparţineau.

John continuă.

— Zborul până la Moscova a durat opt, poate nouă ore. Am zburat cu United Airlines, habar n-am de ce-mi amintesc tocmai detaliul ăsta. După o escală de câteva ore, am luat un avion spre Stockholm.

Ågestam transpira în continuare, încercând să-şi şteargă fruntea chiar sub linia părului.

— Şi te-a însoţit... cine?

John izbucni în râs şi scutură din cap, cu o expresie ironică.

— Până la Stockholm. Când ai venit încoace. Cineva te-a ajutat sigur.

— Toate astea sunt neinteresante. Acum sunt aici şi gata. Şi am făcut tot ce mi-aţi cerut. V-am spus cine sunt, de unde vin şi cum am ajuns aici. Aş vrea să discut şi eu cu Helena dacă se poate.

— Nu.

Ågestam îi dădu un răspuns monosilabic, semn că nu voia să audă nicio întrebare în plus.

— Nu poţi să vorbeşti cu ea între patru ochi.

— Nu?

— Nu.

— Atunci vreau să mă întorc. În celulă.

John se ridică şi se întoarse spre uşă ca şi când n-ar mai fi avut răbdare să stea acolo.

— Aşteaptă puţin. Ia loc.

Ewert Grens nu scosese niciun cuvânt în timpul audierii informale. Îi lăsase dinadins pe Hermansson şi pe Ågestam să pună întrebările. Cu cât îl tulburau mai puţin pe suspect, cu atât era mai bine. Dar nu puteai să aştepţi la nesfârşit.

— Un singur lucru nu pricep, Schwarz, sau Frey, sau cum dracu' vrei tu să te cheme.

Comisarul certăreţ îşi schimbă poziţia pe scaun şi îşi dezmorţi picioarele lungi.

— Înţeleg că ai reuşit să te prefaci că mori acolo în celulă. Ai talent, trebuie să recunosc. E clar că nişte medici pot să te facă să pari mort din punct de vedere medical. În primul rând, pentru cineva din afară. Şi dacă aceiaşi medici mai lucrează şi la o închisoare şi şi-au pus în cap să ajute un prizonier să evadeze, atunci e clar c-or să-l facă să pară mort. Am înţeles şi povestea cu maşina şi cu barca şi cu faptul c-ai ajuns să moşteneşti viaţa unui alt om, c-ai primit acte false şi c-ai ajuns în Suedia cu avionul, prin Moscova. Dacă ai câteva pile în „lumea bună", un ghid bun şi o gălăgie de bani, merge orice, chiar şi asta.

Ewert Grens făcu un semn cu mâna în aer. N-avea pic de graţie în gesturi.

— Un singur lucru nu pricep, Schwarz. Cum naiba ai ajuns din camera frigorifică în maşină? Cum ai ieşit tu prin poarta unei închisori cu grad de securitate patru?

Grens îi susţinu privirea lui John. Pretindea un răspuns, chiar dacă nu era o audiere formală, nu conta, n-avea de gând să-l lase să plece înainte să afle ce voia.

John ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Grens nu-i dădu drumul.

— Nu ştii?

— Nu.

— Schwarz, acum chiar că nu mai înţeleg nimic.

Bărbatul palid îmbrăcat în hainele prea mari ale penitenciarului se pregăti să răspundă.

— Tot ce ştiu, tot ce-mi amintesc e că... am ajuns în camera frigorifică. Abia mai târziu mi-am dat seama ce era, de fapt. După care... m-am trezit în maşină. În rest... chiar *nu* ştiu ce s-a întâmplat.

— Şi n-ai întrebat pe nimeni?

— Nu. N-am întrebat. Tocmai murisem. Sau, mă rog, asta credeam. Aveam alte întrebări de pus în momentul ăla. Şi brusc, după zece ani de închisoare, m-am trezit în avion, undeva deasupra Europei. Normal că m-am gândit la ce s-a întâmplat după aceea, doar că nu mai aveam pe cine să întreb.

Ewert Grens nu-l mai sâcâi.

John spunea adevărul. Simţea că nu minte. Habar n-avea ce se întâmplase cu el. Cei care aranjaseră evadarea se gândiseră la toate. Nu voiau să se afle nimic, de asta depindea reuşita operaţiunii.

Grens oftă.

Mod de operare fără greş, o moarte înscenată şi nicio urmă. Era al naibii de clar că autorităţile americane aveau să facă presiuni în legătură cu treaba asta. Un deţinut evadat plimbându-se prin Europa putea mânji uşor prestigiul şi puterea Americii.

Fusese o zi lungă şi, deşi întunericul se lăsase de vreo oră, bărbatul ştia că vor mai trece câteva ceasuri până când va putea să stingă lampa de birou şi să părăsească sediul Ministerului de Externe, întorcându-se acasă pe jos, la apartamentul său de pe Nybrogatan.

Secretarul cabinetului, Thorulf Winge, fusese trezit la patru şi jumătate, în zorii zilei, de un telefon urgent de la Washington, după care se străduise să stabilească întâlnirile care erau necesare pentru a încerca să înţeleagă toate detaliile legate de un caz ieşit din comun, cazul unui cetăţean american condamnat la moarte, care folosea un paşaport canadian şi care fusese închis în penitenciarul din Kronoberg. Thorulf Winge nu era obosit şi nu se plângea, dimpotrivă, aproape că se bucura pentru că era bun la rezolvarea situaţiilor aparent imposibile şi a problemelor diplomatice spinoase, iar cei din jurul lui aveau încredere că o să găsească cea mai bună soluţie. Iar soluţia începu să se contureze din ce în ce mai clar în faţa lui. Se simţea pregătit, se gândise deja la două scenarii diferite şi ştia ce sfat trebuia să-i dea ministrului de externe, în funcţie de poziţia adoptată de reprezentanţii autorităţilor americane. În plus, reuşise să-i închidă gura procurorului ăluia neobrăzat şi tânăr, spunându-i că John Schwarz n-avea să devină o problemă de importanţă majoră pentru Suedia decât dacă Ministerul de Externe şi-o dorea.

Se întinse ca să se dezmorţească, conştient că trupul lui zvelt nu-şi arăta cei şaizeci de ani. Nu se ducea la serviciu şi acasă decât pe jos şi făcea şi nişte exerciţii uşoare de rezistenţă în sala de fitness din clădirea Parlamentului. Îi plăcea viaţa şi îşi dorea un corp care să-l ajute să trăiască mult.

Telefonul sună mai devreme decât se aştepta. Ştia c-or să-l sune, dar nu trecuseră decât douăsprezece ore de când îi comunicaseră vestea de la Washington.

Secretarul ambasadei Americii îl informă pe scurt că ambasadorul *ar fi vrut să aibă o întâlnire informală cu el, dacă se putea.*

Winge n-avea nicio îndoială în ceea ce privea subiectul discuţiei de la întâlnirea cu pricina şi-i răspunse că era liber în fiecare seară.

Probabil că stătuse puţin în faţa uşii.

Winge îl studie pe ambasadorul american în timp ce acesta intră în biroul încăpător. Trecuseră exact cincisprezece minute de când vorbiseră la telefon şi îşi anunţase vizita. Leonardo Stevens era o persoană chiar simpatică, Winge colaborase cu el de mai multe ori în ultimii ani. Tragedia de pe 11 septembrie schimbase totul, ambasadorii americani fiind nevoiţi să întreţină o relaţie destul de apropiată nu doar cu Suedia, ci cu aproape toate ţările din lume. Stevens era un tip de modă veche stilat, cu părul cărunt pieptănat pe spate şi un chip luminos, care te ducea cu gândul la un actor ieşit la pensie. Winge şi-l imagina proaspăt coborât de pe marele ecran, până şi felul în care vorbea sau se mişca, vocea gravă şi ceea ce presupunea că era un dialect din sud i se părea că se potrivesc cu imaginea de actor.

A fost o întâlnire scurtă, marcată de ritualul protocolar şi politicos pe care se baza întreaga lume diplomatică.

Stevens îi explică faptul că, în scurt timp, Ministerul Afacerilor Externe din Washington avea să ceară extrădarea cetăţeanului american John Meyer Frey din Suedia.

O cerere care urma să fie adresată direct guvernului suedez, cu referire la acordul de extrădare dintre ţările Uniunii Europene şi Statele Unite ale Americii, conform căreia *o ţară din UE trebuia să colaboreze şi să faciliteze extrădarea unei persoane suspecte de încălcarea legii, către SUA.*

Ambasadorul făcu apoi referire — puţin cam îndelung şi oarecum lipsit de subtilitate — la bunele relaţii dintre cele două ţări din ultimii ani, la dorinţa reciprocă de a comunica manifestată din ambele părţi, la cât de important era ca în lumea aceasta mare două ţări precum Suedia şi Statele Unite ale Americii să

colaboreze atât de eficient, o colaborare care, presupunea el, era dorită şi în viitor.

Thorulf Winge nu avea nevoie de traducător ca să interpreteze corect o grămadă de *bullshit* diplomatic.

Vorbea limba aceea fluent, o folosise toată viaţa.

Ambasadorul tocmai îi dăduse de înţeles că SUA nu acceptau altă variantă în afara extrădării lui John Schwarz, alias John Meyer Frey, care trebuia închis la Death Row şi executat, conform sentinţei date în urmă cu câţiva ani.

Pregătise soluţii pentru două scenarii diferite.

Iar ăsta era cel mai sumbru, cel de care sperase c-o să scape, de fapt.

Întâlnirea o stabiliseră lângă Björns Trädgård[19], în faţa chioşcului de hotdog, cel care dădea spre Medborgarplatsen. Ewert Grens ajunsese un pic mai devreme, ca de obicei, şi se plimba agitat sau mai degrabă tulburat pe trotuar, în timp ce aştepta. Abia reuşise să aleagă ceva mai de Doamne-ajută cu care să se îmbrace. Costumele lui erau mai vechi de zece ani, umerii sacourilor erau albe de praf când le-a scos din şifonier şi le-a aşezat pe cuvertura de pe pat. Şapte costume de toate culorile, de la albul serilor de vară până la negrul purtat la înmormântări. Le probase pe toate, mulţumit că încă îi veneau. După patruzeci şi cinci de minute alesese două, unul gri-închis, uşor lucios, şi un costum de in, mai deschis la culoare, cumpărat pentru ultima petrecere cu colegii la care fusese, un fiasco total, colegi care se împiedicau unii de alţii după câteva pahare de vin, fără soţi sau soţii care îi aşteptau acasă — după acea petrecere penibilă a hotărât să nu mai iasă niciodată cu idioţii ăia în timpul liber. Alesese cu inima îndoită costumul lucios, gândindu-se că era totuşi încă iarnă şi că tonurile închise îl făceau să pară mai slab.

Câţiva drogaţi se sprijineau unii de alţii pe scările care duceau spre terenul de joacă, în timp ce câteva prostituate amărâte, pe care le cunoştea de ani buni, sprijineau gardul sau se plimbau dârdâind de frig în fuste de o palmă şi cizme din piele subţire, cu ochi panicaţi aşteptând următoarea doză. Nimic nu se schimbase. Toţi anii ăia în care făcuse razii sau patrulase pe aici fără rost — pentru ca acum totul să arate la fel, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Câţiva colegi aflaţi într-o maşină care se deplasa pe Tjärhovsgatan, încercând să se strecoare printre obişnuiţii serii de miercuri, îl strigară, iar el le răspunse cu un salut scurt.

Hermansson ajunse exact la ora stabilită, opt şi jumătate. Venise cu metroul şi, după ce urcase, traversase strada, urmărită

[19] „Grădina lui Björn", mic parc public din Stockholm.

de privirile bărbaţilor care întorceau capul după ea. Îi făcu semn cu mâna din faţa intrării acelui hotel vechi şi el îi răspunse la salut. Părea binedispusă, ceea ce-l înveseli şi pe el imediat.

— Ţi-am zis eu... a naibii treabă, chiar c-o să sune de parc-aş fi un moş tembel, dar... arăţi foarte bine, să ştii.

Hermansson zâmbi, uşor jenată.

— Mersi. Şi tu, Ewert, ia să te văd... aha, te-ai pus la patru ace. N-aş fi crezut că ai vreun costum în dulap.

Plecară împreună fără să se grăbească, plimbându-se prin piaţa Medborgarplats, de-acum pustie. Un cuplu în vârstă căuta un loc unde să ia masa, câteva găşti de adolescenţi se perindau pe acolo fără vreun scop anume, şi amărâţii care se întorceau obosiţi, pregătiţi să consume şi-n ziua următoare. Grens se bucură că Hermansson fusese atât de încăpăţânată, chiar dacă el încercase să se ascundă şi s-o evite toată săptămâna, până când epuizase toate scuzele. Îşi aminti cum înjurase timp de câteva ore, până când ea a ieşit să cumpere un ziar ca să verifice programul cluburilor şi barurilor, explicându-i că o să caute ceva care să se potrivească domnilor pasionaţi de Siwan, şi care aveau nevoie să danseze.

Vântul bătea tare când ieşiră dintre clădiri, umăr la umăr, şi Ewert indică locul spre care se îndreptau.

— Göta Källare[20]. N-am fost niciodată acolo, spuse pe un ton scăzut.

Ea observă că era încordat, toată autoritatea demonstrată la serviciu cu care îi ţinea pe subordonaţii lui la distanţă dispăruse. Ewert Grens era un alt om aici, în costum şi cravată, pregătindu-se să danseze pentru prima oară cu o femeie după douăzeci şi cinci de ani.

Hermansson îşi dădu seama de asta şi încercă să îl ajute, ţinându-i şi aici spatele, privindu-i în ochi pe cei cu care se întâlneau.

Îşi lăsară paltoanele la garderobă. Grens o complimentă din nou, spunându-i, pe un ton aproape timid, că arăta foarte bine, în timp ce ea îl făcu să roşească luându-l de braţ şi lăudându-i costumul elegant.

---

[20] Crama sau Pivniţa Göta.

Era o seară de miercuri dintr-o săptămână obositoare, mai era mult până la salariu şi majoritatea oamenilor erau încă mahmuri după petrecerile de Crăciun şi Anul Nou, dar, cu toate astea, localul era aproape plin. Hermansson îi cercetă curioasă pe clienţii care, în medie, păreau de două ori mai în vârstă decât ea. Pe ringul de dans, la bar, sau cu antricotul în faţă, toţi arătau binedispuşi şi relaxaţi, era clar că veniseră acolo ca să râdă tare, să ţină pe cineva în braţe şi să transpire pe muzică de dans, bucurându-se că viaţa era puţin mai simplă preţ de câteva ore.

Orchestra şi cei care dansau se înghesuiau sub lumina puternică a reflectoarelor, pe podeaua de lemn din fundal. Ewert recunoscu piesa, era *Oh, Carol,* o auzise la radio şi, o secundă, nu mai mult, cât să-şi dea deama, simţi fiorul în stomac şi se bucură. Mai făcu un pas şi, din cauza piciorului care şchiopăta, părea că se leagănă, ca şi cum s-ar fi pregătit să danseze.

— Deja, Ewert?

Hermansson râse, Grens ridică din umeri şi merse mai departe. *Oh, Carol, eşti frumoasă ca o zi de vară.* Ajunseră la bar şi se înghesuiră un timp lângă cei care stăteau acolo cam de prea mult. Grens comandă două beri şi încercă să nu verse conţinutul celor două pahare, strecurându-se printre corpurile îmbrăcate în haine scumpe şi căutând o masă liberă.

— Ăştia cântă de prin anii şaizeci. Am şi dansat de câteva ori pe melodiile lor.

Ewert Grens arătă spre orchestră. Cinci domni mai în vârstă, îmbrăcaţi în costume negre şi cămăşi care atârnau peste pantaloni. Observă că băieţii se simţeau atât de bine, încât zâmbeau de-adevăratelea pe scenă, habar n-avea cum naiba puteau s-o facă seară de seară, pe aceleaşi acorduri şi aceleaşi versuri.

— Tonix. Aşa se cheamă. Au fost primii în topul suedez de zece ori la rând. Nouăsprezece albume. Îţi dai seama, Hermansson? E clar că sunt buni.

Sorbiră puţin din beri şi studiară în continuare oamenii din jur, schimbând priviri de câteva ori. Dintr-odată, păreau că nu mai au despre ce să vorbească. Epuizaseră toate comentariile referitoare la formaţie şi la clienţii barului şi nu mai aveau chef să vorbească nici despre serviciu, ceea ce scotea şi mai tare în

evidenţă diferenţa de vârstă dintre ei şi faptul că, în realitate, nu se cunoşteau.

— Vrei să dansezi, Ewert?

Hermansson chiar voia să danseze, zâmbea şi se pregătea deja să se ridice.

Grens ascultă melodia, *Tu eşti lumea mea*[21], suna bine, mergea să dansezi pe ea.

— Nu ştiu. Nu. Încă nu.

Mai băură puţină bere, se mai uitară la oameni, apoi ea îl întrebă pe un ton precaut dacă poartă doliu şi dacă da, pentru cine, fiindcă era, clar, vorba de o femeie.

Grens nu îi răspunse imediat. Apoi începu să povestească şi îşi dădu seama că era prima oară când o făcea. Îi povesti despre o femeie care fusese cam de vârsta lui Hermansson când se angajase la ei, fuseseră colegi şi încet-încet, ajunseseră să se cunoască, după care totul o luase razna.

Ewert Grens tăcu, iar ea nu-l mai întrebă nimic.

Terminară berile şi Ewert se pregătea să se ducă să mai comande două, când îi sună telefonul. Buzele lui schiţară numele lui Sven şi Hermansson dădu din cap. Conversaţia nu dură mai mult de câteva minute.

— A sunat medicul penitenciarului. Tocmai l-a examinat pe Schwarz, dar l-a trimis să facă şi o radiografie la Sankt Göran. Şi, exact cum am bănuit, omul n-are nici pe dracu'. Nici o cardiomiopatie, nimic.

Hermansson îşi trase scaunul mai aproape de masă când un bărbat bine făcut, care ţinea de mână o femeie la fel de bine făcută, încercă să treacă pe lângă ea, în drum spre ringul de dans. Îi urmări cu privirea curioasă, gândindu-se că se vor ţine în braţe pe o melodie lentă.

— Cu alte cuvinte, diagnosticul era greşit.

— Dacă povestea lui se confirmă, atunci să mă ia dracu' dacă nu i-au pus un diagnostic greşit *dinadins*. L-au îndopat cu medicamente până n-a mai ştiut de el. Ca să-l poată declara bolnav mai târziu. Şi ca să aibă o explicaţie pentru moartea subită a unui tânăr.

---

[21] *Du är hela min värld,* în orig.

Melodia lentă fu urmată de încă una la fel. Grens se uită şi el spre perechea care continua să danseze.

— Şi cică dacă nu-l credem pe cuvânt şi vrem să fim sută la sută siguri, poate să facă nişte analize şi mai detaliate, se cheamă biopsie cardiacă, da, parcă aşa. Dar zice că-i o chestie cam riscantă. L-am rugat să-i spună că nu-i nevoie. La naiba, Hermansson, spuse, râzând scurt, au fost al dracului de şireţi. Au reuşit să pregătească terenul pentru o boală gravă... până şi asta le-a ieşit.

Au stat aşa tăcuţi timp de câteva minute până când se termină şi cea de-a doua melodie lentă. Apoi, dintr-odată, Hermansson se ridică, se grăbi spre ringul de dans şi se strecură printre perechile care aşteptau următoarea melodie. Grens o văzu cum îi spune ceva solistului formaţiei, cel cu părul blond şi puţin cam lung, care cânta la chitară; apoi poliţista se întoarse şi se opri în faţa mesei.

— Acum o să dansăm, Ewert.

Grens tocmai se pregătea să protesteze când auzi piesa. Era melodia lui Siwan. *Felii subţiri*[22]. Era, probabil, melodia lui preferată.

Se uită la ea, scuturâ din cap şi începu să râdă zgomotos şi urât, şi Hermansson se gândi că era prima oară când îl auzea râzând aşa din inimă, de bucuros ce era.

Îl conduse de mână la ringul de dans în timp ce el râdea încontinuu, de parcă nu s-ar fi putut opri.

Cunoştea fiecare cuvânt, fiecare pauză dintre versuri, fiecare schimbare de ritm. *Tre' să fie felii subţiri din tine.* Era uşor, putea să se mişte în voie pe ritmul melodiei, fără să pară stângaci, în ciuda piciorului bolnav. Atâta timp cât era aici, printre oameni care păreau fericiţi, şi atingea o femeie care nu era nici suspectă de încălcarea legii şi nici nu zăcea pe masa mediculuí legist, totul era în regulă. Se uită la Hermansson, la chipul ei, la femeia care îl privea la fel acum treizeci de ani, şi o conduse spre ringul de dans, în timp ce formaţia începu să cânte.

---

22 *Tunna skivor*, în orig.

Dansară pe două melodii. Pe una mai lentă, pe care n-o mai auzise niciodată şi pe una mai săltăreaţă, care suna ca un şlagăr american de prin anii '60.

Mulţumi formaţiei pentru Siwan, făcându-le cu mâna. Solistul cu părul lung şi blond îi zâmbi şi ridică degetul mare. Grens şi Hermansson se întoarseră la masa pe care se aflau cele două pahare de bere pe jumătate pline.

Era cald, aşa că le goliră dintr-o suflare.

— Îţi mai e sete? Să mai iau ceva?

— Ewert, mă descurc şi singură, să ştii.

— Tu m-ai obligat să vin aici. Şi mă bucur c-ai făcut-o. Ai făcut destul.

O aşteptă să se hotărască.

— Poate o cola? Mâine mă trezesc devreme.

— Mă duc să îmi iau şi eu ceva.

Se duse la bar şi ea îl urmă, era deja târziu şi nu avea chef să stea singură la masă şi să îi refuze pe cei care o invitau la dans.

Era la fel de plin ca mai devreme, aşa că se aşezară la capătul mai liber ca să nu fie nevoiţi să se înghesuie lângă cei care erau şi mai însetaţi decât ei. Aşteptau de câteva minute, când Grens simţi că îl bate cineva pe umăr.

— Auzi, vreau să ştiu câţi ani ai.

Bărbatul din faţa sa era destul de înalt şi avea o mustaţă care era vopsită în aceeaşi nuanţă ca şi părul lui. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani şi mirosea a alcool.

Ewert Grens îl privi, apoi îi întoarse spatele.

Degetele îl atenţionară din nou.

— Băi, n-auzi? Cu tine vorbesc. Te-am întrebat câţi ani ai.

Grens înghiţi în sec, încercând să-şi păstreze calmul.

— Poate că nu te interesează.

— Şi mititica? Ea câţi ani are?

Beţivanul cu mustaţa vopsită arătă cu degetul spre Hermansson, vârându-şi degetul sub nasul ei.

Nu era deloc în regulă.

Grens nu putea să-şi controleze nervii, simţea că-i explodează pieptul.

— Eu zic să faci roiu'.

Bărbatul din faţa lor izbucni în râs.

— Nu mă duc nicăieri. Vreau să ştiu cât e scorul. Cu cât ai plătit-o pe ştoarfa asta din Rinkeby[23]?

Hermansson văzu pentru prima oară scânteia aceea în ochii lui Ewert. Furia aceea neaşteptată îl transformă în alt om sau, poate că, dimpotrivă, aşa era el cu adevărat — costumul i se şifonă, corpul păru să i se alungească şi deveni mai mare decât era, de parcă s-ar fi teleportat pe coridoarele poliţiei.

Nu-l mai auzise niciodată vorbind pe tonul acela.

— Ascultă aici, prietene. O să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus. Oricum te pregăteai să pleci.

Mustăciosul zâmbi ironic.

— O s-o mai spun o dată, că mi se pare că n-ai auzit. Te-am întrebat cât te-a costat ştoarfa asta din Rinkeby? Cât i-ai dat ca s-o aduci aici?

Hermansson cunoştea prea bine ieşirile lui Ewert, aşa că se grăbi s-o ia înainte.

Ridică mâna şi-l lovi pe bărbatul beat peste faţă. Acesta se clătină şi încercă să se ţină de bar, în timp ce ea îşi căută legitimaţia de poliţist din buzunarul exterior al portofelului.

Când o găsi, i-o flutură sub nas şi îl informă că femeia pe care o numise ştoarfă din Rinkeby se numea Mariana Hermansson, lucra ca inspector în cadrul Departamentului de criminalistică al Poliţiei Capitalei şi că, dacă repeta ce spusese înainte, ateriza urgent în camera de audieri a penitenciarului de la Kronoberg.

După care au mai dansat o dată.

Ca să scape de el.

Când cele-două gărzi de corp în uniforme verzi alergară la locul incidentului şi văzură cele două legitimaţii de poliţişti, se grăbiră şi mai tare decât de obicei să-l dea afară pe nenorocit. Dar asta nu avu prea mare efect. Era ca şi cum bărbatul ar fi rămas mai departe în încăpere, cuvintele lui fuseseră parcă blocate între pereţii asudaţi şi nicio melodie din lumea asta nu putea să le facă uitate.

---

[23] Cartier din Stockholm în care se află un număr mare de imigranţi.

Ieşiră din local în aerul rece de ianuarie şi de data asta, frigul li se păru aproape plăcut.

Nu vorbiră prea mult, trecură de Slussen şi o luară pe Skeppsbro, lăsară în urmă castelul, traversară podul spre Gustav Adolfs Torg şi se opriră în faţa celor mai importante clădiri din oraş, cu Opera în fundal şi Ministerul Afacerilor Externe în prim-plan.

Ea locuia în Kungsholmen, lângă Västerbro. El pe Sveavägen, lângă intersecţia cu Odengatan. Nu se mai plimbară, de data asta fiecare se îndreptă spre casa lui.

Ewert Grens o urmări până când dispăru. Nu voia să se ducă acasă.

Se simţea singur şi asta îl irita la culme.

Ridică ochii spre cer şi lăsă fulgii de zăpadă să i se topească pe faţă. Obrajii îi erau reci şi roşii când se întoarse şi se uită la clădirea ministerului, aflată un pic mai departe. Observă că la etajul trei era încă lumină.

Avea senzaţia că distinge umbra unui om.

Cineva stătea la geam şi se uita la oraşul întunecat.

Era al naibii de sigur că era unul dintre birocraţii ăia de la minister, care tocmai se dădea cu capul de perete încercând să rezolve cazul John Schwarz şi să evite capcanele diplomatice care ar fi putut apărea.

N-aveau decât, din partea lui.

Încă o jumătate de oră până la miezul nopţii. Thorulf Winge, secretarul cabinetului, stătea la fereastra Ministerului de Externe şi se uita distrat spre Gustav Adolfs Torg. Un bărbat în vârstă şi o femeie tânără păreau că îşi iau la revedere, femeia îl sărută pe bărbat pe obraz, apoi plecă.

Thorulf Winge căscă, îşi întinse braţele deasupra capului şi se întoarse în cameră.

Începuse să obosească. Ziua aceea lungă devenise şi mai lungă cu câteva ore în urmă. Primise prin fax cererea formală referitoare la extrădarea lui John Meyer Frey, imediat după ce Leonardo Stevens îi urase politicos o seară frumoasă şi coborâse, îndreptându-se spre maşina neagră care trebuia să îl ducă acasă, la clădirea ambasadei din Gärdet.

Însă, până la urmă, asta era viaţa lui.

Dedicată duelurilor diplomatice, cu Puterea drept spectator.

Din cauza asta îl contactase de câteva ori în acea zi pe ministrul de externe. Şi de două ori pe prim-ministru. În ultimele trei ore a stat închis în birou cu încă doi colegi de la minister; rumegaseră acordul de extrădare dintre UE şi SUA, luaseră la cercetat diverse variante şi analizaseră consecinţele unui eventual refuz din partea autorităţilor suedeze în ceea ce priveşte relaţiile dintre cele două ţări, încercând să prezică reacţiile presei în cazul în care publicul ar fi aflat despre o eventuală extrădare.

Secretarul cabinetului se întinse din nou, se aplecă înainte, apoi înapoi, cum îl învăţase kinetoterapeutul lui. Aduse nişte apă fierbinte şi umplu din nou ceştile de ceai.

Încă trei ore din noapte.

Odată cu răsăritul, avea să sosească şi o sugestie referitoare la soarta lui John Meyer Frey şi la o strategie care să afecteze cât mai puţin părţile implicate.

Ewert Grens se plimbă prin noaptea rece şi pustie din Stockholm. Încercase s-o convingă să-l lase să-i cheme un taxi, o femeie frumoasă, îmbrăcată în haine de petrecere, străbătând singură tot oraşul era o pradă destul de uşoară, dar Hermansson nu acceptase, îl rugase să anuleze comanda şi să aibă încredere în ea, spunând că se descurcă şi singură. Bineînţeles, Grens era ferm convins de asta, ştia că se descurca, probabil, perfect. Dar nu-i convenea deloc situaţia, drept pentru care îi ceruse să-i promită că va ţine tot timpul telefonul la îndemână, cu numărul lui pe display, apelabil printr-un singur buton.

Ea îl sărutase pe obraz şi îi mulţumise pentru o seară plăcută, iar el se simţise mai fericit şi mai puţin singur, pentru prima oară după mulţi ani, în drum spre casă.

Acum, cu uşa de la intrare deschisă şi cu apartamentul spaţios şi gol în faţă, senzaţia de absurd îl sufoca, era ca o mână în jurul gâtului, şi Grens se plimbă de colo-colo prin camera care arăta la fel cum o lăsase ultima oară.

Bău apă rece ca gheaţa direct de la robinetul din bucătărie.

Răsfoi cartea citită pe jumătate, care zăcea pe masa din camera de lucru.

Ba mai mult, dădu drumul la televizor şi se uită la ultimele secvenţe dintr-un serial poliţist pe care-l mai văzuse cu câţiva ani în urmă pe un alt canal, cu personaje care alergau pe o muzică monotonă şi apucau revolverul cu ambele mâini când trăgeau.

Ewert Grens n-avea chef de nimic.

Se îmbrăcă la loc, chemă un taxi şi coborî grăbit în faţa blocului.

Se grăbea să ajungă la Kronoberg, la biroul său şi la Siw Malmkvist, la dosarul lui Schwarz, ştia că nopţile erau mai scurte acolo, printre lucrurile familiare.

joi

Singurul lucru care-i mai lipsea lui Sven Sundkvist: ca paharul cu cafea să-i alunece din mână. Înjură cu voce tare până când ecoul răsună pe coridoarele pustii, apoi lovi cu putere tava maro de sub aparat înainte de a se apleca să dea jos cu mâna cât mai mult din lichidul maro.

Era şase dimineaţa şi Sven se simţea obosit, iritat şi cât se poate de diferit în comparaţie cu poliţistul care în mod normal era întruchiparea răbdării şi a chibzuinţei.

Îi era dor de casă, nu voia decât să se culce în patul lui.

Ewert Grens îl sunase şi-l trezise pentru a doua noapte la rând,chemându-l la birou pentru a discuta despre cazul Schwarz.

Şi asta nu era de-ajuns. Ewert începuse să îndruge verzi şi uscate, fără a se controla, la început despre John Schwarz şi despre tot ce însemna munca de poliţist, după care o luase brusc pe arătură şi începuse să-i ţină lecţii despre viaţă, despre toate lucrurile alea de care se ferea în mod normal. Când terminase prelegerea, Sven îl întrebase dacă nu cumva era beat, şi Ewert recunoscuse că băuse vreo două beri, dar asta fusese cu câteva ore în urmă şi, în plus, ce-l interesa pe el chestia asta?

Sven puse receptorul în furcă, trase geaca pe el şi jură să nu mai plece în oraş mai devreme de cum îi promisese Anitei.

Acum traversa coridorul întunecat cu un pahar nou de plastic, plin cu cafea, şi se îndrepta spre biroul lui Ewert. Ajuns în faţa pragului, se opri brusc. Cineva i-o luase înainte. Cineva care

stătea cu spatele la uşă, uşor aplecat, îmbrăcat într-un costum gri, aparent scump. Sven Sundkvist făcu un pas înapoi şi hotărî să aştepte până când persoana respectivă termina întrevederea.

— Unde crezi că te duci, Sven?

Sven Sundkvist se întoarse spre uşa întredeschisă. Se uită la bărbatul îmbrăcat în costum gri. Era vocea lui Ewert. Dar în rest, nu prea-l recunoşteai.

— Ce dracu' ai păţit, băiete?

— Ewert?

— Da. Alooo!

— Cum arăţi?

Ewert Grens făcu un pas de dans înspre uşă şi Sundkvist.

— Ca un *hunk*[24].

— Ca un ce...?

— *Hunk*. Ce mama naibii, Sven, n-ai mai văzut un *hunk*?

— Nu, nu cred.

— Un tip bine. Un *hunk*. Ieri am ieşit în oraş şi-am dansat cu Hermansson. Ea mi-a zis aşa. E o expresie din aia pe care o folosesc puştii. *Hunk*, Sven, ce mama dracu'!

Sven sosise cu câteva minute mai devreme şi se aşeză pe canapeaua care cândva fusese maro-închis, cu tapiţerie din stofă de Manchester, cu dungi vizibile. Ewert stătea în faţa lui şi în hainele noi arăta ca un birocrat oarecare. Sven îi studie faţa în timp ce Ewert îi povesti despre primi paşi de dans pe care i-a făcut după douăzeci şi cinci de ani, vizibil uşurat, despre cât de frică i-a fost, despre Hermansson, care i-a convins pe cei din formaţie să cânte *Felii subţiri*, despre cât a râs şi cât de surprins a fost să se audă râzând.

Lars Ågestam sosi la şase fix. Hermansson la trei minute după el.

Amândoi arătau surprinzător de proaspeţi şi asta îl făcu pe Sven să se simtă brusc şi mai obosit, se lăsă pe spate şi observă că Hermansson zâmbi amuzată văzând că şeful ei purta în continuare costumul festiv din ziua precedentă.

— Tu crezi în condamnarea la moarte, Ågestam?

---

[24] În engl. în orig. — bărbat bine.

Grens se uită prin hârtiile răsfirate de pe podea în timp ce puse întrebarea.

— Ştii bine că nu.

— Sven?

— Nu.

— Hermansson?

— Nu.

Ewert Grens se lăsă pe vine, ridică pe rând câte o foaie şi le puse deoparte.

— Eram sigur. Şi fiindcă nici eu nu cred în aşa ceva, se pare c-o să avem o problemă.

Reuşi să adune un teanc mai mic, zece pagini scrise la maşină, apoi se ridică. Împreună cu ceilalţi, Sven îl urmări pe bărbatul corpolent mişcându-se în faţa lor, şi nu putea să facă abstracţie de costum şi de cât de mult putea să te transforme un articol de îmbrăcăminte perfect obişnuit dacă erai genul dezordonat, pe care lumea îl vedea numai în haine şifonate, lăbărţate, prea lungi sau prea scurte.

— Azi-noapte am discutat cu o grămadă de lume.

Nimeni din încăpere nu se îndoia de asta.

— Le cam arde fundul. Pupincuriştii ăia nu sunt în stare de nimic, trimit mesaje prin Ågestam. *Ciocu' mic*, auzi la ei!

Lars Ågestam era roşu la faţă. Dădu să se ridice, apoi se răzgândi. Nenorocitul ăsta care îi ia în zeflemea pe toţi n-o să-l înţeleagă niciodată, oricum.

Ewert Grens reproduse pe rând fiecare conversaţie pe care o purtase la telefon în noaptea aceea, explicându-le faptul că măsurile luate de către ministerele de externe ale celor două ţări erau îndreptate parţial spre o persoană care se afla într-o celulă, cu câteva etaje mai sus, pe care circumscripţia lor trebuia să o cerceteze pentru un act de violenţă deosebit de grav. Varianta extrădării era din ce în ce mai palpabilă şi Grens habar n-avea cum să împiedice materializarea ei.

Îi întinse lui Sven teancul de hârtii pe care le ridicase de jos.

— Aş vrea să recitiţi chestia asta. Tot ce-avem despre Schwarz, tot ce ne-a venit din State. Pentru că suntem pe cale de-a contribui radical la schimbarea sistemului punitiv din ţara asta. Vrem

să condamnăm la moarte un om care se face vinovat de un act de violenţă deosebit de grav.

Când zborul JA9358 al companiei United Airlines de la Chicago a aterizat la ora 06:45 pe aeroportul Arlanda de lângă Stockholm, pasagerii şi-au dat seama că au ajuns cu un sfert de oră înainte de timpul estimat. Pilotul a spus ceva într-o limbă necunoscută pentru Ruben Frey, descriind nişte turbulenţe puternice deasupra Oceanului Atlantic, şi când Ruben Frey l-a întrebat pe bărbatul de lângă el, aparent rutinat în ceea ce privea zborul cu avionul, cum era posibil ca vântul să afecteze cursul unui avion aflat la zece mii de metri altitudine, acesta i-a dat un răspuns lung şi complicat care suna destul de plauzibil, dar pe care l-a şi uitat în secunda următoare.

Ruben Frey nu mai fusese niciodată în Europa. De fapt, nici nu zburase vreodată cu avionul. Statul Ohio fusese destul de mare pentru el, drumul regulat dintre Marcusville şi Columbus sau Cleveland era suficient de palpitant pentru nevoia lui de aventură. Ziua aceea începuse devreme pentru el în Marcusville. Plecase cu noaptea-n cap spre vest, spre aeroportul din Cincinnati, cu maşina pe care o conducea de aproape douăzeci de ani, un Mercedes la mâna a doua. Făcuse check-in-ul cu exact două ore înainte de decolare, conform indicaţiilor primite de la cel care-i vânduse biletul, apoi luase prânzul într-un restaurant scump şi plin de oameni cu bagaje de mână, fiecare în drum spre o destinaţie necunoscută. Fusese un zbor scurt între Cincinnati şi Chicago, nici nu se dumiriseră bine şi deja aterizaseră, după care Ruben a aşteptat câteva ore într-un aeroport la fel de mare ca Scioto County[25]. Zborul următor dintre Chicago şi Stockholm a durat mult mai mult şi, deşi stewardesele au fost drăguţe şi filmul proiectat pe ecranele mici care s-au lăsat în faţa scaunelor i s-a părut destul de amuzant, Ruben a decis că după întoarcerea acasă ar fi mai bine să nu mai părăsească niciodată statul Ohio.

La Stockholm era mai frig decât în Marcusville, marginea drumului era acoperită de un strat gros de zăpadă, cel puţin pe

[25] District din centrul statului Ohio.

bucata dintre Arlanda şi Stockholm, parcursă cu taxiul. Şoferul vorbea destul de bine engleza şi îi dădu un raport complet privind starea vremii din următoarele zile. Urma să ningă şi mai mult şi să fie şi mai frig în doar câteva zile.

Ruben Frey simţi o durere în capul pieptului.

Ultimele zile fuseseră oribile, nu mai voia să aibă de-a face cu aşa ceva. Trecuseră optsprezece ani de când fata lui Finnigan fusese omorâtă şi propriul lui copil fusese cel acuzat, judecat şi condamnat pentru crimă. Optsprezece ani, şi tot nu se termina.

N-a fost deloc uşor să nege ceva ce ştia că era adevărat. Interogatoriul din Cincinnati îl deprimase, faptul c-a trebuit să-l mintă în faţă pe băiatul ăla, Hutton, şi pe colegul lui l-a făcut să se simtă penibil şi puţin a lipsit să iasă în faţă şi să dezvăluie secretul ascuns atâta timp. Şi mai greu i s-a părut să se prefacă fericit, ca orice părinte care tocmai a aflat că unicul lui fiu, pe care el singur l-a îngropat, trăia. Ruben scoase un oftat adânc şi şoferul îl privi pe furiş în oglinda retrovizoare. Îi lipsise atât de puţin să îşi piardă cumpătul şi era convins că avusese noroc, altfel nu-şi putea explica de ce nu l-au luat în custodia FBI-ului şi se întreba în ce măsură a contat faptul că fusese interogat de Kevin Hutton.

Drumul dură aproximativ treizeci de minute până la Bergsgatan şi Kronoberg. Ceruse destul de multe informaţii în avion despre Stockholm şi vecinii lui îi spuseseră că e o capitală frumoasă, că o să vadă multă apă şi cartiere întregi construite pe nişte insule, precum şi un arhipelag nesfârşit de-a lungul mării, întinzându-se în direcţia Finlandei.

Cu siguranţă că era un oraş frumos. Dar el n-avea ochi pentru aşa ceva. De fapt, sincer vorbind, puţin îi păsa. Nu venise aici ca turist. Venise ca să-l salveze pe fiul său pentru a doua oară de la moarte.

Îi plăti taximetristului şi coborî. Era încă devreme şi intrarea principală era încuiată.

Ştia pe cine caută.

După ce terminaseră şi ultima parte a interogatoriului, Kevin Hutton se aplecase înainte şi îi arătase un document secret. Îl pusese ca într-o doară în faţa lui Ruben şi privise pe fereastră ca

şi când ceva i-ar fi distras atenţia pentru moment şi nu se întorsese până când Ruben nu citise tot documentul.

Conform unei cereri oficiale, Ruben Frey trebuia interogat numaidecât.

Cererea fusese trimisă prin fax din Suedia de către Ministerul de Externe, o copie fiind expediată şi către un comisar criminalist pe nume Ewert Grens.

Sven Sundkvist cântări absent teancul de hârtii în mână, apoi îl aşeză pe genunchi şi îl privi pe Ewert, care încerca să aleagă între două casete aflate pe raftul de deasupra biroului.

— Medicii n-au voie să fie prezenţi la execuţii. Ştiaţi chestia asta?

Ewert nu spuse nimic, nici Ågestam sau Hermansson. Îşi dădură seama că nu era tocmai o întrebare serioasă.

— Jurământul lui Hipocrate şi etica medicală pe care promit s-o respecte când se angajează nu le permite să fie prezenţi atunci când comunitatea ia viaţa cuiva. În schimb, şi asta mi se pare interesant, se fac culpabili prin faptul că ei sunt cei care produc şi inventează substanţele care se folosesc la execuţii.

Sundkvist nu se aştepta la nicio reacţie. În plus, nici măcar nu era convins că-l auziseră. Ewert stătea şi cotrobăia printre casetele imprimate numai cu muzica lui Siwan, iar Ågestam şi Hermansson citeau documentele pe care trebuiau să le citească. Dar nu situaţia asta îl deranja prea tare. Nervozitatea care îl bâzâia la cap ca o muscă nebună dispăruse de tot, oboseala cauzată de nopţile nedormite fără voia lui începuse să mai scadă. Ewert, cu costumul şi trăncăneala lui despre cât de bine arăta, buna dispoziţie a lui Hermansson şi Ågestam, precum şi povestea ireală din documentele pe care le aveau în mâini şi intuiţia că ceva serios era pe cale să se întâmple îl făcură pe Sven Sundkvist să nu regrete că trebuie să stea acolo, pe canapeaua aceea jegoasă şi ponositâ, în timp ce afară abia se lumina.

— N-avea decât şaptesprezece ani.

Lars Ågestam scutură din cap şi se uită la ceilalţi.

— Aveţi idee cât de rar se întâmplă ca un minor să fie condamnat la moarte? Schwarz, sau, mă rog, acum putem să-i zicem şi

Frey, a fost tratat şi condamnat ca un adult. La şaptesprezece ani să primeşti o pedeapsă ca asta — nu ştiu ce să zic, dar trebuie să fi făcut ceva destul de grav.

Ågestam observă că Grens dădu iar drumul la muzica aia ridicolă, deocamdată încet. Fură nevoiţi să continue discuţia pe un fundal impropriu.

— Lucrurile stau în felul următor: în Statele Unite niciun membru al boxei juraţilor nu poate *fi împotriva* pedepsei cu moartea în cazul în care fapta săvârşită poate fi pedepsită astfel. Aţi înţeles? Ce vreau să zic e că, din start, aleg juraţi despre care ştiu că sunt pentru pedeapsa capitală. Şi când aceiaşi juraţi hotărăsc că persoana respectivă, în cazul nostru, Frey, *e* vinovată şi merită *capital punishment,* cu alte cuvinte, când crima săvârşită *poate* fi pedepsită prin condamnare la moarte, juraţii sunt cei care decid dacă acuzatul va fi condamnat la *închisoare pe viaţă, cu posibilitatea de a fi exonerat după patruzeci de ani, la închisoare pe viaţă fără posibilitatea de a face apel* sau, a treia variantă, la *pedeapsa cu moartea.*

Ewert Grens dădu muzica o idee mai tare, starea aia de calm îl ajuta să gândească, dar, în acelaşi timp, era interesat şi de ce spunea procurorul care avea acces la mai multe informaţii decât el. Ågestam se uită iritat la Grens şi la maşinăria lui muzicală, dar Grens îşi flutură doar mâna, dă-i drumul, te ascult, vezi bine.

— Aleg să-l considere vinovat şi aleg şi varianta numărul trei, pedeapsa capitală. Da, e adevărat că s-au găsit amprente în toată casa. La fel de adevărat e şi că au găsit sperma lui în corpul fetei, şi, după analiza grupei sangvine, lucrurile sunt mai mult decât clare. Dar, Doamne, toată lumea ştia că aveau o relaţie sexuală de mai bine de un an! Există martori care au confirmat! Normal că amprentele lui or să fie găsite prin toată casa, normal că medicul legist a găsit urme de spermă de la el. N-ar fi trebuit să le ia mult ca să-şi dea seama de asta.

Faţa lui Lars Ågestam deveni din ce în ce mai stacojie, corpul lui sfrijit era din ce în ce mai agitat, se ridicase şi începu să se plimbe de colo-colo prin cameră în timp ce vorbea.

— Da, nu cred c-a fost el. *Ar fi putut fi el,* e adevărat. Dar vreau să zic că e un caz cam subţire, n-ai cum să condamni la moarte

pe cineva bazându-te pe dovezi de genul ăsta... şi mai ales, nu pe un puşti de şaptesprezece ani. Procurorul care a reuşit să-i convingă a făcut o treabă a naibii de bună, părerea mea. Eu n-aş fi reuşit în vecii vecilor. Nici măcar nu cred c-aş fi putut institui proces cu atâta.

Se uită aproape furios prin cameră şi ridică tonul fără să fie conştient că o face.

— La ora la care a fost comisă crima nu l-a văzut nimeni acolo. Nu s-a găsit sânge la locul faptei, sângele lui, vreau să spun. Nu s-au găsit nici urme de praf de puşcă, nici pe el, nici pe hainele lui. Eu unul n-am văzut nimic în raport. Nici noi, nici juriul nu are mai mult — nişte amprente şi urme de spermă de la iubitul fetei, care venea în vizită şi întreţinea raporturi sexuale cu ea în mod regulat, de mai bine de un an. Mai avem ceva informaţii despre trecutul lui: ştim că a fost violent şi înainte, c-a stat câteva luni la şcoala de corecţie, şi asta de două ori. John Meyer Frey al nostru nu pare să fi fost un tânăr prea de treabă. Dar asta nu înseamnă că-i un criminal. Nici dacă luăm în considerare dovezile alea ridicole.

Ruben Frey se prezentă la gardian, îi arătă cartea de identitate şi îl rugă să-i facă legătura cu comisarul Ewert Grens de la Criminalistică. Se strădui să vorbească răspicat şi să pară cât mai liniştit, dar, de fapt, nu era deloc aşa. Gardianul era îmbrăcat într-o uniformă verde şi stătea în faţa unui perete de sticlă, înconjurat de mai multe monitoare, care-l bombardau cu imagini alb-negru din unghiuri diferite, filmate în afara clădirii, şi vorbea aceeaşi engleză corectă, dar împiedicată, ca şi taximetristul de adineaori. Îl rugă pe vizitatorul neanunţat să ia loc şi să aştepte pe unul dintre cele trei scaune aliniate lângă intrarea îngustă.

Se vedea că Ruben nu dormise. Încercase, dar sporovăitul oamenilor care discutaseră pe tot parcursul zborului şi lumina aceea stridentă de deasupra intervalului dintre scaune îi zădărnicise toate eforturile. Ruben se frecă la ochii lipiţi, căscă de două ori, răsfoi absent un ziar săptămânal din care nu înţelegea niciun cuvânt, dar pe care-l cunoştea de undeva, un tabloid din ăla plin cu poze de la ocazii festive, cu perechi faimoase care pozau pe

covorul roşu, în drum spre o premieră sau vreun eveniment cultural deosebit de important. Era genul de publicaţie de scandal pe care o văzuse la frizerul din Marcusville sau pe masa cu reviste din restaurantul Sofios, într-o altă limbă şi cu alţi protagonişti, dar cu acelaşi conţinut.

După un sfert de oră îl auzi pe gardianul îmbrăcat în verde strigându-i numele. Se ridică rapid, cu geanta de călătorie maro, voluminoasă, în mână. Fu condus de o femeie în aceeaşi uniformă verde, care-i arătă direcţia cu palma întoarsă. Vorbea engleza mult mai bine decât colegul ei. Nu folosea propoziţii lungi, dar nu părea să aibă nicio problemă de exprimare. După câteva coridoare urâte şi câteva uşi închise, se opriră în faţa unui birou cu uşa întredeschisă, de unde se auzea muzică dată puţin cam tare.

Femeia-gardian bătu la uşă şi cineva strigă ceva care suna a invitaţie înăuntru.

Era un birou destul de încăpător, mult mai mare decât camera în care îl interogaseră cei de la FBI timp de câteva ore. Tipul care stătea pe jos şi care-i invitase înăuntru era înalt şi corpolent şi era îmbrăcat într-un costum gri, care lui Ruben îi părea frumos; arăta cam de aceeaşi vârstă cu el. În planul îndepărtat, în faţa unei ferestre fără perdele stăteau alte trei persoane, o femeie şi doi bărbaţi, pe o canapea lată, maronie.

Făcu un pas înăuntru şi aşeză geanta de voiaj pe podea.

— Sunt Ruben. Ruben Meyer Frey.

Îşi dădu seama că înţelegeau şi vorbeau engleza, la fel ca toţi oamenii din ţara asta, cel puţin aşa i se părea. Se holbară la el fără să spună ceva, aşteptând ca americanul scund şi supraponderal cu obraji roşii şi privirea obosită să continue.

— Am venit să vorbesc cu Ewert Grens.

Tipul masiv în costum dădu din cap.

— Eu sunt Grens. Cu ce vă pot fi de folos?

Ruben Frey schiţă un zâmbet şi arătă spre casetofon.

— Am recunoscut-o imediat. Connie Francis. *Everybody's somebody's fool*[26]. N-am auzit-o cântată niciodată în limba asta.

— *Felii subţiri.*

---

[26] *„Toţi ne lăsăm amăgiţi de cineva".*

— Poftim?

— Aşa se cheamă. În suedeză. Siw Malmkvist.

Ruben Frey constată că tocmai i se zâmbise sau, cel puţin, aşa i se păruse. Scoase din buzunarul hainei o fotografie nu foarte reuşită. Persoana din poză nu se vedea foarte clar şi soarele fusese prea puternic, drept pentru care, la expunere, culorile se modificaseră puţin. Subiectul şters stătea pe o stâncă la bustul gol şi îşi arăta muşchii celui care îl fotografia. Era un adolescent cu părul lung şi închis la culoare, care-i cădea în ochi şi era împletit într-o coadă ce-i atârna pe spate, cu coşuri pe ambii obraji şi o mustaţă abia mijită deasupra buzei superioare.

— El e băiatul meu, John. Asta a fost făcută acum mulţi ani. Despre el voiam să discut cu dumneavoastră. Între patru ochi, dacă se poate.

O persoană care ştia cine e Connie Francis şi, mai ales, care cunoştea melodia *Everybody's somebody's fool* îi câştigase deja respectul lui Ewert Grens. După o jumătate de oră, cei doi bărbaţi se aşezară faţă-n faţă la masa de scris a comisarului şi începură să discute cu şi mai multă consideraţie unul faţă de celălalt.

Ruben Frey se hotărâse destul de repede să adopte o poziţie clară şi cât se poate de onestă. Cum n-o mai făcuse până atunci, în zilele precedente. De fapt, n-avea încotro, pur şi simplu. Ewert Grens scoase în evidenţă faptul că posibila crimă despre care vorbeau avusese loc în Statele Unite ale Americii, mult în afara jurisdicţiei lui, ceea ce însemna că nu prea avea ce să facă, indiferent dacă ar fi vrut sau nu.

Afară, vântul bătea tare, era aproape ora prânzului şi geamurile se scuturau atât de puternic că, de câteva ori, cei aflaţi înăuntru se întorseseră ca să se asigure că nu s-au spart.

Ruben Frey refuzase cafeaua, dar acceptă un pahar de apă minerală şi Ewert Grens se întoarse cu două cutii de la automatul de băuturi care înghiţea monedele de zece coroane şi avea tot timpul o foaie lipită pe partea din faţă cu un scris lăbărţat — cineva, un el sau o ea se săturase să nu primească nimic şi să piardă bani, aşa că lăsase un număr de telefon la care putea fi sunat pentru despăgubiri. Ewert Grens se întreba deseori dacă erau

întregi la minte sau dacă vreunul din ei fusese vreodată contactat de proprietarii maşinăriei pentru a primi înapoi monedele, cu tot cu scuzele de rigoare.

Frey bău direct din cutie, golind-o din câteva înghiţituri.

Everybody's somebody's fool.

— Dumneavoastră aveţi copii?

Rosti întrebarea cu o mină serioasă şi, dintr-odată, Grens lăsă privirea în pământ.

— Nu.

— De ce?

— Nu cred că vă priveşte, cu tot respectul.

Ruben îşi frecă pometii laţi şi netezi, iar Ewert se gândi că persoanele supraponderale nu prea aveau riduri.

— OK. O să vă întreb altfel. Vă puteţi imagina cum e să fii pe cale să-ţi pierzi singurul copil?

Ewert Grens îşi aduse aminte de un părinte, tatăl unei fetiţe de cinci ani care fusese violată şi omorâtă cu câţiva ani în urmă, îşi aminti de faţa lui distrusă, de durerea imposibil de ascuns.

— Nu. Pentru că n-am copii. Dar am avut de-a face cu părinţi îndureraţi, i-am văzut şi am simţit cum suferinţa îi rodea pe dinăuntru. Să mă ia dracu' dacă nu.

— Vă puteţi închipui de ce e în stare un părinte ca să nu fie nevoit să treacă prin asta?

Tatăl acela îndurerat îl căutase, îl găsise şi-l împuşcase pe omul care o omorâse pe fiica lui, iar Ewert îşi dăduse seama, în timpul anchetei, că nu-l învinuia deloc.

Ruben Frey căuta ceva prin buzunarele pantalonilor. Un pachet de ţigări. Carton roşu, o marcă pe care n-o găseai în Suedia.

— Pot să fumez?

— În mod normal nu, în clădirea asta nenorocită. Dar n-o să vă arestez dacă o faceţi.

Frey zâmbi şi îşi aprinse o ţigară. Se lăsă pe spate, încercând să se relaxeze, trase câteva fumuri şi scoase pe gură un norişor alb-cenuşiu.

— Ştiţi, eu chiar cred în pedeapsa cu moartea. Am votat fiecare guvernator care a propus legea aceea. Dacă fiul meu, John, ar fi

fost vinovat, ar fi meritat să moară, fără discuţie. Dar, problema e că... John *nu* e un criminal. E un bătăuş şi jumătate, da, recunosc. Control scăzut al impulsurilor, aşa mi-a zis psihologul. Câţiva dintre ei au încercat să facă legătura între handicapul ăsta şi moartea maică-sii, spunând că n-a putut trece peste durerea provocată de moartea Antoniei. Lucru care mi se pare o prostie, e modul imbecil al terapeuţilor de a te face să nu te simţi responsabil sau vinovat, indiferent de situaţie. John a fost un copil dificil. Dar, domnule comisar Grens, credeţi-mă că nu *a omorât* pe nimeni.

După aceea, timp de o jumătate de oră, Ewert Grens n-a mai trebuit să-i pună întrebări. Ruben Frey a fumat şi vorbit fără întrerupere. I-a descris atmosfera încărcată din ziua crimei, o crimă din care ziarele de obicei fac un întreg foileton şi inventează tot felul de probleme de principiu, şi se pare că Elizabeth Finnigan vindea bine în mare parte din statul Ohio. Setea de răzbunare şi dorinţa comunităţii de a găsi persoana vinovată şi de-a o pedepsi în modul cel mai sever posibil creşteau pe zi ce trecea şi după fiecare articol. Crima deveni proprietate comună şi motiv de doliu general, dar mai ales, un subiect perfect pentru politicieni. Niciun nenorocit din Ohio n-avea voie să ucidă o femeie frumoasă, cu tot viitorul înainte, şi să scape nepedepsit. Ruben Frey vorbea destul de calm şi de echilibrat în timp ce îi descria cele întâmplate în ordine cronologică, chiar şi când îi povesti despre ziua în care îl prinseseră pe John, despre ura cu care fusese întâmpinat, din prima până în ultima clipă în sala aia de judecată, care semăna cu iadul dezlănţuit.

Îi povesti ceva ce nu mai povestise niciodată. Era rumen la faţă, avea broboane de sudoare pe frunte, nu se schimbase de când plecase de acasă, din Marcusville, şi mirosea puţin a transpiraţie şi încă a ceva. Nu că asta l-ar fi deranjat pe Grens, dar observase, aşa că-l întrebă dacă după discuţie n-ar fi vrut să spele praful drumului în sala de duşuri a Poliţiei Capitalei.

Vântul nemilos scutura din ce în ce mai des ferestrele. Zăpada de afară zbura în toate direcţiile, spulberată de vânt, stratul vechi fusese aruncat în sus şi aşternut pe pământ încă o dată. Ewert Grens se duse la geam şi urmări furtuna albă. Se vedea că Frey era obosit, dar părea să nu fi terminat de povestit.

— Şi evadarea?

— La ce vă referiţi?

— Ce ştiaţi despre asta?

Ruben Frey se aşteptase la această întrebare. Căută încă o ţigară, dar pachetul era gol.

— E o discuţie între noi doi sau una oficială?

— Eu nu mai văd pe nimeni aici în afară de noi doi.

— Am cuvântul dumneavoastră că ceea ce vă spun acum o să rămână între noi?

— Da. Aveţi cuvântul meu. N-o să dau raportul nimănui.

Frey mototoli pachetul cu simbolul roşu, ţinti coşul pentru hârtii de sub biroul lui Grens, dar nu-l nimeri. Îşi înclină corpul masiv, luă de jos cartonul mototolit şi aruncă încă o dată. Nimeri şi mai departe de ţintă.

Ridică neputincios din umeri şi îl lăsă să zacă pe podea.

— Am ştiut tot.

— Tot?

— Tot ce s-a întâmplat. Am fost implicat de la început şi până la sfârşit. Până când avionul a decolat de pe aeroportul din Toronto şi a dispărut după nori, spre Moscova. Era un drum de ocolire, dar oamenii pe care i-am angajat îl foloseau de obicei pe ăsta. De fapt, o parte din evadarea lui a fost plătită din banii mei.

Frey oftă.

— De atunci au trecut şase ani. Nu l-am mai văzut deloc şi, nu ştiu dacă mă înţelegeţi, dar pentru mine, fiecare zi care a trecut fără să fi auzit nimic de el, fiecare zi liniştită a fost o zi reuşită.

Ruben Frey povesti în detaliu evadarea pe care o descrisese parţial şi fiul său, apoi se duse să facă un duş în baia din sediul poliţiei. Varianta lui John avusese nişte lacune, dar ceea ce spunea că-şi amintea era corect şi se potrivea cu ceea ce povestise tatăl lui în camera aceea izolată. Ewert Grens se hotărî să dea crezare celor auzite; Ruben Frey, împreună cu un gardian de la penitenciar, pe nume Vernon Eriksen şi doi medici, care după aceea şi-au schimbat identitatea şi au luat-o de la capăt într-un loc necunoscut, au plănuit şi executat împreună eliberarea unui om de a cărui nevinovăţie erau convinşi sută la sută.

Ruben îşi schimbase cămaşa albastră cu dungi albe şi luase una albă cu dungi albastre, iar vesta neagră de piele fusese înlocuită de una maro, din piele întoarsă. Avea părul umed şi mirosea a loţiune după ras din clipa în care deschise uşa. Arăta curat şi avea o privire mai vioaie decât înainte. Lăsă geanta de voiaj tot acolo şi întrebă de unde putea să cumpere ceva de ronţăit. Grens arătă spre coridor şi Frey făcu doi paşi, apoi se întoarse.

— Aş mai avea *o* întrebare.

— Mă cam grăbesc. Dar întrebaţi-mă şi, între timp, eu mă gândesc dacă pot să vă răspund sau nu.

Ruben Frey îşi trecu degetele prin părul ud, apoi trase de pantalonii şi de cureaua care, dintr-un motiv sau altul, nimerise sub burta imensă.

Afară vântul bătea la fel de tare, îl auziră amândoi.

— Şase ani. Şase ani m-am gândit la el în fiecare zi, în fiecare oră. Aş vrea să-l văd, dacă se poate. Mă puteţi ajuta?

După douăzeci de minute, Ewert Grens păşi pe lângă el pe unul din holurile penitenciarului. Restricţiile erau valabile în continuare, dar Grens cunoştea şi metodele prin care putea să le evite. Îl conduse pe vizitatorul neautorizat în celulă, apoi se postă lângă fereastră, de unde îi putea urmări în voie. N-avea de gând să se aşeze. Cei doi se îmbrăţişară plângând. Nu era un plâns zgomotos, ci unul mai degrabă reţinut, cum e cel al oamenilor care nu s-au mai văzut de ani buni.

Ewert Grens conducea cu viteză şi o luă în sens invers faţă de direcţia indicată, de cel puţin două ori, pe câteva străduţe cu sens unic. Era deja în întârziere, dar încerca să nu întârzie şi mai mult.

I-a fost greu să-l ia pe Ruben Frey de lângă fiul lui.

A fost nevoit să-l anunţe că vizita spontană luase sfârşit şi că trebuiau să plece, faţa trasă a lui John şi obrajii rumeni ai lui Ruben erau aproape lipiţi în timp ce stăteau unul lângă celălalt şi discutau pe un ton scăzut, astfel că Grens nici nu-i auzise. Oricum, n-avea de gând să tragă cu urechea. După întâlnire a avut grijă ca Ruben Frey să fie dus cu maşina la Hotell Continental de pe Vasagatan şi i-a întins o carte de vizită pe care trecuse şi numărul lui de acasă.

Se uită la ceasul aflat în capătul îndepărtat al tabloului de bord. Era unsprezece şi două minute. Vaporul pleca de la debarcaderul Gåshaga la unsprezece şi şaptesprezece minute. Mai avea şanse să ajungă.

Trecuseră doar trei zile de când stătuse lângă ea la fereastră şi o văzuse făcând apoi cu mâna.

Da, o văzuse clar.

Era convins că asta făcuse când vaporaşul alb a claxonat pe apă, îndreptându-se spre Höggarnsfjärden[27]. După care personalul din sanatoriu i-a explicat că aşa ceva nu era posibil din punct de vedere neurologic. Adică, ce însemna asta, de fapt? El era sigur de ceea ce văzuse. Puţin îi păsa de ce era posibil sau nu pentru ei.

Trei zile doar, şi totuşi, părea că trecuse mai mult. Ar fi trebuit să se gândească mai des la ea. Anni fusese tot timpul un fel de peliculă subţire, un înveliş invizibil care se aşeza pe tot ceea ce făcea el, tot ce inhala, o prezenţă discretă care îl însoţea peste tot, iar asta îi plăcea, se obişnuise aşa şi devenise complet dependent de gândul ăsta.

---

[27] Estuar aflat lângă Stockholm, denumit după insulele Höggarn din apropiere.

Îşi dădu seama că în ultimele zile nu prea avusese timp să reflecteze la situaţia lor. Încercase să se adune de câteva ori, în clipa în care îşi amintea că o neglijase, începea să se gândească la chipul ei, la camera ei, i se făcea dor de ea, dar genul ăsta de gânduri necesita prea multă energie şi atenţie, energie pe care, pentru prima oară în viaţă, n-o mai avea.

Grens trecu pe lângă Lidingöbro depăşind viteza legală, ca de obicei, apoi parcurse ultimii cinci, şase kilometri înspre est, de-a curmezişul insulei întinse, prin complexul de locuinţe cu preţuri atât de piperate, încât îţi venea să râzi. Dracu' ştia ce li se părea atât de nemaipomenit, de ce voiau să locuiască neapărat acolo. Era un mediu potrivit pentru Anni, liniştea, apa şi faptul că se afla aproape de apartamentul lor — erau toate nişte avantaje, dar de atunci trecuseră douăzeci şi cinci de ani, iar preţurile caselor nu se comparau cu cele de acum.

Se uită din nou la ceas, mai avea patru minute când se opri şi se dădu jos din maşină. Câteva persoane stăteau şi aşteptau lângă autobuzul care transporta călători prin comenzi prealabile şi care acum închise uşile din spate şi demară. Grens coborî panta cu vântul bătându-i drept în faţă.

Era un ponton simplu, de la distanţă părea mai degrabă un bloc de ciment turnat direct în mare. Gheaţa din jurul lui părea atât de groasă şi de tare, încât nu prea îţi dădeai seama unde se termina pontonul şi unde începea apa îngheţată de sub stratul de zăpadă. Lângă chei se vedea un canal îngust a cărui apă nu îngheţase şi Grens se întrebă cum ar fi putut să încapă acolo vaporul acela mare.

Soţia lui stătea în scaunul ei cu rotile, cu o căciulă mare şi albă pe cap şi purtând paltonul gros cu guler de blană maro pe care îl primise de la el de Crăciun, cu doi ani în urmă. Grens simţi că i se strânge stomacul, ca de fiecare dată când se întâlneau. Apoi, văzând-o cum stătea acolo, aşa de blândă, se calma pe moment şi ştia că nu mai trebuie să se grăbească nicăieri. Când ajunse lângă ea, nu-i spuse nimic, doar îi mângâie obrajii reci şi roşii, iar ea se aplecă spre mâna lui.

În clipa aceea îl zări.

În depărtare se vedea vaporul aflat puţin în întârziere, apropiindu-se de cheiul Gåshaga. Conform orarului, ar fi trebuit să sosească la unsprezece şi şaptesprezece minute şi să aştepte lângă ponton, pufăind ca un cal, preţ de câteva minute, atât cât dura până când pasagerii urcau la bord.

Anni văzuse vaporul şi nu-l mai scăpa din ochi. Ewert Grens o mângâie în continuare pe faţă, convins că era cu adevărat fericită, aşa cum şi arăta.

O salută pe Susann, studenta de la medicină care lucra la sanatoriu şi pe care o rugase în mod expres să-i însoţească, plătind-o din banii lui pentru călătoria asta. Susann era cam de vârsta lui Hermansson, poate un pic mai înaltă şi mai bine făcută, şi avea părul blond. Nu semănau deloc şi totuşi îi aducea aminte de colegul lui — vorbeau la fel, autoritar şi sigur pe sine. Se întreba dacă toate femeile tinere erau la fel, dacă nu cumva rămăsese în urmă şi nu le mai înţelegea.

Lângă marginea pontonului stătea un cuplu mai în vârstă, pe o bancă acoperită de zăpadă se vedea un bărbat singur în geacă de piele neagră şi nişte bocanci grosolani, două fete chicoteau isteric în faţa lor şi se uitau pe furiş la ei în clipa în care credeau că nu le vede nimeni. Cu toţii aşteptau vaporul. Din când în când, aruncau o privire pe ceas şi băteau cu picioarele în pământ ca să se încălzească.

Vasul se vedea din ce în ce mai bine, punctul din depărtare creştea rapid pe măsură ce se apropia. Înainte să ajungă lângă chei, vaporul claxonă de două ori şi Anni tresări, apoi începu să râdă, cel puţin aşa interpreta el sunetele pe care le scotea de fiecare dată când se bucura, nişte sunete ascuţite şi gâlgâitoare, venite de undeva din capătul traheii.

M/S Söderarm. Acelaşi vapor căruia îi făcuse cu mâna.

Acum trebuiau să o plimbe, asta voia, asta îi arătase acum trei zile.

Vasul era mai mare decât îşi închipuise. Avea o lungime de patruzeci de metri şi două niveluri, era vopsit într-un alb strălucitor, iar hornul în albastru şi galben şi o funie lungă cu steguleţe colorate fusese întinsă între provă şi pupa — steguleţele fâlfâiau şi şuierau în vântul puternic. Grens împinse scaunul cu

rotile, dar roţile mici se blocară între vas şi pasarelă şi Grens fu nevoit să smucească scaunul cu putere ca să-l elibereze şi să îşi urce soţia la bord. Coborâră în salonul călduros, aflat pe primul nivel, cu bănci de lemn neocupate şi un miros puternic de cafea care venea dinspre bucătăria aflată în colţul îndepărtat.

Susann îi scoase căciula şi o descheie la palton. Părul lui Anni era ciufulit, aşa că Grens îşi scoase pieptănul din oţel, cu dinţi rari, apoi îl trecu cu grijă prin şuviţele încurcate, până când părul ei lung se netezi şi atârnă drept.

— O cafea?

Ewert se uită la Susann, care încerca să îndrepte scaunul cu rotile împingându-l înainte şi înapoi cu o mână sigură, până când găsi o poziţie bună la capătul scurt al mesei.

— Nu, mulţumesc, nu vreau.

— Fac cinste.

— Nu vreau.

— Insist. Pentru mine e important că eşti aici.

Susann nu ridică nici acum privirea, stătea aplecată şi se străduia să blocheze roţile scaunului.

— Dacă insistaţi.

Grens traversă culoarul îngust, încercând să ignore legănatul vaporului şi să-şi menţină echilibrul. *M/S Söderarm*. Îi plăcea numele ăsta. Era un nume pe care-l auzise de mai multe ori la postul de radio naţional, mormăit de cel care citea cotele apelor; *Söderarm, vântul bate dinspre sud-est cu opt metri pe secundă, vizibilitate bună*. Vizitase şi el cândva locul acela din mijlocul arhipelagului, când era mic şi naviga cu tatăl lui. Nu-şi amintea să fi petrecut cine ştie ce mult timp împreună, dar de ieşirile astea cu barca îşi amintea foarte bine, la fel şi de pâlpâitul farului de pe Tjärven, de marea şi cerul care se contopeau şi care păreau să aibă aceeaşi culoare, de pustietatea de acolo, de natura goală, nepopulată de prea multe vietăţi, de roca sterilă şi de întinderea de apă nesfârşită din jurul lor.

— Vasul. Se cheamă *Söderarm*.

Băiatul — pentru că nu putea fi numit bărbat — din spatele tejghelei de lemn se uită întrebător la el în timp ce umplea cele trei ceşti de cafea.

— Da. Mai doriţi ceva?

— De ce se cheamă aşa?

Faţa plină de coşuri şi ochii agitaţi încercară să scape de întrebările acelea ciudate.

— Nu ştiu. M-am angajat de curând. Mai doriţi ceva?

— Trei sendvişuri. Din alea rotunde, cu caşcaval.

Cei trei îşi băură cafeua şi îşi mâncară sendvişurile, uitându-se pe fereastră, în timp ce vaporul despica valurile, care se strecurau ca un şiroi îngust printre blocurile de gheaţă. Călătoria trebuia să dureze patruzeci de minute. La ora unsprezece şi cincizeci şi şapte de minute trebuiau să coboare la Vaxholm. Voiau să ia prânzul la Vaxholms Hotell, care avea şi un meniu cu peşte, Ewert rezervase o masă cu vedere spre mare, chiar lângă fereastră.

Deocamdată, se simţea relaxat. Dar, brusc, imaginea lui Schwarz se furişă în mintea lui. În ciuda priveliştii, a mării, a gheţii, a arhipelagului care începuse să se lărgească. La dracu', avea şi el nevoie de câteva ore de linişte! Dacă s-ar fi putut bucura de câteva ore de linişte, ar fi putut să scape o dată pentru totdeauna de cazul ăsta! Grens închise ochii şi se strădui să se gândească la altceva. Nu dură mult, un minut, poate două, şi Ruben Frey apăru în faţa sa şi-l întrebă până unde ar fi în stare să meargă ca să-şi salveze copilul.

Dar eu n-am niciun copil, la naiba! Noi n-am avut copii. N-am apucat. Anni, n-am apucat, şi tu ştii.

Dar, dacă am fi avut. O fată ca Hermansson, să zicem. Dacă am fi avut un copil ca ea.

Dar n-am avut niciun copil, Anni. Dar, dacă am fi avut, ştii bine c-aş fi făcut orice ca s-o protejez.

Ewert se întinse peste masă şi şterse firimiturile de pe bărbia ei cu şerveţelul roşu cu Moş Crăciun. Apoi le întrebă dacă voiau să iasă. Se gândea că lui Anni i-ar fi prins bine să simtă vântul în faţă, să vadă marea, după atâtea zile petrecute în cameră, la fereastră, uitându-se la o lume din care nu mai făcea parte; aşa că acum trebuia să profite de ocazie, doar făcuse cu mâna.

Nu se deplasau prea repede. Nu c-ar fi avut habar de viteza ambarcaţiunilor de acest tip, dar băiatul cu coşuri de la cafenea

ştia că viteza maximă a vaporului era de douăsprezece noduri şi asta nu suna deloc impresionant. O luă în braţe pe Anni şi urcă treptele clătinându-se din cauza piciorului care şchiopăta, încercând să îşi menţină echilibrul în ciuda valurilor. Susann îi urmă cu scaunul pe care-l pliase ca să încapă pe uşa ce dădea spre punte.

Aici vântul bătea şi mai tare. Cu greu îţi puteai păstra echilibrul. Doar sprijinindu-se de scaunul lui Anni reuşiră să stea locului. Din când în când, stropi de apă sărată le udau obrajii când vasul se lovea de valuri mai mari, dar era plăcut, un fel de duş rece de dimineaţă. Se uită la Anni, care stătea chiar lângă balustradă, şi se rezemă cu bărbia de ea ca să inspire această minune ce-şi avea propriul curs şi propriile reguli. Chicotitul se auzi din nou, era felul ei de a arăta că *e* fericită.

— Ştiu ce speraţi. Şi cred că e foarte bine c-aţi scos-o, că vreţi să-i oferiţi ceva, dar nu vreau să vă faceţi speranţe *prea mari* degeaba.

— Poţi să-mi zici Ewert.

— Vreau să zic c-o să doară dacă n-o să se întâmple nimic.

— Dar a făcut cu mâna.

Studenta la medicină pe nume Susann o cuprinse pe Anni pe după umeri cu o mână, iar cu cealaltă ţinea în continuare braţul scaunului cu rotile. Nu se uită la el în timp ce vorbea, ci se întoarse cu faţa spre Vaxholm.

— Ştiu ce credeţi c-aţi văzut. Şi ştiu şi că din punct de vedere neurologic e imposibil. A fost un reflex. Asta cred c-a fost, un reflex motoriu, nimic mai mult.

— Ştiu ce dracu' am văzut.

Fata se întoarse spre el.

— Nu vreau să vă rănesc. Dar dacă o să vă puneţi prea multe speranţe în chestia asta, o să vă faceţi singur rău. Asta e tot. Adică, dacă poate să iasă şi să petreacă timpul şi-aşa, cred că e foarte, foarte bine, şi asta ar trebui să vă fie de ajuns, nu credeţi? Ştiţi că-i aşa.

De fapt, habar n-avea la ce se aşteptase. Că o să facă iar cu mâna când o să vadă vaporul? C-o să le arate ea nenorociţilor?

Mâncară în liniște, peștele era la fel de bun cum auzise, dar de vorbit, nu mai aveau ce vorbi. Anni avea poftă de mâncare, înghițea și saliva, și se pătase, iar el și Susann se întreceau încercând s-o șteargă cât mai repede. Apoi Grens comandă autobuzul la unu și jumătate și acesta sosi la timp, apoi, peste câteva ore își luară rămas-bun lângă cheiul Gåshag, iar el o sărută pe Anni pe frunte, promițându-i că o s-o viziteze cel târziu luni. Încă nu era oră de vârf, așa că reuși să traverseze orașul destul de repede și să-l sune din mașină pe Sven Sundkvist ca să-l întrebe ce se mai întâmplase în ultimele ore, apoi pe Ruben Frey, care stătea la Hotell Continental. Voia să vorbească neapărat cu săracul om, voia să-l avertizeze să nu se aștepte la *prea multe*.

Ultimele douăzeci şi patru de ore nu semănau cu nimic din ce trăise până acum. Nici măcar cu ziua aceea, din urmă cu optsprezece ani, când copilul său a fost găsit agonizând, pe jos, în propriul lui dormitor. Atunci era mai deschis din punct de vedere emoţional, mai uşor de abordat. Interiorizase în întregime moartea ei, simţise pe pielea lui tot ce se întâmplase şi şi-a dat seama că murise, că nu mai era cale de întoarcere, şi au existat destule ocazii în care a vrut să se omoare şi el, simţind că nu mai avea niciun motiv pentru care să trăiască. De atunci, se închisese în sine, se baricadase complet. În afara perioadei aceleia disperate în care încercaseră să facă încă un copil, n-a fost în stare s-o mai accepte pe Alice, şi pe nimeni, în general, aşa că şi-a continuat viaţa ca un cadavru ambulant.

Edward Finnigan se urcă în maşina lui şi conduse spre nord, pe şoseaua 23. Era consilierul guvernatorului de când se ştia, de când se întâlniseră la Facultatea de Drept de la Ohio State University, cu două decenii înainte ca Robert să fi fost ales şi apoi, după mai multe campanii lungi desfăşurate împreună, care i-au adus până la urmă postul de guvernator, s-au mutat cu biroul pe South High Street din Columbus, mulţumiţi că eforturile şi timpul pe care le dedicaseră acestui scop au fost răsplătite. Era colaboratorul cel mai apropiat al guvernatorului şi, tocmai de aceea, nu putea să nu fie prezent şi să nu contribuie la tot ce intra şi ieşea, oficial sau nu, din centrul de putere al statului Ohio.

De când Elizabeth murise, devenise parcă şi mai eficient. Ca să nu mai simtă nimic, muncea şi mai mult şi, pe undeva, spera ca succesele din carieră aveau să se transpună şi în viaţa lui privată, c-aveau să-l consoleze.

Coborî geamul din faţă, de lângă scaunul lui, şi scuipă nervos afară, în aerul rece. Nu-i venea să creadă cât fusese de naiv.

Îşi dăduse seama de asta după vizita din urmă cu câteva ore a gardianului-şef de la penitenciarul Marcusville, Vernon Eriksen.

Dintr-odată, după atâţia ani, parcă simţise din nou ceva. Când Eriksen i-a spus de ce venise, când l-a anunţat că Frey trăia, că stătea după gratii într-un oraş din nordul Europei, a fost ca şi când cineva i-ar fi dat pumni în faţă până când a fost sigur că simte ceva. Era viu, chiar trăia. Deci, da, putea să moară. După ce Eriksen a plecat, Edward Finnigan s-a dezbrăcat şi a strigat c-o doreşte, erecţia lui era la fel de normală ca înainte, dar ea nu l-a înţeles şi l-a rugat să plece.

Bineînţeles că l-a sunat înainte să iasă pe uşă. Şi normal că Robert s-a prins şi a sunat imediat la Washington. Trebuiau să-l aducă acasă pe Frey cu orice preţ, poate că n-aveau acelaşi scop, poate că Finnigan voia să se răzbune şi guvernatorul voia să fie reales, dar asta nu era atât de important, nenorocitul ăla trebuia adus înapoi şi ei doi aveau să-l urmărească împreună în timp ce murea pe scaunul electric.

Între Marcusville şi Columbus erau douăsprezece mile, distanţă pe care o parcurgea cu Fordul lui vechi de câteva ori pe săptămână. Desigur că avea un apartament în care putea să înnopteze, la doar câteva sute de metri de birou, la etajul superior al unei clădiri frumoase, amenajat cu tot ce-i trebuia pe banii statului, dar nu îi plăcea acolo, camerele acelea mici îl făceau să se simtă şi mai singur şi, în ciuda faptului că nu mai încerca nicio senzaţie adevărată, tot nu avea chef să se simtă părăsit, aşa că făcea naveta în fiecare zi, iar dacă pleca devreme şi conducea un pic mai tare, reuşea să evite ora de vârf şi ajungea acasă în aproximativ o oră.

În dimineaţa asta, drumul era cam alunecos şi asta îl făcu să meargă mai încet decât de obicei, întunericul te păcălea destul de repede şi era să se ciocnească de două ori de parapet deja după prima milă. Înainte să ajungă în oraşul care reprezenta centrul geografic şi administrativ al statului Ohio, cu cei aproape şapte sute de mii de locuitori cu venit general, un nivel de educaţie şi un standard de viaţă mai ridicat decât al locuitorilor din Marcusville, îl sună pe guvernator şi stabili o întâlnire matinală la birou. Voia să ştie cum stau lucrurile în ceea ce privea cazul Frey. Sau, mai degrabă, de ce nu se întâmplase nimic în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Biroul se afla la etajul treizeci, pe South High Street, nr. 17. Nu era nimic ciudat în asta, cu toate că prietenii lui care-l vizitau din când în când la serviciu păreau vizibil dezamăgiţi de faptul că omul cel mai important al guvernatorului primise un birou oarecare într-o clădire care putea să aparţină oricărei firme sau oricărui funcţionar din oraş. Edward Finnigan aprecia însă lucrul acesta, de la ferestrele biroului său luminos se vedea jumătate din Columbus, dar suprafaţa nu era foarte mare şi camera fusese amenajată modest şi funcţional, iar Finnigan era convins că prin asta transmitea un aer de profesionalism şi de cumpătare, ceea ce era important pentru un oraş ameninţat în mod repetat cu majorarea taxelor.

Robert stătea deja în scaunul pentru oaspeţi. Pe birou se afla o farfurioară cu două gogoşi glazurate. Era bronzat după concediul scurt, fusese la schi într-o staţiune care se numea Telluride, aflată în Munţii Stâncoşi din Colorado, la o altitudine care era încă accesibilă pentru turişti. Era înalt şi părea în formă, cu faţa bronzată şi cu părul blond arăta de-a dreptul tânăr, sau cel puţin, mult mai tânăr decât Edward. De fapt, diferenţa de vârstă dintre ei era de doar câteva luni, dar nimeni, absolut nimeni nu i-ar fi crezut dacă ar fi afirmat acest lucru. Aparitie elegantă faţă de burta lăsată, păr bogat faţă de păr rar, piele bronzată faţă de piele palidă, de iarnă, şi, ceea ce-ţi sărea în ochi de îndată ce-l vedeai pe Edward Finnigan era durerea aceea blestemată care-l făcuse un om închis şi rece. De când i-o răpiseră pe Elizabeth, Finnigan părea că înmulţise fiecare an care se scursese cu doi.

— Edward, arăţi ca naiba, dacă-mi permiţi.

Finnigan intră în cameră, făcu nişte paşi grăbiţi pe covor şi se opri în faţa ferestrei. Soarele, care apăruse de după blocuri, strălucea deja puternic, dar lui nu-i plăcea deloc lumina aia tâmpită, aşa că trase perdelele închise la culoare până când nu se mai zări nicio rază din ziua care încerca să-i capteze atenţia.

— Bob, vreau să ştiu de ce nu se întâmplă nimic.

Guvernatorul luă o gogoaşă, mâncă partea cu glazură şi apoi se opri, cu cealaltă jumătate încă în mână.

— Ai aşteptat optsprezece ani. Optsprezece ani, îţi dai seama, Edward? Dintre toţi, eu ştiu cel mai bine ce simţi şi ce vrei, dar,

te rog, pentru moment lasă-i pe birocraţi să-şi facă treaba şi ai răbdare, dac-ai aşteptat până acum. O să-l aducem înapoi, o să vezi. O să ajungă la Death Row, la Marcusville, şi o să fie executat. De fiecare dată când o să te pregăteşti s-o scoţi la plimbare pe Alice şi de fiecare dată când o să vedeţi zidul ăla urât, o să vă amintiţi că a stat acolo, că şi-a sfârşit zilele acolo, îţi promit.

Edward Finnigan pufni pe nas. Nu-şi amintea s-o fi făcut-o vreodată de faţă cu cel mai vechi prieten al lui. Cotrobăi prin servietă, dar plicul căzuse între două mape de plastic. Înjură cu voce tare până când îl găsi. Goli conţinutul lui pe masa de scris şi îl rugă pe guvernator să arunce o privire.

Era o fotografie. Fotografia unui bărbat îmbrăcat într-o cămaşă închisă la culoare care încerca să evite obiectivul camerei.

— Ştii cine e, bănuiesc.

— Da, pot să ghicesc.

— Îl urăsc!

— Eşti sigur că e el?

— S-a tuns şi e mai tras la faţă, ochii par mai închişi, are ceva mai multe riduri. Dar e el. Îl cunosc de când a început clasa întâi. El e, Bob, el e!

Guvernatorul apucă fotografia şi o apropie de lampa de birou ca s-o vadă mai bine, mai ales că în cameră era chiar întuneric.

— Atunci nu trebuie să-ţi faci griji. O să ajungă şi aici, nu te teme.

— Nu mai pot să aştept!

Finnigan se plimbă de colo-colo prin încăpere, vorbise pe un ton cam ridicat şi asta nu-i convenea guvernatorului.

— Edward, aş vrea să te aşezi şi să te calmezi dacă mai vrei să stau de vorbă cu tine. Am trecut de prea multe ori prin asta. Sunt prietenul tău. Şi tu eşti prietenul meu, cel puţin aşa am crezut până acum. Am văzut-o pe fiică-ta crescând. Ştii bine că nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă ocup de treaba asta, să-l văd mai repede în scaunul electric. Şi o să ajungem şi acolo, ai să vezi. Doar să nu-ţi pierzi capul până atunci.

Probabil că se gândiseră la asta amândoi, din când în când te mai gândeai şi-n termenii ăştia, dacă lucrai cu cineva de atâta

timp. Încă de pe băncile facultăţii ştiuseră că Robert era politicianul aspirant şi Edward, consilierul lui constant. Nu făcuseră o înţelegere, pur şi simplu, merseseră în direcţia asta, îi dezvoltaseră rolurile astea şi s-au simţit bine aşa. Dar foarte rar sau, poate niciodată, n-au fost nevoiţi să se comporte conform ierarhiei, doar erau prieteni şi prietenii nu ţipau unul la altul, iar faptul că Robert ridicase tonul şi părea şi iritat fusese atât de neobişnuit încât, pentru o clipă, se opriseră amândoi, iar Edward făcu un pas în faţă şi smulse fotografia din mâna prietenului său.

— Şase ani în care am crezut că a murit! A încercat să mă păcălească, să-mi ia dreptul de-a mă răzbuna. Ca acum să aflu că trăieşte într-un căcat de ţărişoară de la Polul Nord! Vreau să-l văd aici. Acum, în clipa asta! Nu mai am chef să aştept.

Guvernatorul ţinu să verifice dacă uşa de la biroul lui Finnigan e încuiată. După aceea trase perdelele, ignorând protestele lui Edward şi lăsă lumina să pătrundă în cameră, lumina care avea să le dea putere, ba, mai mult, deschise şi geamurile pentru ca zgomotul de afară să înghită strigătele lor.

După aceea, ţipară unul la altul cum n-o mai făcuseră niciodată.

În toţi aceşti ani, evitaseră confruntările în mod conştient. Construiseră o relaţie protejată de cuvinte dure, dar temându-se de ziua aceea care trebuia să sosească, odată şi odată. Acum, că sosise, se simţeau aproape bine că puteau să se descarce, că puteau să urle unul la celălalt până când răguşeau, că nu dădeau doi bani pe angajaţii care trăgeau cu urechea în faţa uşii şi nici pe ce gândeau.

Cearta nebunească se termină după douăzeci de minute. Şi se termină violent.

Robert îşi pierduse capul şi îl izbi pe prietenul lui de perete, şoptindu-i c-ar fi fost bine dacă nu ar fi considerat chestia asta un motiv de răzbunare personală, dacă voia să n-o dea în bară, că era al naibii de important ca toate astea să devină un subiect politic, să folosească argumente clare, că trebuiau să-i lase pe cei mai potriviţi jurnalişti să scrie despre asta, ca prima dată, despre

ucigaşul ăsta de femei care scăpase de închisoare şi-i arătase sistemului judiciar american degetul mijlociu.

A stat acolo şi l-a scuturat de guler pe consilierul lui.

Dintr-odată, Finnigan se eliberă, îl trânti la podea pe şeful lui, apucă un suport pentru creioane şi i-l aruncă în faţă.

Fruntea guvernatorului sângera puternic. Prietenul lui cel mai bun îi spuse să se ducă dracului, deschise uşa şi ieşi val-vârtej.

La Stockholm era amiază. Vântul bătea în continuare şi era tot frig, iar primăvara părea mai departe ca oricând. Secretarul de cabinet Thorulf Winge tocmai sărise peste prânz şi bău o ceaşcă de Earl Grey, apoi molfăi un cuib de viespe[28] uscat, rămas de la întâlnirea din seara precedentă. Îl înmuie în apa fierbinte, după care prăjitura chiar că nu mai avu niciun gust. Dar, cel puţin, consistenţa ei aducea a mâncare. Zilele astea nu mai avusese timp de nimic, pur şi simplu.

Parcurse pe jos bucata scurtă dintre Ministerul de Externe şi sediul guvernului, aflat în clădirea Rosenbad. Cu capul plecat şi cu ochii cercetând asfaltul acoperit de gheaţă, arăta la fel ca restul trecătorilor care încercau să se refugieze din faţa frigului năprasnic. Merse pe lângă canalul care ajungea până la clădirea guvernului. Era teritoriul puterii, locul pe unde se perindase toată viaţa.

Dădu din cap spre gardianul din cabina de sticlă, în cămaşă de uniformă deschisă la culoare şi beretă maro, decorată în faţă cu o insignă din bronz. Gardianul, un bărbat între două vârste, care lucra acolo cam de pe vremea când se angajase şi el, dădu din cap spre Winge, semn că-l recunoscuse, şi apăsă butonul de la poartă.

Îşi făcuse temele. Se întâlnea pentru prima oară cu prim-ministrul şi cu ministrul de externe pentru a discuta cazul John Meyer Frey, unul dintre numeroasele subiecte de interes din agenda încărcată a prim-ministrului.

Thorulf Winge trase aer în piept şi privi ceasul de pe perete.

Avea la dispoziţie exact cincisprezece minute ca să le explice de ce erau nevoiţi să-l extrădeze cel târziu în dimineaţa următoare pe deţinut, un cetăţean american.

---

[28] În orig. — *Kanellbulle*, prăjitură tradiţională sub formă de cuib de viespe, cu scorţişoară.

Faţa lui Edward Finnigan strălucea de transpiraţie în oglinda lungă din lift. Respira încă greu, faptul că ridicase tonul la Robert, că se smulsese din mâinile lui şi apoi îl lovise cu suportul ăla nenorocit pentru creioane — toate astea nu necesitaseră un efort fizic prea mare, dar Finnigan era obosit, aproape epuizat şi simţea că de atunci călătorise în timp. Oamenii intrau sau ieşeau din lift în drum spre parter, dar aproape că nu îi observa, se gândea la altcineva care-i ocupa toate gândurile, un bărbat de cincizeci şi cinci de ani care se holba la el din oglindă, întrebându-se ce dracu' să facă acum.

Nu îi părea rău că ţipase şi-şi lovise superiorul. Dar când îşi dădu seama că era capabil de violenţă fizică, i se făcu frică. Era absolut scandalos. El, care nu lovise niciodată pe nimeni. Lăsase furia incontrolabilă să îl domine, aici, în mediul ăsta în care nu îşi permisese niciodată să-şi piardă controlul.

Bărbatul din oglindă continuă să se holbeze la el.

De mult se temuse de confruntarea asta. Şi era convins că şi Robert. De douăzeci de ani lucrau împreună, fără să-şi spele vreodată rufele în public, de parcă prietenia lor ar fi fost atât de fragilă, încât evitaseră tot timpul s-o pună la încercare, în mod conştient. Acum nu mai rămăsese decât o senzaţie de nelinişte confuză. Nu era sigur. Senzaţia iritantă îi apăsa pieptul, nu ştia dacă prin tonul şi prin comportamentul lui nu riscase să piardă suportul autorităţii, tocmai acum, când avea cel mai mult nevoie de el.

Coborî din lift imediat ce acesta se opri la parter. Afară era frig, oamenii păreau că se feresc de vânt şi de frig. Finnigan zăbovi puţin pe lângă recepţie, dădu scurt din cap spre bărbatul de culoare în uniformă roşie. Acesta stătea acolo în fiecare zi şi le zâmbea prietenos celor care intrau — nu părea să aibă altă sarcină, poate doar să plaseze din când în când lângă intrare tăbliţele galbene de plastic care-i avertizau pe oameni că pardoseala din marmură era umedă şi dacă treceau, o făceau pe propriul risc.

Pe Finnigan îl deranjat tot timpul textul acela, ştiind că singurul lui scop era *să fie acolo în caz de ceva*, în caz că cineva aluneca şi se ducea apoi cu piciorul în ghips la avocat, după care-l dădea în judecată pe proprietarul clădirii că nu avusese grijă de podea, de-i mergeau fulgii. Sistemul judiciar era sufocat de tot felul de prostii fără sens, şi în dimineaţa asta chiar îi venea să spargă tabla din faţa lui.

Aşteptă înăuntru, la căldură, până când ştiu exact ce are de făcut.

Ieşi în grabă şi merse spre maşina lui, parcată într-un loc nepermis, chiar în faţa intrării.

Până la Columbus Port International nu mai era mult şi Finnigan scoase telefonul din buzunarul paltonului în timp ce ţinea volanul, apoi sună la numărul direct de la rezervări şi cumpără un bilet pentru zborul companiei United Airlines. Avionul urma să decoleze la zece şi douăzeci şi nouă de minute.

O oră mai târziu, zări aeroportul Dulles International din Washington. Pilotul avionului începuse să se pregătească de aterizare de câteva minute, ora estimată: unsprezece şi treizeci şi cinci de minute. Edward Finnigan zburase pe ruta asta de nenumărate ori în ultimii ani, un drum suficient de lung ca să citească *USA Today* şi *New York Times*, să bea o bere, să mănânce un sendviş şi să treacă la *Washington Post* în taxi, înainte de a ajunge în centrul capitalei.

Cine dă primeşte.

Învăţase regulile de aur ale puterii cu mult, mult timp în urmă.

Îl rugă pe taximetrist să-l lase pe D Street, undeva pe la capătul străzii. The Monocle era un restaurant care servea prânzuri ieftine, mult mai prost decât se credea, dar nu se dusese acolo ca să mănânce. Era vechiul lor loc de întâlnire, de fiecare dată când trebuiau să facă schimb de informaţii, promiţând să se ajute reciproc pentru serviciul făcut.

Cine dă primeşte.

Îi plăceau feţele de masă cu dungi albe şi roşii, friptura bine pătrunsă, aproape crocantă, salata care părea culeasă de curând.

Până şi chelnerii care se gudurau pe lângă tine când bănuiau c-o să le laşi bacşiş i se păreau simpatici. Dar cel mai mult îi plăcea planul deschis al clădirii, faptul că vedeai uşor cine intră sau iese, sau că puteai să vorbeşti cu glas coborât fără să pari dubios.

Norman Hill era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el, un gentleman simpatic, discret, genul care părea destinat carierei de senator încă din clasa întâi. Hill era uscăţiv, mai slab decât şi-l amintea, şi puţin i-a lipsit lui Finnigan să-l întrebe dacă e bolnav, dar s-a abţinut. Expresia de pe chipul senatorului Norman Hill emitea aceeaşi energie pozitivă ca de obicei. Hill era genul de care ascultai, genul care îţi câştiga încrederea uşor. Se pare că autoritatea n-are nimic de-a face cu greutatea fizică, se gândi Edward Finnigan.

Undeva pe la mijlocul discuţiei, Finnigan începu să zâmbească. Reuşi să se relaxeze pentru prima oară de la vizita lui Vernon Eriksen, simţi că umerii i se lasă, că tensiunea din jurul gâtului îi slăbeşte. Chestia asta i se părea cumva cunoscută, mai mult, se simţea chiar în siguranţă. Cu optsprezece ani în urmă au stat la fel, doar că într-un restaurant aflat la câteva sute de metri de cel de acum, şi Finnigan i-a cerut ajutorul pentru a putea face faţă presiunii politice, care avea să rezulte în presiune mediatică. Pe vremea aceea discuţia se învârtea în jurul unui caz de omucidere, un băiat de şaptesprezece ani omorâse o liceană cu un an mai mică decât el, un prilej perfect de a face lobby pentru cea mai dură pedeapsă posibilă, în ciuda faptului că ucigaşul era minor. Şi senatorul Hill apăsase toate butoanele la care avea acces, apelase la toate cunoştinţele lui, oameni despre care Finnigan doar auzise, şi pe care n-aveai cum să-i cunoşti decât după o viaţă întreagă petrecută în cartierul aflat între 27th Street şi North Capitol Street.

De fapt, Edward Finnigan nu trebui să spună prea multe. Îşi mâncă friptura roz de viţel şi îşi bău berea cu etichetă europeană, în timp ce Hill ciugulea o salată Cezar şi mai comandă o apă minerală. Finnigan îşi pregătise un discurs lung în avion despre susţinerea sistemului judiciar american, despre credibilitatea partidului, despre cât de important era să se concentreze în continuare asupra pedepsei cu moartea, ca măsură de prevenire şi de

eliminare a criminalității, care să-i îngrozească pe eventualii asasini. Dar nu mai avu nevoie de niciun discurs. Povesti câteva minute despre ce se întâmplase cu John Meyer Frey, despre moartea și reînvierea lui, după care Norman Hill îl întrerupse ridicând o mână osoasă și uitându-se la el cu ochii aceia. Nici măcar nu-i aminti de înțelegerea lor. Senatorul firav mulțumi pentru masă și îl apucă pe Finnigan de mână, spunându-i că nu trebuia să-și facă griji, în niciun caz.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, Finnigan se afla la Starbucks Coffee House de pe Pennsylvania Avenue și comanda două espresso. Congresmena se numea Jane Ketterer și îmbătrânise frumos, Edward Finnigan nu-și amintea s-o fi considerat-o vreodată drăguță, dar acum așa i se părea, când îi zâmbea i se părea atractivă și se gândea la Alice, care-i refuzase avansurile, îi venea să o ia în brațe și să simtă pielea de sub rochia lungă, dar nu venise pentru asta. Venise ca să-i spună ce i s-a întâmplat de curând, iar ea îl ascultă, îl aprobă dând din cap, se revoltă și când se despărțiră cu ceștile goale, *câteva minute mai târziu, i se păru* și mai frumoasă.

Luă un taxi până la Mr Henry's. Era tot pe Pennsylvania Avenue, dar între 237 și 601 era destul de mers, cu câțiva ani în urmă se plimbase de-a lungul bulevardului, dar nu avea de gând s-o mai facă niciodată. Pe vremea aceea era mult mai tânăr, însă pantofii de gală negri îi făcuseră o mulțime de răni la picioare și îi trebuise mai mult de o săptămână să-și revină.

Mr Henry's era unul dintre puținele baruri din Washington unde se întorcea cu plăcere. Oamenii discutau pe un ton scăzut, barmanii nu se străduiau să fie amuzanți, era un loc cu bun-simț, departe de clienții zgomotoși cărora le plăcea berea ieftină și voiau să se îmbete cât mai ușor.

Jonathan Apanovitch era mult mai tânăr decât el, părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Era un tip înalt și blond, cu ochi care-i aminteau de cei ai lui Norman Hill, și lucra ca jurnalist la *Washington Post* de când se știa. În timp ce aștepta, Edward Finnigan calculase în minte. Se întâlneau pentru a douăsprezecea

oară anul ăsta şi amândoi erau mulţumiţi de colaborarea lor de până acum, Finnigan pentru că reuşea să lanseze mesaje prin el, iar Apanovitch, pentru că-şi îmbunătăţea reputaţia de jurnalist de investigaţie cu un simţ acut pentru noutăţi.

De data asta, povestea era atât de interesantă, încât Finnigan putea să profite de ocazie şi s-o dezvolte după plac, ştia că era un sentiment absurd, dar totul se întâmplase întocmai, iar el putea să confirme — moartea fiicei sale, durerea şi suferinţa de o viaţă — preţ de o clipă, se simţi învingător şi, prin asta, cunoştinţele lui păreau mai valoroase, era, poate, singura modalitate de a face faţă tragediei.

Îi dădu două nume lui Apanovitch, convins c-or să-l ajute cu indicaţii referitoare la sarcinile lui; un senator pe nume Norman Hill şi o congresmenă pe care o chema Jane Ketterer.

Îi pusese o singură condiţie. Să-i dea drumul cât putea de repede. Povestea americanului condamnat la moarte, care reuşise să evadeze înscenându-şi propria moarte şi care acum era închis într-un penitenciar din Europa, trebuia publicată fără întârziere în dimineaţa următoare.

Cine dă primeşte.

Jonathan Apanovitch îi mulţumi pentru bere, deşi n-o terminase, şi se retrase grăbit, îndreptându-se spre maşina pe care o parcase la câteva străzi de locul de întâlnire, aşa cum se înţeleseseră.

Era târziu şi orologiul bisericii din Gamla Stan[29], al cărui nume nu şi-l mai aminti, bătu de douăsprezece ori în timp ce el se apropie din ce în ce mai mult de clădirea roşie a guvernului. Thorulf Winge parcurgea pentru a doua oară în ziua aceea drumul dintre Ministerul de Externe şi Rosenbad, trecuse toată după-amiaza şi mare parte din seară de când îi explicase prim-ministrului de ce trebuia să-l transporte pe John Meyer Frey la celălalt capăt al pământului în doar câteva ore.

Dârdâia de frig. Paltonul scump pus peste costum nu-l proteja mai mult decât o foaie de hârtie, soarele apusese de mult şi noaptea clară era frumoasă, dar răspândea frigul ca pe un cancer agresiv, care se multiplica pentru a ajunge cât mai departe şi a-i face pe oameni să-şi piardă puterile; minus şaisprezece grade erau prea mult chiar şi pentru el.

Gardianul în vârstă care-l recunoscuse plecase deja acasă şi în cabină stătea acum o femeie tânără. Winge n-o mai văzuse până acum şi nici ea pe el. Îşi arătă legitimaţia şi ea îi verifică datele pe calculator, apoi, după un telefon şi după ce el bătu în gratiile metalice săturându-se să aştepte, femeia deschise uşile mari din sticlă şi-l lăsă să intre.

În cele cincisprezece minute cât îi fuseseră acordate, Thorulf Winge reuşise să-l convingă atât pe prim-ministru, cât şi pe ministrul de externe că era perfect normal să-l extrădeze pe Frey, conform dorinţei oficiale exprimate de ambasadorul Americii şi de autorităţile de la Washington. Cei trei erau de acord că un gunoi care omora femei şi mutila pasageri finlandezi pe feriboturi n-avea voie sub nicio formă să deterioreze bunele relaţii clădite cu greu după moartea prim-ministrului Palme[30], cel care-şi exprimase cât se poate de clar dispreţul faţă de prezenţa americanilor în Vietnam. De atunci, guvernul suedez făcuse paşi mici,

---

[29] Oraşul vechi.

[30] Olof Palme, asasinat în 1986, la Stockholm.

dar siguri pentru a ajunge la o înţelegere cu singura superputere a lumii, iar punerea în pericol a relaţiilor din cauza unui deţinut condamnat la moarte nu se împăca deloc cu activitatea şi cu viziunea lor politică.

Îi făcuse să înţeleagă *că*.

Dar nu şi *cum*.

Îi rugase să-i mai acorde puţin timp şi ei acceptară, ziua plină de întâlniri se terminase şi acum puteau să se vadă. Acum, adică la douăsprezece şi douăzeci, după miezul nopţii, când ziua de joi se transforma într-o zi de vineri la fel de rece şi absurdă.

Pe masă se afla un termos cu cafea, o cană cu ceai şi câteva sticle cu apă minerală, iar în mijloc, nişte cutii cu o băutură răcoritoare care semăna la gust cu cola. Erau obişnuiţi cu zilele lungi, cu obligaţia de a avea mereu răspunsuri gata formulate, indiferent de întrebări, cu faptul că la cel mai mic semn de ezitare, aveau să trezească bănuieli, că aveau să fie bombardaţi cu întrebări la fiecare răspuns evaziv şi că trebuiau să fie pregătiţi să-şi dea demisia la cererea publicului în cazul unei decizii proaste. Erau obosiţi, abia aşteptau să plece acasă, dar problema asta trebuia rezolvată neapărat înainte de zori.

Thorulf Winge turnă ceai pentru ministrul de externe şi prim-ministru, iar lui îşi puse nişte cafea fără zahăr. Renunţase de mult la ideea de a dormi noaptea.

Era o cameră frumoasă, cu tavan înalt, cu mobilier exclusivist, în ton cu ultimele tendinţe în designul suedez, încăpătoare, aerisită, până şi lămpile aveau un model interesant. Lui Winge îi trecu prin minte că aprecieri de genul ăsta nu făceai decât dacă erai epuizat şi aveai ochii obosiţi de la lumina prea puternică a zilei.

Îi privi pe cei doi bărbaţi care stăteau în scaunele lor de lemn, cu tapiţerie dintr-un material roşu şi moale, din mătase, sau aşa ceva, genul de material pe care-ţi venea să te culci şi să-l simţi pe obraji într-o clipă de răgaz când nu te deranja nimeni.

N-aveau timp de amabilităţi şi pălăvrăgeli. Ştiau de ce se aflau acolo.

Cei doi se uitară la Winge până când acesta începu să vorbească.

— *Washington Post* vrea să publice chestia asta în ediția de mâine.

Făcu o copie xerox mărită după faxul pe care-l primise cu o oră în urmă. Un fragment din articolul care avea să troneze pe prima pagină a ziarului publicat în capitala americană. Puse două copii pe masă, una pentru ministrul de externe și una pentru prim-ministru.

— Reporterul, un anume Apanovitch, ne-a trimis o copie cu rugămintea de a comenta articolul.

Cei doi bărbați își căutară ochelarii de citit în suporturile negre și, cu hârtiile foșnind în mâini, citiră totul în liniște. Povestea unui cetățean american condamnat la moarte, care acum se afla într-o închisoare din Suedia, la aproape douăzeci de ani după ce fusese declarat mort. Reporterul descrisese și trecutul dubios al lui Frey și inclusese și două fotografii cu el, una înfățișând un băiat îmbrăcat într-o uniformă portocalie, stând în banca acuzaților, și una cu un bărbat vizibil mai în vârstă, tuns scurt, palid, slab, o fotografie făcută de un automat, lipit într-un pașaport canadian fals. În partea următoare a articolului se explica felul în care, cu patru zile în urmă, poliția suedeză îl reținuse pe Frey, învinuindu-l de comiterea unui act de violență deosebit de grav. Suspectul era închis și cercetat în stare de arest în capitala Suediei. Apanovitch făcea referire la o sursă anonimă care-i furnizase informațiile, apoi cita comentariile indignate ale senatorului Hill și ale congresmenei Ketterer.

Winge își studie colegii în timp ce citeau. Amândoi erau supraponderali, aveau părul cărunt și costume scumpe și frumoase, care niciodată nu stăteau bine pe ei. Îi cunoștea din tinerețe, colaborase cu ei încă de pe vremea când erau membri în filiala de tineret a partidului, aveau încredere unul în celălalt, luaseră decizii împreună și mai demult.

— Descrie-l pe Hill.

Senatorul Norman Hill alesese formulări clare și, în același timp, imposibil de contestat, încercând să le transmită cititorilor

sentimentul că sistemul judiciar american n-avea să-i permită unui stat minuscul, care abia dacă se vedea pe hartă, să îi pună piedici, mai ales legate de pedeapsa cu moartea, dar mesajul fusese destul de subtil formulat, elegant şi versat, un adevărat număr de jonglerie în ceea ce privea diplomaţia, relaţiile externe şi respectarea autorităţii pe plan intern.

Winge îl privi pe şeful lui imediat.

— Păi, are şaizeci şi opt de ani, dintre care treizeci i-a petrecut la Senat. E un exemplu de responsabilitate politică şi, neoficial, e *campaign managerul* preşedintelui actual. E genul care preferă să acţioneze din culise, dar e considerat unul dintre cei mai influenţi oameni ai partidului republican.

Undeva, departe, maşinile claxonau şi cineva striga ceva, dar toate zgomotele din afară păreau anihilate de vânt şi de frig. Viaţa de noapte a Stockholmului îşi urma cursul firesc, oamenii se manifestau în spaţii deschise, atâtea cât le punea oraşul la dispoziţie. Amplasarea sediului guvernului în centrul oraşului, în zona cu clădiri de birouri şi baruri, persoane fără adăpost şi turişti era simbolică, „puterea coborâtă printre oamenii de rând", la modul oarecum ironic; acolo, afară, cineva se făcea muci la Rosita şi se pişa pe faţada casei, pe când aici, înăuntru, oamenii cei mai puternici ai ţării stăteau şi discutau despre chestiuni de viaţă şi de moarte.

Thorulf Winge îşi mai puse nişte cafea fără zahăr şi le arătă termosul şi celorlalţi, dar aceştia scuturară din cap. Bău şi se întoarse spre şefii lui, dornic să continue discuţia.

— N-or să se dea bătuţi. Mai bine rezolvăm problema acum. Dacă nu, putem s-o lungim şi să ne lăsăm batjocoriţi, ca *după aceea* să ajungem la aceeaşi concluzie. Cred că au pregătit deja injecţia letală.

Ministrul de externe îşi trecu degetele prin părul cărunt, cum făcea de fiecare dată când se gândea la ceva sau când se simţea presat.

— Sinucidere politică.

— Atât ambasadorul, cât şi cei de la Washington au insistat pe faptul că Suedia e obligată să extrădeze persoanele suspecte de încălcarea legii — în cazul în care acest lucru nu-i afectează pe

cetăţenii noştri. Şi Frey e american, chiar dacă a fost condamnat la moarte.

— Tot sinucidere politică se cheamă. Mai ales dacă o să ajungă la cunoştinţa publicului.

Winge aşteptă reacţia prim-ministrului, care, până acum, nu spusese nimic. Cu trei ani în urmă, fuseseră împreună la Washington ca să asiste la tratativele dintre ţările membre ale UE şi SUA în privinţa unui nou acord de extrădare între cele două centre ale puterii. Americanii fuseseră cei care iniţiaseră proiectul, în urma atacurilor teroriste din 11 septembrie 2001. În clipa următoare, prim-ministrul se ridică, îşi scoase ochelarii şi atârnă sacoul pe scaunul cu tapiţerie roşie şi moale.

— Thorulf, am fost acolo amândoi. Bănuiesc că-ţi mai aminteşti ce ne-au întrebat. Eu unul ştiu că am minţit — pentru că aşa m-ai sfătuit să fac — atunci când le-am răspuns. M-au întrebat dacă sunt sigur că persoana extrădată va avea parte de un proces curat şi că nu va fi condamnată *niciodată* la moarte.

— Da, îmi amintesc şi eu. *E de la sine înţeles că nicio ţară din Uniunea Europeană n-o să extrădeze o persoană care riscă pedeapsa cu moartea.* Dar nu înţelegeţi? Noi nu facem aşa ceva. John Meyer Frey nu *riscă* să fie condamnat la moarte. El *e* deja condamnat.

Prim-ministrul era un bărbat înalt şi candelabrul de cristal părea o pălărie strălucitoare pe fruntea lui transpirată atunci când se opri sub el. Îşi feri privirea obosită şi duse mâna la nas cu un gest agitat şi plescăi, fără să-şi dea seama.

— Ştiu că vrei să ne propui ceva. Te ascult cu plăcere, ca de obicei. Dar după aceea vreau să iau o pauză. S-a făcut târziu şi trebuie să sun acasă ca să le spun c-o să întârzii şi mai mult decât mă aşteptam. O să decid după pauză ce şi cum. Thorulf?

Înţeleseseră de mult *ce* aveau de făcut. Acum aveau să înţeleagă şi *cum* trebuia procedat.

— Nu mai vreau să văd articole de genul ăsta.

Winge arătă spre prima pagină fotocopiată din ediţia următoare a ziarului *Washington Post*, care zăcea în continuare pe masă, între ceşti.

— Sunt de acord. Mai departe.

Prim-ministrul părea iritat, fusese întrerupt aiurea şi, preţ de o clipă, Thorulf Winge se gândi să-l contrazică, dar se răzgândi. Erau obosiţi cu toţii şi ştiau că, indiferent care ar fi fost soluţia aleasă şi indiferent dacă aceasta ar fi servit scopurilor ţării sau nu, deznodământul avea să fie unul imoral, când de fapt niciunul dintre ei nu era aşa.

— Am o propunere, o soluţie, eventual.

Prim-ministrul stătea în continuare sub candelabrul de cristal şi ministrul de externe îşi trecea degetele prin păr, dar amândoi păreau interesaţi.

— Ştim că Frey a ajuns aici prin Canada şi Rusia. Că a zburat de la Toronto via Moscova şi că abia după aceea a aterizat la Stockholm. Nu cunoaştem motivul pentru care a ales să zboare pe o rută ocolitoare, dar nici nu are importanţă în clipa asta. Important e că ţara de tranzit e Rusia. Aşa că *acolo* trebuie să-l expulzăm, nu altundeva. Şi *acolo* n-o să fie executat.

Prim-ministrul stătea nemişcat.

— Ce dracu' vrei să zici?

— Ziceam că Frey vine de la...

— Am auzit ce-ai zis. Dar speram să nu fi auzit bine. Dacă o să-l trimitem la Moscova, în secunda următoare a şi aterizat în America.

— Asta n-avem de unde s-o ştim.

— Direct la Death Row o să ajungă.

— Astea-s speculaţii. N-avem de unde să ştim sigur.

— Şi o să fie executat.

— Cu tot respectul, asta nu mai e problema noastră. Şi n-am face nimic pentru care să ne tragă la răspundere, în mod formal. Nu *noi* am fi cei care l-am extrăda către americani.

Winge se uită la ceasul auriu care atârna deasupra canapelei pentru vizitatori. Era unu fără trei minute. Pauza aia avea să le prindă bine. Şi şi-ar fi dat seama imediat că altă soluţie nu exista. Deschise din nou dosarul negru şi aşeză o foaie nouă peste articolul xeroxat.

— Înainte de pauză ar trebui să vă arăt şi asta.

Prim-ministrul flutură mâna spre el.

— Spune-mi ce e, mai întâi.

Winge ridică cele două foi.

— O decizie de extrădare. De la Migrationsverket[31]. Am primit-o mai devreme. În seara asta. Asta în cazul în care vrem să dispară. Aici scrie negru pe alb că trebuie expulzat.

Winge zâmbi pentru prima oară de când se întâlnise cu ei.

— Către Rusia.

[31] Oficiul pentru imigrări.

Era o noapte din aia.

Ewert Grens se plimba neliniştit prin apartamentul spaţios, lovindu-se la tot pasul de vidul care-l înconjura şi care se instala imediat ce o lua mai uşor şi uita de existenţa sa. Ar fi trebuit să rămână la Kronoberg şi să doarmă pe canapeaua de la birou. Măcar acolo reuşea să doarmă câteva ore, chiar dacă îl durea capul de atâta gândit. Aici putea s-o uite. În casa asta nenorocită era atâta linişte, încât aveai impresia că se aude cu ecou de fiecare dată când făceai un pas, piciorul drept cu care păşea mai apăsat se auzea mai tare şi sunetul părea că ricoşează din obiectele aflate în jur. Avea impresia că-i vibrează şi gâtul. Fusese pe punctul de a le telefona lui Hermansson şi lui Anni, stătuse cu receptorul în mână şi formase numerele lor de câteva ori, ca de fiecare dată să închidă înainte ca telefonul să înceapă să sune. Niciodată nu-i păsase de singurătate, reuşise s-o ţină la distanţă, iar când nu reuşea, o trata ca pe o vizitatoare ocazională. Dar acum, contrastul dintre cele întâmplate, seara de dans cu Hermansson şi plimbarea cu vaporul spre Höggarnsfjärden în compania lui Anni făceau ca totul să pară şi mai strident. Câtă viaţă, în comparaţie cu liniştea din camerele astea nelocuite!

Se duse la bucătărie şi îşi făcu două sendvişuri cu pate de ficat scump şi bău o jumătate de litru de suc de portocale. Când nu reuşea să doarmă, mânca tot timpul prea mult, dar nu-i mai păsa deloc de faptul că asta-i afecta aspectul fizic. După un timp, când nu se mai auzeau decât micile zgomote pe care le făcea, Grens se întinse după radioul cu tranzistor aflat în capătul celălalt al mesei. Îşi făcuse un obicei din asta, îi plăcea să asculte programul de noapte al celor de la P3, vocile şi muzica răspândeau un soi de linişte, fără jingle-uri isterice şi tipi glumeţi, doar demnitate şi înţelegere pentru cei care, dintr-un motiv sau altul, stăteau treji în timp ce restul lumii dormea.

Tocmai de aceea, telefonul părea că se aude dintr-o realitate paralelă.

Sunetul se contopi cu liniştea din casă şi cu o piesă de jazz lentă, după care deveni dominant.

Grens aruncă o privirea la ceasul său de mână. Era două şi jumătate. Oamenii normali nu sunau la ore din astea. Grens mestecă mai departe, dar când telefonul continuă să sune cu ecou în bucătăria cea mare, renunţă. Aparatul era montat pe perete, ajungea la el fără să fie nevoit să se ridice.

— Da?

— Ewert Grens?

— Depinde cine întreabă.

— Ne-am întâlnit de câteva ori, mai demult. Mă numesc Thorulf Winge, sunt secretar de cabinet la Ministerul de Externe.

Grens se întinse către aparatul de radio şi dădu volumul mai încet, în timp ce o voce catifelată de femeie anunţa titlul piesei următoare. Nu-şi amintea de bărbatul care susţinea că era secretar de cabinet.

— Aşa zici dumneata.

— Vreţi să sunaţi să verificaţi?

— Cred că mă interesează mai mult cum dracu' aţi făcut rost de numărul meu.

— Vreţi să sunaţi să verificaţi?

— Spuneţi ce vreţi ca să putem închide telefonul.

Îi mirosea a lucru prost făcut. Era convins că omul spunea adevărul. Dar trecuse de miezul nopţii, era două jumate', şi asta însemna întotdeauna că ceva era pe cale să se ducă naibii.

— Este vorba de o persoană care se află în custodia dumneavoastră şi, din câte-am înţeles, tot dumneavoastră vă ocupaţi şi de investigaţii. Un anume John Schwarz. Sau, mai precis, John Meyer Frey.

— Pun pariu că dumneata eşti birocratul ăla care umblă cu nasul pe sus şi împarte ameninţări în sus şi-n jos ca *să ne ţinem gura.*

— Da, cum spuneam, deci, John Meyer Frey. Tocmai am primit o decizie de la Migrationsverket. O decizie de expulzare. Frey trebuie să treacă graniţa mâine-dimineaţă la ora şapte, cel târziu.

Ewert Grens nu spuse nimic, apoi vorbi pe un ton mult prea ridicat.

— Ce trăncăneală idioată mai e şi asta?

— Decizia a fost luată în seara asta, la ora nouăsprezece fix, şi trebuie executată în decurs de douăsprezece ore. V-am sunat pentru că avem nevoie de sprijinul dumneavoastră pentru a-l escorta în afara ţării.

Grens strânse receptorul în mână.

— Cum mama dracu' v-a reuşit schema asta în douăş' patru de ore?

Winge nu îşi pierdu cumpătul nicio secundă, primise o sarcină pe care avea de gând s-o execute întocmai.

— John Meyer Frey nu are permis de şedere.

— Îl trimiteţi să moară.

— John Meyer Frey a intrat în ţară prin Rusia.

— N-o să ajut niciodată pe cineva care are de gând să trimită un om arestat în Suedia pe scaunul electric.

— Şi conform deciziei de faţă, va trebui expulzat în Rusia.

Sven Sundkvist ar fi trebuit să doarmă, în mod normal. Rar i se întâmpla să adoarmă greu — cu respiraţia Anitei aproape de faţa lui şi pielea ei caldă lipită de a lui se simţea în siguranţă şi asta reuşea să-l relaxeze de fiecare dată.

Totul a început în clipa în care a aflat că trebuie să se culce patru ore mai târziu. S-a întins lângă ea şi Anita l-a întrebat ce-l deranja. Sven habar n-avea la ce se referea.

Arăţi altfel.

Cum adică?

Ceva s-a întâmplat, îmi dau seama.

El nu remarcase. Nu înainte ca Anita să-i atragă atenţia. După care s-a zvârcolit şi a zăcut acolo şi a încercat să-şi dea seama ce-l deranja, de ce nu era prezent sută la sută, şi de fiecare dată, răspunsul era acelaşi.

Schwarz.

Nu înţeleg, Sven. Care Schwarz?

Cred că la el mă gândeam.

Da, e oribil, din câte mi-ai povestit. Dar, nu te supăra că-ţi spun, chiar crezi că avem nevoie de aşa ceva în dormitor?

Chiar şi-ar fi dorit să-l fi înţeles. Că problema era băiatul, fiul lui Schwarz. Când şi-a dat seama că era şi un copil implicat,

şi-a schimbat cu totul părerea. Pentru că s-a prins de mult cum avea să se termine.

Nu mă interesează dacă-i vinovat sau nu.

Ar trebui să te intereseze.

Mă gândesc doar la copilul ăla.

Care copil?

Mă gândesc că atunci când autorităţile decid să execute un om, decid definitiv şi soarta copilului care o să crească fără un părinte.

Asta e legea, Sven.

Vreau să zic că băieţelul ăla, copilul ăla nu e vinovat cu nimic.

Aşa e sistemul lor.

Asta nu înseamnă că e în regulă.

Oamenii au votat în mod democratic pentru chestia asta. Ca şi aici. Şi noi avem pedeapsa cu închisoarea pe viaţă. Sau alte pedepse fără permisiunea de a părăsi închisoarea, timp de mai mulţi ani. Tu mi-ai povestit, nu-i aşa?

Nu e acelaşi lucru.

Ba e *exact* acelaşi lucru. Cel puţin pentru un copil. Pedeapsa cu moartea sau cu închisoare pe... să zicem, douăzeci de ani. Care-i diferenţa?

Nu ştiu.

Niciuna. Nu există nicio diferenţă.

Singurul lucru pe care-l ştiu şi pe care-l înţeleg e că băiatul lui Schwarz, care abia a împlinit cinci ani, riscă să-şi piardă părintele pentru totdeauna, dacă le permitem să-l extrădeze. Nu pricepi, Anita? Rudele apropiate, despre ele este vorba. Eu cred că rudele apropiate sunt cele mai pedepsite în cazuri din astea.

Au stat acolo până când au terminat de discutat, după care s-au dat jos amândoi din pat şi s-au dus în bucătărie, s-au aşezat la masă şi au făcut cuvinte încrucişate, cum obişnuiau să se delecteze uneori. Ea era îmbrăcată cu puloverul lui lung şi negru şi era frumoasă, şi după ce au terminat cuvintele încrucişate şi nici conversaţia despre Schwarz n-a mai evoluat în nicio direcţie, s-au întors în dormitor, s-au strâns în braţe tare şi au făcut dragoste.

După aceea, ea a adormit repede, respiraţia ei s-a transformat într-un sforăit uşor, în timp ce el a zăcut lângă ea la fel de treaz ca înainte.

Ewert Grens se ridică ţinând telefonul în mână şi se întreba ce să facă, dacă să-l dea de perete, încercând să-l agaţe la loc, sau de masă, până când se făcea bucăţi. Dar nu făcu niciuna, nici alta. Îi dădu doar drumul, observând cum aterizează pe scaunul de pe care se ridicase de curând, apoi deschise uşa de la balcon şi păşi desculţ pe gheaţă, la aproape minus douăzeci de grade. Auzi maşinile trecând pe rând acolo jos, pe Sveavägen, şi urlă cât putu de tare: „mama dracului!"

Câteva minute mai târziu alergă cu picioarele roşii pe hol spre telefonul mobil care suna în buzunarul paltonului său lung.

Nu vorbea prea des cu şeful lui.

Grens avea propriul său teritoriu dacă-l lăsau în pace, lucra mai mult şi mai eficient decât majoritatea colegilor lui şi, odată cu trecerea anilor, modul acesta de relaţionare se transformase într-o înţelegere tacită între el şi intendenţii săi, un fel de „dacă mă laşi în pace, te las şi eu". Nici nu-şi mai amintea când vorbiseră ultima oară la ora asta.

— Tocmai am discutat cu secretarul de cabinet Winge. Vreau să zic, ştiam că eşti treaz.

Ewert Grens şi-l imagină pe şeful lui. Era cu zece ani mai tânăr decât el, genul ăla cu părul lins şi pus la patru ace tot timpul şi asta îi aducea aminte puţin de Ågestam. Era ceva cu oamenii ăştia plini de iniţiativă care lui Grens nu-i convenea deloc, ajunsese să-i dispreţuiască de-a dreptul.

— Zici tu.

— Şi înţeleg că nu ţi-a fost destul de clar ce trebuie să faci.

— Putem să formulăm şi aşa, da. Mie să nu-mi transfere niciun politican din ăsta ipocrit cazul, mai ales când e vorba şi de o persoană care mai acum câteva zile se zbătea între viaţă şi moarte la spital.

— *Eu* i-am zis lui Winge de tine. Şi tot *eu* am formulat şi instrucţiunile. Şi...

— Atunci ştii şi cât de tare îmi pute treaba asta.

— *Şi* tocmai de asta îţi ordon acum să colaborezi cu ei, în numele Poliţiei Capitalei, şi să te asiguri că decizia de extrădare e respectată, mai ales că ea există, oricum.

— Eşti în pijama?

Ewert se întrebă dacă şeful lui stătea pe marginea patului în pijama de flanelă cu dungi albe şi albastre. Afurisitul nu părea genul care să stea şi să se plimbe noaptea în casa lui mare, îmbrăcat în haine de oraş.

— Ce?

— Nu-i treaba mea să execut decizii luate de căcănari corupţi, îţi dai seama, presupun.

— Eu...

— La fel cum presupun că ştii şi ce înseamnă o extrădare în cazul lui Frey. Înseamnă să-l omori.

Şeful lui, Göransson, îşi drese glasul.

— Trebuie să ajungă la Moscova. Şi acolo n-o să-l execute nimeni.

— Nici măcar tu nu poţi fi atât de prost.

Göransson îşi drese glasul din nou şi de data asta îi răspunse mai răstit.

— Poţi să crezi ce vrei, Ewert, sincer să fiu. Mai ales de acasă, unde eşti tu acum. Dar la serviciu trebuie să execuţi ordinul pe care l-ai primit. Nu ţi-am spus-o niciodată până acum şi n-o s-o fac nici de-acum încolo. Dar dacă de data asta n-o să execuţi ordinul meu direct, o să te rog de pe-acum ca de mâine să-ţi cauţi alt serviciu.

Grens apucă clanţa de la uşa balconului, deschise uşa şi ieşi. Afară era la fel de frig, dar Grens nu-şi dădu seama nici acum. Se aşeză pe unul din scaunele de plastic rămase pe balcon din toamnă. Pe pernă se depusese gheaţă, la fel şi pe jos. Tălpile lui goale aproape că se lipiră de suprafaţa altădată netedă.

Cerul era înstelat.

Din cauza luminilor, în oraşele mari nu se făcea niciodată întuneric, dar în noaptea aceasta, cerul era mai întunecat ca niciodată şi fiecare punct luminos părea să iasă în evidenţă. Era frumos şi Grens îşi odihni privirea uitându-se la cer preţ de câteva minute. Acoperişul de tablă din jurul lui, maşinile din depărtare,

totul părea nou şi-şi dădu seama că nu mai stătuse niciodată pe balcon în picioarele goale, într-o noapte de iarnă.

De obicei se enerva destul de repede. Accesul de furie îl păştea tot timpul după colţ. Dar de data asta simţea altceva, ceva mai complicat. Era nervos, frustrat, tulburat, trist, panicat, speriat şi neputincios în acelaşi timp, în ordine aleatorie.

Stătu afară fără să spună nimic, fără să se mişte.

Până când îşi dădu seama încotro trebuia s-o apuce, cel puţin pentru moment.

Următoarea oră avea s-o petreacă sunând diverşi indivizi. Avea de dat mai multe telefoane. După ce formă primul număr, Grens aruncă o privire peste picioarele lui goale şi roşii şi-şi dădu seama că, în mod ciudat, nu-i era frig deloc.

În America, era ora nouă. Edward Finnigan coborî la barul hotelului din vestul oraşului Georgetown la care se cazase cu câteva ore în urmă. De obicei, se caza tot timpul acolo când avea ceva de rezolvat în oraş, iar femeia cu ochi frumoşi şi zâmbet de Mona Lisa dădea din cap de fiecare dată, semn că-l recunoscuse, atunci când o întreba dacă 504 era liber.

Norman Hill ocupase deja un loc la masa din colţul îndepărtat şi-şi comandase ceva de băut. Era genul care bea puţin, dar numai băuturi scumpe, şi ştia totul despre vinuri, de la anul fabricaţiei până la felul în care se depozitau, şi vorbea despre ele la fel de languros de parcă ar fi vorbit despre amantele lui. Finnigan doar gusta şi punea întrebări politicoase, dar nu înţelegea despre ce era vorba, pentru el alcoolul era alcool, ceva care te ajuta să te relaxezi, nu conta din ce struguri era făcut.

Hill mai comandă un pahar din acelaşi vin pe care-l alesese chiar el. Finnigan gustă şi făcu nişte comentarii preţioase, cum i se părea că trebuie. Apoi zări pe masă articolul din *Washington Post*, care urma să iasă de sub tipar în doar câteva ore. O poveste scrisă de un jurnalist de investigaţie despre un deţinut condamnat la moarte şi care trebuia trimis înapoi în celula din care evadase. Finnigan citi articolul şi îl ascultă cu atenţie pe Hill, care-l informă despre discuţiile pe care le avusese cu reprezentanţii

autorităţilor suedeze. Aceştia îi garantaseră că Frey urma să fie expulzat a doua zi.

— Dintr-o ţară comunistă într-alta.

— Şi aici când ajunge?

— Edward, ai răbdare.

— Cu ce ajunge?

— Cu avionul care se întoarce.

Edward Finnigan se ridică şi se duse să-şi cumpere un trabuc de la bar. Îi promise lui Hill că mai întâi o să-şi bea vinul, produs undeva în Australia, lângă Adelaide, şi învăţase deja că experţii nu apreciau deloc amestecul de mirosuri sau gusturi. Avea să-şi aprindă trabucul doar după ce terminau de băut şi după aceea avea s-o sune, eventual, pe Alice. Îi era dor de ea.

Helena Schwarz reacţionase exact aşa cum se aşteptase. Grens o trezise şi pe ea, şi pe băiat, îi auzise vocea speriată şi somnoroasă şi ştia că un telefon la ora trei jumate' dimineaţa n-avea cum să nu aibă alt efect, dar îşi dăduse seama că n-are de ales. În aerul îngheţat de pe balcon, Ewert Grens hotărî să ignore complet detaliile tehnice, precum obligativitatea de a nu dezvălui nimic despre o anchetă în curs de desfăşurare. Şi soţia lui Schwarz, pe care cumva simţea c-o place, în ciuda reacţiilor ei din timpul interogatoriului, cu mirarea şi furia ei, fusese prima persoană pe care o sună.

Femeia ba plânse, ba ţipă la el, iar Grens o lăsă să se descarce. Îşi dăduse probabil seama, la fel ca şi el, că o extrădare către est era doar un ocol politic din călătoria spre vest. Îi şoptise de mai multe ori că *nu se poate să facă aşa ceva* şi îi repetase că au un copil, că John susţinea că-i nevinovat, că legea nu făcea referire şi la cei condamnaţi la moarte şi Grens stătu la telefon până când Helena Schwarz se linişti şi tăcu.

Femeia îl rugase să aştepte puţin până când se duse să vadă ce face băiatul ei şi bău nişte apă, după care discutaseră pe un ton scăzut despre ceva ce el nu-şi amintea prea bine, până când, brusc, ea îl rugă să o însoţească.

Grens nu înţelese ce vrea să spună.

S-o urmeze? Unde?

Şi ea îi explică, plânse şi-i explică din nou.

Dacă aşa stăteau lucrurile şi John trebuia să dispară. Dacă aveau de gând să execute ordinul, cu sau fără ajutorul comisarului de la Criminalistică.

Îl rugă pe Ewert Grens să o însoţească, mai ales dacă şi colegii lui aveau să fie acolo, bărbatul acela drăguţ şi un pic mai tânăr şi femeia aceea tânără cu aspect exotic, în care soţul ei păruse să aibă încredere în timpul interogatoriului.

Dacă erau acolo, ar fi avut măcar câteva feţe cunoscute în jur.

Barul era în continuare gol, o pereche tânără stătea ţinându-se de mână două mese mai încolo, un bărbat citea ziarul singur lângă fereastră, în timp ce aştepta cheeseburgerul casei cu garnitură de cartofi prăjiţi. Norman Hill tocmai părăsise localul, corpul lui fragil părea că se ascunde sub paltonul gri şi pălăria înaltă, cu bor lat. Edward Finnigan comandă o sticlă de bere şi ezită cu telefonul mobil în mână înainte de a suna.

Îl trântise pe jos pe prietenul lui cel mai bun şi-i dăduse în cap cu un suport pentru creioane. Dar despre asta aveau să discute altă dată. Acum scopul lui era altul.

Robert ascultă în timp ce Finnigan îi povesti despre întâlnirile pe care le avusese în ziua respectivă şi despre discuţia din seara aceea cu Hill. Niciunul nu menţionă faptul că guvernatorul îi rugase pe cei mai apropiaţi colaboratori ai lui să abandoneze cazul şi să-şi tempereze ura, să aştepte până când lucrurile se rezolvau.

Neliniştea care îi scormonea pieptul şi de care încercase să se ascundă atunci când îl bântuia cel mai mult dispăru încet, deveni invizibilă şi ceea ce era invizibil n-avea cum să te sperie. Se părea că prin tonul şi comportamentul său nu-şi distrusese şansele de a beneficia de sprijinul guvernatorului. Prietenia lor nu fusese afectată de prima confruntare de care se temuseră şi pe care o evitaseră tocmai din cauza asta până atunci.

Robert era tot acolo, lângă el, şi avea să-l asculte.

Şi în doar câteva ore Frey avea să plece la drum lung.

Era timpul ca guvernatorul statului Ohio să ia legătura cu judecătorul care-l condamnase cândva pe ucigaşul lui Elizabeth Finnigan, pentru a stabili o dată nouă pentru execuţie.

Sven Sundkvist se dădu bătut. Oricum nu dormise toată noaptea, doar zăcuse în pat şi aşteptase să adoarmă până când pieptul începuse să-l doară de atâta nerăbdare. Încălţă o pereche de papuci de casă maro şi trase pe el o bluză cu mânecă lungă şi guler pe gât. Se plimbă prin casa în care locuiau de aproape zece ani. Nu-şi închipuia c-ar putea să trăiască sau să îmbătrânească altundeva.

Se opri în faţa uşii lui Jonas. Băieţelul lor, care creştea aşa de repede. Nici măcar nu împlinise un an când îl luaseră din comuna aflată la douăzeci de mile spre vest de Phnom Penh, era aşa de frumos, aşa de liniştit, era tot ce-şi doreau. Acum mai avea puţin şi împlinea opt ani, era în clasa a doua şi avea teme la engleză şi ştiinţele naturii. Sven se gândi la discuţia cu Anita din noaptea aceea, la faptul că niciun copil nu putea să aleagă liber. Jonas nu alesese să doarmă tocmai în casa aceea, sforăind încet, şi Sven spera că fiul lui n-avea să-l tragă niciodată la răspundere pentru asta. Dar, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi străduit să-i explice cât putea de clar de ce-l luase de acolo.

Dar cine avea să fie tras la răspundere, cine avea să-i dea explicaţii băieţelului lui Schwarz dacă tatăl lui chiar ar fi fost dus înapoi la închisoare şi executat?

Sven tocmai se pregătea să intre în cameră şi să-l sărute pe Jonas pe frunte, cum făcea de obicei, când auzi sunetul acela electronic iritant. Jonas se foi neliniştit în patul din faţa lui şi Sven alergă spre dormitor şi spre telefonul mobil pe care-l lăsase acolo. Oftă văzând numărul lui Ewert. Încă o noapte pierdută aiurea.

Grens îi sunase pe rând pe Sven Sundkvist, pe Hermansson şi pe Ågestam şi le explicase situaţia.

Nu avusese timp pentru întrebări, discutase doar câteva minute, suficient cât să-i convingă atât pe Sven, cât şi pe Hermansson că trebuiau să se prezinte la Kronoberg la ora şase şi, eventual, să aibă la ei haine corespunzătoare pentru un zbor mai lung.

De asemenea, aveau să lipsească de la serviciu peste prevederile programului de lucru.

Grens stătea în bucătărie şi se uita pe geam la oraşul încă amorţit de somn. Ştia că trebuia să se grăbească. Şi că, pentru a doua oară într-un interval de numai o oră, trebuia să încalce regula care îl obliga să păstreze secretul asupra unei anchete aflate în curs de desfăşurare.

Vincent Carlsson răspunse imediat.

Avea o voce vioaie, semn că lucra noaptea, ceea ce-l bucură pe Grens.

Îi luă zece minute să descrie cazul într-un mod cât de cât coerent. Vincent Carlsson îşi dădu seama imediat că avea de-a face cu o ştire senzaţională, cu atât mai preţioasă cu cât provenea de la cel mai discret şi mai scump la vorbă comisar de la Criminalistică.

Mai avea destul timp până la prima ediţie a ştirilor din dimineaţa aceea.

Până atunci, colegii lui puteau să şteargă planul prestabilit şi să-l schimbe cu o singură ştire care să domine emisiunea. Şi probabil, toate ediţiile din săptămâna aceea.

Carlsson aruncă o privire pe ceas, era patru fără două minute, apoi îi convocă pe cei de la redacţia de noapte în studioul ştirilor.

vineri

Afară era încă întuneric când microbuzul poliţiei ajunse la intrarea din faţa terminalului principal din aeroportul Bromma. Cerul era senin şi aerul rece, lumina de la farurile vehiculului se reflecta în suprafaţa drumului acoperit pe alocuri de gheaţă şi gazele de eşapament de la maşina din faţă păreau nemişcate, formând un nor compact, un fenomen des întâlnit pe timp de iarnă, când era foarte frig.

Cu aproximativ două ore în urmă, Ewert Grens părăsise apartamentul de pe Sveavägen şi plecase la Kronoberg. Helena Schwarz îl sunase de două ori în ultimele zece minute, rugându-l din nou să fie alături de soţul ei, împreună cu ceilalţi doi poliţişti, în cazul în care decizia de expulzare nu avea să fie retrasă.

Acum stătea pe bancheta din spate a microbuzului, lângă Hermansson, cu Sven în faţa lor, încătuşat la mâna dreaptă, cealaltă cătuşă fiind ataşată de încheietura stângă a lui John Schwarz. Şoferul era un agent de poliţie tânăr şi înalt al cărui nume nu-l cunoştea şi nu interesa pe nimeni.

Fuseseră câteva ore oribile.

Îi trezise pe toţi cei care fuseseră implicaţi în cazul cu pricina, înjurase şi ţipase la o grămadă de oameni, înţelegând treptat că John Schwarz trebuia scos de acolo şi dus undeva departe, cu sau fără acordul lui, că toată treaba asta era o porcărie politică şi că cei de la putere se mişcaseră mai repede decât se aştepta.

Grens îi dispreţuia pe toţi jurnaliştii şi nu se abţinuse niciodată s-o arate, dar, pentru prima oară de când lucra ca

poliţist, luă legătura cu unul dintre ei, aproape explodând de nervi. Cu Vincent Carlsson făcuse cunoştinţă cu doi ani în urmă, când se confruntaseră cu acel caz de pedofilie şi crimă care atrăsese atenţia publicului — Carlsson îl cunoştea pe tatăl care îl împuşcase mortal pe ucigaşul fiicei lui şi, spre deosebire de majoritatea jurnaliştilor de televiziune, părea cât de cât inteligent şi sănătos la cap. Apucaseră să mai vorbească de trei ori în ultimele ore şi în prezent Carlsson se afla la Hotell Continental, în camera lui Ruben Frey, în timp ce colegii lui se agitau în faţa clădirii guvernului şi a Ministerului de Externe, solicitând un răspuns din partea autorităţilor. Grens nu-şi închipuia că asta ar fi putut să schimbe ceva, era prea târziu, pur şi simplu, dar cel puţin, media ar fi putut să dezvăluie ceva din tot căcatul ăla şi să le închidă gura birocraţilor ălora nenorociţi pentru câtva timp.

Tot în noaptea aceea o sunase şi pe Kristina Björnsson, avocata din oficiu, pe care John refuzase s-o cheme la audieri. Nu dormea nici ea şi Grens se întrebase de ce, înainte de-a o informa pe scurt despre decizia de extrădare şi de-a o ruga să facă apel. Femeia trase aer în piept şi tocmai se pregătea să-i răspundă, când Grens o imploră să cerceteze care ar fi condiţiile pentru acordarea azilului politic. Când Grens tăcu, Kristina Björnsson îl întrebă cu o voce obosită dacă putea să vorbească şi-i spuse că John nu o lăsase nici măcar să formuleze astfel de idei, părea că renunţase să mai spere sau să-şi mai dorească ceva şi, în plus, nu mai aveau timp, avionul cu John avea să aterizeze deja la Moscova înainte ca personalul de la Migrationsverket să fi deschis corespondenţa. Îi spusese toate astea aproape în şoaptă, dar Grens n-o ascultă sau refuză să accepte, cerându-i şi implorând-o în continuare să facă apel, până când îşi dădu seama că avea dreptate, că nu era timp pentru a testa variante.

Se întoarse şi se uită la el.

John Schwarz părea mai mic ca oricând.

Gârbovit, cu capul atârnându-i, cu faţa cenuşie şi ochii goi, bărbatul părea absent, de parcă s-ar fi refugiat undeva. Nu scosese niciun cuvânt şi nu schiţase niciun gest când deschiseseră uşa celulei şi îl rugaseră să se îmbrace în hainele lui şi să-i urmeze.

Sven încercase să facă puțină conversație, pălăvrăgise despre una, alta, îi pusese tot felul de întrebări, îl provocase cu tot felul de afirmații, dar fără succes. Schwarz era inabordabil. Imposibil de contactat.

Trecură pe lângă șirul lung de taxiuri și pasageri care se aliniaseră pentru a fi transportați pe pistă. Câțiva călători obosiți își lăsaseră geamantanele pe partea carosabilă din fața intrării principale și agentul de poliție începu să claxoneze iritat până când descoperiră mașina vopsită în culorile poliției și se grăbiră să urce pe trotuar.

Microbuzul mai parcurse câteva sute de metri pe lângă clădirea terminalului, apoi se opri lângă o poartă mare cu grilaj și așteptă până când un bărbat îmbrăcat în salopeta Companiei Suedeze de Aviație le deschise. Apoi, acesta se întoarse și dădu din cap spre șofer, încercând să tragă cu ochiul prin geamurile microbuzului și să-l zărească pe pasagerul care avea nevoie de transport special.

Vântul părea să se fi liniștit, dar la minus douăzeci de grade nu-ți trebuia mult să îngheți, mai ales dacă aveai fața neacoperită.

Înainte de a porni, Ewert Grens privi avionul oficial.

Modelul se chema *Gulfstream,* era alb ca zăpada și mult mai mic decât își închipuise. Fusese cumpărat cu cinci ani în urmă — înainte ca Suedia să preia președinția UE — pentru transportul rapid al persoanelor dintr-o capitală în alta, și se afla în posesia aviației militare suedeze, fiind un motiv de dispută atunci când prețul de cumpărare de două sute optzeci de milioane a devenit public. Grens știa că în ultimul timp guvernul și casa regală îl foloseau destul de des și nu se îndoia că era pentru prima oară când îi făceau plinul ca să scoată din țară un deținut suspectat de un act de violență deosebit de grav.

Câțiva angajați ai aeroportului mișunau pe terenul deschis, iar mai departe, de-a lungul pistei de aterizare, unii dintre ei încărcau niște geamantane în spațiul destinat bagajelor pentru zborurile de dimineață ale Malmö Aviations, cu destinații undeva în sud. În rest, aeroportul părea pustiu. Cu toate astea, Sven Sundkvist își scoase haina groasă de iarnă și o înfășură în jurul

cătuşelor care-l legau de Schwarz. Cu cât atrăgeau mai puţină atenţie, cu atât era mai bine.

Înăuntru, avionul era surprinzător de încăpător. În fotoliile albe din piele moale încăpeau cincisprezece pasageri. Se aşezară la fel ca în microbuz. Sven lângă Schwarz, Ewert şi Hermansson în spatele lor, într-un loc de unde puteau să-i urmărească uşor. Patru oameni aşteptând călătoria care n-avea să dureze prea mult. Rezervorul avionului era suficient de mare, combustibilul ar fi ajuns şi pentru un zbor peste Oceanul Atlantic, iar până la Moscova puteau să ajungă şi fără escală.

În timp ce pilotul porni motorul, Grens se aplecă înainte printre scaune, încercă să se uite la Schwarz şi i se adresă fără a primi însă vreun răspuns. Deţinutul condamnat la moarte era şi mai închis în el, limbajul corpului său, şi mai clar; omul acesta se îndepărta din ce în ce mai mult.

La ora şase, când Sveriges Television[32] a difuzat un sumar de zece minute privind ştirile nopţii şi ale dimineţii, nimeni nu bănuia că acesta era doar începutul unui şir lung de emisiuni despre John Meyer Frey, care avea să fie urmărit timp de o săptămână. Fiecare ediţie a ştirilor difuzată de posturile de radio şi televiziune din Suedia, fiecare afiş reprezentând prima pagină a cotidienelor mai importante conţinea ultimele ştiri despre americanul condamnat la moarte care evadase de la închisoare şi care, după mulţi ani, fusese reţinut pentru un act de violenţă deosebit de grav, iar acum urma să fie expulzat din ţară şi transportat în ţara lui, spre a fi executat. Şi toate astea, cu consimţământul guvernului suedez.

Cele câteva dialoguri scurte dintre comisarul de la Criminalistică şi jurnalistul de televiziune făcură ca toată treaba să devină publică, să fie pusă sub lupă şi analizată, lucrul de care se temea cel mai mult micul grup de formatori de opinie, cei care luau deciziile.

Vincent Carlsson urma să-şi sărbătorească în curând cea de-a cincizecea aniversare, spre uimirea celor care făceau cunoştinţă

[32] Postul naţional de televiziune al Suediei.

cu el. În afara câtorva şuviţe cărunte, ascunse prin părul negru, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de treizeci şi cinci de ani; arăta ca un adolescent în dezvoltare. Când Ewert Grens îl sună la miezul nopţii, în timp ce se pregătea pentru prima ediţie a ştirilor din dimineaţa următoare, îşi dădu seama imediat că discuţia avea să fie dură. În general, comisarul Grens nu se împăca deloc cu jurnaliştii sau se retrăgea imediat după ce o anchetă lua sfârşit, apoi punea un informator obişnuit să colaboreze cu reprezentanţii mass-media şi să răspundă pe scurt la întrebări. Chestia asta — că îl sunase chiar el şi că voia să-i vândă un pont anonim — era aproape la fel de neverosimilă ca şi povestea lui.

Conferinţa de presă de la Rosenbad era programată la ora şapte şi jumătate.

Presiunea jurnaliştilor care cereau un răspuns devenise atât de puternică şi reporterii care se înghesuiseră în faţa clădirii Ministerului de Externe se înmulţiseră atât de mult, încât o întrevedere cu presa era singura soluţie.

Sala în care se ţineau conferinţele de presă din clădirea guvernului era deja plină. Şaptesprezece rânduri de jurnalişti pe scaune rabatabile, din material albastru, fotografii în faţă, făcând probe de reglaj în umbra microfoanelor, pe când sunetiştii se adunaseră în spate de tot şi se chinuiau să verifice dacă reporterii se auzeau sau nu, încercând să acopere zgomotul de fond făcut de o sută patruzeci şi una de persoane, zgomot care se ridica spre tavan, se lovea de pereţii goi şi se stingea abia pe undeva prin dreptul luminatoarelor aflate la o înălţime de doisprezece metri.

Trecuse ceva timp de când Vincent Carlsson avusese o transmisiune directă. Lucra de câţiva ani ca redactor la ştirile de dimineaţă şi asta însemna un program şi un salariu mai bun, dar pierduse legătura cu lumea de afară, fiind izolat într-un studio imens, cu ecrane de televizor în loc de pereţi.

Acum urma să se întoarcă din nou la lumea aceea pentru câteva zile, la locul în care se întâmpla toată acţiunea, la agitaţia pe care o adora.

Mai făcu un pas în faţă, se sprijini de peretele de lângă primul rând şi se ridică, în timp ce doi bărbaţi de vârste apropiate

şi costume asemănătoare se aşezară într-o parte, pe un podium verzui de lemn din faţa lui.

Unul dintre ei era ministrul de externe, celălalt părea a fi secretarul său de cabinet, Thorulf Winge.

La Moscova vremea părea promiţătoare. Era frig, afară era o lumină destul de puternică şi aerul curat, uşor de respirat. Ai fi zis că urma să apară şi soarele şi oraşul acoperit de zăpadă avea să scânteieze ca un diamant.

La aproximativ un kilometru spre nord, în direcţia pistei de aterizare, se afla terminalul Sheremetievo. Era un terminal mai mic, construit de curând în extensia marelui aeroport din Moscova, oarecum izolat de traficul regulat, de avioanele care decolau şi aterizau în diferite puncte ale lumii.

Cele două zboruri obişnuite de dimineaţă fuseseră mutate la un alt terminal. Suprafaţa întinsă de beton trebuia să fie golită pentru accesul autorizat al unui grup restrâns de militari ruşi înarmaţi, îmbrăcaţi în uniformă.

Căldura din sala de protocol a clădirii guvernului era aproape insuportabilă.

— De ce aţi expulzat un om reţinut pentru un act de violenţă?

În încăperea închisă erau prea mulţi oameni, lămpile luminau prea puternic pentru o transmisiune în direct şi toată lumea era îmbrăcată în pantaloni prea strâmţi şi pulovere prea groase, care-i apărau de frigul de afară, dar erau prea călduroase aici.

— De ce este protejată decizia celor de la Migrationsverket de legea secretului profesional?

Imediat după discursul introductiv, ministrul de externe începu să transpire şi picăturile de sudoare i se prelingeau pe frunte şi pe obraji, pielea îl mânca din cauza căldurii, a nervozităţii şi fiindcă nu era sigur la ce să se aştepte.

— Cum a reuşit să obţină guvernul decizia de extrădare în doar câteva zile?

Vincent Carlsson stătea chiar în faţă, cu fotograful lângă el îndreptând obiectivul camerei spre podiumul pe care stăteau cei doi reprezentanţi ai Ministerului de Externe. Îşi formulă întrebarea

în minte înainte ca trăncăneala politicoasă să fi luat sfârşit, dar, de fiecare dată, ministrul de externe îi răspundea pe ocolite, spunându-i că ancheta era încă în desfăşurare şi îl amețea cu sloganuri de genul „siguranţa ţării, înainte de toate", precizând că trebuie să se abţină de la a comenta cazuri particulare.

Vincent aşteptă nerăbdător până când ministrul termină cu limbajul de lemn şi aruncă o privire în jurul său.

Colegii lui stăteau şi-i ascultau fără să spună nimic.

Aşadar, povestea era încă a lui. Era de preferat să mai aştepte puţin cu întrebarea aceea.

Vincent Carlsson zâmbi pentru sine. Genul ăsta de conferinţe de presă la care toată lumea vâna ştirile senzaţionale putea să se transforme dintr-o clipă în alta într-o tâmpenie infantilă. Fusese martor de mai multe ori la chestia asta, reporterii păreau că-şi pierdeau minţile, se transformau în animale care-şi marcau teritoriul în junglă şi se băteau pentru aceeaşi pradă ca să-şi umple burţile, după care se certau ca nişte copii mici pe terenul de joacă, „eu am fost aici primul", „ba nu", „ba da", „ba nu".

Se bucura că scăpase de partea asta.

— O să continui cu întrebările până când o să aud ceva din partea dumneavoastră care seamănă cât de cât cu un răspuns.

Făcu un pas înainte şi fotograful de lângă el îl urmă, se apropiară până când faţa persoanei filmate umplu tot ecranul.

— Domnule secretar de cabinet Winge, puteţi să le explicaţi telespectatorilor noştri care aşteaptă un răspuns, cum de-aţi reuşit să obţineţi decizia de extrădare în doar câteva zile? Cu toţii ştim că, de obicei, o decizie ca asta se ia după luni de investigaţie.

Cei doi bărbaţi de pe podium stătuseră treji toată noaptea. Privirile lor păreau obosite, pielea lor căpătase o nuanţă cenuşie. O sută douăzeci de jurnalişti aşteptau să le disece fiecare cuvânt sau să interpreteze fiecare gest ezitant.

Thorulf Winge îl fixă pe interlocutorul său şi pe cameraman.

— John Meyer Frey a locuit în Suedia ilegal, fără drept de şedere, timp de şase ani. Aşadar, decizia de expulzare de care vorbeaţi nu s-a luat în „două zile". S-a luat după şase ani şi câteva zile.

Secretarul de cabinet era genul care făcuse sute de cursuri de retorică şi tehnici de interviu. Ştia din start ce trebuie să răspundă şi n-avea de gând să îşi schimbe replicile sau să se adapteze la situaţie. Nu ezita, nici nu clipea din ochi. Era conştient de faptul că obiectivul camerei mărea fiecare gest, indiferent cât de nesemnificativ. Până şi felul în care rosteai un cuvânt se auzea mult mai strident la televizor.

Vincent trebuia să admită că era un profesionist.

— Domnule secretar de cabinet Winge, ştim că există o tradiţie îndelungată în ceea ce priveşte submisivitatea statului nostru faţă de marile puteri ale lumii. De la micile transporturi de nazişti pe teritoriul nostru aşa-zis neutru, până la cetăţeni suedezi nevinovaţi care sunt lăsaţi şi azi să se chinuiască în închisori din Cuba, în timp ce noi le întoarcem spatele. În clipa asta... mi se pare că ne supunem aceleiaşi tradiţii. A submisivităţii, vreau să spun.

— Aceasta este o întrebare sau...?

— Aveţi un răspuns?

— Expulzarea unui imigrant ilegal care a comis un act de violenţă deosebit de grav pe teritoriul Suediei nu poate fi calificată în niciun caz drept un gest submisiv.

De data asta, Vincent nu se mai apropie de podium. Se aplecă spre ei şi vârî microfonul chiar sub nasul lui Winge, în timp ce trase uşor de sacou, simţind cum îi curge transpiraţia pe spate. Căldura asta era insuportabilă şi a dracului de enervantă.

— Expulzarea unui deţinut condamnat la moarte. Nu intră asta în conflict direct cu interpretarea acordului de extrădare dintre UE şi SUA?

Privirea lui Winge era la fel de impenetrabilă.

— Cred că aţi înţeles greşit. John Meyer Frey *n-a fost extrădat* către SUA. A fost expulzat către ţara de unde a venit. Adică Rusia.

La două ore şi douăsprezece minute de la decolarea de pe aeroportul Bromma din Stockholm, avionul Gulfstream din dotarea guvernului ateriză la Sheremetievo, undeva pe lângă Moscova. Rulă apoi câteva sute de metri şi se opri în faţa unui terminal mai mic, închis până la orele amiezii.

John Schwarz n-a scos niciun cuvânt pe tot parcursul zborului.

Timp de o oră, a stat aplecat înainte şi şi-a legănat capul în palma lui liberă. Când avionul a ajuns undeva deasupra Finlandei, a încercat să se ridice şi Sven Sundkvist s-a opus la început. Grens i-a făcu semn să-l ajute, iar Sven s-a lăsat înduplecat. Au stat nemişcaţi, simţind cum se legăna avionul şi, după un timp, când Schwarz a început să se plimbe neliniştit prin cabina deschisă, Sven l-a urmat ca o umbră până când s-a aşezat într-unul din scaunele neocupate din celălalt capăt al avionului. În clipa aceea, Schwarz a început să fredoneze o melodie. Cânta încet, nu se înţelegeau decât câteva cuvinte în engleză, când şi când. Aceleaşi versuri monotone fără întrerupere, în ultima jumătate a zborului.

După aceea, parcă s-a mai liniştit, ochii lui păreau să înregistreze din nou cu precauţie obiectele şi oamenii din jurul lui, de parcă s-ar fi hotărât să mai facă parte un pic şi din lumea asta.

Ewert Grens nu reuşea deloc să se relaxeze. Era pe cale să piardă o bătălie şi asta îl scotea din sărite. În viaţa asta existau prea multe lucruri imprevizibile. Cum dracului să te pregăteşti pentru toate chestiile care nu au voie să se întâmple? Un deţinut condamnat la moarte cu mulţi ani în urmă care ajunge să fie anchetat chiar de el şi reţinut la comanda lui, pentru ca peste câteva zile să fie transportat sub supravegherea lui într-un loc în care o să moară. În noaptea de dinainte şi mai târziu la Kronoberg, înjurase tot ce se putea înjura pe lumea asta, nu mai avea ce să adauge, se simţea gol pe dinăuntru şi tânjea după o clipă de linişte în care să-şi lipească fruntea de a lui Anni. Îi era dor de camera ei, de prezenţa ei, ar fi vrut să-i mângâie obrajii şi să stea lângă ea fără să facă nimic, încercând să-şi dea seama ce văzuse atunci pe fereastră, cui îi făcuse cu mâna şi de ce.

Când avionul se opri, se făcu linişte. Niciunul din ei nu se mişcă, deşi scările fuseseră aduse deja lângă avion, pentru coborâre. Între Suedia şi Rusia diferenţa de fus orar era de două ore, afară era lumină, soarele bătea destul de puternic, ziua era mai avansată aici.

Nimeni nu reacţionă când Vincent Carlsson îşi termină întrebările şi îl rugă pe Thorulf Winge să-l asculte pe bărbatul acela scund şi corpolent de lângă el. Pentru că nimeni nu ştia cine e. Până când luă microfonul şi vorbi în engleză, cu un accent american uşor de recunoscut.

— Numele meu este Ruben Frey. Sunt părinte, am un băiat. De ce vreţi să-l omorâţi?

După discuţia cu Grens, Vincent se deplasase la Hotell Continental, îl trezise pe Frey şi îi transmisese decizia luată în cursul nopţii de către autorităţi, informându-l şi despre transportul din dimineaţa aceea. Apoi îl rugase să se îmbrace şi să-l urmeze la o conferinţă de presă, echipat cu legitimaţia şi acreditarea unui producător de televiziune cam de aceeaşi vârstă ca şi el.

Vocea lui Frey părea întunecată şi puternică, şi cei adunaţi în sala aceea mare îl auzeau cât se poate de clar.

— Trebuie să-mi răspundeţi! Vreau să ştiu de ce vreţi să-l ucideţi pe fiul meu!

Ceea ce se întâmpla acum depăşea până şi legile junglei. Dar Winge îşi dădu seama că într-o transmisiune în direct, în faţa unei camere rulante nu exista decât un singur perdant şi acesta era el, mai ales dacă ar fi început să vorbească de sus cu un părinte disperat, spunându-i că nu are voie să-i pună întrebări despre fiul lui condamnat la moarte. Asta sau o ieşire necontrolată ar fi fost imediat inclusă şi repetată în emisiunile de ştiri. Winge hotărî că e mai bine să-l privească cu calm pe bărbatul de vârsta lui, confuz şi roşu la faţă de agitaţie.

— Tot respectul, Mr Frey, dar fiul dumneavoastră e un criminal condamnat la moarte în Statele Unite, şi care a evadat de la închisoare. Nu *noi* suntem ucigaşii aici. *În ţara dumneavoastră* se aplică pedeapsa cu moartea, nu aici.

Bărbatul scund şi îndesat se întoarse spre Vincent de parcă i-ar fi cerut ajutorul pentru a-l pune la punct pe birocratul din faţa lui. Frica pe care o simţise până atunci se preschimbase în furie, iar din pricina sentimentului de neputinţă îi venea să se ia la bătaie cu toţi.

— În America o să-l execute, *ştiţi* foarte bine!

— Mr Frey, Rusia a fost ţara de tranzit prin care...

— Lua-v-ar dracu' de ucigaşi nenorociţi!

— ... a ajuns aici. Cei de la Migrationsverket l-au trimis acolo. Nu guvernul Suediei, în niciun caz.

Vocea lui Ruben Frey se stinse.

Îşi duse mâna la piept de parcă l-ar fi durut ceva acolo şi plânse cu faţa schimonosită, apoi se năpusti afară pe uşă.

Conform informaţiilor primite, urmau să fie întâmpinaţi de un ofiţer rus de rang înalt. Ewert Grens controlă epoleţii bărbatului din faţa lui şi observă că se ţinuseră de cuvânt.

Colonelul îi aşteptă să coboare scările avionului şi Grens se gândi că arăta ca o parodie a militarului rus din filme, înalt, ţinându-şi oarecum forţat spatele ţeapăn, tuns scurt, cu o faţă care a uitat să râdă sau să zâmbească măcar, cu obrajii brăzdaţi şi palizi, cu musculatura feţei încordată şi cu pometii ieşiţi în evidenţă. În soarele puternic, cei şase sau şapte bărbaţi înarmaţi aliniaţi în spatele lui erau destul de greu de desluşit.

Toţi purtau uniformă.

Şi nişte arme — cel mai probabil, Kalaşnikov.

Grens aproape că se surprinse zâmbind, amuzat de aceste clişee cinematografice care apăreau la tot pasul, de la oameni până la recuzite şi accesorii.

Dar se abţinu.

Poate că în jurul lui totul părea frumos, cu zăpada aceea curată şi soarele de iarnă luminând aeroportul Sheremetyevo, pe care nu mai aterizase niciodată. Dar chiar şi aşa, el nu percepea nimic din frumuseţea asta.

Grens salută şi colonelul rus îi strânse mâna. Soldaţii aşteptară tăcuţi lângă ei, până când Grens, spre propria-i mirare, arătă către John şi apoi către sine, spunând că vrea să ceară azil politic în Rusia în calitate de reprezentant legal al lui John Meyer Frey. Cei doi se holbară unul la altul, în timp ce secundele se scurgeau, ca doi străini despărţiţi de spaţiul uriaş dintre ei şi de zgomotul avioanelor care îşi urmăreau planul de zbor la câteva sute de metri de ei, apoi colonelul rus îl informă că nu înţelege nimic din engleza de şcoală primară a lui Grens. Hermansson interveni, explicându-i pe scurt despre ce era vorba, dar colone-

lul îi răspunse că era imposibil să ceară azil politic pentru cineva care era deja mort, arătându-se convins că poliţiştii suedezi înţelegeau cel mai bine treaba asta.

Vântul se înteţi şi Ewert Grens simţi cum îi biciuie pe terenul deschis şi zări zăpada spulberată, fulgii care dansau risipindu-se în toate direcţiile.

În tot răstimpul acesta avusese la el o mapă uşoară din plastic cu câteva documente, care acum încercau să-i zboare din mână. Le întinse colonelului fără nicio tragere de inimă. Acesta aruncă o privire pe fiecare foaie, scoase un stilou şi semnă fiecare pagină în parte, stând în continuare în bătaia vântului, fără vreun suport pe care să scrie.

Grens o privi pe Hermansson, care aştepta în stânga lui. Chipul său era lipsit de expresie. În spatele ei se afla Sven, care îi privea încruntat, ca de obicei când era stresat. În rest, părea liniştit şi doar cei care-l cunoşteau de mai demult îşi dădeau seama că nu era aşa. Schwarz, în schimb, aproape că atârna, legat cu cătuşe de încheietura lui Sven. Scotea acelaşi sunet, acelaşi cântec monoton, cu versuri în engleză aproape neinteligibile.

Ruben Frey ieşi alergând din sala de protocol a clădirii guvernului, coborî cele câteva trepte de marmură albă şi ieşi pe uşile mari din sticlă. Nu-şi luase paltonul, nu ştia încotro s-o apuce, voia doar să scape de la conferinţa de presă şi din sala aia în care nu mai putea să respire.

Izbucni în plâns şi două femei care-i ieşiră în cale se uitară curioase la el, se întoarseră şi-l urmăriră până când dispăru după colţul dinspre Vasagatan.

Kilogramele în plus erau o povară grea pentru genunchii şi şoldurile lui. Când simţi că durerea devine insuportabilă, Ruben Frey se opri imediat şi se sprijini de peretele unei case.

Nu-i păsa câtuşi de puţin de oamenii care treceau pe lângă el şi îl priveau cam prea insistent. Transpirase, în ciuda frigului. Aşteptă până când inima i se mai linişti puţin şi simţi că poate vorbi cât de cât normal. Scoase telefonul din buzunarul interior al sacoului şi formă numărul penitenciarului din Marcusville.

Apoi procedă aşa cum se înţeleseseră. Când auzi vocea lui Vernon Eriksen, îl rugă să-l sune de la un alt telefon. Eriksen îl instrui să aştepte cincisprezece minute. Amândoi ştiau că urma să dea o fugă în oraş, la restaurantul Sofios, la telefonul cu fisă din faţa toaletelor, pe care-l foloseau de obicei.

După ce Sven Sundkvist îi scoase cătuşele lui Schwarz şi-l încredinţă oficial colonelului care semnase documentele din mapa de plastic, cetăţeanul american fu încercuit de grupul de militari înarmaţi.

Urma să fie transportat imediat. Şase uniforme se foiau fără încetare în spatele şi în faţa bărbatului care trebuia dus la trei sute de metri mai încolo, până la terminalul construit de curând.

Doar silueta avionului care-i aştepta se desluşea în lumina intensă.

Însă culorile de pe aripile lui aminteau de steagul american.

Ofiţerul rus stătea în continuare lângă cei trei poliţişti suedezi, observând că Grens îl cerceta cu privirea. Faţa lui era la fel de împietrită, spatele lui la fel de drept când ridică mâinile în semn de neputinţă şi i se adresă în engleză, cu un puternic accent rusesc.

— Văd că vă uitaţi la mine. Dar să ştiţi că am făcut exact ce-aţi făcut şi dumneavoastră.

Grens pufni pe nas, engleza lui era la fel de împiedicată.

— La ce vă referiţi?

— La el.

Ofiţerul arătă spre Schwarz, care stătea la câteva sute de metri de ei, spre grupul din jurul lui şi spre avionul de care se apropiau din ce în ce mai mult. Le luă două minute să-l conducă până acolo.

— Voi, suedezii, aţi vrut să scăpaţi de o problemă. Asta vrem şi noi în Rusia, să scăpăm de problemă.

Vernon Eriksen se aşeză în fotoliul de piele maro din garderoba restaurantului Sofios cu receptorul la ureche. Îşi dădu seama în ce stare era Ruben Frey şi avea o idee despre ce putea să

fie vorba, dar spera să nu fie aşa. Cum sperăm de obicei când nu suntem siguri.

Dar acum era sigur. Se deplasase până la un telefon public care nu era ascultat, cel puţin aşa credeau ei. Lui Ruben îi trebuiră aproape zece minute ca să-i facă un rezumat. Trecuseră doar câteva zile şi guvernul Suediei cedase deja. O ţărişoară de doi bani care s-a pişat pe ea de frică în clipa în care băieţii mari au ridicat puţin tonul. Şi-l imagină pe John. Trecuseră şase ani. Pe vremea aceea sperase că trecutul avea să rămână acolo, pe malul celălalt al Atlanticului.

Ruben vorbea greu, vocea i se frânse de mai multe ori. Vernon nu avea copii, dar în ultimii ani s-a străduit să-l înţeleagă pe Ruben şi acum avea impresia că ştie cum e să fii tată şi să-ţi pierzi copilul.

Puse receptorul în furcă şi aruncă o privire prin restaurantul deschis şi noaptea.

Câţiva clienţi stăteau răsfiraţi la mese, unul cu un sendviş în faţă şi cu un pahar de whisky călduţ, altul cu o bere într-o mână şi cu un ziar în cealaltă, în timp ce dinspre boxele montate deasupra barului se auzea vocea languroasă a lui Miles Davis.

Vernon Eriksen îşi dădu seama că totul se terminase.

Era departe de a se fi terminat.

Nu voia să facă parte dintr-o comunitate care îşi omora propriii membri. De data asta avea să-şi ducă planul la sfârşit, cum intenţiona. Planul pe care-l născocise de la început şi pe care nu avusese curajul să-l pună în aplicare când lucrurile scăpaseră de sub control. Acum nu mai avea oricum nicio importanţă. John era condamnat să moară. Nu mai avea ce pierde.

Vernon ascultă trompeta solitară şi privi întunericul de afară.

De data asta.

De data asta va trebui să meargă până la capăt.

Ewert Grens, Sven Sundkvist şi Hermansson se aşezară pe locurile lor din avion şi îi priviră prin geamurile ovale pe militarii care îl umileau pe bărbatul aflat până de curând în custodia lor.

Razele soarelui reuşiseră să pătrundă printre cei câţiva nori de pe cer şi poliţiştilor nu le era greu să ghicească ce se petrecea la câţiva metri de ei.

Şase militari înarmaţi îl conduseră şi îl lăsară pe John Schwarz în faţa avionului american, unde urma să fie preluat de alţi câţiva gardieni, îmbrăcaţi în uniforme închise la culoare. Erau patru, sau poate cinci.

În câteva secunde, reuşiră să-i ciopârţească hainele. Era iarnă, afară era frig şi bărbatul palid tremura vizibil. Fu percheziţionat şi instruit să se aplece înainte, iar cineva îi introduse substanţa calmantă în anus.

Îi puseră un scutec alb, obişnuit şi salopeta portocalie imprimată cu literele DR pe spate şi pe exteriorul coapselor. Pantofi nu-i dăduseră şi stătea aşa, cu picioarele goale pe asfalt.

În jurul încheieturilor de la mâini şi picioare îi puseseră cătuşe.

Făcu câţiva paşi mici şi dispăru în avion.

Când Ruben Frey se opri la recepţia Hotelului Continental ca să preia cheile camerei, un bărbat îmbrăcat într-o uniformă bleumarin îi făcu semn din biroul aflat puţin mai încolo. Ruben luă cheia de la femeia tânără care-i zâmbi prietenos de după tejghea şi îl aşteptă pe bărbatul între două vârste care încercase să-i atragă atenţia.

— Mr Frey?

— Da?

Bărbatul îi zâmbi la fel de prietenos şi de rutinat ca tânăra de la recepţie.

— V-a căutat o doamnă la telefon. Părea foarte dornică să ia legătura cu dumneavoastră. N-a vrut să închidă până când nu i-am promis c-o să vă transmit personal mesajul. Poftiţi. A lăsat un număr de telefon.

— O femeie, ziceţi?

Ruben Frey îi mulţumi şi îi rugă să-l lase să dea un telefon de la recepţie. Nu voia să folosească telefonul lui de teamă să nu lase urme, mai ales că nu ştia cine era la capătul celălalt al firului.

Era o voce plăcută şi clară.

— Ruben Frey?

Îi rosti numele cu un accent englezesc perfect. Şi se auzea că era agitată.

— Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Helena Schwarz.

Ruben simţi un gol în stomac, de parcă cineva l-ar fi lovit cu toată puterea în punctul cel mai sensibil.

— Alo?

Îi venea greu să vorbească.

— Schwarz?

— Am preluat numele lui John când ne-am căsătorit. Băiatul nostru, Oscar, se cheamă tot Schwarz.

Ruben Frey se aşează pe unul dintre scaunele aflate în faţa biroului lung de la recepţie.

— Trebuie să ne vedem.

— Nici nu ştiam că exişti. Că am un tată-socru. Că Oscar are un bunic.

— Unde eşti acum?

Amândoi încercau să se controleze şi stăteau cu respiraţia tăiată înainte de a răspunde.

— Dacă te întorci, o să vezi o masă lângă fereastră. Undeva spre capătul sălii.

Se îmbrăţişară plângând. Stătură câteva minute aşa în sala de mese a hotelului, agăţat fiecare de o persoană pe care n-o mai văzuse niciodată. El o sărută pe obraz şi ea îi mângâie obrajii şi-i zâmbi, apoi îl conduse un pic mai încolo, într-un loc în care puteau să se vadă mai bine.

— Uită-te acolo.

Helena îi arătă ceva dincolo de umărul lui.

— Îl vezi?

În celălalt capăt al lobby-ului se vedea un colţ care părea amenajat pentru copii. Într-un cort de indieni se vedeau nişte mascote din carton, două mese pline cu cărţi, hârtie, creioane şi piese de lego colorate. La una dintre mese stătea şi desena un băieţel. Părea că se concentrează doar pe desenul de pe foaia verde. Ruben nu ştia cam câţi ani să-i dea, trecuse prea mult timp

de când avusese de-a face cu copii mici. Îşi spuse că n-are mai mult de cinci, şase ani.

— Are cinci ani. S-a născut la un an după ce John a ajuns aici. Cred c-am rămas însărcinată din prima, imediat după ce ne-am întâlnit.

Îl luă pe Ruben de mână şi îl conduse încet spre băiat. Se opriră chiar în spatele lui fără să-i atragă atenţia şi Oscar nu observă nimic. Ochii lui nu vedeau nimic în afară de casa cea mare pe care o desena cu cretă roşie.

De obicei, picioarele musculoase şi scurte ale lui Ruben erau destul de stabile. Dar acum nu se putu abţine şi începu să tremure.

— Oscar.

Helena Schwarz se lăsă pe vine lângă fiul ei şi îl cuprinse de umeri.

— Vreau să faci cunoştinţă cu cineva.

Casa nu era terminată. Pe coş trebuia să iasă puţin fum şi la geam trebuia să se vadă un ghiveci cu flori. Şi mai era soarele, care trebuia desenat pe jumătate, în colţul din dreapta, sus.

— *Nice house.*

Ruben înghiţi în sec. Se simţi prost pentru că i se adresase în engleză, dar nu ştia niciun cuvânt în suedeză.

Casa era gata şi şi băiatul se întoarse spre bărbatul care tocmai îi spusese ceva.

— Mulţumesc.

Oscar zâmbi în treacăt, apoi se întoarse din nou la desenul lui. Ruben presupuse că răspunsul lui era un *thank you*. Se uită la Helena care râdea şi râsul acela eliberator părea cu atât mai strident cu cât se gândea la tot ce se întâmplase în ultimele zile.

— Vorbeşte două limbi. Eu am vorbit numai în suedeză cu el, dar cu John vorbeşte în engleză. Ne-am gândit că e mai bine dacă vorbeşte ambele limbi de mic. Aşa că puteţi să discutaţi.

Ruben Frey se aşeză la măsuţa joasă pentru copii din faţa cortului de indieni şi rămase acolo două ore. Să recuperezi şase ani într-o dimineaţă era imposibil, dar se străduiau şi uneori totul părea dureros, chiar dacă le venea uşor să vorbească unul cu

celălalt. Ruben încercă să evite întrebările băiatului care-i întrerupea din când în când; dacă ştia unde e tatăl lui, când o să se întoarcă şi de ce nu era aici, cu ei.

Luară prânzul împreună la restaurantul hotelului, după care urcară în camera lui Ruben. Oscar se întinse pe pat şi se uită la un canal pentru copii, cu desene animate şi personaje care arătau la fel, în timp ce Ruben şi Helena se aşezară fiecare în fotoliul lui din colţul camerei şi discutară în linişte, fără să fie deranjaţi.

Ruben Frey povesti despre fiul lui care crescuse doar cu el în Marcusville, de cum totul o luase razna încă de când John era mic, despre temperamentul lui agresiv, pe care nu-l înţelegea nimeni şi cele două perioade de detenţie scurte de la şcoala de corecţie, după ce fusese condamnat pentru acte de violenţă. Nu-i fusese deloc uşor şi nici John nu era cel mai popular băiat din cartier.

Ruben strânse tare mâna nurorii lui.

Trecutul întunecat al lui John devenise şi capcana lui în ziua în care fata familiei Finnigan a fost găsită moartă pe podeaua dormitorului părintesc.

Nu e un criminal.

Preţ de o clipă, Ruben uită de nepotul lui care stătea şi se uita la figurile acelea care mieunau şi făceau în toate felurile.

Fiul meu nu e un criminal.

John fusese de toate în viaţa lui, se comportase ca un idiot, şi era clar că avea o relaţie intimă cu Elizabeth Finnigan, probabil că se şi culcase cu ea în ziua aceea, în casă au fost găsite amprente peste tot, dar *asta nu însemna că era un criminal.*

Ruben Frey îi mărturisi nurorii lui că el era de acord cu pedeapsa capitală, că votase pentru legea respectivă de fiecare dată, după ce dobândise drept de vot, şi *dacă* John era vinovat, merita să moară. Dar Ruben era sigur, şi juriştii care examinaseră cazul erau de acord cu el, că sentinţa fusese exagerată, că exista un şir lung de indicii, dar atât, nimic mai mult.

Îi povesti şi despre planul de evadare.

Helena Schwarz îl ascultă şi-şi dădu seama că amintirile şterse ale lui John se potriveau cu ceea ce auzea acum.

Aşadar, le spusese adevărul în timpul interogatoriului.

Şi le mai spusese şi că era nevinovat.

Strânse tare mâna bărbatului supraponderal, se uită la fiul ei care moţăia pe cuvertura de pe pat, adormit de sunetul liniştitor al televizorului, şi nu-şi putea imagina unde era soţul ei acum.

Ewert Grens simţea că modul cum îl umiliseră dinadins pe John Schwarz era, poate, cel mai dezgustător lucru pe care-l văzuse vreodată. În cei treizeci şi patru de ani de când lucra ca poliţist, investigase destule cazuri despre care crezuse că sunt imposibil de rezolvat şi întâlnise oameni care erau atât de duşi cu capul încât cu greu îi puteai defini drept oameni. Nici nu trecuseră doi ani de când văzuse rămăşiţele din stomacul unei fetiţe de cinci ani, ciopârţit cu un obiect metalic, pe o masă de disecţie, şi asta îl impresionase atât de tare încât îşi spuse că nimeni n-avea voie să violeze intimitatea unei fiinţe omeneşti în halul ăla, niciodată.

Dar tocmai asta se întâmpla acum.

Nu era vorba de durere fizică, de consecinţele vizibile; Schwarz reuşise să stea gol la minus cincispreze grade pe un aeroport, unde putea să-l vadă o grămadă de lume, şi nu s-a împotrivit când i-au introdus supozitoare în anus şi l-au condus la avion în picioarele goale.

Era vorba de persoana pe care o răneau.

Cineva care desfigura fetiţe cu obiecte contondente din metal era clar un psihopat şi trebuia închis numaidecât. Grens era convins de asta, precum şi de faptul că un om care viola un altul trebuia închis. Un om care maltrata un altul trebuia şi el închis. Fiecare om care denigra şi rănea un altul în mod conştient trebuia pedepsit, cel puţin în lumea în care Ewert Grens încerca să trăiască. În lumea asta totul era simplu şi dacă uneori actele oamenilor păreau imposibil de înţeles, Grens îşi imagina că poate lucrurile alea erau comise de oameni la fel de bolnavi ca şi aceia pe care-i arestase.

Dar ce se întâmpla acum...

Acum era vorba de oameni normali, care-şi făceau treaba şi îşi îndeplineau sarcinile primite de la autorităţile în slujba cărora se aflau.

Şi sarcina lor era să umilească.

Cât puteau de mult.

Când o să punem mâna pe el, o să-l dezbrăcăm la pielea goală şi toată lumea care o să fie acolo o să-i vadă sexul gol, o să se aplece şi noi o să-i băgăm supozitoare în cur şi o să-i dăm scutece, şi el o să ştie că ne uităm la el, şi o să vadă că dacă statul are chef, poate să te violeze când vor muşchii lui.

Ewert Grens se uită pe fereastră la norii albi şi pufoşi prin care treceau.

Nu mai văzuse niciodată un act de abuz atât de revoltător şi de greu de înţeles, un criminal atât de pervers în obscuritatea lui. Un stat. O autoritate. De data asta nu puteai să invoci o dizabilitate psihică; era un pact între ei şi popor, între ei şi cei care-i votaseră.

Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt pe tot parcursul zborului.

Ascultară muzică la nişte căşti mici şi răsfoiră ziarele de dimineaţă care se aflau pe masă încă de când decolaseră din Suedia. Grens, Sundkvist şi Hermansson evitară să se privească, de teamă să nu dea de înţeles că vor să vorbească.

Se despărţiră pe aeroportul Bromma. Ewert Grens îi rugă pe Sven şi pe Hermansson să plece direct acasă, să-şi ia liber şi să se bucure de weekend, încercând să-şi petreacă timpul cu oameni dragi ca să uite de cele întâmplate. Sven mormăi ceva de genul „Ştiu eu cum e să-ţi iei liber când ai un şef ca Grens", şi asta îi făcu să râdă puţin înainte ca Sven să se urce într-un taxi plătit de Poliţia Capitalei care-l duse acasă, la apartamentul din Gustavsberg.

Trecuse ceva timp de când îşi văzuse ultima oară casa în lumina soarelui, într-o zi de muncă.

O sunase pe Anita şi o rugase să vină acasă un pic mai devreme şi voia să fie şi Jonas, să nu dea fuga la patinoar cum făcea de obicei, lăsându-şi rucsacul în hol şi ieşind pe uşă val-vârtej, cu patinele în mână. În vinerea aia voia ca toţi trei să se comporte puţin ca o familie. Să stea împreună. Era tot ce avea pe lume, singurii oameni de care avea nevoie.

Dar ceva nu mergea cu niciun chip.

Îi îmbrăţişă înainte să-şi dea jos paltoanele, după care băură suc de portocale şi mâncară cuibi de viespe la masa din bucătărie, se uitară la fotografiile noi de la şcoală pe care le aduse Jonas şi râseră în hohote când Sven se duse să aducă pozele cu el de pe vremea când era de vârsta fiului său şi făcură comparaţii. Jonas se tăvăli pe jos de râs când îşi dădu seama că băiatul scund cu plete blonde care stătea în partea stângă era tatăl lui.

Dar ceva nu mergea cu niciun chip.

Sven simţea că o să se întâmple încă de dimineaţă, când plecase de acasă. După ce s-au oprit din râs şi s-au plictisit de copilul care refuzase să se tundă, n-a mai putut să se abţină. A izbucnit în plâns. Lacrimile i se prelingeau pe obraji şi de data asta n-avea chef să se ascundă.

— De ce plângi, tati?

Anita ridică ochii spre el. Jonas făcu la fel.

— Nu ştiu.

— De ce?

— Nu pot să-ţi explic.

— De ce, tati?

O privi pe Anita. Cum îi explici unui copil ceva ce nu înţelegi nici tu, ca adult? Soţia lui ridică din umeri. Nici ea nu ştia. Dar nu-l împiedică să vorbească.

— Sunt supărat din cauza unui copilaş. Oamenii se întristează din când în când, mai ales dacă e vorba despre ceva înspăimântător, mai ales dacă sunt şi ei părinţi.

— Ce copilaş?

— Un băiat, tu nu-l cunoşti. Tatăl lui o să moară, cred, în scurt timp.

— Eşti sigur?

— Nu.

— Nu înţeleg.

— Păi, nu e de aici. E din Statele Unite ale Americii. Şi multă lume crede că a omorât pe cineva. Şi acolo... ştii, acolo oamenii îi omoară pe oamenii care omoară pe cineva.

Jonas se aşează din nou pe scaunul lui de bucătărie. Bău şi ultimele picături din sucul de portocale dulce, cu bule. Se uită la

tatăl lui aşa cum se uită copiii de obicei când nu sunt deloc mulţumiţi.

— Nu înţeleg.

— Nici eu, să ştii.

— Nu înţeleg cine omoară pe cine.

Sven Sundkvist era mândru că fiul lui îi punea astfel de întrebări, de faptul că avea un copil care învăţase să gândească singur şi să conteste anumite lucruri. Dar era şi disperat pentru că nu avea un răspuns potrivit.

— Statul. Ţara. Nu ştiu cum să-ţi explic mai bine.

— Cine hotărăşte că trebuie să fie omorât? Cineva trebuie să hotărască. Nu-i aşa?

— Nişte juraţi. Şi un judecător. Ştii, la tribunal, ai văzut la televizor, în filme.

— Juraţi?

— Da.

— Şi un judecător?

— Da.

— Ei sunt oameni?

— Da, sunt oameni. Oameni obişnuiţi.

— Şi atunci pe ei cine îi omoară?

— Nu trebuie să moară nimeni.

— Dar dacă ei vor să omoare pe cineva, o să-l omoare, nu? Şi atunci trebuie să moară şi ei. Şi cine-i omoară, tati? Nu înţeleg.

De la aeroportul Bromma, Ewert Grens plecase direct spre sediul poliţiei din Kronoberg, împreună cu Hermansson, care se aşezase pe bancheta din spate a microbuzului deja pregătit. Habar n-avea ce urma să facă acolo. Îşi luase două chifle cu caşcaval de la automatul din clădire pe post de prânz şi o cutie cu suc de portocale de la un alt automat de pe unul dintre coridoarele pe care le străbătuse în drum spre birou. Sunase la sanatoriu şi vorbise cu o femeie de la recepţie care-i spuse că Anni dormea, era obosită după prânz şi adormise în scaunul cu rotile, n-avea nimic, se simţea bine, arăta aşa de calmă cu capul lăsat într-o parte, se auzea cum sforăia uşor prin uşa întredeschisă. Apoi Grens se aşezase în faţa teancului de dosare cu anchete în curs

de desfăşurare, răsfoise câteva, citise despre un act de violenţă deosebit de grav, comis de un şofer care-i arătase degetul mijlociu altuia pe Hamngatan, în plin trafic, după care dispăruse, o crimă în Vårberg comisă prin strangulare după o metodă din Chile, cu martori care nu văzuseră nimic, interogatorii peste interogatorii, cu interpreţi care abia îndrăzneau să traducă ce auzeau; lucrurile se împuţeau pe măsură ce speranţa de a-l prinde pe făptaş creştea.

Ar fi mai bine dacă ar pleca acasă. Aici nu exista decât neliniştea care-l măcina tot timpul. Se plimbă de colo-colo prin birou şi puse nişte muzică. N-avea cum să se ducă acasă.

Cineva bătu la uşă.

— Parcă era vorba că te duci acasă.

Hermansson zâmbi când îl văzu aşa de agitat, îl întrebă dacă poate să intre şi păşi înăuntru înainte să primească un răspuns.

— Da, aşa e. Dar n-am fost în stare. Nu pot să mă duc acasă după una ca asta. Ce să fac acasă? N-ai cum să uiţi aşa ceva într-o garsonieră mică, închiriată la mâna a doua.

Se aşeză în mijlocul canapelei mari şi uzate, unde stătea de obicei. Părea obosită, ochii ei tineri îmbătrâniseră în ultimele ore.

— Care-i treaba?

Hermansson înghiţi, lăsă privirea în pământ, apoi se uită la şeful ei.

— Îţi aminteşti de ce zicea Ågestam? De teoria lui cu cele două procente? Zicea că există probabilitatea ca două procente dintre cei închişi să fie nevinovaţi sau să fi primit o sentinţă greşită.

Filfizonul ăla. Se bucura că scăpase de el zilele astea.

— Astea-s lucruri ştiute. Antice şi de demult.

— Am verificat situaţia la Ohio Department of Rehabilitation and Correction. Numai acolo, în statul Ohio, există două sute nouă persoane condamnate la moarte, care aşteaptă să fie executate. Două sute opt bărbaţi şi o femeie. Deci în cazul în care chestia cu cele două procente e pe bune, şi de ce n-ar fi, atunci patru din ei or să moară fără să fi făcut nimic. Uită-te la mine, Ewert. Ai înţeles ce-am zis? Şi, dacă prin absurd, cineva demonstrează că-i aşa, n-ai ce să faci, n-ai cum să mai repari nimic. Înţelegi?

Grens se uită la ea, aşa cum îl rugase. Era tulburat, mai degrabă trist decât furios. Îi era milă de omul tânăr din faţa lui care nu cunoştea încă bine lumea asta şi se gândea la câte căcaturi mai avea de văzut. Flutură ziarul de seară spre ea.

— Ai chef să ieşi şi să mănânci ceva în oraş? Cu mine, adică. E un concert la Hamburger Börs. Siw Malmkvist. Poţi să şi mănânci în timp ce-o asculţi. Cred că-s treizeci de ani de când n-am văzut-o pe scenă.

— Ewert, ce tot zici acolo? Eu vorbesc de oameni care riscă să fie executaţi şi tu...

Încetă să mai fluture ziarul şi se aşeză. Brusc se simţi mic de tot şi nu-i venea s-o privească în ochi.

— Şi eu vorbeam de alaltăieri, când m-ai forţat să ies cu tine şi eu habar n-aveam cât mi-a lipsit aşa ceva. Acum o să te oblig eu. Nu mai vreau să te gândeşti la ce s-a întâmplat.

— Nu ştiu ce să zic.

Încă o dată. O să încerce încă o dată şi o s-o privească în ochi în timp ce-o să-i vorbească.

— N-am mai invitat o femeie în oraş... de nu mai ştiu când... chiar nu mai ştiu. Nu vreau să înţelegi greşit... ca şi când, ştii... mă gândeam doar c-ar fi plăcut să te pot invita şi eu, drept mulţumire. Nimic mai mult.

Mirosul de grătar, parfum floral şi transpiraţie îi întâmpină încă de la intrare şi în faţa garderobei de lângă uşă, unde o fisă costa douăzeci de coroane. Ewert Grens era îmbrăcat în acelaşi costum gri ca şi data trecută, era numai zâmbet şi încerca să se simtă relaxat, aproape fericit. Stomacul îi tremura de emoţie şi ochii îi străluceau. Avea de gând să uite toate nenorocirile pentru câteva ore, voia să ascundă toţi maniacii şi toată umilinţa într-un loc de unde nu se vedea nimic. Era cu o femeie tânără şi deşteaptă şi în scurt timp avea s-o vadă şi pe Siw Malmkvist — viaţa nu înceta să-l surprindă şi nu putea să spună că nu-i mergea bine.

Hermansson purta o rochie bej cu sclipici pe bust. Era frumoasă şi lui i se făcu ruşine după ce o complimentă. Ea îi mulţumi şi-l luă de braţ, iar Grens se simţi nespus de mândru în timp

ce o conduse prin sala imensă cu feţe de masă albe şi servicii de porţelan strălucitoare. În local erau în jur de patru sute de oameni, cel puţin aşa estimase el, sau poate un pic mai mulţi, şi toţi aşteptau să ia masa, să bea ceva şi să discute despre nimicuri în timp ce o aşteptau pe Siw.

Îi plăcea mult de Hermansson. Fiica pe care n-o avusese. Îl făcea să se simtă fericit, apreciat şi prezent. Îi arătă asta şi ea înţelese, iar Grens spera că n-o să se simtă stânjenită.

Peste tot, oamenii râdeau în hohote şi comandau mai mult vin, din fundal se auzeau nişte piese americane lente din anii şaizeci, până şi bărbatul în vârstă din dreapta lui Hermansson îşi puse bastonul într-o parte şi începu să flirteze cu ea făţiş. Ea încercă să-i zâmbească, era un moşuleţ drăguţ, avea în jur de optzeci de ani, dar după un timp, nici asta nu reuşi s-o înveselească.

Trebuiau să uite. De asta veniseră aici în seara asta.

— Ştii cumva când a abolit Suedia pedeapsa cu moartea?

Hermansson îşi mutase farfuria într-o parte şi se aplecă înainte peste masă. Grens nu era sigur că auzise bine.

— Îmi pare rău, Ewert. Nu merge. Nu vrea să dispară. Şi tu te-ai îmbrăcat aşa de frumos şi mâncarea asta e aşa de bună. Şi Siw o să cânte imediat. Dar nu ajută. Am rămas blocată la ce s-a întâmplat la aeroport, pe Sheremetyevo.

Uneori nu poţi să îngropi căcaturile astea atât de adânc cât ţi-ai dori.

Bărbatul în vârstă din dreapta ei o bătu pe umeri, îi şopti ceva şi se aşteptă să râdă. Dar ea nu râse deloc.

— Iertaţi-mă, vă rog, dar aş vrea să discut ceva cu însoţitorul meu.

Se întoarse din nou spre Grens.

— Ştii cumva, Ewert?

— Hermansson.

— Când a abolit Suedia pedeapsa cu moartea?

Grens oftă şi goli paharul cu vin roşu.

— Nu ştiu. Sunt aici ca să mă distrez.

— În 1974.

Hotărâse să n-o asculte, dar răspunsul ei îl uimi.

— Ce dracu' zici tu acolo?

— E în constituţia din 1974. Ceea ce înseamnă că pedeapsa capitală s-a aplicat până atunci. Chiar dacă ultima execuţie a avut loc mai demult.

Un chelner alerga de colo-colo, făcând echilibristică în spatele lui cu nişte sticle pe o tavă argintie. Grens îl opri şi îl rugă să le umple paharele, între timp, golite.

— Pedeapsa cu moartea a fost introdusă în Statele Unite trei ani mai târziu, când a avut loc şi prima execuţie. O patrulă înarmată, în faţa unor jurnalişti din toată lumea, chemaţi la faţa locului. Asta se întâmpla la Salt Lake City. Statul Utah îşi împuşca răufăcătorii, uneori se foloseau mai multe gloanţe ca să fie siguri.

Pufni pe nas, apoi continuă.

— Că tot ne considerăm creştini şi miloşi în statul ăsta.

Grens ridică paharul şi luă o înghiţitură fără să simtă vreun gust.

— Văd c-ai făcut ceva cercetări.

— Când ne-am întors de la Bromma. Nu puteam să mă concentrez pe altceva. Ceva care să pară potrivit în situaţia aia.

Zece minute mai târziu, când Siw Malmkvist urcă pe scenă la doar câţiva metri de el, Grens simţi că uneori clipa îngheţa aşa, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc, o clipă care era doar asta, nimic mai mult, nu conta ziua de azi, nici cea de mâine, doar clipa de acum, cu Siwan pe scenă, în faţa lui, şi fiecare vers pe care-l păstrase în inima lui fu eliberat, şi Grens cântă cât îndrăzni de tare.

Îşi aminti de primele dăţi când o văzuse pe o scenă. Era în Folkets Park[33], în Kristianstad, reuşise chiar să se apropie şi să facă o poză alb-negru, o poză pe care o scotea uneori din buzunar. Acum se uita la Siw cu ochi visători. I se păruse atât de curajoasă, atât de puternică, încât se îndrăgostise de ea, deşi o avea pe Anni. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător. Acum nu mai era chiar tânără, dar realmente strălucea pe scenă. Se mişca mai încet, cânta pe o voce mai joasă, dar era tot a lui, şi el era la fel de îndrăgostit ca atunci.

---

[33] Parcul Poporului, numele parcurilor comunale din oraşele mai mari ale Suediei.

Soneria stridentă a mobilului său o întrerupse chiar în mijlocul refrenului celui de-al cincilea cântec. *Şi tocmai pe tine te-am văzut căzut în genunchi*, îşi amintea şi acum de coperta albumului, Siw pe un EP scos de casa de discuri Metronome, cu o basma roşie pe cap şi cu buze date cu ruj în aceeaşi nuanţă, zâmbindu-i larg celui care avea să cumpere albumul.

Mobilul apucă să sune de trei ori şi să enerveze suficientă lume. Oamenii se întoarseră iritaţi spre locul de unde se auzea sunetul, până când Grens pescui telefonul din buzuarul pantalonilor.

Era Helena Schwarz.

Nu se înţelegea nimic din ce zicea, vorbea pe un ton prea ascuţit.

Tocmai încerca să o calmeze când orchestra amuţi brusc, după cel de-al treilea vers. În unul dintre cele mai mari localuri din Stockholm publicul stătea şi aştepta cu respiraţia tăiată, patru sute de oameni se uitau miraţi ba spre scenă, la cântăreaţa care tăcea cu microfonul în mână, ba spre bărbatul solid, în jur de cincizeci de ani, care stătea la o masă din faţă şi şoptea ceva la telefon un pic cam tare.

— Vă deranjez?

Siw Malmkvist se întoarse spre masa lor şi i se adresă pe un ton prietenos, dar mesajul era clar.

— Nu vă deranjaţi din cauza mea. O să aştept să terminaţi, bineînţeles.

Toată sala izbucni în râs. Binedispuşi de la vin şi cu burţile pline după friptura de vită, clienţii localului o admirară pe cântăreaţa legendară care se descurcă atât de bine în situaţia aceea penibilă. Hermansson fixă masa, în timp ce Ewert Grens se ridică, mormăi ceva, cum că era poliţist sau ceva de genul ăsta, şi ieşi grăbit pe aceeaşi uşă pe care intrase cu doar două ore în urmă.

Helena Schwarz continuă să vorbească prea tare până când Grens se îndepărtă suficient de mulţime şi putu s-o roage, ţipând la fel de tare, să tragă aer în piept, să se calmeze şi să-i spună ce s-a întâmplat pe un ton normal.

Femeia îi povesti totul plângând.

Tocmai aflase că un judecător din statul Ohio stabilise deja data execuţiei pentru John Meyer Frey.

Schwarz nici nu părăsise bine aeroportul Sheremetyevo de lângă Moscova că data execuţiei sale — stabilită de obicei după dezbateri îndelungi — fusese deja hotărâtă.

Schwarz nici nu apucase să aterizeze în ţara în care era transportat că tribunalul îi hotărâse deja soarta, stabilind *exact* data şi ora la care avea să fie executat.

Ewert Grens ascultă monologul incoerent al soţiei îndurerate timp de câteva minute, apoi o rugă să închidă şi să-l lase s-o sune după ce termina ce avea de făcut.

Vorbi puţin cu ofiţerul de serviciu de la Ministerul de Externe şi primi răspunsul dorit. Deschise apoi uşa de la sala cea mare şi o ascultă pe Siw care cânta *În cafeneau noastră* şi străbătu sala legănându-se şi zâmbind, înconjurat de oameni care îi aruncau priviri ucigaşe, o femeie cam de vârsta lui, cu păr roşu-aprins, prins în coadă, îl ameninţă chiar cu pumnul ridicat, după ce trecu pe lângă masa ei.

Se opri în spatele lui Hermansson, care nu păru să fi observat nimic şi îi şopti ceva la ureche. Îşi ceru scuze că trebuia să scurteze cina, spunându-i că poate să rămână dacă vrea şi să plece apoi cu un taxi, plătit de el.

Ea îl urmă afară şi încercă să se ascundă după spatele lui lat pentru a scăpa de comentarii.

Băiatul de la garderobă rămase surprins când îi sugeră că vor să plece şi veni cu paltonul ei de culoare deschisă ce părea nou şi cu haina lui neagră, cândva nouă, apoi agăţă la loc umeraşele goale, în timp ce sala întreagă cânta la unison.

— Ce se întâmplă, Ewert?

Afară era frig, la fel cum fusese şi de dimineaţă, şi ziua aia blestemată părea să nu se mai termine.

— Trebuie să dau o fugă până la minister. Trebuie să vorbesc neapărat cu una dintre persoanele responsabile. Cu tipul care m-a sunat în creierul nopţii alaltăieri, după ce m-am dus acasă.

— Văd că mai ai puţin şi explodezi.

— Cu Helena Schwarz am vorbit. Zice că au stabilit deja data execuţiei.

Grens n-o mai văzuse niciodată cu adevărat furioasă pe Hermansson. De câte ori se gândea la ea, îşi imagina pe cineva care

ştia să se controleze. Acum femeia se întoarse cu faţa la cer, străduindu-se să nu ţipe sau să plângă.

— Vin cu tine.

— De data asta trebuie să mă descurc singur.

— Ewert...

— Nu stau la discuţii. O să chem un taxi.

— N-o să plăteşti *tu* ca să ajung *eu* acasă.

Cineva intră pe uşa din spatele lor. Aplauzele năvăliră afară pe toate uşile şi ferestrele. Înăuntru oamenii se distrau de minune.

— Atunci n-o s-o fac. Dar vreau să pleci acasă cu o maşină. De dragul unui domn în vârstă, dacă nu de altceva.

Grens formă numărul centralei de la sediu şi ceru o maşină de poliţie la Jakobs Torg, în ciuda protestelor lui Hermansson. Le spuse s-o ducă pe doamna inspector acasă, la apartamentul ei din vestul cartierului Kungsholmen. Apoi se pregăti să plece. Ceasornicul bisericii Jakobs bătu de două ori. Grens se uită în sus, la ceasornicul iluminat şi văzu că era zece şi jumătate. Mai avea doar câteva sute de metri până la clădirea Ministerului de Externe. Aluneca puţin şi arăta caraghios în costumul lui de gală, dar nu se întâlni cu nimeni, aşa că faţa lui înroşită de furie nu atrase atenţia nimănui.

PARTEA a IV-a

Două luni mai târziu

marţi seara, ora 21:00

au mai rămas douăzeci şi patru de ore

În primele patru săptămâni nu făcuse decât să zacă pe patul de campanie. Ca şi când ar fi murit deja. Tavanul verde fusese revopsit într-o nuanţă albastru-deschis. Dar mirosul rămăsese acelaşi. A fost de-ajuns să-l inspire o singură dată şi şase ani de libertate dispărură de parcă n-ar fi existat. Încercase să se abţină şi să nu verse, dar până la urmă dăduse afară tot, până când stomacul i se goli; apoi simţi mirosul iar, ceea ce-l făcu să verse din nou. Se întinse şi se holbă la becul care ardea tot timpul fără să clipească până când începură să-l doară ochii şi după câteva zile nici nu mai vedea bine. De vorbit nu vorbise deloc. Nici cu indianul din celula de alături, nici cu latino-americanul de vizavi. Nici măcar cu Vernon Eriksen, gardianul-şef pe care-l cunoştea atât de bine şi care se postase în faţa celulei lui, punându-i întrebări prietenoase. Nu reuşise nici măcar să se ridice, să se întoarcă spre el sau să deschidă gura.

Era în continuare frig, vântul se strecura pe lângă geamurile de sub tavan de pe coridorul din East Block. În martie zăpada mai zăbovea pe alocuri, până se instala pe deplin primăvara.

Ewert Grens adormise pe la miezul nopţii, după ce stătuse cuibărit pe canapeaua prea scurtă din biroul lui de la secţie; într-un final, visele încetaseră să-l mai bântuie. Acum se ridică şi se simţi complet treaz, spatele îl durea, ceafa îi amorţise îngrozitor.

Perioada de suspendare se încheiase şi, în sfârşit, îşi putea relua atribuţiile. Nimeni nu ştia ce se întâmplase de fapt în seara aceea în care, pus la patru ace şi mirosind a alcool, plecase de la un spectacol şi intrase nonşalant pe lângă paznic în clădirea şi apoi în biroul secretarului de cabinet al ministrului de externe. Conform spuselor martorilor care au fost prezenţi la discuţie sau au trecut pe lângă birou, comisarul de la Criminalistică vorbise pe un ton cam deplasat şi trecuse repede de la ceea ce Thorulf Winge numise „insultă şi ameninţare fizică" în reclamaţia pe care o făcuse împotriva lui Grens. Până la urmă însă, din lipsă de dovezi substanţiale, cazul a fost abandonat.

Grens se uită la ceasul deşteptător de pe biroul lui. Abia trecuse de trei, la Stockholm era noapte, în Ohio tocmai se înserase.

Brusc, îşi dădu seama de ce se trezise.

Până la execuţie nu mai erau decât douăzeci şi patru de ore.

Se ridică şi ieşi din cameră, apoi o luă drept înainte, fără să ştie încotro, pe unul dintre coridoarele întunecate ale secţiei de poliţie. Lângă automat se vedea un pahar cu cafea, pe masa din chicinetă, o bucată de pâine albă uscată, semn că cineva sărbătorise ceva şi invitase lumea la o prăjitură şi lăsase totul vraişte.

Până acum nu a primit niciodată interdicţie să se ducă la serviciu. Timp de o lună nu avusese voie să calce pe la birou. Ancheta şi suspendarea care a urmat i-au transformat zilele într-un iad. N-avea unde să meargă, n-avea cu ce să-şi ocupe timpul şi, dacă până atunci nu era clar, acum devenise evident că în afară de asta, în viaţa lui nu mai exista niciun punct fix.

Paşii lui răsunau cu ecou pe coridor în timp ce înainta şchiopătând. Oricât de penibil ar fi sunat, aici se simţea cel mai bine, aici era casa lui. Aşa stăteau lucrurile şi n-avea de gând să se simtă prost sau să-şi ceară scuze din cauza asta.

Douăzeci şi patru de ore, nu mai mult. Un om avea să moară executat, un proces pe care el însuşi îl declanşase în necunoştinţă de cauză se apropia de sfârşit, un om, poate chiar un om *nevinovat*, avea să moară în numele statului lu' peşte. Nişte idioţi

aveau să-l urmărească în timp ce-şi dădea duhul, aveau să zâmbească şi să scuipe spre el de dincoace de gratii. Dar cum adică, să moară? Dacă până atunci nu era sigur ce părere are despre pedeapsa cu moartea, acum îi era clar.

Mai luă o bucăţică de pâine din coş înainte de a se întoarce la birou, apoi se aşeză la masa de scris.

Trebuia să sune undeva. De fapt, ar fi trebuit s-o facă mai demult.

Grens ridică receptorul, îi dori o noapte plăcută poliţistei de la centrală şi o rugă să-i facă legătura cu un număr din Ohio, Statele Unite ale Americii. Câteva secunde mai târziu, auzi vocea surprinsă a lui Ruben Frey şi asta-l binedispuse. Îl linişti, explicându-i că l-a sunat doar ca să-i spună că se gândea la el şi la Helena Schwarz.

Warden, directorul penitenciarului din Marcusville, se uită la telefonul care zăcea pe biroul lui şi cerea să fie băgat în seamă, apoi se întoarse cu spatele şi-l lăsă să sune. Se deplasă alene de la masă la canapea şi la bolul cu biscuiţi cu ciocolată şi cremă de mentă, apoi spre fereastra cu vedere către aşezarea aflată la câţiva kilometri de clădirea închisorii. La început răspunsese la fiecare apel, explicându-i fiecărui jurnalist şi curios că tocmai a pornit o anchetă şi că el, mai presus de toţi, era îndreptăţit să afle cum a reuşit să evadeze un deţinut de-al lui cu şase ani în urmă, la scurt timp înainte de a fi executat, dintr-o asemenea instituţie cu nivel de securitate maxim.

Scrută întunericul, urmări lămpile de-a lungul străzilor care făceau legătura dintre fortăreaţa aceea şi restul lumii, nişte globuri luminoase sub care zăpada se topise, în sfârşit.

Trecuseră opt săptămâni şi el tot nu aflase nimic.

Frey refuzase să vorbească, atât în timpul interogatoriului condus de FBI, cât şi cu responsabilii pentru securitatea penitenciarului. După care, toţi ceilalţi, personalul de la pază şi oamenii care la un moment dat au avut de-a face cu Frey, adică o mare parte din locuitorii comunei, toate audierile alea, şi nimic, dar nimic.

Îi era dor să iasă, să se plimbe prin întuneric.

Nu mai rămăseseră decât douăzeci şi patru de ore. Warden se întoarse şi privi telefonul care suna în continuare. N-avea de gând să-l ridice, ştia c-o să amuţească în curând.

Nu-i părea rău de anchetele şi interogatoriile alea care nu duseseră nicăieri, dimpotrivă. Măcar nu trebuia să-şi bată capul cu măsuri punitive jenante pentru că, la un moment dat, cineva comisese o greşeală şi asta dusese la dispariţia lui John Meyer Frey.

Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, nu mai era nimic de făcut.

Cu cât uitau mai repede ce se petrecuse, de fapt, în ziua evadării şi în afara închisorii din Marcusville, cu atât era mai bine.

Îşi aminti de discuţia cu Black Marv. Îi era dor să vorbească despre moarte cu cineva, cineva care ştia exact când.

Marv îi povestise de multe ori despre un sat.

Despre două sute de albi şi un negru.

John ştia prea bine acum despre ce vorbise. Alergase aiurea printr-o grămadă de sate din astea blestemate, toată viaţa. Pe pajiştile din Marcusville când era copil, pe coridoarele din East Block, timp de un deceniu, şi într-o ţară numită Suedia, timp de şase ani şi două zile. Ştia prea bine cine era singurul negru din sat. Dar pelicula aceea din jurul lui nu-i permitea niciodată să-i atingă, să-i îmbrăţişeze pe oamenii din jurul lui.

De multe ori s-a întâmplat să bată în perete şi să aştepte răspunsul lui Marv. Era de parcă s-ar fi întâmplat ieri, totul părea atât de cunoscut şi anii aceia care s-au scurs de la ultima lor conversaţie, înainte să fie condus la Death Row, dispăruseră atât de repede.

Alice Finnigan tocmai îşi aşeza hainele pe scaunul de lângă pat când simţi mâinile care-i mângâiau spatele, continuând în faţă, spre sânii ei, şi care se opriră acolo, după ani şi ani în care nici măcar n-o atinseseră. Auzi şi simţi respiraţia soţului ei încălzindu-i ceafa. Nu îndrăzni să se clintească de teamă să nu facă sau să nu simtă ceva greşit. Şi asta pentru că Edward n-o mai *atinsese de mulţi ani, în niciun fel. Nici măcar nu încercase,* în afară de ziua aceea când aflase că John Meyer Frey trăia totuşi şi,

prin urmare, putea fi executat. Atunci l-a dat la o parte. Acum nu mai putea s-o facă. Îi simţi erecţia puternică apăsându-i fundul şi se întoarse. Obrajii lui erau roşii, gâtul încins, o strânse atât de tare, c-o duru când se întinseră pe pat. Ochii lui păreau aproape veseli când o privi şi se mişcă înainte şi înapoi cu un elan pe care ea n-ar fi crezut că-l mai are, era atât de nerăbdător s-o simtă în jurul lui.

Alice încercă să ignore dezgustul care o cuprinse după aceea, când el vru să se întindă lângă ea şi sexul lui lipicios îi atinse coapsa.

Sven stătea pe un scaun în camera lui Jonas Sundkvist. Anita dormea deja de câteva ore în camera de alături şi fiul lui respira adânc în patul din faţa lui, dormind fără griji, ca orice copil. În săptămânile care trecuseră de când izbucnise în plâns în faţa familiei, vorbiseră de mai multe ori despre deţinutul pe care Sven îl escortase afară din ţară cu colegii lui şi care acum avea să moară. Jonas urmărise destul de îndeaproape ştirile de la televizor şi din ziare, scrisese chiar compuneri la ora de suedeză despre oameni care trebuiau pedepsiţi şi omorâţi şi desenase oameni care zăceau în faţa călăului cu glugă neagră pe cap la ora de desen; un inventar cu metodele de execuţie mai mult sau mai puţin bizare ale unui copil de opt ani.

Sven se uită la fiul lui, la corpul mic şi fragil care se mişca din când în când pe sub pătură şi la muţunachele lăţos de lângă el. Poate că era bine să vorbească despre viaţă şi moarte cu copilul lui şi chiar avea de gând s-o facă, pe măsură ce acesta creştea. Dar nu aşa. Era convins că nu asta îl interesa pe un copil atunci când se gândea la moarte. Nu dreptul statului de a omorî.

John Meyer Frey fusese informat că decretul 2949.22 îi permitea oricărui deţinut să-şi aleagă singur felul în care avea să fie executat şi că Ohio Department of Rehabilitation and Correction îi garanta, indiferent de metoda aleasă, un tratament profesionist, uman, sensibil şi demn.

Le ceru o patrulă de execuţie, vrând să fie ironic — şi asta cât mai repede cu putinţă —, dar şeful penitenciarului, care stătea

în faţa lui şi aştepta un răspuns, îi dădu de înţeles că statul Ohio nu mai avea voie să folosească metoda prin împuşcare.

Atunci le ceru să fie spânzurat — pentru că, până la urmă, despre asta era vorba, să-i frângă gâtul fără să-l chinuiască prea mult, câteva secunde doar şi era mort —, dar statul Ohio nu mai avea voie să folosească metoda prin spânzurare.

Alese scaunul electric sau injecţia letală.

Visă mult şi în noaptea aceea.

Helena Schwarz stătea în holul casei mari a lui Ruben Frey. Privi spatele socrului său care se concentra asupra conversaţiei la telefon pe care tocmai se pregătea s-o încheie. Auzi răspunsul lui şi-şi dădu seama că cel care sunase se interesa de soarta lui John, voia să ştie cum se simte, cum se simt toţi cei care aşteptau. Nu era sigură, dar putea fi şi poliţistul acela în vârstă din Stockholm, cel puţin conform indiciilor date de Ruben. Era greu de înţeles, totul se petrecuse atât de repede, dar acum, acum era altfel, nu se mai gândise la el şi la nimeni de aproape şase săptămâni de când venise aici. În afara locului ăstuia n-o mai interesa nimic.

— Mr Grens.

El era, deci.

— Ce voia?

— Nu voia nimic, cred. M-a întrebat ce facem, cum ne simţim. Doar atât.

Helena Schwarz încercase să-l culce pe fiul ei încă de la ora opt. Acum era aproape nouă şi jumătate. Simţea şi el, desigur, că se întâmpla ceva, ceva ce era mai important decât somnul, simţea că mama şi bunicul lui erau neliniştiţi şi trişti, îşi dăduse seama şi asta îl neliniştise şi-l întristase şi pe el.

Nu se mai puteau preface.

Helena nu mai fugea, nu se mai ascundea, ci izbucni în plâns în prezenţa fiului ei pentru prima oară de când veniseră în Ohio. Poate considera că-i dreptul lui s-o vadă şi aşa, sau poate, pur şi simplu, nu-i mai păsa.

Se aşeză pe canapeaua înflorată din camera de zi a lui Ruben şi citi un articol lung şi bine scris din *Cincinnati Post* despre cum

se pregătiseră cei doisprezece membri ai grupului special de la Southern Ohio Correctional Facility, timp de o lună, pentru execuţia lui John Meyer Frey din seara următoare, de la ora 21:00. Nu înţelegea de ce făcea aşa ceva, doar stabilise deja mai demult c-o să evite orice fel de contact cu presa, cu tipul acesta de informaţie, dar acum era de parcă s-ar fi dat bătută, de parcă ar fi înţeles că el avea să moară cu adevărat, nu mai era niciun dubiu şi atunci trebuia să ştie cum, poate de dragul lui John, poate de dragul ei.

Conform jurnaliştilor care adunaseră informaţii despre mai multe execuţii şi discutaseră cu câţiva membri ai grupului respectiv, cel mai dificil era să înţepi vena potrivită. Încă de la prima execuţie cu injecţie letală a lui Charles Brooks, un deţinut de culoare, care avusese loc în 1982 la Huntsville, lucrurile au degenerat din cauza grupului de execuţie care nu găsea vena potrivită. Jurnaliştii dădeau nenumărate exemple cu deţinuţi condamnaţi la moarte care au stat legaţi de prici chiar şi treizeci şi cinci, patruzeci şi cinci de minute, cât a durat căutarea, şi asta în faţa martorilor adunaţi la faţa locului. De câteva ori, deţinutul, fost dependent de droguri, sătul de umilinţă, s-a oferit să le arate singur vena sănătoasă. Altă dată, execuţia fusese pur şi simplu întreruptă pentru că seringa se desprinsese şi cateterele împroşcau chimicale prin toată încăperea şi pe pereţii de sticlă, şocându-i pe spectatori.

— Mami?

Era îmbrăcat într-o pijama albastră cu crocodili coloraţi care înotau în ceva ce semăna cu o apă curgătoare.

— Da?

— Vreau să vin cu tine.

— De data asta nu se poate. În seara asta mă întâlnesc cu tata singură.

— Dar vreau şi eu.

— Mâine. Mâine ai voie şi tu.

Băieţelul se cuibări lângă ea, pe una dintre pernele canapelei. Helena îl mângâie pe obraji şi pe cap. La televizor, la unul dintre canalele locale pe care nu reuşea nicicum să le distingă, se transmitea ceva în direct. Un reporter aflat în faţa zidurilor

groase ale penitenciarului din Marcusville le amintea spectatorilor pe un ton prăpăstios că mai erau doar douăzeci şi patru de ore până la cea de-a treia execuţie din statul Ohio, pomenind de evadarea şi repatrierea lui John Meyer Frey şi de sentinţa care urma să fie executată abia acum. Urmă un material scurt de la o conferinţă de presă cu guvernatorul statului, întreruptă brusc de un grup de protestatari care se urcară vociferând pe podium şi împărţiră sute de scrisori de protest împotriva pedepsei cu moartea, ce conţineau liste interminabile de nume şi semnături.

Helena Schwarz asculta, dar nu era sigură că înţelegea ce se întâmplă.

Că era vorba despre soţul ei. Că totul era aievea.

În timp ce reporterul intervievă un episcop catolic care condamnă pedeapsa capitală, numind-o *o relicvă barbară într-o societate modernă,* Helena îl privi din nou pe fiul ei şi se întrebă dacă înţelegea ceva, dacă ştia că tatăl lui urma să moară, că despre el vorbeau oamenii ăia necunoscuţi.

Se mai uită câteva minute fără să spună nimic, apoi se ridică, îl luă în braţe pe fiul ei şi-i spuse că trebuie să plece, dar că bunicul avea să stea cu el în timp ce dormea.

Afară era frig, bătea vântul şi zăpada nu se topise încă.

Se îndreptă spre închisoare, în curând avea să-l întâlnească singură pentru ultima oară, într-o celulă nouă. Avea la dispoziţie două ore.

Ştia că era o oră de vizită destul de neobişnuită şi pentru asta trebuia să-i mulţumească doar lui Vernon Eriksen, care făcuse aranjamentul, dar n-o mai impresiona nici asta, ura fiecare pas pe care-l făcea, voia să se întoarcă, să plece acasă, voia să închidă ochii şi să se trezească după ce se termina totul.

John îi auzi înainte să treacă de gardianul central. Nu pentru c-ar fi vorbit sau pentru c-ar fi zăngănit cheile alea nenorocite, dar pentru că reuşi să distingă fiecare pas, cinci bărbaţi cu bocanci negri, păşind zgomotos pe betonul murdar. Zăcea pe patul de campanie cu capul spre coridor şi gratii şi aşteptă până când se opriră în faţa celulei şi Vernon Eriksen îşi drese glasul, încercând să scoată câteva cuvinte.

— Eşti gata, John?

Mai zăbovi pe pat câteva minute, holbându-se la tavanul proaspăt zugrăvit, la becul aprins, încercând să nu mai inhaleze aerul acela împuţit. Apoi se ridică şi se uită la gardianul-şef pe care-l respecta şi la ceilalţi patru pe care nu-i cunoştea şi care stăteau un pic mai departe.

— Nu, nu sunt.

— Ar cam trebui să plecăm, John.

— Nu sunt pregătit.

— Te aşteaptă cineva acolo.

Căţuşe la mâini, căţuşe la picioare. Văzuse destui deţinuţi care fuseseră scoşi aşa din celulă. Se îndreptau spre Death Row, o celulă şi mai mică decât cea de până acum, cu podea roşie, perete în perete cu încăperea în care, peste douăzeci şi patru de ore, avea să fie legat de un prici, în timp ce nişte oameni aveau să se holbeze la el de după peretele de sticlă.

miercuri dimineaţă, ora 09:00

au mai rămas douăsprezece ore

Agitaţia de pe coridoarele penitenciarului din Marcusville crescu în timpul nopţii, vocile strigau după ajutor, teama incontrolabilă de ceva ce avea să curme perioada lungă de aşteptare se răspândi peste tot; cineva urma să fie executat şi de fiecare dată când se întâmpla asta, toţi aveau impresia că li se apropie sfârşitul. Nu era nimic neobişnuit, neliniştea era o excrescenţă care se dezvolta încontinuu, personalul numeros al penitenciarului văzuse asta de multe ori de când statul Ohio începuse să execute sentinţele condamnaţilor la moarte.

De aceea, nu s-a mirat nimeni atunci când conducerea penitenciarului a decis să ţină închise celulele de pe toate coridoarele, începând cu ora 9 dimineaţa şi până în ziua următoare. Neliniştea putea să ducă la proteste şi răzmeriţă şi cea mai simplă metodă de prevenire şi de menţinere a securităţii era şi cea mai la îndemână, încuierea celulelor până după execuţia lui John Meyer Frey.

Acesta stătea pe un scaun într-una din cele două celule din aşa-numita Casă a Morţii. Era mai strâmtă decât o celulă obişnuită, aproape lipsită de mobilier sau obiecte personale şi nu mirosea a nimic. Nu avea decât un scaun, o chiuvetă şi o oală în care să te caci şi un covor roşu care părea să-l urască pe deţinutul care nu mai avea putere să urască singur. Îi atraseră atenţia asupra camerei de supraveghere montată pe peretele din faţa lui,

spunându-i că rula neîntrerupt şi că imaginile erau urmărite de nu mai puţin de trei persoane, care făceau cu schimbul.

Cu doar douăsprezece ore înainte de execuţie, o cădere psihică era cât se poate de posibilă.

John avea o foaie pe genunchi şi un stilou în mână.

Încerca să scrie ceva legat de felul în care voia să fie înmormântat şi să-şi compună testamentul, dar nu reuşea, deşi trecuseră câteva ore. Nu putea să formuleze consecinţele propriei sale morţi, pur şi simplu nu reuşea să se adune.

Se uită spre obiectivul camerei şi ridică din umeri, apoi strigă la cei care se uitau la el să vină şi să ia hârtiile, să le arunce, asta era, n-avea ce să facă.

Cu şase ani în urmă, Anna Mosley şi Marie Mohrhaus se aflau la începutul carierei lor de jurişti. Atunci au colaborat cu Ruben Frey şi cu Vernon Eriksen pentru Ohio Coalition to Abolish Death Penalty, care îşi avea sediul într-o cameră destinată rugăciunilor dintr-un spital din Columbus. Acum erau avocaţi şi aveau propriul birou, aflat la primul etaj al unei clădiri decrepite de pe North Ninth Street.

Fuseseră distruse în ziua aceea în care John a fost găsit mort pe podeaua celulei lui.

Cu şase ani în urmă, nu ştiuseră nimic despre evadarea planificată şi dusă la bun sfârşit de cei câţiva membri ai grupului de rezistenţă.

Tocmai de aceea, ar fi avut tot dreptul să-i condamne pe cei care hotărâseră să-i excludă. Dar chiar dacă le purtau pică, n-au arătat-o niciodată. De când autorităţile îl mutaseră pe John la penitenciarul din Marcusville, o mare parte din orele lor de muncă, complet voluntară, fusese dedicată încercării de a convinge instanţele juridice din Ohio de necesitatea amânării execuţiei.

Cu doar douăsprezece ore înainte de execuţie, cele două avocate stăteau într-o sală de aşteptare mare din centrul oraşului Columbus. Aveau nevoie una de cealaltă, ca omul care vrea doar să se întindă pe jos şi să renunţe la tot. Erau obosite, munciseră toată noaptea şi ştiau că nu prea aveau putere de influenţă;

condamnarea la moarte a lui John Meyer Frey era o chestiune care privea tot statul Ohio, iar moartea lui, o răzbunare în numele adevărului.

Strângeau în braţe teancul de hârtii, aproape singure pe o bancă din sala de aşteptare impunătoare, decorată pompos, cu marmură verde şi ceva ce amintea de coloanele unei biserici antice europene.

Încă nu se dăduseră bătute.

Se pregătiseră şi, în scurt timp, aveau să pledeze pentru ultima oară în faţa Curţii Supreme din Ohio. Apoi urmau să plece urgent la Cincinnati, la U.S. Sixth Circuit Court of Appeals. John Meyer Frey mai murise şi înviase o dată, aşa că putea s-o facă din nou.

Încă nu se terminase. Nu se termina niciodată, oricum.

Când John se ridică în faţa camerei cu testamentul în mână, grupul de supraveghere îl alertă pe Vernon Eriksen. Pentru a fi executat, un deţinut trebuia să fie sănătos şi cu judecata intactă, iar deţinutul ăsta părea deja consumat de moartea care se apropia. Vernon alergă pe coridoarele reci cu uşile încuiate, şi după ce ajunse la Casa Morţii, îl rugă pe unul dintre gardieni să-i deschidă uşa celulei în care se afla deţinutul care mai avea doar douăsprezece ore de trăit. Se aşeză pe un scaun şi discută cu el despre orice altceva decât ce urma să se întâmple, vocile lor abia se auzeau şi, din când în când, Vernon îşi odihnea mâna pe umărul lui John.

Cel care îi urmărea pe un monitor mut, alb-negru, din camera de supraveghere, vedea un gardian-şef care reuşise să-l liniştească pe deţinutul panicat, condamnat la moarte. Dar nimeni nu-şi dădea seama cât de strânsă era legătura dintre ei sau de uimirea lui John, atunci când află că Vernon jucase un rol cheie în evadarea lui. Nu-i auziră nici când deţinutul începu să-i mulţumească brusc gardianului care urma să-l însoţească până în ultima clipă pentru toate zilele pe care apucase să le trăiască, pentru cei şase ani în care se simţise mult mai împlinit decât înainte, pentru faptul că un om pe care nu-l cunoştea riscase totul ca el să poată să respire în continuare.

Ewert Grens nu era deloc obosit. Somnul era oricum supraapreciat. Continua să-şi ia cafea de la automat în timp ce se lumina de ziuă, trecând de la o stare la alta, de la energie şi nelinişte la agitaţie şi nervozitate, neştiind încotro s-o apuce. Se duse după Sven, care era palid şi nedormit, şi-l rugă să-l urmeze la Inspectoratul de Poliţie din Stockholm. După două luni în care mass-media comentase exhaustiv *decizia politică de a expulza un deţinut condamnat la moarte, cu data execuţiei deja stabilită,* cazul atinsese maximumul de rating. De la demonstranţi cu pancarte până la iniţiatori de proteste spontane violente, toţi tânjeau după atenţia poliţiştilor chemaţi special să-i supravegheze. Grens se oferi voluntar s-o înlocuiască pe una dintre centraliste şi când cei de la ambasada Americii sunară, cerând mai multe unităţi de poliţie care să controleze mulţimea crescândă, care tocmai încerca să pătrundă pe teritoriul ambasadei, luă receptorul şi-i informă pe un ton calm că *sorry, no cars available.* Ignoră privirea duşmănoasă a lui Sven Sundkvist şi preluă următorul apel. Era un funcţionar speriat de la ambasadă care îi vorbi despre masa de oameni de parcă ar fi fost cea mai mare ameninţare, dar Grens rămase ferm pe poziţie şi-i spuse că *sorry, no cars available.* A treia oară, când strigătele demonstranţilor se auzeau deja în receptor şi funcţionarul le ceru ajutorul, ţipând la el isteric, Ewert Grens zâmbi şi-i şopti *then call in the marines.*

Datorită mărinimiei lui Vernon Eriksen, Helena, fiul ei, Oscar şi Ruben, socrul ei primiseră permisiunea de a-l vizita pentru ultima oară pe deţinutul care aştepta în celula lui din Casa Morţii. John stătea după nişte gratii destul de subţiri, deşi protocolul dicta pereţi din sticlă securizată în ultimele douăzeci şi patru de ore de detenţie.

Cei care-i supravegheau nu înţelegeau de ce nu vorbeau, era de parcă ar fi stat doar faţă-n faţă, John Meyer Frey pe scaunul de lângă uşa încuiată şi familia lui pe coridor, ca şi cum n-ar fi vrut decât să stea aproape unul de celălalt şi n-aveau de ce să vorbească pentru că totul fusese spus.

Thorulf Winge se plimbase de la apartamentul său de pe Nybrogatan până la Ministerul de Externe din Gustav Adolfs Torg cu mult înainte să se lumineze de ziuă. Urma încă o zi lungă, era clar, cu şi mai multe camere de luat vederi, cu şi mai multe întrebări.

Abia aştepta.

Sfârşitul acestei zile însemna şi sfârşitul haosului din ultimele două luni. Winge împlinise şaizeci de ani, cunoştea de-o viaţă culisele puterii, evitase o grămadă de pericole şi reparase o mulţime de greşeli, ascunzând mii şi mii de scandaluri în umbra diplomaţiei, şi negociase conflicte naţionale şi internaţionale înainte de a se transforma în situaţii de criză. Dar ucigaşul ăsta de fete făcuse ca toate realizările lui să pară nesemnificative. Când rămânea singur seara şi se mai calma, se întreba de multe ori dacă nu cumva obosise, dacă mai avea suficientă energie, sau dacă, pur şi simplu, era prea bătrân. Atâtea zile! Declaraţii noi, interviuri noi, sondaje de opinie, cereri de demisie. Din cauza expulzării unui criminal periculos! Ce porcărie! Ziarele, canalele de televiziune, toţi se dădeau în vânt după el. La fel şi cititorii şi spectatorii. Poate că odată cu moartea lui Frey, entuziasmul lor avea să mai scadă, poate nu mai merita să fii atât de angajat.

Auzi strigătele oamenilor — *Suedia, ţară de criminali* — care umpleau piaţa mare din faţa clădirii. Scandaseră asta fără întrerupere de la prânz, nu ştia cum de mai aveau suflu în plămâni sau cum de nu se grăbeau la serviciu.

Plecă de lângă fereastră şi se întoarse la masa de scris. Astăzi nu avea de gând să răspundă la întrebări, prefera să stea la birou, la minister, să aştepte terminarea execuţiei şi să plece acasă liniştit.

Cei trei gardieni care îl supravegheau pe John Meyer Frey în celula din Death Row începuseră să se relaxeze când unul dintre cei trei vizitatori, un copil de cinci, poate şase ani se eliberă din braţele mamei sale şi alergă spre gratiile care-l despărţeau de tatăl lui. Pe monitorul alb-negru se vedea clar cum gardianul-şef se grăbise să-l oprească şi să-i desfacă degetele care strângeau cele

două bare de metal, cum îl trase de o mână şi cum îl luă de acolo cu ajutorul mamei lui. Era o înregistrare video fără sonor. Nu se auzea ce spuneau, dar se vedea că băiatul plângea în hohote, cu faţa schimonosită şi mama lui îi vorbea neîntrerupt. După vreo trei minute, băiatul se eliberă din braţele ei şi se culcă pe jos, în poziţie de fetus.

miercuri după-amiază, ora 15:00

au mai rămas şase ore

Trecuseră doar două luni de când coborâse de pe feribot, împreună cu alţi pasageri care într-o mână ţineau pungi de plastic cu Absolut Vodka de la magazinele *tax free* şi cu cealaltă îşi conduceau timid noile cunoştinţe din noaptea precedentă, traversând parapetul. În ziua aceea abia aştepta să ajungă acasă, aproape c-o luase la fugă pe trotuarele care miroseau a umezeală şi a dioxid de carbon până când îşi pierdu răbdarea şi opri un taxi care-l duse până la blocul de pe Alphyddevägen 43. Era căminul în care locuia împreună cu o femeie şi cu un copil, avea o viaţă care ar fi putut să continue.

Mâncaseră budincă de orez cu dulceaţă de afine. Fusese alegerea lui Oscar, tata a fost plecat şi s-a întors acasă şi trebuiau să mănânce împreună mâncarea lui preferată.

Îi venea greu să înghită.

John stătea cu farfuria în faţă şi cu lingura în aer şi avea impresia că amestecul alb-albastru din ea creştea pe măsură ce o apropia de gură.

Ultima cină.

Ce absurditate! Un om care urma să fie executat în şase ore putea să aleagă ce voia să bage în stomac, înainte de autopsie. Îi refuzase, le spusese că n-are rost să mănânce dacă tot avea să se termine. Dar Vernon, gardianul-şef, nu se lăsa înduplecat. Îi spuse că era important, dacă nu pentru el, atunci pentru rudele lui,

care voiau să fie sigure că nu-i lipseşte nimic, şi mâncarea în cazul ăsta însemna mai mult decât ar fi crezut.

Alesese budinca de orez a lui Oscar. Şi chiar îşi dăduse silinţa. Dar când înghiţea, era de parcă i-ar fi stat în gât, ceva îi apăsa căile respiratorii şi esofagul şi nu putea să mănânce.

Îl rugase pe Vernon Eriksen să stea cu el. Era un tip deştept Eriksen, discutase cu el de câteva ori ca adolescent, prima oară când ajunsese pe coridorul celor condamnaţi la moarte. John ştia că o astfel de relaţie apropiată era interzisă şi că n-ar fi putut să vorbească în prezenţa altora. Acum, în faţa camerei de supraveghere, cei care îi urmăreau nu vedeau mai mult decât un angajat dedicat care făcea tot ce-i stătea în putere ca să-l calmeze pe deţinutul aflat înainte de o execuţie intens mediatizată.

— Nu pot.

— Măcar ai încercat.

— Nu reuşesc să înghit nimic. Nu vrei să rogi pe cineva să vină să ia tava asta?

Vernon nu prea mai avea ce să spună, nu mai rămăsese prea mult de discutat, câteva formalităţi, atâta tot şi oricum, nu fusese niciodată prea bun când era vorba de consolări.

— O să plec imediat. O s-o iau eu.

John vru să-l întrebe cum era vremea pe-afară. Aici nu exista zi sau noapte, nici anotimpuri. O celulă fără geam care dădea spre un coridor tot fără geamuri, şi atât. Dar poate n-avea nicio importanţă oricum. Dacă afară ningea sau dacă se încălzea.

— John, încă n-ai ales pe nimeni. Rude sau prieteni, vreau să spun.

Vernon îl privi pe bărbatul care mai avea şase ore de trăit şi care părea că se face tot mai mic pe măsură ce trecea timpul.

— Trebuie s-o faci.

John scutură din cap.

— Nu.

— Or să fie destui oameni oricum. Pe care nu-i cunoşti. Şi pe care nu i-ai văzut niciodată. O să ai nevoie de priviri cunoscute, de oameni în care ai încredere la care să te uiţi.

— Helena n-are voie. Nici tata. Şi Oscar... în afară de ei, nu mai am pe nimeni.

— Te rog să te mai gândeşti, John. Când o să zaci acolo o să-ţi dai seama că se întâmplă mult mai multe în capul tău decât îţi închipui tu acum.

John închise ochii şi scutură iarăşi din cap.

— Nu vreau. Dar poate vrei tu? Aş vrea să te văd acolo. Să fii *tu* privirea pe care o recunosc, în care am încredere.

Pe măsură ce trecea timpul, Ewert Grens devenea din ce în ce mai neliniştit. După ce demonstraţiile din oraş au luat proporţii nebănuite, l-a rugat pe Sven Sundkvist să rămână la Inspectorat în locul lui şi a plecat cu maşina spre Djurgåården, spre ambasada Americii, care se afla în zonă, ca să-şi formeze singur o idee despre ce se petrecea acolo.

Masa de oameni era imensă. Traficul fusese blocat încă de pe Strandvägen, după ce demonstranţii năvăliseră pe carosabil fără să le pese de maşini sau de autobuze, încercând să se alăture cercului de oameni şi de pancarte care se formase în jurul grupului de clădiri ale ambasadei. Grens accelerase mult, aproape că se urcase pe trotuare şi pe aleile de lângă parcuri, apoi se oprise la o distanţă considerabilă, râzând un pic de maniacii blocaţi înăuntru, care se căcau acum pe ei de frică, foarte bine, n-aveau decât, poate nu era chiar drept, dar măcar pentru câteva ore, oamenii dăduseră un şut în curul mare al autorităţii.

Conduse apoi mai departe şi dintr-odată îşi dădu seama că se apropia de Lidingöbro, de sanatoriul aflat pe partea cealaltă a canalului.

Nu trecu mult şi fu lângă ea, o apucă de mână şi privi pe fereastră.

Avusese nevoie de ea şi ea i-a fost alături şi l-a ascultat. Fusese o poveste lungă despre un om care urma să fie executat poate din vina lui, despre faptul că, şi după treizeci şi patru de ani de serviciu, omul tot nu ştia ce piatră să întoarcă şi de care să nu se atingă.

De data asta îi cursese mai multă salivă decât de obicei.

Nu-i plăcea chestia asta, îl neliniştea.

O părăsi pentru moment şi alergă spre recepţie unde insistă să i se facă legătura cu un angajat mai în vârstă, cu experienţă.

Asistenta îşi dădu seama în ce stare e, dar nu se abţinu să nu ofteze zgomotos în spatele lui. O singură privire ar fi fost de ajuns. Dar ştia bine cum reacţiona de obicei şi, tocmai de aceea, mai zăbovise câteva minute. Puse mâna pe fruntea lui Anni, îi verifică pulsul, îi ascultă plămânii, o examină timp de câteva minute şi constată că era la fel de sănătoasă ca de fiecare dată când Grens alerga la ei panicat.

Ewert o privi din nou pe Anni, care se uita pe fereastră zâmbind, apoi o sărută pe obraz, ţinând-o în continuare de mână.

Îi spuse pe un ton drăgăstos că nu mai are voie să-l sperie, că fără ea n-ar rezista mult.

Anna Mosley şi Marie Mohrhaus erau în maşină şi tocmai se îndreptau spre casă dinspre Cincinnati, când Ohio Supreme Court refuză în unanimitate amânarea execuţiei lui John Meyer Frey. Anna Mosley frână imediat şi vină spre Coffee House, prea tulburată ca să se mai concentreze asupra drumului. Avea nevoie de un ceai fierbinte şi de o ţigară ca să nu înceapă să urle de dezamăgire.

În casa cea mare a lui Ruben Frey mirosea a *curry* de pui. Îşi pusese un şorţ spectaculos, cu dungi albe şi albastre, îi plăcea să gătească şi o făcea în fiecare zi, deşi mânca tot timpul singur. De aproape douăzeci de ani, de când John fusese ridicat din camera lui de adolescent şi dus la secţie pentru a fi anchetat în cazul Elizabeth Finnigan, Ruben trăia, locuia şi mânca singur.

Dar acum... acum era mult prea ciudat.

Fiul lui urma să fie executat în doar câteva ore, avea să-i părăsească pentru totdeauna. Şi cumva, tocmai din cauza asta, viaţa lui Ruben Frey era mai plină decât oricând. Un nepot de cinci ani se mutase în fosta cameră a lui John şi dormea în patul său vechi, în timp ce o femeie tânără şi frumoasă, nora lui, stătea seară de seară la masa din bucătărie şi bea whisky vechi de doisprezece ani cu el, şi-i povestea despre John, despre ea însăşi, despre fiul ei, făcându-l să se simtă parte dintr-o familie, ceva ce nu şi-ar fi putut închipui mai demult. Era un sentiment foarte straniu, să te simţi fericit în ciuda şi datorită unei

condamnări la moarte, şi Ruben nu ştia cum să se comporte în situaţia aceasta.

Când Marie Mohrhaus sună dintr-un local de pe şoseaua 40 care ducea spre Cincinnati, Helena fu cea care ridică receptorul. Dezamăgirea lui Mohrhaus era evidentă, cererea de amânare fusese respinsă, deşi munciseră atât de mult şi reuşiseră chiar să-i convingă pe membrii familiilor Frey/Schwarz că puteau să mai spere în pledoaria celor două avocate tinere şi talentate.

Helena Schwarz nu mai putea să plângă. Mohrhaus îi spuse că mai rămăseseră câteva instanţe judecătoreşti, că aşteptau ultima decizie din partea celor de la U.S. Sixth Circuit of Appeals şi din partea judecătorului Anthony Glenn Adams de la U.S. Supreme Court peste exact trei ore, ambele instanţe fiind suficient de puternice ca să oprească şi să amâne executarea sentinţei judecătoreşti, care ar fi urmat să aibă loc la ora 21:00 dacă nu intervenea nimic.

Helena se aşează la masa din bucătărie şi mâncă ceea ce, cu câteva ore în urmă, mirosea a curry şi repetă aceleaşi răspunsuri la întrebările nerăbdătoare ale fiului ei, pe care nici ea nu le pricepuse; că azi nu mai avea voie să se ducă la tati, că n-aveau ce să facă, că tati chiar nu voia să locuiască în casa de după ziduri-le înalte care se vedeau de la geamul dormitorului bunicului, că-i iubea în continuare, dar era posibil să nu se mai poată întoarce niciodată acasă la ei.

Vernon Eriksen nu era pregătit. Întrebarea îl surprinse, nu apucase să se gândească la un răspuns potrivit, la o formulare fericită prin care să-l refuze pe John.

— Nu sunt în stare, John. N-am cum să stau acolo, nu pot.

Îl apucă pe John de mână şi i-o strânse uşor.

— N-am mai participat la o execuţie de peste douăzeci de ani. Şi n-o s-o mai fac niciodată. Mi-am luat concediu medical şi am stat acasă de fiecare dată când am ştiut că un deţinut de-al meu urma să fie omorât.

John se ridică şi încercă să facă doi, trei paşi prin celula îngustă, dar prezenţa lui Vernon îl stânjenea. Se prinse de două

bare, cum făcea de obicei, şi le strânse până când i se albiră degetele.

— Atunci aş vrea să mă aranjezi.

— Ce vrei să spui?

— După ce mor.

John îl privi pe fiul antreprenorului de pompe funebre. Amândoi crescuseră în Marcusville, unde toată lumea se cunoştea şi asta îi făcea să se simtă mai liberi. John îşi amintea perfect de singura întâlnire cu Vernon de dincolo de gratii. Era mic, avea doar patru ani şi mama lui tocmai murise, iar tatăl lui îl luă cu el la firma de pompe funebre. Pe vremea aceea, Vernon încă lucra acasă, construcţia închisorii tocmai începuse, şi îi primise într-o cameră plină de coşciuge.

Vernon se aplecă şi ridică tava cu mâncarea neatinsă. Să aranjeze un om care nu mai era viu. *De parcă eu aş fi cel care hotărăşte asupra vieţii şi morţii.* Se uită la John, pregătindu-se să plece.

— Da.

Ştia că nu era corect. Că *dacă* John chiar urma să fie executat, el n-ar fi trebuit să fie prezent. Dar îi spuse acelaşi lucru.

— Da. Mă ocup.

Chipul lui John părea mai senin.

— Şi John...

Mâinile strângeau şi mai tare barele, însă John nu spuse nimic.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă. Dar sunt convins că eşti nevinovat. Nu cred c-ai omorât-o pe fata lui Finnigan. Asta am crezut când te-am abordat pentru prima oară şi asta cred şi acum.

miercuri seara, ora 18:00

au mai rămas trei ore

Afară era întuneric, simţea asta, chiar dacă nu vedea, seara se lăsase în Marcusville. Oamenii se aşezaseră la masa din bucătărie şi luaseră cina împreună, majoritatea ajungeau acasă pe la ora asta şi puţini erau cei care-şi făceau veacul la cele două cârciumi ale comunei. Nu era genul ăla de comunitate. John îşi amintea de ei, de felul cum se simţea în primii ani ai adolescenţei, de energia care zvâcnea în el şi de faptul că Marcusville fusese doar o pungă mare de plastic din cauza căreia nu putea să respire. Îşi dorise deseori să plece, ca majoritatea adolescenţilor, viaţa îl aştepta în altă parte, dincolo de graniţele micii localităţi.

Trei ore.

John încercă să se uite pe furiş la braţul păros al gardianului care stătea cel mai aproape de el şi la ceasul lui argintiu care ieşea în evidenţă printre firele de păr negre.

Mai avea trei ore.

Îl aşteptau în faţa celulei. Chipiuri negre, trase peste ochi, cămăşi verde-închis, bocanci negri, lustruiţi. Legăturile lor cu chei atârnând pe nişte lanţuri lungi zornăiau la fiecare pas, la fiecare mişcare, patru gardieni în uniforme identice, iar la doar cincizeci de metri de ei, baia care mirosea a ţeavă de scurgere prin care n-a mai curs apă de mult. Doi dintre ei păşeau la o jumătate de pas în faţa lui şi ceilalţi doi la o jumătate de pas în

spatele lui. Nimeni nu-i spunea nimic, poate nici nu se uitau la el, nu era sigur, probabil, deja îl considerau mort.

Avea zece minute la dispoziţie să facă un duş. Apa era fierbinte şi asta îi plăcea, îşi întoarse faţa spre jetul de apă şi nu se mişcă nici când începu să-i ardă pielea subţire. Când se obişnui cu temperatura, închise apa rece de tot, până când durerea deveni plăcută.

Urmară scutecele. Primi instrucţiuni să se aplece şi, preţ de o clipă, îşi aduse aminte de aeroportul din Sheremetyevo din Moscova, era aproape ca acolo, nişte scutece care trebuiau fixate cu arici la şolduri. Era un alt model, dar părea identic cu cel de atunci.

Nu-i întrebase nimic nici atunci, nici acum. Ştia de ce trebuia să le poarte.

Pantalonii bleumarin miroseau a balsam pentru rufe, nu recunoştea parfumul, iar dunga roşie, cusută de-a lungul cracilor părea nouă. Nu mai văzuse pantaloni din ăştia niciodată. Îi mai dădură un tricou alb, cu gât în V şi cu mânecă scurtă, tocmai ca să-i găsească mai uşor venele.

Când se întoarseră în celula lui, unul dintre gardieni, cel cu ceasul argintiu, se aplecă înainte şi-i şopti ceva. John nu înţelese din prima, îl rugă să repete.

Cei cincisprezece judecători luaseră o decizie unanimă.

Îl refuzaseră şi cei de la U.S. Sixth Circuit Court of Appeals.

miercuri seara, ora 20:00

a mai rămas o oră

Cel mai mult îi plăcea, probabil, zâmbetul ei. Elizabeth avea un zâmbet care îl făcea pe cel care o privea să se simtă nesigur pe el. Blândeţe, dispreţ, nesiguranţă, nu îţi dădeai seama exact ce însemna. John tânjise mulţi ani după buzele ei zâmbitoare. Erau colegi de şcoală şi se întorceau acasă pe acelaşi drum. Avea şaisprezece ani când l-a rugat să i le sărute. Primul lui gând a fost că erau moi, foarte moi.

Helena? Îi plăcea, probabil, felul în care-şi ţinea paharul. Era ceva inexplicabil. Îl ţinea cu grijă, aproape că se agăţa de el. Ca şi când s-ar fi temut tot timpul să nu-l spargă.

Se uită spre camera de luat vederi montată pe perete. Oamenii ăia stăteau înghesuiţi într-un birou şi urmăreau ultimele minute din viaţa lui. Se simţeau bine, se bucurau? Sau doar îşi făceau treaba? Ce făceau, îl supravegheau opt ore şi după aia se duceau acasă şi găteau ceva? Băgau o canastă? Se uitau la un meci de tenis sau la vreun alt canal de sport pe un alt monitor?

Strigă până când unul dintre gardieni sosi alergând. Se răzgândise. Voia să profite de dreptul lui de a folosi telefonul de pe măsuţa cu rotile din capătul coridorului. De la telefonul acela puteai să suni cu taxă inversă.

Nu era niciodată îndeajuns. Ştia prea bine.
Dar voia să le mai audă o dată vocile.

miercuri seara, ora 20:45

au mai rămas cincisprezece minute

Hotărârea judecătorului Anthony Glenn Adams de la U.S. Supreme Court de a respinge cererea referitoare la amânarea execuţiei n-a mai ajuns niciodată la urechile deţinutului care stătea şi aştepta într-una dintre cele două celule ale Casei Morţii. Adams, care putea să decidă asupra cazurilor urgente, procedă ca de obicei când era vorba despre condamnări la moarte: îi lăsă pe ceilalţi nouă membri ai curţii să judece şi să ia o decizie.

Fusese o decizie unanimă.

Cel care răspunse la unul dintre cele trei telefoane fixe montate pe o bucată simplă de lemn de pe peretele din spatele celulei făcu legătura cu biroul guvernatorului din Columbus.

Linia trebuia păstrată liberă până după execuţie.

Doar un apel din partea guvernatorului statului Ohio putea să mai împiedice executarea lui John Meyer, programată peste cincisprezece minute.

miercuri seara, ora 20:50

au mai rămas zece minute

— Mr Frey?

— Da?

— Numele meu este Rodney Wiley. Sunt asistent medical şi lucrez aici, la penitenciarul din Marcusville. Vă rog să luaţi loc.

John stătea în picioare atunci când omuleţul scund, îmbrăcat într-un halat alb prea larg şi prea lung, deschise uşa şi îi întinse o mână slabă şi transpirată. Rămăseseră mai puţin de cincisprezece minute, poate maxim zece, ceasul lui interior ticăia deja, începuse să ticăie de când avea şaptesprezece ani şi John îşi dădu seama că singurul lucru pe care-l mai putea face era să numere secundele.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Rodney Wiley, nu-l cunoştea şi, cu toate astea, era foarte probabil să fi fost printre ultimii oameni pe care-i vedea şi cu care mai putea schimba câteva cuvinte.

— O să vă rog să nu mişcaţi, Mr Frey.

Lichidul pe care-l turnă pe o bucată de vată avea un miros puternic. Era o soluţie dezinfectantă, mâna slabă întinse o cantitate generoasă pe încheietura braţului şi îl masă cu mişcări circulare cu bucata de vată umedă. În curând, Wiley avea să-i ataşeze două canule, una la fiecare braţ şi trebuia să cureţe bine locul ca să nu se infecteze. Un om care încă trăia trebuia tratat şi îngrijit corespunzător, ca orice seamăn al lui.

— E heparin. O substanţă anticoagulantă. O să vă fac imediat o injecţie. Doar nu vrem să se închege, nu-i aşa, Mr Frey?

Sună mai absurd decât intenţionase, iar Wiley regretă imediat că fusese atât de lipsit de inspiraţie. Era agitat, speriat şi nu reuşea nicicum să se convingă de faptul că era o chestie de rutină. Se fâstâcea şi se chinuia tot timpul, mai ales când era vorba de a face conversaţie cu un om pe care-l pregătea pentru moarte chiar el.

Mai avea câteva secunde şi termina. Încercă să evite privirea deţinutului, se concentră, ca de obicei, pe braţele goale şi avu grijă să injecteze cantitatea corectă din substanţa anticoagulantă.

— Am terminat, Mr Frey. Gata, n-o să mă mai vedeţi.

Wiley îi strânse uşor braţul cu mâna lui slabă şi rămase aşa, agăţat de el, până când simţi că nu mai suportă.

Cei patru gardieni stăteau afară şi aşteptau. Când asistentul medical ieşi grăbit din celulă, se apropiară, se uitară la John şi îl rugară să iasă. Nu mai era mult până la camera de execuţie, dar îl însoţiră chiar şi până acolo. Oamenii care urmau să moară necesitau în general o atenţie deosebită.

Era o încăpere rotundă, nu avea mai mult de patru metri pătraţi, cu pereţi de sticlă care dădeau spre scaunele martorilor. Priciul care se întindea de la un perete la celălalt fusese acoperit cu un material gros, alb, ce foşnise sub el când îl legară cu şase curele negre şi late. Cele petrecute peste piept îl incomodau cel mai mult.

Tuburile ataşate de cele două canule erau transparente — se vedea lichidul atunci când era injectat.

miercuri seara, ora 21:00

Recunoscu mai multe dintre feţele îndreptate spre el de după peretele de sticlă. Conform *„regulii administrative nr. 5120-9-54"* aveau dreptul să fie prezenţi toţi cei care se aflau acolo.

În stânga de tot, se vedea Charles Hartnett. Arăta mai bătrân decât îşi amintea, se pensionase recent. Hartnett fusese cel care l-a arestat în dimineaţa aceea, în camera lui de adolescent, nici nu se trezise bine când poliţistul i-a ordonat să se dea jos din pat şi să stea lângă el cu picioarele depărtate.

Lângă el, Jacob Holt, şeful de la ODCR, sediul central al tuturor penitenciarelor din statul Ohio, care, de fiecare dată când trebuia să asiste la o execuţie, pleca din biroul lui pompos din centrul oraşului Columbus cu două ore înainte şi se deplasa spre sud, spre Marcusville. Trebuia să vadă oameni murind — era ceva ce făcea parte din sarcinile lui.

În spatele lui se vedea Warden, şeful penitenciarului din Marcusville, un bărbat înalt şi brunet cam de vârsta lui John, genul care îşi dădea capul pe spate când se uita la tine, ca să pară şi mai înalt şi mai dominator.

Apoi, un şir lung de jurnalişti. Cel puţin, asta presupuse că sunt.

Şi câteva persoane îmbrăcate în costum, pe care nu le mai văzuse până atunci.

Un preot, omul care venea des pe la Marvin Williams, îi auzise de multe ori în celula de alături, cum vorbeau şi se rugau împreună şi Marvin părea uşurat, chiar izbăvit după vizita lui.

La o jumătate de pas în spate, patru gardieni, de data asta, cu cozoroacele şepcilor uşor ridicate.

Şi o femeie, una singură.

O cunoştea foarte bine. Era Alice Finnigan. Îi plăcuse dintotdeauna de ea, se purtase frumos cu el, prietenos, îl făcuse să se simtă bine-venit în casa lor, în ciuda proastei sale reputaţii. De parcă ar fi fost doar un băiat obişnuit care o curta pe fiica ei.

Evită să se uite la tatăl furios şi plin de ură, la faţa roşie care nu reuşise să se apropie cât ar fi vrut.

John fusese rugat să aleagă trei martori proprii, dar refuzase să-şi exercite acest drept.

Nu voia să vadă acolo pe nimeni dintre ai lui.

Cea mai palpabilă era, probabil, tăcerea din jur.

În ultimele patru minute nu mai voia decât să treacă timpul, se uita la pantofii lor şi spera c-o să se termine în curând. Îşi dădu seama că niciunul nu era obişnuit cu numărătoarea inversă.

Telefonul montat pe placa de lemn de pe perete. Era singurul obiect care mai conta. Un apel din partea guvernatorului şi totul ar fi fost întrerupt.

Avea impresia că-l aude, că sună mai tare decât de obicei. Începuseră să-l doară urechile din cauza sunetului inexistent, amplificat.

Încă patruzeci şi cinci de secunde, de dragul siguranţei. Patruzeci şi cinci de secunde de linişte, de sunet inexistent.

Când timpul se scurse, directorul penitenciarului făcu semn din cap spre un bărbat cărunt, cu barbă îngrijită. Era Patrick McCarthy, un tip cu statură elegantă şi cu spatele drept, unul dintre cei mai vechi gardieni de la închisoarea din Marcusville. Acesta aşteptase până atunci lângă maşina adaptată pentru a pompa substanţe lichide. Dădu din cap, semn că-l înţelesese, şi apăsă un buton mare, alb, de plastic.

Sodium thiopental, 5 gr, John cască şi ajunge în stare de inconştienţă.

Pancuronium bromide, 100 mg, mușchii paralizează, respirația se oprește.

Potassium chloride, 100 mg, infarct survenit.

miercuri seara, ora 21:11

Când medicul penitenciarului examină corpul lui John Meyer Frey şi îl informă cu o voce slabă pe directorul închisorii că a murit, oamenii din zona desemnată martorilor parcă înviară. Tăcerea, aşteptarea, tot chinul se sfârşise şi puteau să-şi vadă din nou de vieţile lor. Directorul penitenciarului procedă ca de obicei, bătu de două ori din palme ca să atragă atenţia celor prezenţi şi îi anunţă că moartea survenise la ora 21:10:07, conform medicului de serviciu.

Edward Finnigan făcu un pas înainte. Voia să vadă mai bine corpul care nu se mişca, voia să simtă eliberarea pe care şi-o dorise atât. Neliniştea, negativismul, ura de care-l acuzase Alice trebuiau să dispară cu totul.

Se uită la faţa complet destinsă.

Ura aceea.

Era tot acolo.

Finnigan scuipă de câteva ori spre fereastră, spre corpul pe care tocmai îl ridicau de pe priciul acoperit cu un cearşaf alb şi cu legături negre. Alice Finnigan se năpusti spre el şi îl lovi cu pumnii în spate, ţipă la el să înceteze, plânse în hohote şi continuă să-l lovească până când Finnigan plecă de acolo fără să se uite înapoi.

joi

Era o dimineaţă senină şi rece, aerul era mai curat, cum se întâmpla de obicei înainte de sosirea primăverii.

Vernon Eriksen se trezise cu câteva ore în urmă, întunericul îl neliniştea şi avusese aceleaşi vise, se făcea că era copil şi se uita la tatăl lui din capătul scărilor, la hainele şi machiajul care îi reînvia pe morţi pentru câteva ore, la rudele care plângeau şi aşteptau afară. Ceasul arăta trei şi jumătate când se trezi, se dezmorţi, mâncă un sendviş şi bău un pahar cu lapte cald. Se aşeză la masa din bucătărie şi privi pe fereastră spre una dintre străzile amorţite din Marcusville care se trezeau încet-încet, băiatul cu ziarul trecu pe bicicletă prin faţa geamului, câteva păsări aterizară pe asfaltul gol, vecinii îmbrăcaţi în pijama şi târşâindu-şi papucii ieşiră afară după ziar ca să aibă ce să citească lângă fulgii de porumb şi iaurtul cu vanilie. Vernon Eriksen era în concediu medical toată ziua, până la şase seara. N-avea să-i ducă dorul nimeni de la închisoare până atunci.

Dar ştia ceva ce nu mai ştia nimeni. Că n-avea să mai calce pe acolo niciodată.

Vernon aruncă o privire în jur. Îi plăcea bucătăria lui. Era casa părinţilor, locuise acolo toată viaţa. Avea nouăsprezece ani când l-au părăsit amândoi, fără nicio explicaţie. Sora lui acceptă jumătatea ei din valoarea casei, nu fusese niciodată genul care să stea într-un singur loc, o interesau tot felul de lucruri, aşa că în scurt timp se mută la Cleveland, îşi termină studiile şi se stabili acolo.

Dar el nu realizase mare lucru.

În afară de postul de gardian de la Death Row, cele câteva întâlniri cu oameni care-l speriau încercând să se apropie de el, o grămadă de cărți și plimbările lungi sau relația cu Alice cu mulți ani în urmă, urmată de senzația copleșitoare de vid după despărțirea lor și moartea părinților, nu mai avea niciun punct stabil în viață de care să-i fi păsat prea mult. Asta înainte să se fi implicat în lupta împotriva pedepsei cu moartea, inițiată de un grup de oameni printre care se simțea ca un soldat, ca și când ar fi făcut parte dintr-o mișcare de rezistență — îi plăcea să gândească în termenii ăia, să simtă că e un membru activ și important în lupta împotriva mentalității învechite a comunității din care făcea parte. Dar rămăsese tot timpul în fundal, participase tot timpul incognito, neoficial, conștient că un gardian care lucra la închisoare n-avea cum să se manifeste liber într-un astfel de mediu. Avea nevoie de slujba aceea, de sentimentul că măcar el se comporta omenește cu cei care începeau numărătoarea inversă din clipa în care ajungeau sub tutela lui, era ceva important pentru el, poate la fel de important ca întâlnirile și listele cu semnăturile protestatarilor sau contactul cu avocații care trebuiau convinși că merită să se implice în soarta unor deținuți condamnați la moarte, chiar și pentru bani puțini.

Vernon așteptă până când indicatorul ceasului de lângă aragaz trecu de ora opt, apoi se ridică și scoase telefonul din suportul său montat pe perete, formă numărul dispensarului din Marcusville și ceru cu Alice Finnigan. Când centralista îi făcu legătura și ea îi răspunse, Vernon închise telefonul.

Voia doar să-i audă vocea. Pentru ultima oară.

Aerul răcoros al dimineții îl ciupi de față și vântul slab era mai rece decât s-ar fi așteptat. Nu avea mult de mers, câteva minute doar. Tremura, dar rezistă stoic.

N-avea nevoie de prea multe, de fapt. Împachetase totul din seara precedentă și pusese lucrurile într-o sacoșă de hârtie albă, cu sigla verde a penitenciarului. Acum o ducea cu o mână, o rulase ca să nu ocupe prea mult loc și avea impresia că nu cântărea nimic.

Vila impunătoare a lui Finnigan era tot acolo, pe Mern Riffe Drive. Două luni trecuseră de când îi vizitase ultima oară. Atunci îi anunţase că John trăia şi că se afla pe undeva prin Europa de Nord. I se făcea rău şi acum când îşi amintea de reacţia lui Edward Finnigan. În clipa aceea se gândise la cât de urâţi şi monstruoşi puteau să devină dintr-odată oamenii şi la faptul că văzuse aceeaşi urâţenie şi la rudele victimelor care se bucurau de moartea ucigaşului, la ura şi dorinţa de răzbunare care-i ţinea în viaţă. Îşi amintea şi de tristeţea lui Alice, de cât îi era de ruşine şi de silă de bărbatul ei, şi Vernon plecase tulburat de imaginea copleşitoare a unei femei căsătorite care se simţea singură şi complet abandonată.

Abia după ce sună şi a treia oară se auzi ceva mişcare în casă.

Cineva cobora scările încet şi cu paşi grei, se auzi scârţâitul unei uşi interioare, alte scări, şi faţa surprinsă a lui Edward Finnigan apăru în cadrul uşii.

— Eriksen?

Pielea lui Edward Finnigan părea palidă, sub ochi avea cearcăne şi corpul său greoi era înfăşurat într-un halat de baie din frotir.

— Poate ar fi fost mai bine să sun înainte să vin.

Finnigan ţinu uşa deschisă pe jumătate şi simţi că-i îngheaţă tălpile.

— Ce doreşti?

— Pot să intru?

— Nu prea am timp. Azi mi-am luat liber.

— Da, ştiu.

— Ştii?

— Am auzit. Îmi permiţi să intru?

Finnigan porni espressorul, care tuşi prelung. Era clar că nu prea era obişnuit să facă el cafeaua, Alice era cea care se ocupa de asta.

— Fără zahăr?

— Da, şi puţin lapte.

Băură cafeaua din ceşti albe de porţelan, marcate pe fund cu ştampila unui atelier de ceramică renumit, fără a se uita unul la celălalt. Vernon îl cunoştea pe Finnigan de-o viaţă şi, cu toate astea, habar n-avea cum era ca om.

— Parcă voiai să-mi zici ceva.

— Voiam să vorbim despre Elizabeth.

— Despre Elizabeth?

— Da.

— Nu azi.

— Ba da, azi.

Finnigan puse zgomotos ceaşca pe masă, cafeaua vărsată formă o pată mare pe faţa de masă deschisă la culoare.

— Bănuiesc că ştii ce s-a întâmplat aseară.

— Da, ştiu.

— Atunci presupun că-ţi dai seama că azi n-am niciun chef să discut despre fiică-mea moartă, mai ales cu cineva de care nu-mi pasă câtuşi de puţin.

În camera de zi amenajată frumos se vedea un ceas de perete, un model din acela care ticăia tare, fiecare secundă se auzea clar, chiar prea clar. Vernon nu-şi imagina cum suportau unii oameni aşa ceva în casă dar, în clipa aceea, ticăitul i se păru plăcut, un ritm liniştitor care întrerupea tăcerea apăsătoare.

— Nu ai idee cum a fost.

Pentru prima oară, Finnigan căută privirea lui Vernon.

— Habar nu ai cum e să te gândeşti zi de zi, oră de oră la moartea unui om, timp de douăzeci de ani. Habar nu ai cât poate să urască un om dacă e pus în situaţia aia.

Ochii lui Finnigan se înroşiseră, părea că mai avea puţin şi izbucneşte în plâns.

— Nu înţelegi?! A murit! L-am văzut când a murit! Şi nu m-a ajutat cu nimic!

Îşi duse mâinile la ochi şi-şi şterse lacrimile cu gesturi repezite.

— Nu m-a ajutat deloc, în pizda mă-sii! Avea dreptate. Nevastă-mea a avut dreptate tot timpul. Îţi dai seama ce greu e să admiţi aşa ceva? Că nu poţi să urăşti pe cineva care deja e mort? Că n-ajută cu nimic? Pe fiică-mea nu pot s-o aduc înapoi! E tot acolo, sub pământ!

Edward Finnigan se aplecă înainte, cu faţa aproape atingând tăblia măsuţei de cafea. De aceea, nu văzu zâmbetul de pe faţa lui Vernon când acesta începu să-i vorbească.

— Pot să folosesc toaleta?

Vernon o luă în direcţia indicată de Finnigan, ieşi prin bucătărie şi ajunse în hol. Dar nu se opri în faţa toaletei, ci coborî scările care duceau spre micul poligon de tragere de la subsol, acolo unde se întâlnise cu Finnigan data trecută. Se postă în faţa vitrinei cu arme, îşi trase o pungă pe mână şi deschise uşa. Îşi amintea de arma golită, de faptul că Finnigan o aşezase pe unul dintre rafturi. Acum o ridică încet, cu punga în continuare pe mână, ca să nu şteargă amprentele de pe ea.

Totul dură doar câteva minute.

Vernon urcă, puse arma în sacoşa de hârtie pe care o lăsase pe covorul din hol, apoi intră la toaletă şi trase apa. Finnigan stătea tot acolo, cu privirea goală îndreptată spre tăblia mesei.

— Am venit ca să-ţi zic ceva despre Elizabeth.

— Ai mai spus-o. Ţi-am explicat că azi nu-i o zi tocmai potrivită.

— Ba da, este. Ai să vezi după ce termin. Dar, mai întâi, hai să vorbim puţin despre John.

— Să nu mai aud numele lui în casa mea, ai înţeles?!

Finnigan bătu cu pumnul în masă şi un suport din sticlă pentru lumânare de pe marginea mesei căzu pe parchet şi se sparse în două.

— Niciodată!

Vernon îşi păstră calmul şi vorbi pe un ton scăzut.

— Nu plec de aici. Nu înainte de a-ţi spune ce am de spus.

Mai aveau puţin şi se luau la bătaie. Stătură faţă-n faţă, Finnigan roşu ca racul şi respirând cu greutate, dar Vernon Eriksen era un bărbat înalt şi puternic, ceea ce-l convinse până la urmă pe Finnigan să se prăbuşească din nou pe canapea, nervos şi aproape fără putere.

— Principalul responsabil pentru evadarea lui John Meyer Frey de la penitenciarul din Marcusville sunt eu.

Edward Finnigan se făcu mic în timp ce gardianul-şef din faţa lui îi povesti cum un deţinut condamnat la moarte pentru uciderea fiicei sale reuşise să scape din celula lui de la Death Row şi să trăiască în libertate într-un alt capăt al lumii timp de şase ani. Eriksen îi descrise fiecare amănunt, preţ de aproape

treizeci de minute; pregătirile medicale şi substanţele care trebuiau să creeze iluzia morţii, călătoria spre Canada, Rusia şi apoi, capitala Suediei. La partea cu transportarea deţinutului din morga închisorii la o maşină care-i aştepta afară zăbovi mai mult, era momentul lui preferat. Era evadarea propriu-zisă, lucrul la care contribuise cel mai mult, paşaportul fals şi substanţele medicilor erau doar o chestiune de detaliu. Zâmbi larg când îi descrise sacul cu cadavrul pe care doi medici trebuiau să-l ducă la legistul din Columbus şi se amuză îndelung pe seama stupizeniei lor, spunând că niciunul n-a verificat mortul şi când autobuzul a fost golit şi s-a întors la Marcusville, n-a durat mult şi sacul a fost dus la cealaltă maşină care-i aştepta un pic mai departe, pe acelaşi doc.

Finnigan nu se mişcă. Nu scoase nici măcar un sunet. Vernon îl privi pe bărbatul care zăcea pe canapea cu mâinile pe burtă şi se gândea departe, la toţi anii aceia în care fusese obsedat de povestea lui Eriksen, şi părea complet absent.

— Dar nu John a fost cel care a omorât-o pe Elizabeth.

Era de parcă i-ar fi tras un pumn în piept.

— Omul care a fost executat ieri, omul care a trebuit să moară din cauza legii în care tu crezi aşa de mult a fost complet nevinovat.

Finnigan încercă să se ridice, dar căzu înapoi, cu braţele moi, fără vlagă.

— Tu şi Alice nu prea ajungeaţi acasă înainte de opt. Elizabeth ştia că-i singură până atunci şi casa-i aparţine. L-am văzut pe John înainte să plece, au stat aşa, îmbrăţişaţi câteva minute în faţa uşii.

Vernon îl privea în continuare pe Finnigan, voia să vadă cum i se schimbă expresia feţei când află ce are de spus.

— După ce a plecat, am aşteptat zece minute ca să intru. A ţinut-o în braţe, s-a culcat cu ea, asta făceau de fiecare dată când nu eraţi acasă. Nu ştiai? Au găsit amprentele şi sperma lui pe tot corpul ei. N-aveam nevoie decât de câteva minute, nu mai mult, am lăsat-o pe podeaua din camera voastră şi am închis uşa principală după mine.

Vernon vorbi până când Finnigan sări la el şi încercă să-l lovească în faţă cu pumnii strânşi. Tocmai asta şi urmărise. Roşu de furie, bărbatul ţipă, îl lovi şi îl muşcă şi Vernon îl lăsă s-o facă până când se asigură că s-a mânjit cu sângele lui şi i-a julit pielea.

Apoi îl lovi pe Finnigan o singură dată, dar cu putere, în mijlocul pieptului, doborându-l. Se grăbi spre sacoşa de hârtie din hol şi se întoarse cu o sticluţă cu eter şi o cârpă.

Vernon presupuse că era destul ca să-l scoată din circuit pe Edward Finnigan pentru mai bine de o oră şi jumătate. Adică exact cât avea nevoie.

Vernon Eriksen nu-l mai întâlnise niciodată pe Richard Hines. Dar citise articolele lui din *Cincinnati Post* despre sistemul judiciar american timp de mai bine de zece ani. Nu fusese întotdeauna de acord cu părerile lui, mai ales că uneori nu se ascundea deloc după cuvinte, dar îl aprecia totuşi pentru stilul său clar, pentru exactitatea formulărilor, pentru munca lui de cercetare extrem de meticuloasă, pentru afirmaţiile care îi deranjau pe unii şi prin care punea tot timpul degetul pe rană.

Stabiliseră o întâlnire la o cafenea mică aflată la ieşirea din Marcusville, la zece minute de mers pe jos de la casa lui Finnigan. Vernon ştia că, înainte de masă, micul local era aproape gol. Poate o chelneriţă, un şofer de camion de cursă lungă, în rest, doar firimituri pe mese şi muzică ambientală plictisitoare, răsunând din boxe ieftine.

Richard Hines sosise înaintea lui şi îşi comandase deja o bere light şi un sendviş cu ceva ce părea muşchi de vită la grătar. Era mai slab şi mai mic decât şi-ar fi imaginat, un tip costeliv de maximum şaizeci de kile, dar cu privirea vie şi un zâmbet larg cât toată faţa.

— Eriksen?

Vernon dădu din cap, o căută cu privirea pe chelneriţă şi arătă spre sticla de bere din faţa lui Hines, apoi se aşeză în faţa lui.

— Mulţumesc că ţi-ai făcut timp.

Hines ridică din umeri.

— Prima reacţie a fost ceva de genul „hai s-o lăsăm baltă". Mi s-a părut că vorbeşti cam... nu ştiu, zici că erai dus cu sorcova. Îţi dai seama câţi din ăştia mă sună, porniţi pe procese, genul care citeşte un articol şi mă împuterniceşte pe mine să-i fac dreptate în mod neoficial. Dar în cazul tău, am verificat unde lucrezi. Idiot să fiu să nu-l ascult pe gardianul-şef de la Death Row, care lucrează la unul dintre cele mai importante penitenciare din statul Ohio, mai ales când te sună şi-ţi zice că vrea să vă întâlniţi,

la douăsprezece ore după o execuţie. Şi afirmă că are o poveste tare de tot.

Chelneriţa era o femeie tânără, aproape adolescentă, viaţa abia începuse pentru ea şi, cu toate astea, servea bere, iar Vernon se întreba de ce se mulţumea cu atât, cu o slujbă într-o cafenea soioasă undeva la mama dracului, când putea să plece în lumea întreagă.

— Am o ştire destul de interesantă. Şi îţi cer un singur lucru. Articolul trebuie să apară mâine.

Hines râse, aproape ironic.

— Asta hotărăsc *eu*.

— Mâine.

— Trebuie să clarificăm ceva înainte. Eu sunt cel care decide ce e „ştire" şi ce nu. Dacă povestea ţine, o să scriu articolul. Dacă nu, să zicem c-am băut o bere împreună şi atât.

— Ţine, ai să vezi.

Muzica aia monotonă îl enerva la culme. Vernon se scuză, se duse la chelneriţă şi o rugă să dea puţin mai încet, apoi se aşeză la masa din lemn masiv de brad, cu patru şervete roşii, din plastic.

— Aşa. Acum putem să discutăm şi noi ca oamenii.

Se uită la Hines şi începu să vorbească.

— Am lucrat la penitenciarul din Marcusville de când am împlinit optsprezece ani. Am trăit practic acolo, am stat cu deţinuţii peste treizeci de ani. Am văzut tot ce se putea vedea în materie de încălcare a legii. Cred în pedepse. O comunitate care îi pedepseşte pe cei care au greşit e o comunitate cu norme, cu un sistem de valori clar.

Un camionagiu frână în faţa ferestrei lor. Aruncară o privire scurtă afară şi-l văzură pe bărbatul masiv cu coadă dându-se jos din cabină şi îndreptându-se spre intrare.

— Există o singură excepţie. Pedeapsa cu moartea. O comunitate cu norme nu poate să tolereze un stat care omoară oamenii. Mi-a luat câţiva ani la Death Row ca să-mi dau seama de chestia asta. E clar că în fiecare închisoare există deţinuţi nevinovaţi sau care au primit o sentinţă greşită. Ştiu asta, toţi care lucrează la închisoare ştiu asta. Sunt convins că cel puţin câţiva din departamentul meu ar intra în categoria de care am vorbit.

Camionagiul se aşeză la o masă din capătul celălalt al cafenelei. Vernon coborâse tonul când îl văzuse intrând, apoi îl ridicase iar.

— Să fie executat un singur nevinovat. Unul singur, şi sistemul nu e bun de nimic! Asta n-ai cum s-o corectezi, chiar dacă descoperi mai târziu ce s-a întâmplat. Sau cum? Nicio recompensă din lumea asta n-o să ţi-l dea înapoi pe cel care a murit.

Îşi pregătise discursul de optsprezece ani. Dar acum... acum, dintr-odată nu-şi mai găsea cuvintele.

— Răzbunarea victimei... Hines, e doar răzbunare şi-atât. Chestia asta cu justiţia şi echitatea. Că trebuie să avem grijă de valorile noastre. Tu chiar crezi în chestia asta? Eu zic că nu mai e vorba de aşa ceva. În caz că a fost vreodată vorba... Îmi dau seama de asta pe zi ce trece. Răzbunarea... ăsta e adevăratul stimulent, adevărata forţă motrice a statului.

Goli paharul şi se uită pe furiş la Hines care părea în continuare captivat de cele auzite.

— Şi, uneori... uneori, trebuie să curmăm o viaţă pentru a salva mai multe vieţi. Ştiai asta, Hines? Da, eu l-am ales pe Edward Finnigan. Asta am făcut, *l-am ales*. Finnigan e genul de om pe care oamenii îl ascultă, genul respectat de comunitate. Un lobbyist cu autoritate maximă în statul ăsta, în ceea ce priveşte problema pedepsei capitale. N-avea sens să aleg pe altcineva. Finnigan avea şi o fată pe care putea s-o jelească. Şi fata avea un prieten scandalagiu, uşor de învinovăţit. Două vieţi. Atâta m-a costat, Hines, dar a meritat, să ştii. Am sacrificat două vieţi ca să îi conving pe oameni cât de absurd e să condamni pe cineva la moarte. Dacă două vieţi pot să pună sub semnul întrebării un sistem care e clar c-o să curme mai multe vieţi, atunci pot spune c-a meritat.

Richard Hines părea redus la tăcere. Nu se mişca, nu schiţa niciun gest. Nu-şi mai nota nimic, nu era sigur că înţelegea bine ce auzea.

— Da, am omorât-o pe Elizabeth Finnigan. Eram convins c-o să-l condamne la moarte pe John Meyer Frey, prietenul ei, pentru simplul motiv că ea era minoră. Şi după execuţia lui am hotărât să fac exact ceea ce fac acum, să ies în faţă şi să fac publică toată povestea, tot ce s-a întâmplat.

Hines se foi în scaun, vizibil indispus. Gardianul exaltat din faţa lui pretindea că el era responsabil pentru una dintre cele mai mediatizate crime din statul Ohio din ultimul timp.

Hines era şi el om şi-i venea să se ridice şi să plece ca din puşcă şi, mai ales, să-l denunţe pe descreieratul ăla. Dar era şi reporter şi voia să afle cât mai multe.

— Dar Frey a evadat. Aşa că ce zici tu nu prea se leagă, mă tem.

— Da, a intervenit ceva neprevăzut. Dintr-odată, nu ştiu... mi-am dat seama că nu pot să duc la bun sfârşit ce-am plănuit. Oricât de meticulos aş fi fost. Am început să... m-am ataşat de băiat. John era deştept şi în acelaşi timp vulnerabil... nu m-am mai apropiat niciodată de cineva atât de mult. Despre ceilalţi nu ştiu ce să spun, ştiu că de fiecare dată când murea vreunul din departamentul meu, mă simţeam de parcă aş fi pierdut o rudă, pe cineva din familie. Şi pe John îl consideram fiul meu, nu ştiu cum să explic altfel. Pur şi simplu, n-am îndrăznit să-l las să moară. Are sens ce zic sau nu?

— Păi, nu. Nu prea înţeleg nimic.

— Timp de mai mulţi ani, am făcut parte din diferite reţele de protestatari care cereau abolirea pedepsei cu moartea. Am început să colaborez cu grupuri care luptau pentru John. Şi împreună cu câteva persoane-cheie, am început să pregătesc evadarea lui.

Vernon ridică mâinile neputincios.

— Şi după aia... Un singur pas greşit, şi şase ani de libertate s-au dus pe apa sâmbetei! Am înţeles imediat că băieţii or să se grăbească să-i facă felul. Dacă ne gândim la cât prestigiu era în joc. Sau la punctul de vedere al lui Finnigan în ceea ce privea toată povestea. Aşa că am decis să termin ce-am început. Acum şase ani.

Berea rămasă în pahar se încălzise de mult, dar lui Vernon îi era atât de sete, încât sorbi toată spuma de pe fund. Apoi se căută prin buzunarele pantalonilor, găsi patru bancnote de un dolar şi le aşeză lângă paharul gol.

— Hines, eu am fost cel care a omorât-o pe fată. Şi, cu toate astea, l-au executat pe John Meyer Frey. Trage şi tu concluzia. Un sistem care aplică pedeapsa capitală e un sistem absurd, imposibil de acceptat. Ştiu bine c-o să scrii articolul şi o să incluzi

tot ce-am spus. Până mâine-dimineaţă. Şi când toată tărăşenia o să devină publică... dacă oamenii or să afle ce s-a întâmplat, sistemul... e terminat. Gata, adio!

Vernon se ridicase deja şi se încheie la nasturi, pregătindu-se să plece din cafeneaua goală.

— Stai jos!

— Mă cam grăbesc, drept să-ţi spun.

— Dar n-am terminat. Mă rog, dacă vrei să iasă articolul.

Vernon aruncă o privire pe ceas. Mai avea cincizeci şi cinci de minute. Se răzgândi şi se aşeză din nou.

— Chestia asta e prea cusută cu aţă albă. Prea pare totul simplu. E o poveste bună, admit. Dar am nevoie de mai multe detalii. Vreau ceva care să *mă convingă* că nu minţi.

— O să fie pe biroul tău. După ce te întorci. O să găseşti un pachet.

— Pachet?

— Un pachet cu obiecte pe care nu le putea deţine decât cel care a omorât-o pe Elizabeth Finnigan. Cu brăţara ei, spre exemplu. Pe care n-o scotea niciodată. N-am auzit s-o fi menţionat nimeni pe parcursul anchetei. Părinţii ei or să confirme că-i brăţara ei.

— Şi altceva?

— Diverse. Chestii pe care numai cel care a plănuit evadarea lui John le putea deţine. Ţi-am pus acolo un document de opt pagini în care am descris exact ce s-a întâmplat. Dacă-l citeşti şi-l compari cu ceea ce găseşti în arhive despre... moartea lui, o să-ţi dai seama c-am spus adevărul.

— Asta o zici tu.

— Plus o grămadă de fotografii. Doar cineva care a fost acolo putea să facă fotografiile alea. Cu ea, întinsă pe jos. Cu John, aparent mort, în camera frigorifică de la morgă şi în sacul în care se transportă cadavrele. L-am fotografiat până şi când se urca în avion la Toronto.

Richard Hines căută un punct fix undeva în afara cafenelei, voia doar să plece de acolo, s-o ia drept înainte, cât o vedea cu ochii, pe drumul din spatele camionului.

— În viaţa mea n-am auzit aşa ceva. După părerea mea... eşti bolnav, omule. Îţi filează o lampă rău de tot.

— Bolnav? N-aş zice. Cei care cred că un stat are dreptul să curme o viaţă, *ăia* sunt bolnavi. Există vreun lucru mai normal decât să vrei să suprimi o lege cretină care-i condamnă la moarte pe oameni?

Hines scutură din cap.

— Slavă cerului, nu-i treaba mea să judec. Or să te bage la zdup pentru asta, ţi-e clar, bănuiesc. Or să te găsească vinovat.

Vernon Eriksen zâmbi pentru prima oară de când începuse să vorbească, era ca şi când s-ar mai fi relaxat. Aproape că terminase şi mai avea la dispoziţie o grămadă de timp.

— Ştii bine că n-o să mă condamne nimeni. Asta ar însemna să admită pe faţă că sistemul lor judiciar nu face doi bani. Statul Ohio n-ar recunoaşte niciodată, dar *niciodată*, c-a executat o persoană care n-a făcut nimic. Nu există procuror pe lumea asta care să se înhame la aşa ceva. Nu crezi?

Vernon se ridică să plece pentru a doua oară. Nu-i întinse mâna, dar dădu din cap, zâmbind spre reporterul care urma să se întoarcă imediat la Cincinnati, unde avea să scrie cel mai ciudat articol din cariera lui de jurnalist.

— Mulţumesc c-ai venit. Acum o să trec puţin pe la Edward Finnigan. Sunt aproape sigur c-o să-l intereseze ce am de zis.

Vernon se uită la ceasul de pe mână. Mai avea patruzeci şi cinci de minute.

Ar fi trebuit să ajungă.

Afară era în continuare frig şi Vernon desfăcu primul nasture al paltonului şi-şi puse mănuşile. O luă spre Mern Riffe Drive şi încetini în faţa casei lui Finnigan, în care nu părea să se mişte nimic. În cazul în care cineva s-ar fi uitat pe geam chiar atunci, ar fi susţinut că Vernon Eriksen trecuse pe acolo în clipa aceea.

Îşi continuă drumul şi se plimbă încă vreun kilometru de-a lungul potecii din pădure care începea în punctul în care se termina Mern Riffe Drive. Era drumul pe care se plimba de mai multe ori pe săptămână, dornic să respire aerul umed, încărcat de mirosul copacilor şi al muşchiului, până la capătul potecii, unde se afla un lac mic. Când era copil, venea aici cu bicicleta în fiecare vară, apa era rece, dar limpede, cu nămol pe fund şi pietre care îi împungeau tălpile, dar dacă evitai să pui jos picioarele, puteai să faci baie acolo fără probleme. De fapt, era singurul loc din Marcusville unde puteai să înoţi.

Vernon se opri şi se uită la suprafaţa netedă a apei, la copacii care-l ascundeau de privirile curioase şi la cerul senin şi îngheţat.

Chiar era o zi frumoasă.

Se duse spre cel mai înalt copac, aflat la cincisprezece, maxim douăzeci de metri de lac. Părea locul preferat al coţofenelor. N-avea nicio frunză pe ramuri, părea chiar uscat, dar nu-l vedea nimeni de sutele de coţofene de pe el, era de parcă tot copacul s-ar fi trezit la viaţă, ca o versiune întunecată a celui care fusese cândva verde.

Ascunsese pistolul lui Finnigan în sacoşa de hârtie. Muniţia, cele câteva gloanţe, se aflau tot acolo. Încărcă arma şi ţinti spre vârful copacului.

Păsările se risipiră imediat după ce trase primul foc, croncănind şi ţipând zăpăcite. Dar nu dură mult. Făcură câteva cercuri,

se apropiară de copac încet-încet şi se aşezară din nou pe crengile din faţa lui.

Vernon nu simţi nimic. De fapt, îşi dădu seama că nu s-a mai simţit niciodată atât de gol.

Trecuseră aproape douăzeci de ani şi ajunsese la capătul drumului. Mai avea câteva minute şi totul se termina aici. *Nu Dumnezeu e cel care hotărăşte cine trăieşte şi cine nu.* Ultimul lucru care mai însemna ceva. *Eu hotărăsc.* Fusese tot timpul convins că moartea celor doi tineri era un argument suficient pentru a convinge statul Ohio, sau poate toată ţara, să se răzgândească în privinţa pedepsei cu moartea. Procesul începea cu articolul de dimineaţă din *Cincinnati Post* din care cititorii aveau să afle *exact* ce s-a întâmplat. Dar chestia asta avea să pătrundă şi mai repede în casele oamenilor, discuţiile din jurul mesei aveau să capete o nouă dimensiune. Când însuşi simbolul suprem al lobbyiştilor pentru pedeapsa cu moartea, tatăl fetei ucise, care vorbise în toţi aceşti ani despre dreptul la despăgubiri morale şi la răzbunare al victimei, despre faptul că o comunitate trebuie să se ghideze după legea străveche care cerea ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, când până şi el trebuia luat sub lupă, se complica totul.

Câteva păsări începură să croncăne, o pală de vânt mişcă puţin stuful, în rest era linişte.

Scoase şi ultimele obiecte din sacoşa de hârtie. Un ghem de sfoară de cânepă. O biluţă de grăsime cu un miros puternic. Făcu doi paşi până la malul acoperit de pietricele, rupse sacoşa în bucăţele şi le aruncă în apă înainte de a se întoarce.

Se opri sub o creangă groasă, joasă. Se lăsă pe vine, unse sfoara de cânepă cu grăsimea urât mirositoare de la un capăt la altul, până când o făcu să strălucească. Coţofenele or s-o observe imediat. Or să simtă cu siguranţă mirosul. Făcuse nişte probe şi ştia că funcţionează.

Avea să folosească mâna stângă. Când o să se prăbuşească, braţul stâng o să se sucească şi o să ajungă într-o poziţie care o să excludă varianta suicidului.

Făcu toate mişcările exact la fel ca la repetiţii.

Îşi legă un capăt al sforii lipicioase de încheietura mâinii, iar pe celălalt îl aruncă undeva între crengi, aranjându-l până

când îi atârnă deasupra capului. Scoase pistolul din buzunarul drept şi-l plasă în mâna stângă, după care prinse capătul liber al sforii care atârna printre crengi.

Îl omorâse pe singurul copil al lui Edward Finnigan.

Dar a avut grijă să-i lase un indiciu reporterului, îi spusese că se pregătea să-i dezvăluie adevărul lui Edward Finnigan.

Exista un motiv.

Echipa de investigaţii o să găsească urmele lui în casa lui Edward Finnigan şi o să constate că arma era înregistrată pe numele lui Edward Finnigan, o să găsească şi amprentele lui, şi urmele de sânge şi ţesut de sub unghiile lui.

Era greu să ţinteşti cu mâna stângă prinsă într-un laţ, dar dacă nu clipeai şi dacă-ţi întorceai obrazul puţin, puteai să-ţi nimereşti tâmpla.

Împuşcătura le sperie pe sutele de coţofene care stăteau pe crengile copacului. Se ridicară, făcură câteva cercuri, croncăniră speriate, apoi se întoarseră la locurile lor. În scurt timp, obiectul lucios de pe jos, care mirosea puternic a grăsime, le ademeni pe toate. Le luă aproape o jumătate de oră ca să ciugulească sfoara subţire de cânepă. După care se aşezară din nou pe crengile goale.

Nu prea le păsa de bărbatul care zăcea mort acolo, jos, împuşcat în cap cu un pistol care urma să fie găsit la câţiva metri de cadavrul lui.

câteva luni mai târziu

Era vară şi afară era cald, dar nimic din toate astea nu se vedea din celulele înşiruite pe coridoarele lungi ale penitenciarului din Marcusville, Death Row, dar cu toate astea, razele de soare reuşiseră să pătrundă prin geamul îngust de sub tavan. Michael Oken lucra acolo de doar nouă săptămâni şi îşi făcuse deja un obicei din a se plimba în fiecare zi pe betonul tare, să arunce o privire în fiecare celulă ca să-i înveţe pe toţi, să ştie cine era închis şi pentru ce, şi ca să demonstreze că schimbarea gardianului-şef nu afecta deloc siguranţa şi ordinea din instituţia lor.

De obicei, se oprea mai des în faţa unei celule care fusese goală timp de multe luni. Deţinutul de pe patul de campanie din spaţiul strâmt nu scotea niciun cuvânt, stătea doar pe pat şi se holba la tavan, încât nu-ţi dădeai seama dacă doarme sau e inconştient.

În ziua aceea, se comporta la fel. Corpul masiv era întins pe spate, cu faţa spre tavan şi capul întors puţin spre perete, îmbrăcat în salopeta portocalie cu literele DR imprimate pe coapsă. Michael Oken îl privi un timp şi şi-ar fi dorit să se fi întors spre el şi să-i fi spus ceva. Auzise tot felul de lucruri pe care ar fi vrut să le clarifice cu el.

Maniacul ăsta îl împuşcase mortal pe predecesorul lui, îl executase cu un singur glonţ tras în tâmplă. Şi când te gândeşti că tipul fusese cel mai apropiat colaborator al guvernatorului din Ohio.

Michael Oken oftă. Toţi care ajungeau aici aveau o poveste, dar cel mai mult ar fi vrut să cunoască povestea lui.

din partea scriitorilor

Răzbunarea lui Finnigan e un roman.

Personajele din carte sunt fictive.

Nici măcar Ewert Grens, pe care-l iubim atât de mult, nu e unul dintre noi. Prin urmare, e logic ca nici ceilalţi să nu fie.

Nici Marcusville nu există, desigur.

Iar statul Ohio nu se face responsabil de cele două execuţii descrise în carte, pentru că nici John Meyer Fery, nici vecinul lui de celulă, Marv Williams, n-au existat şi n-au fost închişi.

Şi problematica răzbunării sau a despăgubirii morale — faptul că atât politicienii suedezi, cât şi cei din alte ţări n-ar mai trebui să caute cu atâta înfrigurare o soluţie pentru a transforma multiplele cazuri de acte de violenţă grave în probleme reale, nu doar de retorică — şi această problematică e una dintre invenţiile scriitorilor.

Le mulţumim din suflet următoarelor persoane:

Johnnie, Tim, Cynth, Andy şi Ron pentru ajutorul lor fără de care nu ne-am fi descurcat.

Black Bob, pentru că i-ai fentat pe toţi.

Lasse Lagergren pentru vastele lui cunoştinţe medicale, lui Jan Stålhamre pentru informaţii legate de munca poliţiei şi lui Lars-Åke Petterson pentru detaliile despre închisoarea de la Kronoberg.

Fia Svensson pentru orele dedicate cititului, corecturii şi altor activităţi necesare de care n-am ştiut.

Niclas Breimar, Ewa Eiman, Mikael Nyman şi Vanja Svensson pentru opiniile lor pertinente.

Agenţilor noştri, Niclas Salomonsson şi Emma Tibblin, pentru că ne încurajaţi tot timpul.

Eric Thunfors pentru coperta care ne-a cucerit imediat.

Astrid Sivander pentru munca de corector.

Mattias Boström, Lotta Bykvist Lennartson, Cherie Fusser, Lasse Jexell, Madeleine Lawass, Anna Carin Sigling, Ann-Marie Skarp şi Lottis Wahlöö de la *Piratförlaget* pentru competenţa, căldura şi pasiunea de care au dat dovadă.

Îi mulţumim în mod deosebit Sofiei Brattselius Thunfors, editorul nostru.

MARTIE 2006, STOCKHOLM
Anders Roslund & Börge Hellström

şi

Vă oferă o nouă selecţie din SERIA NEAGRĂ:
7 romane poliţiste de top!

Camilla Läckberg, *Piază rea*

Mons Kallentoft, *Toamna*

Roslund & Hellström, *Răzbunarea lui Finnigan*

Yrsa Sigurdardóttir, *Zile întunecate*

Anne Holt, *Ura*

Liza Marklund, *Prime-Time*

Håkan Nesser, *Întoarcerea*

ROSLUND & HELLSTRÖM

La bordul unui vas de croazieră pe Marea Baltică are loc un incident: solistul formației care susține un concert într-una din seri are un acces de furie când vede cum un individ din public îi face avansuri exagerate unei femei. Se năpustește asupra lui și îl lovește cu multă cruzime. După ce este adus la poliție, Ewert Grens, inspector la Criminalistică și echipa lui descoperă că povestea atacatorului din fața lor este una cel puțin ciudată: căutându-l în baza de date, polițiștii află că John Frey ar fi trebuit să fie mort. Cu mai mulți ani în urmă, a fost condamnat la moarte pentru crimă deosebit de gravă. Cum a reușit el să evadeze?

Roslund & Hellström au fost premiați cu:
- International Dagger Award
- Sweedish Academy of Crime Writers' Award
- Great Readers' Prize

Roslund & Hellström este formula sub care semnează împreună cei doi scriitori suedezi de romane polițiste: jurnalistul **Anders Roslund**, născut în 1961 și **Börge Hellström**, născut în 1957, un cunoscut analist al sistemului corecționar din Suedia. În ultimii zece ani, Roslund a lucrat ca reporter de știri, jurnalist cultural și editor pentru *Rapport News*. Hellström este un fost condamnat și unul dintre fondatorii KRIS (*Kriminellas Revansch i Samhället*), o organizație care luptă pentru prevenirea infracționalității.

ISBN 978-973-707-516-1

www.edituratrei.ro